KEVIN J. ANDERSON
și DOUG BEASON

Sfîrşitul

Kevin J. Anderson

şi
Doug Beason

Sfârşitul

Traducere din limba engleză
Liviu Radu

Părinţilor mei, care au tolerat insistenţa mea nebunească de a fi scriitor, de a studia astronomia şi istoria Rusiei şi de a nu face absolut nimic care mi-ar fi permis să-mi găsesc o slujbă normală. Sunt mândru că mi-au citit poveştile şi recunoscător că m-au încurajat chiar şi atunci când ficţiunile mele nu erau atât de... şlefuite, cum sper că sunt acum.

KJA

Părinţilor mei, pentru că mi-au permis să cunosc lumea.

DB

CUPRINS

Mulţumiri

Kristinei Kathryn Rusch pentru corecturile importante din text şi intrigă, şi pentru ochiul ei de redactor; Marinei Fitch pentru prompta şi competenta supervizare a (ceea ce credeam noi că este) versiunii finale; Laurei Anderson, pentru informaţiile privind funcţionarea unei societăţi de asigurare; Robertei Leong şi lui Doug Rountree pentru că ne-au prezentat Pacific Stock Exchange şi ne-au făcut (oarecum) să pricepem despre ce-i vorba; lui Mike McGuire şi Ken Williams, pentru ajutorul oferit în ceea ce priveşte speculaţiile economice; Ritei Anderson pentru că a transcris unele capitole înregistrate pe o microcasetă; membrilor Wordshop – Michael C. Berch, Michael Paul Meltzer, Claire Bell, M. Coleman Easton, Avis Minger, Lori Ann White, Gary Shockley şi Dan Marcus –, care au citit prima versiune a manuscrisului şi au făcut numeroase sugestii utile; lui Patrick Nielsen Hayden, pentru inspiratele sale sugestii redacţionale; şi soţiei mele Rebecca şi fiului meu vitreg Jonathan, pentru dragostea, răbdarea şi faptul că nu se ruşinează de realizările mele (KJA).

Mulţumiri deosebite doctorului Clifford E. Rhodes, pentru informaţiile despre explozibilii din citrice şi doctorului Don Petit pentru lămuriri; doctorului Stu Nozette şi studenţilor săi pentru informaţii despre orbite; doctorului Charles Sheffield pentru că ne-a fost mentor; locotenentului colonel doctor Don Erbschloe pentru informaţii despre aviaţie; doctorului D. Allan Bromley, fost consilier prezidenţial pentru probleme ştiinţifice, pentru că i-a permis lui DB să colaboreze cu echipa de la Casa Albă; lui Rat Zeringue pentru dialectul *coon-ass,* Tamarei, Amandei şi soţiei mele Cindy pentru că au fost de faţă (DB).

Personajele dramei

San Francisco, California

Connor Brooks – marinar
Miles Uma – căpitan, petrolierul *Oilstar Zoroaster*
Ed Dailey – secund
Dr. Alex Kramer – microbiolog la Oilstar
Maureen Kramer – soţia lui
Jay Kramer – fiul lui
Erin Kramer – fiica lui
Dr. Mitchell Stone – asistentul lui Alex
Jackson Harris – militant pentru protecţia mediului
Daphne Harris – militant pentru protecţia mediului, soţia lui Jackson
Todd Severyn – inginer petrolist
Dr. Iris Shikozu – de la Universitatea Stanford
Francis Plerry – Biroul de Poliţie a Mediului
Emma Branson – director economic, Oilstar
Henry Cochran – cadru de conducere la Oilstar
Moira Tibbett – cercetător la Sandia, Livermore
Dave Hensch – student la Stanford
Orenio – paznic
Jake Torgens – militant radical pentru protecţia mediului
Reverendul Timothy Rudge – pastor al bisericii baptiste a Graţiei Divine

White Sands, New Mexico

Dr. Spencer Lockwood – fizician, conducătorul proiectului pentru sateliţi solari
Rita Fellenstein – inginer şef
Dr. Lance Nedermyer – conducător de proiect la Departamentul Energiei
Dr. Gilbert Hertoya – director al instalaţiei lansatorului electromagnetic
Juan Romero – tehnician
Dr. Arnold Norton – cercetător la Sandia

Albuquerque, New Mexico

Generalul de brigadă Ed Bayclock – comandantul bazei aeriene Kirtland
David Reinski – primarul din Albuquerque
Sergent Caitlyn Morris – mecanic de elicopter
Colonelul David – comandantul laboratorului Phillips
Colonelul Nichimya – comandantul grupului de personal al bazei

Washington DC

Henry Holback – preşedintele SUA
Harald Wolani – vicepreşedintele SUA

Onorabilul Jeffrey Mayeaux – preşedintele Camerei Reprezentanţilor
Franklin Weathersee – şeful de cabinet al lui Mayeaux
Generalul Wacon – preşedinte al Statului Major Interarme

În alte locuri

Heather Dixon – agent de asigurări (Flagstaff, Arizona)
Al Sysco – director, Societatea de Asigurări Surety (Flagstaff, Arizona)
Dick Morgret – proprietar de benzinărie (Death Valley, California)
Carlos Bettario – rancher (Death Valley, California)
Locotenent Bobby Carron – pilot de F/A-18, Marina SUA (China Lake, California)
Locotenent Ralph *Dezgustătorul* Petronfi – coechipierul lui Bobby (China Lake, California)

PRIMA PARTE
MAREEA NEAGRĂ

1
Curba mortului

Străbătând valurile de şapte metri, superpetrolierul *Zoroaster* trecea prin Pacificul acoperit de noapte, ca un cetaceu imens din oţel.

Lung cât trei terenuri de fotbal şi lat de şaizeci de metri, petrolierul firmei Oilstar era unul dintre cele mai mari obiecte construite vreodată. Vremea şi apa sărată lăsaseră o patină de rugină pe o punte ce fusese cândva vopsită în argintiu. În urma navei, dâra arăta ca un cazan clocotind, plin cu spumă verde, scăldat de lumina lunii.

Cu patru zile în urmă, superpetrolierul părăsise portul Valdez din Alaska, după ce-şi umpluse cele douăsprezece rezervoare uriaşe cu ţiţei extras din Golful Prudhoe. Umplut complet, *Zoroaster* se târâse afară din Golful Alaska, îndreptându-se apoi către rafinăriile Oilstar din Golful San Francisco.

Reprezentanţii Oilstar afirmau că nava imensă putea funcţiona cu un echipaj minim, de douăzeci şi opt de persoane, datorită sistemelor extrem de eficiente, computerizate, de avertizare şi de navigare. Referatele interne ale corporaţiei includeau termeni precum *marja de profit în creştere* şi *plasare inferioară.* Numai munca îndelungată, obositoare înlătura plictiseala echipajului.

Nimeni nu dorea să se gândească la ce-ar putea să se întâmple cu o navă atât de mare... şi cum ar putea să răspundă cei câţiva oameni de acolo în caz de urgenţă.

Coridorul scund din cambuza lui *Zoroaster* era gol. Bine. Singurele sunete erau mormăitul continuu al petrolierului, şoaptele Pacificului şi zumzăitul îndepărtat al motoarelor. Toţi dormeau. De-a lungul coridorului, uşile cabinelor, de culoarea cenuşie a ţevilor de puşcă, fuseseră închise pe timpul nopţii. Oricum, nava puţea tot timpul a vapori de petrol.

Connor Brooks nu ezită. Transpirat de emoţie, apăsă pe butonul de alarmă de incendiu. Va avea loc un balamuc teribil şi va putea distruge încântat hârtiile, apoi se va face nevăzut. Să găsească tâmpiţii ăia de la Oilstar explicaţii!

Urlete electronice se auzeau prin interfon, făcând să răsune ecoul pe toată nava. Drace, tare mai răcneşte! Connor apucă tava din metal şi fugi pe scările apropiate către punte. Trebuia să se mişte iute. Tot planul lui depindea de respectarea timpului prevăzut. Hai, hai!

Inima lui Connor bubuia, în timp ce individul fugea pe scări, iar şurubelniţa din buzunar i se izbea de picior. Părul blond, lung, îi fâlfâia în spate, iar pielea capului i se acoperise de sudoare. Idiotul ăla, căpitanul Miles Uma, va avea nevoie de câteva secunde ca să răspundă la semnalul de alarmă, iar Connor o să-şi încerce norocul. În timpul prevăzut, bineînţeles.

Fusese nevoit să-i scoată pe toţi pe punte ca să poată umbla prin dosarele personalului şi să şteargă orice dovadă care i-ar fi adus necazuri cu autorităţile. Pe măsură ce *Zoroaster* se apropia de capătul călătoriei de patru zile spre San Francisco, timpul pe care-l avea Connor la dispoziţie se scurta. Petrolierul urma să treacă prin Golden Gate în mai puţin de-o oră.

Îi venea să-şi tragă şuturi în fund cu cizmele lui grele, marinăreşti. Fusese prins cu câteva cărţi de credit pe care le săltase din portofelele altor membri ai echipajului. Mare scofală! Nu pierdea niciunul mai mult de vreo cincizeci de dolari în urma cumpărăturilor făcute cu o carte de credit furată! Şi Connors nu-şi imaginase că o să observe cineva mai înainte ca el să părăsească nava, în San Francisco. Cine folosea cărţi de credit pe un petrolier, de făceau atâta scandal?

Connor merita o perioadă decentă în viaţă. Măcar una. Fugise în Alaska ca să se ascundă de-o grămadă de lucruri pe care nu voia să şi le amintească, lucruri pe care alţii refuzau însă să le uite. Portul Valdez, din Strâmtoarea Prinţul William era plin de slujbe jegoase, lucru la bandă în pescării sau la curăţatul petrolierelor, înainte să fie umplute la conducta transalaskiană. Se angajase pe *Zoroaster* ca matroz de rând, asta însemnând să servească masa şi să cureţe toalete. Connor nu-l luase în calcul pe căpitanul Uma, un căpăţânos şi jumătate. De ce era lumea plină de asemenea jigodii?

Uma n-avea de gând să-l lase în pace, aşa că trebuia să se ocupe de problemă.

Fugind de sunetul asurzitor al alarmei de jos, Connor se apropie de puntea superioară, cu tava în mână. Un şorţ de bucătar, pătat, îi acoperea trupul musculos.

Se opri o clipă, să-şi tragă răsuflarea. Îi venea să fluiere, ca să pară că se poartă ca de obicei, dar ar fi fost prea de tot. Bătrânul era în tura de noapte – ăsta nu-şi părăsea niciodată postul? Afurisit amestec de negru cu eschimos! Scund şi îndesat ca un urs, cu piele oacheşă, păr negru, creţ, barbă uriaşă şi sprâncene groase – arăta exact ca o gorilă ce încearcă să se dea drept om. Îşi păstra uniforma curată şi nu bea tărie. Deloc.

Căpăţânosul Uma se întoarse auzindu-l pe Connor intrând.

– Brooks! Ce naiba faci aici?

Connor, stăpânindu-şi zăpăceala, schiţă un zâmbet supus şi răspunse:

– V-am adus gustarea de seară, domnule căpitan!

Căpăţânosul îl ignoră şi se întoarse spre secund:

– De unde-i alarma asta afurisită, Dailey?

Acesta se uită la un panou de afişaj, îndreptându-şi ochelarii pe nas:

– E cu două punţi mai jos, domnule!

– Chiar în cambuză? Bine măcar că nu-i la încărcătură.

– Mda, zise Connor, abia am venit de acolo. Arată destul de rău, ceilalţi vă cheamă. Cred că interfonul s-a stricat, adăugă el, dând din umeri, în timp ce alarma continua să se văicărească.

– Controlul incendiilor e activat, domnule căpitan, spuse secundul.

Uma părea bănuitor.

– Dailey, preia comanda. Brooks, pune mâncarea aia undeva şi vino cu mine. De ce nu m-ai anunţat?

Connor înjură în gând. Acum trebuia să meargă cu Căpăţânosul! Cum naiba să ajungă la dosare?

Secundul privi prin fereastra largă, pătată cu sare, a punţii, zgâindu-se prin geamul gros spre luminile pâlpâitoare care se zăreau pe coastă.

– Domnule căpitan, ne apropiem de farul Point Bonitas. Mai sunt doar două mile până la Golden Gate. Pilotul din golf vine către noi, să urce la bord şi să ne conducă.

– Nu pot să stau aici, în timp ce-mi arde nava! replică Uma, din uşa punţii de comandă. Brooks, mişcă-te!

Connor se abţinu sa nu-l *asiste* pe Căpăţânos cu un şut în fund. Trebuia să întârzie şi să-l scoată din circulaţie pe secund. Cizmele grele ale căpitanului bocăneau pe treptele corodate ca nişte cărămizi ce cădeau pe un gong din bronz.

Connor puse mâncarea pe masa hărţilor, păstrând tava grea din metal. În clipa în care căpitanul dispăru din vedere, Connor se răsuci, izbind tava din metal de ţeasta secundului. Acesta întinse un braţ către marinar, apoi căzu într-un genunchi. Ochelarii i se sparseră când căzură pe podea. Încă două lovituri în cap şi omul rămase inconştient.

– Îmi pare rău, colega, zise Connor, în timp ce zdrobea ochelarii de pe podea cu călcâiul cizmei murdare. Trebuia să te duci cu Căpăţânosul.

Aruncă tava într-o parte, iar zăngănitul ei fu acoperit de vaietul răsunător al alarmei. Se repezi la biroul cu dosarele personalului, de lângă postul căpitanului. Încuietorile sigure nu reprezentaseră o prioritate, având în vedere echipajul redus al superpetrolierului şi călătoriile lungi. Connor forţă broasca, folosind şurubelniţa. Lovi cu palma în mânerul ei, iar sertarul se deschise.

Scotoci printre mape şi-şi găsi propriul dosar. Raportul lui Uma despre incident şi un mandat de arestare. Se întunecă la faţă. Trebuia să dispară înainte ca balamucul din jur să se oprească.

Connor răvăşi şi alte dosare – doar cât să câştige un pic de timp când vor porni să-l vâneze. Poate va reuşi să se strecoare de pe navă fără să-l vadă cineva. Privi prin geamul punţii şi văzu luminile diminuate de ceaţă ale oraşului care se apropia. Păreau foarte

îndepărtate. Trebuia să se grăbească.
Se întoarse să plece. Căpitanul îşi dăduse probabil seama că alarma fusese o înşelătorie şi nu se îndoia cine o provocase. Dailey rămăsese ţeapăn pe podea, lângă ochelarii sparţi.
Era timpul s-o şteargă.
Trânti uşa de metal, în urma lui, când părăsi puntea şi răsuci puternic roata încuietorii. În timpul călătoriei de patru zile de-a lungul coastei de vest, Connor nu văzuse niciodată uşa punţii închisă. Rezemându-se de perete, lovi cu răutate în roată cu cizma lui grea. Roata se înţepeni.
– Încearcă să explici asta, căpitane! rânji el.
Vor avea nevoie de un aparat de sudură ca să deschidă uşa. Connor sprintă pe punte. La urma urmei, treaba putea să meargă!

Mugetul alarmei zgâria urechile. Uşile cabinelor se deschideau, iar membrii echipajului care nu erau de schimb se împleticeau, ameţiţi, pe coridor. Marinarii răcneau unii la alţii, încercând să afle ce s-a întâmplat. Instinctiv, trei matrozi se repeziră în noapte, să pornească tunurile de apă, dar nu văzură cargourile de ţiţei arzând.
Pe puntea a doua, căpitanul Miles Uma nu văzu vreun semn de foc. Înfundându-şi şapca pe părul creţ, examină alarma de pe perete şi văzu că fusese declanşată intenţionat. Înţelese totul şi-l copleşi un val de furie rece. Se înroşi la faţă şi răcni:
– Îl omor pe Brooks!
Simţi un nod în stomac, din cauza groazei, când îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Brooks nu-l urmase pe scară. Jigodia era încă pe punte, cu Dailey. Chiar dacă avea un echipaj redus, Uma ştia că ar fi trebuit să-l încarcereze pe ticălos.
Se aflau aproape de strâmta şi înşelătoarea Poartă de Aur. Prea aproape. Iar Brooks pregătea o tâmpenie. Uma se repezi către punte.
Uşa punţii era închisă, iar roata părea înţepenită. Uma se opinti, dar roata nu se răsuci. O izbi cu pumnul.
– Deschideţi imediat uşa!
Nu primi niciun răspuns. Ascultă şi auzi ţiuitul de avertizare al radarului pentru evitarea ciocnirilor. Mintea îi funcţiona la viteză maximă, iar în stomac simţea noduri imposibil de suportat. În a patra zi a călătoriei lor de două mii de mile ajunseseră într-un punct crucial, în *gaura acului,* în canalul adânc de sub podul Golden Gate, ce ducea la rafinăriile Oilstar din Golful North. Curba Mortului.
Uma era îngrozit de propria-i prostie, de excesul de încredere în sine. Căpitanul Joseph Hazelwood făcuse acelaşi lucru pe *Exxon Valdez* – părăsise postul de comandă într-un moment critic. Uma îşi dădu furios un pumn în cap. Tâmpitule!
Se dădu înapoi şi lovi cu piciorul cât de tare putu. Uşa groasă din

metal nu se clinti.

Un marinar apăru pe scări, urmat de alţi doi. Uma ar fi preferat să fi apărut după ce ar fi venit de hac uşii. Acum vedeau toţi cât de neajutorat era.

– Ce s-a întâmplat, domnule căpitan? întrebă marinarul.

– S-a blocat uşa, îi răspunse Uma, fără să se întoarcă spre el.

Izbi din nou, suficient de tare ca să simtă o durere puternică. Se aruncă, lovind cu umărul.

– Ajutaţi-mă! ceru el, cu vocea brusc răguşită.

Împinse marinarul înainte. Li se alătură un altul, dar toţi trei izbiră zadarnic uşa. Uma se întoarse spre marinarul de pe trepte:

– Adu-mi o rangă, orice! Mişcă-te!

Amortizat de uşă, sunetul alarmei ce anunţa ciocnirea continua să sune.

Pe puntea vastă, sunetul alarmei răsuna în noapte. Connor se întreba dacă oare Căpăţânosul se întorsese pe punte. Ar fi vrut să fie acolo, să vadă expresia lui Uma pe când încerca să deschidă uşa blocată.

Connor se grăbi către magazii, către bancurile de comandă ale pompelor şi către vanele tunurilor de apă. Totul era ud din cauza stropilor şi unsuros din cauza reziduurilor de ţiţei. Rupse în bucăţi hârtiile incriminatoare, stând cu faţa spre briza puternică a oceanului, şi aruncă bucăţile peste bord. Ghemotoacele albe luciră în lumina lunii, apoi dispărură pentru totdeauna. Dacă s-ar putea ascunde până când nava va acosta la doc, apoi să se facă nevăzut...

Privi de-a lungul navei, spre cele douăsprezece cisterne, spre pasarela ce cobora spre centrul punţii, spre vanele de presiune şi de vid. *Zoroaster* era atât de lung, că echipajul trebuia să meargă cu bicicleta dintr-un capăt la altul al navei. N-ar fi trebuit să aibă probleme să găsească un loc în care să stea ascuns câteva ore.

Nu putea să sară în apă şi să înoate la mal. Cu câţiva ani în urmă, cu un costum adecvat şi cu o placă de surf ar fi încercat. Apele reci, iuţi, ale golfului erau celebre – şi, chiar încărcat, dacă era la capacitate maximă, şase dintre nivelurile petrolierului se ridicau deasupra apei. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să pună lucrurile în mişcare, dar lui Connor nu-i plăcea să piardă timpul plănuind. Făcea ce trebuia, apoi încerca să se adapteze, dacă amănuntele nu se potriveau.

Alarma încetă deodată, aruncând nava într-o tăcere deplină. În depărtare auzi sunetele asincrone ale sirenelor de ceaţă, din jurul podului Golden Gate. Prin ceaţa rară, luminile oraşelor de pe litoral mărgineau ţărmul ca nişte lumânări de Crăciun. Connor se bucura că se întoarce din nou în civilizaţie.

Conturul sclipitor al podului Golden Gate părea foarte, foarte aproape.

Folosind o ţeavă pe post de pârghie, marinarii deschiseră uşa, lăsând-o să atârne într-o singură balama îndoită. Uma împinse uşa de-o parte, permiţând accesul. Îl zări pe secundul Dailey în genunchi, gemând şi încercând să se ridice.

Podul Golden Gate era prea aproape.

Uma sări cele trei trepte către comenzi, apoi se opri să privească, dincolo de puntea udă a lui *Zoroaster,* la ceea ce se afla în faţă. Golden Gate se apropia, o deschidere strâmtă în apele calme ale golfului. Podul atârna deasupra căii lor, cu o dantelărie clipitoare de faruri de automobil. Promontorii stâncoase se iveau din valuri, acolo unde farul arunca raze înspre mare.

Uma ştia că pilonul dinspre nord al podului se sprijinea pe stânci ce se întindeau din ţărmul Marin. Dar pilonul dinspre sud se ridica direct din apă, lângă San Francisco, construit pe un banc de stânci aflate la o adâncime de cincizeci de picioare şi la o distanţă de un sfert de milă de ţărm.

Pentru o fracţiune de secundă, Uma îngheţă. Cariera lui se terminase. Nu putea salva nava la timp. Mintea i se înnegură, incapabilă să cuprindă dezastrul ce era pe cale să se întâmple în faţa ochilor lui, totul doar din cauza prostiei sale.

Petrolierul imens avea nevoie de aproape doi kilometri ca să cotească şi de patru zile ca să capete viteză. Dar căpitanul nu putea să privească neputincios. Răcni în interfon:

– Înapoi cu toată viteza!

Mormăitul scrâşnit din camera motoarelor păru încordat, necooperant. *Zoroaster* se zgâlţâi de schimbarea subită, când motoarele răspunseră.

Radarul pentru evitarea ciocnirilor piui, un sunet care-l sperie mai mult decât sirena de incendiu. Examină ecranele de la postul navigatorului. Cercuri roşii, de pericol, înconjurau silueta petrolierului şi pilonul sudic al podului. Prin radio, vocea unui operator de la Garda de Coastă continua să ceară o explicaţie.

Mută canalul staţiei radio pe frecvenţa Gărzii de Coastă.

– Alarmă! Aici petrolierul *Oilstar Zoroaster.* Ne îndreptăm spre Golden Gate. Declarăm că avem o situaţie de urgenţă şi ne pregătim să abandonăm nava!

Uma se uită la radar, urmărind calea pe care avea să se deplaseze petrolierul. Nava se îndrepta direct spre unul dintre cei doi piloni care sprijineau Podul Golden Gate. Mormăi, trăgând de cârmă spre babord cât îi permitea comanda electronică.

Poate reuşea să facă vaporul imens să se clintească un pic într-o

parte. Doar un pic. Uma porni sirena asurzitoare din cabinele echipajului. Se întreba câţi membri ai echipajului vor crede că-i altă alarmă falsă şi se vor întoarce în culcuşurile lor.

Ţinea bine cârma către babord. Îşi simţea trupul stors, secătuit. În spatele lui, unul dintre marinari mormăi:

– Hai, o să reuşim… o să reuşim.

Căpitanul privi pe fereastră. Podul se apropia, ca un stâlp gigantic. Inerţia îl ducea pe *Zoroaster* către el, iar tot ce putea să facă Uma era să stea şi să privească.

Zoroaster aproape că rată ţinta.

Dar pentru o navă de două sute de mii de tone, mare cât Empire State Building, aproape nu-i suficient. Petrolierul izbi zidul de ciment ce înconjura pilonul dinspre sud şi-l zdrobi.

Încetinit, dar nu oprit de impact, *Zoroaster* îşi frecă latura de la pupa de ciment şi oţel. Carcasa dublă oferea protecţie împotriva loviturilor minore şi a accidentelor maritime, dar nu împotriva unui impact monstruos ca acela. Forţa inerţială sfâşie cele două straturi, de parcă ar fi fost făcute din hârtie. Petrolierul se agăţă de resturile zidului din beton, aşezându-se pe stratul de stânci din adânc.

Dintre cele douăsprezece cisterne ale petrolierului, cinci plesniră imediat. După câteva minute, oboseala metalului mai adăugă trei.

Zoroaster conţinea peste un milion de barili de petrol – patruzeci şi două de milioane de galoane. Cea mai mare parte a acestuia începu să se scurgă în Golful San Francisco.

Ţiţeiul curgea ca un sânge negru.

2
Cuprins de-o presimţire

Telefonul sună din nou.

Singur în grajd, Alex Kramer ţesăla cei doi cai. Insista să ignore durerea, indiferent cât de tare îl tortura leucemia. Avea multă experienţă în privinţa durerii.

Derivaţia telefonică pe care-o trăsese până la acareturi suna subţire, enervant. Alex o ura.

Se uită la telefon, dar nu se mişcă. Ţârâitul aparatului părea că-l spintecă. Nu voia să discute cu nimeni. În zilele mai bune, Jay sau Erin s-ar fi grăbit să ridice receptorul – Jay aşteptându-se să fie vreun coleg de facultate, Erin un prieten de la liceu. Dacă nu apuca telefonul înaintea lor Maureen, soţia lui. Alex nu trebuia să se ostenească să răspundă la telefon.

Dar, într-un an dezastruos, îşi pierduse întreaga familie – Maureen şi Erin ucise când un camion-cisternă le izbise, pe un drum bătut de vânt. Jay pierise în ultimul conflict din Orientul Mijlociu. Aplecându-şi capul ca să privească în urma lui, la conacul mare, gol, Alex se întreba de ce se oboseşte să rămână într-o locuinţă atât de spaţioasă.

Pentru că nu vreau să părăsesc fantomele de aici.

În cele din urmă, după ce sună a patra oară, telefonul rămase tăcut. Singurele sunete erau provocate de agitaţia neîncetată a cailor, de briza dimineţii ce sufla printre stejari şi pini şi de păsările de pe colinele împădurite din comitatul Marin, din California. Alex se întoarse la cai, simţindu-se uşurat. Era un efort prea mare să aibă de-a face cu oamenii, chiar în problemele cele mai banale. Un efort mult prea mare.

Îşi strânse lucrurile pentru ritualul călăritului. Mişcându-se cu grijă, din cauza durerii din trup, plin de respect faţă de amintirile sale, o înşeuă pe Stimpy, iapa ciocolatie, cu coamă blondă care aparţinuse fiicei sale. Mâine îl va lua pe Ren, propriul lui cal. Celor doi cai le plăcea să facă mişcare, iar Alex avea nevoie de această scuză ca să iasă afară.

Ţinând frâul, Alex întinse braţul printre urechile iepei, apoi îi strecură zăbala în gura lui Stimpy. După ce aşeză căpăstrul, strânse cataramele. Ca să ridice şaua largă, după modelul celor din vest, avu nevoie de cea mai mare parte a puterilor ce-i rămăseseră, dar calul aşteptă răbdător. Alex se odihni o clipă, ţinându-se de cornul şeii. Îl durea chiar şi când respira. Se aplecă sub trupul lui Stimpy, să strângă chinga. În cele din urmă se trase în afară şi se ridică în şa.

Fără să se grăbească, Stimpy ieşi din grajd, la soare. În aerul curat, letargia lui Alex dispăru. De când îşi amintea, folosise drumurile de pământ de pe colinele împădurite, la nord de San Francisco, pentru

plimbarea călare de dimineaţă. El şi Erin le exploraseră cu ani înainte, gonind, mâncând la iarbă verde sandvişuri preparate după „reţeta secretă” – unt de alune cu jeleu – pe care ea le făcea întotdeauna înainte de plimbare.

Sub bariera de stejari, înconjurat de un ocean de iarbă foşnitoare, Alex găsi locul liniştit, paşnic… departe de iadul de la rafinăria *Oilstar,* unde lucra. Se ducea la birou de trei ori pe săptămână – o concesie făcută de conducere. *Până te refaci după necazul pe care l-ai avut,* de parcă aşa ceva ar fi fost posibil.

Oilstar îl obligase să petreacă cinci şedinţe cu consilierul pentru sănătate şi echilibru psihic, o tânără cu ochi de cremene şi păr blond, scurt, care părea o masă de bucle lipite de cap. Bătuse în masă, cu o unghie vopsită în roşu, în timp ce-i explica stadiile durerii profunde: şoc, apoi neîncredere, furie şi, în final, resemnare. Alex o ascultase politicos, colaborând cât mai puţin posibil. De fiecare dată când se termina şedinţa, nu se simţea altfel, nu înţelegea mai mult despre modul în care îi fusese luată familia, şi nu se simţea mai bun de muncă. Cel puţin se dovedea că *Oilstar* considera valoroase cercetările lui pentru bioremediere.

În timp ce Alex călărea, dimineaţa era atât de luminoasă şi de proaspătă, că parcă îşi bătea joc de el.

La amiază, Alex se întoarse în casa lui pustie şi trase perdelele, să se ascundă de lumina veselă a soarelui. Remarcă luminiţa roşie, clipitoare, a robotului telefonic, dar decise că n-avea chef să aibă de-a face cu el pentru moment. Trecu prin sufragerie şi bar, coborî în hol, unde camerele copiilor rămăseseră goale şi tăcute, şi ajunse în dormitorul principal. Făcu un duş, folosind apă suficient de fierbinte ca să izgonească pentru moment durerea, apoi se îmbrăcă grijuliu, de parcă hainele ar fi fost făcute din sticlă. Se gândi să-şi mănânce prânzul, dar stomacul lui nu era pregătit pentru aşa ceva. În cele din urmă derulă mesajul telefonic.

Rezemat într-un cot de spătarul canapelei, ascultă vocea lui Mitchell Stone, adjunctul său de proiect din laboratorul de microbiologie.

– Alex, unde eşti? Nu asculţi ştirile, pentru numele lui Dumnezeu? După chestia aia cu *Zoroaster,* şefii caută orice cale să-şi salveze scaunele. Poate reuşim să-l scoatem pe Prometheus din dulap. Sună-mă şi vino aici cât de iute poţi, da?

Când mesajul se termină, Alex se încruntă la aparat plictisit. Nu, nu urmărea ştirile şi fu surprins că Mitch îşi închipuia că le urmăreşte. Nu mai pornise televizorul de o lună. *Prometheus?* Lucrarea era veche de un an, Prometheus era doar un precursor al şirului de bacterii pe care-l dezvoltau ei acum.

Oilstar socotise munca lui Alex ca un fel de circ, ca o momeală pentru mişcările ecologiste populare. Cuvântul cheie era *bioremediere,* asta însemnând cultivarea microbilor naturali care aveau poftă să mănânce ceea ce omul dorea să distrugă. De altfel, multe companii făceau cercetări cu microbi care să digere deşeuri toxice, plastic, chiar şi gunoiul menajer.

Pe când fiica lui, Erin, avea şaptesprezece ani şi se aliniase brusc unor cauze politice, mârâise mai întâi că Alex lucra pentru o companie petrolieră mare, mormăind fraze pe care le reţinuse din manifeste. Apoi Erin se aprinsese de mândrie când aflase că el încerca să vină de hac plasticului nedegradabil ce acoperea maidanele ţării.

Prometheus fusese doar un pas pe drumul acela, o bacterie ce descompunea anumite componente ale ţiţeiului, octani primari şi anumite lanţuri moleculare. Nu era o chestie teribil de folositoare, după opinia celor de la Oilstar.

Ce avea Mitch în minte? Şi ce naiba era *Zoroaster?* Porni televizorul plin de praf şi descoperi, fără să fie surprins, că transmisia prin cablu fusese oprită. Singurul post pe care reuşi să-l prindă, din cauza colinelor din jur, difuza un serial siropos, o imagine grăunţoasă cu nişte capete care vorbeau.

Resemnat, Alex încercă să telefoneze, dar linia era ocupată. Ascultă semnalul, apoi puse receptorul în furcă. Era dornic să-i spună lui Mitch să-şi rezolve singur problemele, apoi să închidă. Poate că după ce va străbate lungul drum spre rafinărie, i se va limpezi mintea.

Luă o jachetă, din cauza răcorii primăverii, şi se duse la camioneta lui, un Ford, cu tracţiune pe patru roţi. Din grajd, caii nechezară spre el, şi multe ciori croncăniră din pini. Alex se opri o secundă, respirând aerul proaspăt, fără să se gândească la nimic, înainte să urce în camionetă. Conduse maşina de-a lungul drumului bătut de vânt, către şosea, apoi se îndreptă spre podul Richmond.

Conduse în tăcere, apoi porni radioul, sperând să afle la ce se referise Mitch când vorbise de *Zoroaster.* Răsuci butonul şi la început prinse doar posturi care difuzau muzică sau reclame, apoi dădu peste *National Public Radio,* unde era o discuţie lungă despre efectele petelor de petrol produse de *Exxon Valdez* şi *Torreycanyon,* ale scurgerii din Insulele Shetland şi ale altor accidente ale unor petroliere. Alex se întreba de ce problema asta devenise atât de importantă. Poate era aniversarea unuia dintre dezastre, sau ceva asemănător. Mergea exact la limita vitezei reglementare şi alte maşini îl depăşeau mereu.

La început Alex fusese omul cu idei în laboratorul de bioremediere, lăsându-i pe Mitch şi pe ceilalţi să se ocupe de amănuntele plictisitoare privind managementul şi întocmirea documentelor. Mitch intra în panică cel puţin o dată pe lună, din cauza termenelor.

La o jumătate de oră după ce plecase de acasă, Alex părăsi şoseaua şi coti spre întinsa rafinărie Oilstar. Pe când se apropia de gardul din plasă de sârmă, văzu o coloană de demonstranţi în faţa porţii păzite. Într-o parte se vedeau camere de televiziune. Demonstraţia părea paşnică. Oilstar adusese gardieni suplimentari, precum şi o mână de poliţişti din patrulele de poliţie rutieră californiană.

Alex ridică din sprâncene. Un grup sau altul găsea motive să protesteze la Oilstar de mai multe ori pe an, dar de fiecare dată când se plănuia un protest, grupările respective informau Oilstar şi mass-media locală. Se simţea obosit de toate astea şi furios că demonstranţii îi făceau viaţa şi mai grea. Voia doar să stea acasă şi să se odihnească.

Pe când camioneta trecea pe lângă protestatari, văzu pancartele obişnuite arătând păsări de mare şi vidre acoperite de petrol, craniul cu oasele încrucişate; cuvântul *Zoroaster* era repetat peste tot. Poate că, la urma urmei, era ceva important. Poate că avusese loc altă scurgere de petrol. Lucra pentru Oilstar de suficient timp ca să ştie că întotdeauna vor fi scurgeri de petrol... şi că trusturile petroliere vor jura că nu se va mai întâmpla niciodată.

Altă dată, fiica lui, Erin, ar fi fost printre protestatari. Erin se implica de fiecare dată când descoperea o cauză. *Salvaţi balenele. Nu folosiţi hârtie igienică colorată...* Deşi nu înţelegea întotdeauna motivaţiile lui Erin, nu fusese niciodată aspru sau dispreţuitor faţă de ea. Era o fată deşteaptă şi plină de întrebări, iar Alex nu putea să răspundă la multe dintre ele. Era însă bucuros că se arăta atât de pasionată.

Dar Erin nu trăise destul ca să se alăture acestor demonstranţi de la porţile rafinăriei, şi de aceea el se simţea plictisit de protestatari.

Trecu prin mulţime fără niciun incident, apoi îşi continuă drumul prin rafinărie, pe lângă o mulţime de ţevi şi rezervoare, turnuri de distilare, cu cisterne uriaşe de petrol pe colinele înconjurătoare. Locul arăta ca un coşmar industrial pictat de Escher, amplificat de şuierături şi duhori.

Mai târziu se trezi lângă biroul de la etajul al doilea din anexa pentru cercetare a rafinăriei. Scotocind printre chei, deschise uşa şi intră, ignorând mesajele galbene lipite pe uşă. Biroul lui arăta prea curat, prea ordonat. Nu avusese niciodată timp să facă ordine pe când era cufundat în muncă. Acum nu făcea nimic, dar îşi aşezase cu grijă hârtiile în teancuri ordonate.

O fotografie a familiei lui Alex se afla pe birou, zâmbind toţi patru, un moment îngheţat din trecut. Propria-i imagine îi stătea în faţă, cu ochelari cu ramă din metal şi păr încărunţit, deasupra unei bărbi ascuţite. Lângă el se afla Maureen, puternică şi zveltă. Jay, în vârstă

de douăzeci şi unu de ani, cu păr roşcat tuns scurt, chiar înainte să se înroleze, cu mustaţa abia vizibilă; mica Erin cu păr de culoarea căpşunilor şi sprâncene negre, cu piele fără cusur, o frumuseţe de care băieţii din liceu nu avuseseră parte. Erin ar fi zdrobit o mulţime de inimi dacă ar fi trăit să intre la colegiu.

– Tocmai la timp, Alex, zise Mitch Stone din uşă. Am stabilit deja o întâlnire pentru mâine cu Emma Branson şi ceilalţi grozavi. Trebuie să ne ocupăm de asta chiar acum.

La douăzeci şi opt de ani, cu o carieră rapidă, Mitch avea grijă să se îmbrace impecabil. Se tundea la două săptămâni, purta costume de calitate şi cravată, chiar şi în laborator. În public, Mitch lua partea Oilstar-ului şi vorbea bine. Nu încerca să-l plictisească pe Alex, dar priorităţile lui ciudate, politica biroului şi *urgenţele* constante făcuseră ca Alex să nu mai aibă pic de respect pentru el. Alex îşi aminti de vremea când şi el avusese atât de multă ambiţie.

– Inginerii execută acţiuni subacvatice ca să scoată ţiţeiul rămas în rezervoare, zise Mitch, numărând pe degete. Valurile fac prăpăd în spărtură. Echipele din bărci întind zăgazuri în jurul petei, dar există o grămadă de bărci pline de curioşi, protestatari, resturi duse de mare şi tot felul de chestii care stau în drum tuturor. Cea mai corectă estimare este că un sfert de milion de barili s-au scurs deja în golf, şi continuă să curgă. *Zoroaster...*

Alex ridică o mână, ca să-l oprească. Observă că-i tremurau degetele.

– Mitch, nu ştiu despre ce naiba vorbeşti. Spune-mi ce-i un *Zoroaster,* înainte să continui.

Mitch se holbă la el.

– Vrei să spui că nu ştii? Hai, vino!

Apucându-l pe Alex de mânecă, Mitch îl conduse pe coridorul acoperit cu covoare în sala de mese.

Un miros acru, încins se ridica din zaţul de cafea din oală. Ceşti spălate – nu erau două la fel – stăteau în pete umede pe şerveţele cafenii de hârtie, între chiuvetă şi cuptorul cu microunde. Televizorul era pornit, cu sonorul dat tare. Patru oameni stăteau pe scaunele neconfortabile, din plastic, la mesele din imitaţie de lemn, privind CNN-ul. Alex nu mai văzuse o asemenea expresie de atenţie pe figurile privitorilor de la primul război din Golf.

– Pare a fi cea mai mare scurgere de petrol care a avut loc vreodată, zise Mitch. Mult mai mare decât cea de pe *Exxon Valdez.* Numai că de data asta nu-i în Alaska, e chiar în golful San Francisco!

De pe un elicopter, camera TV privea în jos, spre epava petrolierului *Oilstar Zoroaster,* cu latura despicată de pilonul sudic al podului Golden Gate. Un montaj de filmări, începând cu imagini din zori, trasau creşterea scurgerii în timpul zilei. Bărcile înconjurau

marginea petei.

Alex îşi simţi genunchii înmuindu-se. Îi era ruşine că minimalizase reacţia lui Mitch şi indignarea protestatarilor. Durerea pătrunzătoare din oase păru brusc copleşitoare.

Televizorul arăta pescăruşi acoperiţi cu reziduuri lipicioase, cadavre de vidre de mare plutind. Mulţimea stătea temătoare la Fisherman’s Wharf, privind petrolul ce se apropia. Respiraţia lui Alex se acceleră. Îl durea capul, începând cu o apăsare pe tâmple ce nu voia să dispară. Programul continuă cu un lung film de arhivă despre dezastrul din 1989 al lui *Exxon Valdez.*

– Indivizii de sus, din grădinile administraţiei, sunt cuprinşi de panică, zise Mitch, punând o mână pe umărul lui Alex. Ar încerca orice pentru un pic de publicitate pozitivă. Putem profita, dacă primim aprobare să folosim Prometheus ca să ajutăm la curăţat.

Mitch nu părea afectat de imaginile de la televizor. Adăugă în şoaptă:

– Vom fi eroi chiar dacă n-o să meargă!

Alex se scutură de mâna lui Mitch şi privi pata de petrol de pe apă, lichidul gros scurgându-se spre ţărm. Îşi aminti vremea când el şi fiul lui, Jay, petrecuseră zile întregi plimbându-se pe promontoriile stâncoase. Mai ales pe vremea când Jay îi spusese că vrea să abandoneze colegiul şi să se înroleze în armată…

– Care-i problema, Alex? se încruntă Mitch. Nu vezi ce ocazie avem? adăugă el, venind mai aproape.

– Ocazie? replică Alex, cu o voce ca un geamăt.

Cu timpul, de la moartea celor din familia sa, îşi ascunsese emoţiile în spatele unui zid de slăbiciune şi apatie. Rareori, zidul plesnea, lăsând să se vadă furnalul ce ardea în interiorul lui. Nu fusese niciodată un om violent, dar mersese, luni de zile, pe gheaţa subţire a emoţiilor intense.

Alex îşi răsuci mâna dreaptă; durerea interioară îi transformă răsuflarea în cuţite de gheaţă, iar Mitch stătea *al naibii de aproape.* Brusc, îl împinse pe Mitch înapoi – nu tare, dar suficient să-l răstoarne peste un scaun şi să cadă pe podea.

– Ai dreptate, Mitch, zise Alex, dar n-ar trebui să fii atât de ticălos din cauza asta.

3
Bună ziua, rază de soare

Spencer Lockwood îşi feri ochii de soarele strălucitor. Deşertul din jurul localităţii White Sands, din New Mexico, arăta mai degrabă ca suprafaţa Lunii decât ca o rezervaţie naţională, în care accesul era interzis. Dune deprimante din nisip de ghips se întindeau spre orizont, întrerupte doar de tufişuri târâtoare, plante de yucca şi stânci de lavă. Culmile tocite ale Munţilor Orgii sclipeau ca un miraj. Căldura făcea ca aerul prăfuit să miroasă ca pulberea de puşcă.

Numeroase rachete şi sisteme de ghidare fuseseră testate în centrul de cercetare din White Sands, în existenţa de o jumătate de veac a acestuia. În munţii dinspre est se afla Trinity, unde fusese detonată în 1945 prima bombă atomică. Spre nord, rampa de lansare – lungă de opt kilometri – a unui prototip de tun-lansator se întindea spre culmile Oscura, unde, cu o lună înainte, avusese loc prima lansare experimentală a unui satelit, pe o orbită terestră joasă. Istorie, o grămadă de istorie.

Spencer era decis să nu adauge doar o notă de subsol la istoria centrului din White Sands, dorea să scrie un întreg capitol.

Acum îşi dăruise atenţia micilor antene metalice care acopereau terenul împrejmuit. Mii de receptoare pentru microunde, ca nişte biciuşti, umpleau o zonă circulară de deşert, cu diametrul de doi kilometri, făcând-o să semene cu o perniţă uriaşă pentru ace. Un gard din sârmă ghimpată înconjura *ferma antenelor.*

Spencer îngenunche lângă una dintre antenele cu înfăţişare gingaşă şi pipăi sârma flexibilă. *Lucrează astăzi pentru mine, copile!* Realizase întregul proiect cu un buget subţire şi se temea că acest experiment ar putea eşua din cauza vreunei pene stupide. O pană ce putea fi prevenită. Iar birocraţii vor opri tot circul.

– Hei, Spence!

Întoarse capul. Înconjurat de construcţii micuţe din sârmă, părea a sta în centrul unui lan de porumb metalic. Punând mâna streaşină la ochi, văzu o femeie stângace, cu o pălărie australiană, venind spre el. Rita Fellenstein era o vrăjitoare a tehnicii, dar alesese să fie o combinaţie de cloşcă şi de dătătoare de şuturi pentru grupul ce se ocupa de sateliţi solari – inclusiv pentru Spencer.

– O să meargă, zise Rita. Nu-ţi face griji.

– Verificam legăturile, pentru ultima oară, replică Spence, ştergându-şi mâinile de pantaloni.

– Nu te mai crispa atât! mormăi Rita, înconjurând firele, începi să te porţi ca Nedermyer.

– Te-ar putea concedia, pentru o asemenea observaţie.

– Să concedieze o angajată a unui laborator naţional? Fii serios. Hai

să ne înapoiem la rulotele de comandă. Reporterii vor să discute cu tine.

Spencer simţi un nod în gât.

– Trebuie să verific chestiile astea.

Avea impresia că, de fiecare dată când părăsea zona, pierdea legătura cu una dintre antene, de obicei din cauza unui şobolan de deşert, ce săpa sub cabluri.

– Nu-i nevoie să le verifici. Le-ai verificat deja. Le-am verificat şi eu. Şi tehnicienii au făcut acelaşi lucru. Du-te să vorbeşti cu ziariştii înainte să înceapă treaba.

– Nu-mi place să răspund la întrebările lor stupide, zise el, dându-şi seama că nu prea părea un vizionar ce făcea istorie.

– Bine, Nedermyer nu se teme să discute cu presa, replică Rita, punându-şi mâinile în şoldurile înguste. O să se prezinte ca unul care apără interesele Departamentului Energiei de noi, nişte tineri savanţi inconştienţi. Dacă nu te duci acolo, ziariştii îl vor cita pe el, nu pe tine. Vrei să ajungă la Washington un punct de vedere contrar proiectului?

– Bine, bine, zise Spencer, observând un zâmbet în umbra pălăriei ei. Mă predau. Individul a încercat întotdeauna să-mi strice ploile.

Dintre toţi birocraţii care vizitaseră ferma antenelor solare, Lance Nedermyer fusese cel mai greu de înţeles pentru Spence. Nedermyer îşi făcuse o reputaţie strălucită în tinereţe, avusese un viitor promiţător în cercetare. Dar un apropiat al Casei Albe îl atrăsese pe scena politică din Washington, iar scânteia curiozităţii ştiinţifice se stinsese. *Febra Potomacului,* aşa era numită evoluţia asta. Nedermyer renunţase la şansa de a face cercetare adevărată, în schimbul câştigării de influenţă politică.

Spencer se îndreptă spre rulotele vechi de la marginea fermei antenelor. Păşi peste reţeaua ca de spaghetti a firelor de pe sol, care lega sute de antene asemănătoare biciuştilor. Chestia nu trebuia să arate bine ca să meargă, nici nu-l costase ochii din cap. Tocmai în asta consta frumuseţea.

Alergă, ca să ţină pasul cu Rita, care avea picioarele lungi.

– Am pierdut noţiunea timpului, mărturisi el. Care-i următoarea trecere pe deasupra noastră?

Rita răspunse fără să se uite la ceas, continuând să meargă:

– Alpha Unu este prevăzut peste patruzeci de minute. Va rămâne doar cinci minute, Alpha Doi şi ceilalţi sosind imediat după el. Vor trece douăzeci şi patru de ore până când Cei Şapte Pitici vor fi din nou la locul potrivit.

Cei Şapte Pitici, un ciorchine de sateliţi mici, captatori de energie solară, înconjurau Pământul la o înălţime doar de patru sute optzeci de kilometri, repartizaţi pe orbite diferite şi apăreau deasupra bazei unul după altul. Spencer se minuna de simplitatea conceptului. Nu

putea să pretindă paternitatea totală a ideii, dar avusese rolul principal în punerea ei în practică.

Sateliţii transformau energia solară simplă în microunde. De îndată ce primul satelit apărea deasupra orizontului, emitea o rază de energie focalizată spre câmpul de antene, nu cum făceau sateliţii de comunicaţii cu milioane de conversaţii telefonice pe care le transmiteau spre Pământ. Poanta era să foloseşti mai mulţi sateliţi mici, cu orbită joasă, în locul unuia singur, mare.

Spencer petrecuse ani de zile luptându-se pentru proiectul lui, încercând să convingă politicieni neinteresaţi sau indivizi din armată că-i cea mai bună metodă de extragere de energie din soare. Reţelele pasive, cu eficienţă redusă, de la sol, puteau genera puţină energie, suficientă doar pentru consumul unor ferme locale. Doar desfăşurând panouri solare enorme în spaţiu, apoi transmiţând energia sub formă de unde prin atmosferă energia solară ajungea rentabilă într-o asemenea măsură, încât diferenţa de preţ să conteze.

Dar alţi experţi tehnici îşi susţinuseră propriile idei în faţa aceloraşi comitete. Şi, pentru că aceia care luau decizii nu cunoşteau nimic – sau prea puţin – despre subiect, erau impresionaţi mai degrabă de prezentări spectaculoase şi de cei care vorbeau frumos în public decât de un conţinut tehnic solid.

Testul lui Spencer ajunsese, în cele din urmă, la partea practică, iar azi urma să le vină de hac celorlalţi. Spera ca programul lui cu sateliţi mici să fie la fel de simplu în practică pe cât îl prezentase în reclame.

Rita trânti uşa camionetei vechi, cenuşii, apoi se năpusti pe drumurile temporare brăzdate. Ploile puţin frecvente din New Mexico aruncau doar câţiva centimetri de apă, iar solul se usca după aceea, devenind tare ca betonul. Spencer îşi lăsă capul în jos, să nu se lovească de tavan în timp ce ţopăiau către cele câteva clădiri. Încercă să spună ceva, dar dinţii îi clănţăniră în timp ce camioneta sălta. Rămase tăcut până ajunseră la centrul de comandă.

Înlătură repulsia lui obişnuită faţă de fondurile sub standarde pe care guvernul le alocase proiectului său. Poate că reporterii nu vor filma prea mult facilităţile de locuit. Blocul principal era alcătuit dintr-un grup de trei rulote din producţia anilor ‘60, care fuseseră folosite pentru diferite experimente în White Sands. O grămadă de plasă de sârmă înconjura complet rulotele, formând o cuşcă Faraday gigantică, unde oamenii se aflau în siguranţă, dacă fascicolul de microunde de pe sateliţi ar fi ratat ţinta.

Zumzăitul continuu al instalaţiilor portative de aer condiţionat se auzea în exteriorul zidurilor albe din aluminiu. O mână de cabluri răsucite, din fibră optică, lega îndepărtata fermă a antenelor de panoul de comandă dinăuntru.

– Pune-ţi ecusonul, Spence, zise Rita. Fă-te frumos pentru ziarişti.

Îşi scoase ecusonul lucios din buzunar şi-l prinse de guler. Fotografia era groaznică, asemănătoare celei de pe permisul de conducere. Păr şaten care nu voia să stea pieptănat, ochi albaştri un pic prea mari, arsuri de soare vizibile şi o faţă subţire, cu o expresie de parcă ar fi înghiţit o lămâie. Spencer se aştepta chiar să aibă necazuri dacă va fi nevoie să fie identificat după fotografia aceea.

Rulotele răcoroase, mirosind a umezeală, îl făceau să se simtă bine, după ce se copsese în deşert. Singurele lumini din interiorul rulotei erau cele ce se strecurau prin jaluzelele trase sau sclipirile ecranelor calculatoarelor. Becurile fluorescente din tavan fuseseră stinse. Un tonomat, cumpărat dintr-o cafenea veche de lângă Alamogordo, stătea adormit într-un colţ.

Echipa de ziarişti din Albuquerque îşi aşezase echipamentul într-un alcov mic, mărginit de pereţi despărţitori mobili. Spencer sperase că vor fi mai mulţi reprezentanţi ai mass-media, dar mareea neagră din San Francisco monopolizase cea mai mare parte a timpului de emisie al posturilor de televiziune.

Oamenii lui Spencer şuşoteau într-un ton precis, staccato, verificând mesajele de la ferma antenelor, calibrând micii sateliţi solari.

– DE la telefon, Spence. Voiau să suni acolo de îndată ce soseşti.

Spencer dădu din mână a lehamite. Avea lucruri mai importante de făcut decât să stea la taclale cu hârţogarii de la Departamentul Energiei.

– Spune-le că sunt ocupat. Cum stăm cu timpul?

Rita Fellenstein privi un monitor de calculator. Culorile de pe ecran se reflectară pe figura ei îngustă.

– Douăzeci şi trei de minute până când Alpha Unu intră în acţiune. Du-te şi pupă-te cu cei de la DE – simt o nevoie psihică să te facă să vorbeşti. În felul ăsta pot să se împăuneze cu succesul tău.

– Ceva trafic aerian? se interesă Spencer, ignorându-i sugestia.

– Cerul este curat, verificat de turnul de control din El Paso.

– Legăturile de date?

– Verificările răspunsurilor sunt fără erori.

Cu un deceniu în urmă, operaţiunea ar fi necesitat de zece ori mai mulţi oameni şi un buget de o mie de ori mai mare. Spencer se uită în jur cu o satisfacţie calmă, mulţumit că proiectul lui reuşise, împotriva înţelepciunii tradiţionaliste a celor din DE. Birocraţia Marii Ştiinţe adăuga mii de colţuri inutile, pe care trebuia să le ocoleşti, după ce-ţi dădeai seama că nu erau necesare.

Ridică vocea, acoperind murmurul din încăpere:

– Gata, băieţi, aveţi undă verde! Ştiţi toţi ce aveţi de făcut – nu-i nevoie să stabilim priorităţi. Vreo problemă?

Rulota rămase tăcută, cu excepţia zgomotului de fond al

echipamentelor şi al instalaţiei de aer condiţionat. Reporterii stăteau în jur, mişcându-se de pe un picior pe altul, reglându-şi microfoanele, neînţelegând detaliile dar simţind că se întâmplă ceva important.

– Bine, anunţaţi DE că-i dăm drumul.

Rulota se umplu de activitate. Spencer era emoţionat, anticipând că, în cele din urmă, îşi va vedea proiectul funcţionând. O voce îl întrerupse, părând că avusese nevoie de ani de antrenament ca să ajungă la acea rezonanţă nazală. Spencer simţi un nod în stomac.

– Nu-mi place politica dumitale de *doar răspuns negativ,* doctore Lockwood. Statistica dovedeşte că o metodologie de verificare folosind cunoştinţe pozitive are un procentaj de succes apreciabil mai mare. DE preferă să adopţi această procedură, aşa cum face restul lumii civilizate.

Trupul solid al lui Lance Nedermyer umplea aproape tot coridorul rulotei plină de lume. Deşi în încăpere era răcoare, pe fruntea roşie a lui Nedermyer se scurgeau broboane de transpiraţie. În momentul acela, era probabil singurul om din baza de la White Sands care purta costum şi cravată. Spencer voia să-i spună: *Oamenii mei îşi cunosc treaba, Lance. Munca în echipă se dovedeşte uneori mai eficientă decât controalele.* Dar, orice ar fi dorit, Spencer nu-şi putea permite să-l ignore sau să-l enerveze.

– Mulţumesc pentru sugestie, Lance, o voi include în comentariile ce le voi face după test.

– Aş fi mulţumit dacă le-ai introduce în procedura de operare.

– Mulţumesc, Lance.

Spencer se ghemuise deja în faţa unui post de comunicaţii, operat de Juan Romero. Romero, cu păr negru, lung, şi mustaţă pe oală, arăta ca un bandit dintr-un western ieftin – şi juca intenţionat un asemenea rol.

Romero extinse o porţiune a ecranului, arătând o imagine a fermei antenelor luată din vârful unui turn de treizeci de metri, de lângă rulote. Imaginea receptoarelor metalice se vălurea din cauza căldurii, semănând cu cea a sute de degete ce se întindeau să prindă radiaţiile invizibile.

– Şaizeci de secunde, zise Rita Fellenstein.

Spencer îşi umezi buzele; uscăciunea deşertului părea acum deosebit de pătrunzătoare.

– Aţi conectat tonomatul? şopti el.

– A fost primul lucru pe care l-am verificat, răspunse Romero, ridicând vocea ca să-l audă Nedermyer, apoi rânji fără să fie văzut.

Spencer simţi privirea lui Nedermyer. Ziariştii şuşoteau. Camerele TV erau aţintite asupra tehnicienilor care actualizau continuu starea sistemului.

– Oameni buni, spuse Spencer, cu voce tare, vom capta pentru

prima oară energie solară emisă direct din spaţiul cosmic. Ţineţi pumnii strânşi!

În colţul din stânga sus al postului din faţa lui, cifre marcau numărătoarea inversă. Spencer se întreba dacă ar trebui să le citească pentru birocraţii din capitală. Se alătură şoaptelor celorlalţi, care citeau semnalele luminoase:

– Trei… doi… unu… bingo!

Imaginea televizată din deşert nu se schimbă. Romero şi Spencer priviră ecranul. Nu vedeau niciun indiciu că milioane de jouli de energie ar ploua din spaţiul cosmic în braţele întinse ale miei de antene pentru microunde.

Echipele de reporteri ar fi dorit, probabil, să vadă o rază uimitoare, verde, a morţii, izbind în jos de pe orbită. Rulota rămase tăcută, toţi îşi ţineau răsuflarea. Nu se întâmpla nimic.

Clic!

O lumină puternică umplu rulota, apoi un zumzăit. Sunetul formaţiei Beach Boys cântând armonios umplu aerul. Spencer zâmbi când acordurile melodiei *Căldura soarelui* se revărsară din tonomat. Toţi izbucniră în râs şi începură să aplaude. Spencer zâmbi cu gura până la urechi. Romero îl bătu pe umăr.

Nedermyer se holbă la tonomat. Muzica deveni tot mai puternică, până când difuzoarele începură să urle.

Spencer se întorcea în stânga şi-n dreapta, strângând mâini. Echipa lui îl felicita, îl bătea pe umăr.

– Hei, cineva să anunţe DE!

Rita dădea din mână, cu un telefon mobil:

– Spence, secretarul adjunct vrea să discute cu tine!

– Spune-i că monitorizez testul.

Un dop de şampanie pocni, iar Spencer fu stropit. Se desprinse de petrecăreţi şi se îndreptă spre reporteri. Acum nu-i era frică să le vorbească. Auzea voci care strigau valorile performanţelor.

– O eficienţă de convertire a energiei de treizeci şi cinci la sută! Cu acest rezultat, am depăşit prevederile proiectanţilor!

Nedermyer stătea cu braţele încrucişate, cu buzele strânse într-o linie îngustă. Bătea din picior, dar nu părea a se mişca în ritmul muzicii. Culoarea din obrajii birocratului era mai întunecată decât cea a bronzului.

Spencer făcu un semn din cap către tonomat:

– Eşti mulţumit, Lance?

– De ce să fiu? De scamatoria asta?

– Am fi putut folosi orice. Ne-am gândit că ar fi mai… memorabil decât un osciloscop.

– Fiecare echipament de diagnoză pe care grupul dumitale l-a cumpărat are un scop, doctore Lockwood! Oferă mult mai multe

informaţii pentru o analiză competentă decât cutia asta zgomotoasă!

– Care-i problema, Lance? întrebă Spencer în şoaptă. Nu vezi că merge? Acordă-ne un pic de încredere!

Şoapta lui Nedermyer avea ascuţimea unei baionete:

– Am petrecut un an încercând să storc bani pentru proiectul cu care vă amuzaţi voi, şi l-aţi transformat într-o comedie! Am renunţat la o duzină de proiecte la fel de meritorii ca să-ţi procurăm fonduri, doctore Lockwood, şi uite ce impresie ai făcut! Imaginează-ţi titlurile din ziare: Guvernul iroseşte milioane ca să acţioneze un tonomat cu energie din spaţiul cosmic! Eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti cum a urlat publicul pentru că astronauţii de pe Apollo s-au amuzat prea mult pe lună? Toţi se aşteaptă să te porţi *respectabil* în situaţii ca aceasta. Nu puteai să te porţi ca un om mare pentru câteva minute?

Tonomatul cânta *Mă plimbam.* Lumea chicotea în rulotă. Vocea Ritei acoperi zgomotul de fond:

– Linişte! Comutare peste un minut! Vine Alpha Doi!

Spencer se întoarse spre Nedermyer, încercând să revină pe un teren neutru:

– Suntem gata pentru următorul satelit. Vrei să vezi mai de aproape?

Nedermyer îşi păstră braţele încrucişate:

– Pot să văd – şi să aud – din locul în care stau.

Spencer se duse, îmbufnat, lângă Rita. Trei telefoane şi două laptopuri erau îngrămădite lângă postul ei de lucru. Chiar aşezată, savanta cea slăbănoagă era aproape la fel de înaltă ca reporterul ce se uita peste umărul ei. Rita îi arătă graficul de pe ecran:

– Alpha Unu este pe cale să treacă dincolo de orizont. Vom pierde contactul curând.

Reporterul trase microfonul şi vorbi în el:

– Credeam că aceşti sateliţi stăteau deasupra noastră tot timpul.

– Pentru a face acest lucru, ar fi trebuit să plasăm sateliţii atât de sus, încât fascicolul de unde s-ar fi împrăştiat prea mult când ar fi coborât spre Pământ. Fascicolul de la sateliţii cu orbită joasă stă destul ca să-l mulgem. Dar fiecare satelit stă deasupra noastră doar cinci minute.

– Asta înseamnă că ferma antenelor va genera curent doar câteva minute pe zi?

Spencer se întreba dacă reporterul nu-şi făcuse temele sau făcea pe prostul doar ca să clarifice lucrurile pentru telespectatori.

– Nu, avem şapte sateliţi, în patru orbite planare diferite, pentru o acoperire mai largă, răspunse Rita.

– Cei Şapte Pitici, rânji reporterul.

– Exact. Suntem siguri că putem să captăm fascicolul de microunde de la primul satelit. Şmecheria este să trecem la următorul satelit *fără*

să întrerupem curentul. Dacă există o suprapunere suficientă a fascicolelor, reţeaua electrică nu va sesiza diferenţa.

Din faţă se auzi un strigăt:

– Doi, unu... transfer! L-am captat pe Alpha Doi!

Spencer remarcă faptul că nu existase vreo pâlpâire a luminii, nici vreo deformare a muzicii tonomatului. Petrecerea se porni din nou.

Rita continuă să vorbească, ţinând un discurs pregătit dinainte, pe care fiecare membru al proiectului îl cunoştea pe dinafară:

– Cel puţin unul dintre Cei Şapte Pitici este în legătură cu White Sands patruzeci şi şase la sută din timp. Dar poate să fie prea jos sau într-un unghi nefolositor. Sperăm ca mai târziu să avem un şir continuu de sateliţi deasupra Pământului, ca să nu pierdem niciodată legătura – cel puţin în timpul zilei. Sperăm ca mai târziu să construim mai multe ferme de antene de-a lungul traseului, încât atunci când un satelit pierde legătura cu o fermă să se comute la alta.

Reporterul înregistra toate informaţiile, dar Rita nu se potoli:

– După ce avem toate astea, energia va fi gratuită. Deoarece costul plasării pe orbită a sateliţilor mici va scădea, sistemul nostru va deveni mai economic şi mult mai puţin poluant decât orice alt sistem energetic cu baza pe Pământ. Încă douăzeci de sateliţi sunt în magaziile ermetice ale Laboratorului pentru Propulsie prin Reacţie. Vom mai avea nevoie de încă şaptezeci pentru a completa sistemul, dar strategia constă în a demonstra întâi că sistemul funcţionează. Sateliţii solari nu se uzează, ei continuă să funcţioneze, să tot funcţioneze...

Alte urale se auziră în rulotă, după câteva momente:

– Alpha Trei a fost comutat cu succes. Au fost comutate trei, mai sunt patru.

Sărbătorirea fusese mai potolită, de data asta. După primul succes marcant, următoarele evenimente păreau mai puţin semnificative.

– Ce părere aveţi despre scurgerea de ţiţei de pe *Zoroaster?*

Spencer întrerupse interviul. Sperase să se pună o astfel de întrebare. Rita păru uşurată. Spencer se apropie prea mult de microfon şi se trase cu grijă înapoi, în timp ce vorbea:

– Imaginile vorbesc singure. Până nu dezvoltăm surse alternative de energie, ca aceasta, vom tot avea astfel de accidente.

Era foarte mulţumit de ceea ce spusese. Alesese bine cuvintele şi nu se îndoia că postul de televiziune la va folosi ca atare.

După un timp, cel de-al şaptelea satelit trecu dincolo de orizont. Lumina scăzu, tonomatul se opri. Spencer se simţi brusc obosit.

Ca un drogat care scotoceşte după încă o doză, se uită în jur, căutând ceva care să mai păstreze emoţia încă un pic. Îl descoperi pe Lance Nedermyer stând într-un colţ, singur, vorbind la telefon. Nedermyer îşi lărgi nodul la cravată, apoi întoarse spatele petrecerii.

Spencer îşi ţinu gura, dându-şi seama că trebuia să încerce să repare ce se mai putea repara. Se duse lângă Nedermyer de îndată ce acesta închise telefonul.

– Se pare că a fost un succes total, Lance, zise el. Vom avea o mică şedinţă peste zece minute, despre datele preliminare.

– Am văzut tot ce-am avut nevoie, zâmbi silit Nedermyer.

– Păcat că secretarul de stat n-a putut să fie aici.

– Nu era nevoie, am fost eu prezent. Dacă aţi terminat testul, plec spre Albuquerque. E un drum de trei ore.

Spencer îl urmă, furios că Nedermyer refuza orice încercare de comunicare. Afară, soarele părea că-şi explodează strălucirea. Cu un efort, Spencer zise, cu voce prietenoasă:

– Deja spre Albuquerque?

Nedermyer îşi scoase cravata şi se duse spre maşina pe care o închiriase. Solul scârţâia sub picioarele lui.

– Aşa am spus.

– Nu pot să-ţi mai arăt nimic?

– Am spus că am văzut tot ce aveam nevoie…

Spencer îşi pierdu răbdarea şi-l apucă pe individ de cot. Mâna acestuia era cărnoasă, aşa cum arăta şi individul.

– Lance, nu poţi să negi că ceea ce s-a întâmplat azi marchează o nouă eră. Când toţi sateliţii vor fi pe orbită…

Nedermyer se scutură de strânsoarea lui Spencer. Mijindu-şi ochii, din cauza luminii puternice, scotoci în buzunar după o pereche de lentile de soare, pe care le prinse pe ochelari. Spencer se văzu reflectat în lentile.

– N-ai înţeles nimic, Lockwood, nu-i aşa? zise Nedermyer.

– Ce să înţeleg? răspunse Spencer, oprindu-se.

Nedermyer făcu un semn cu mâna către rulotă, apoi către ferma antenelor.

– Toată chestia asta e un joc pentru tine. O scamatorie. Poate că ai captat atenţia publicului, dar eu o să am de-a face cu artileria grea când o să ajung acasă. Ce-o să spun Congresului când o să fiu întrebat de ce DE cheltuie bani ca să asculte muzică pentru surfişti?

– De ce faci asta? întrebă Spencer, mijindu-şi ochii. Nu poţi fi atât de încuiat!

– Abia am telefonat la centru, doctore Lockwood, replică birocratul, mergând spre maşină, dar scoţându-şi ochelarii şi îndreptându-i spre Spencer. Am recomandat ca Academia Naţională de Ştiinţe să revadă programul tău înainte să cheltui alţi bani.

– Asta o să dureze o jumătate de an! Avem minisateliţi gata de lansare! Sunt construiţi…

– O să mă întorc peste o lună să văd rezultatele complete ale testului. Şi ar fi bine să rezulte ceva bun pentru ştiinţă. Joacă după

reguli, Spencer. Aşa face toată lumea.

Îşi puse din nou ochelarii de soare şi se duse la maşină.

Spencer privi norul de praf împrăştiindu-se, pe măsură ce Nedermyer se îndepărta. Nu ştia cât timp stătuse acolo când uşa rulotei se deschise şi Rita Fellenstein îl strigă:

– Hei, Spence! Reporterii vor să discute iar cu tine!

Încă şocat, Spencer continuă să privească drumul pe care maşina lui Nedermyer dispăruse, într-un miraj neplăcut.

Cineva pusese tonomatul în priza de la reţeaua principală. Acordurile lui *Nu te sinchisi, dragă* se revărsau pe uşă.

4
Simpatie pentru diavol

Alex Kramer mergea spre ocean, urmând amintiri mai detaliate decât orice hartă. Prin ceaţa dimineţii, parcurse drumuri înguste din promontoriul Marin, în care stânci abrupte întâlneau marea lângă picioarele podului Golden Gate. La cotituri, unde se vedeau imagini ca de carte poştală ale podului şi cerului de deasupra San Francisco-ului, turiştii se înghesuiau să vadă negreala care se întindea jos. Îl scârbeau.

Toată noaptea, Alex fusese copleşit de ştirea scurgerii de ţiţei, stând doar cu o lumină aprinsă în conacul pustiu şi urmărind, iar şi iar, acelaşi film. I se părea ceva asemănător dezastrului care-i distrusese viaţa.

În golf, petroliere mai mici trăseseră lângă *Zoroaster* şi încercau să-l golească de petrol, într-o operaţiune disperată. Bărci încercau să întindă zăgazuri în jurul petei ce se întindea. Sute de oameni se agitau cu tot felul de echipamente, dar părea inutil. Majoritatea eforturilor depuse de Oilstar păreau îndreptate în a spune oamenilor că mareea neagră nu era atât de rea pe cât se credea, că lucrurile erau ţinute sub control.

Alex trecu pe lângă vechile forturi Baker şi Cronkhite, cu bateriile şi amplasamentele lor pentru tunuri, aflate sus, pe culmi. Peisajul era monoton, dar cu nuanţe izbitoare de culori, de la verdele profund al şirurilor de chiparoşi la cafeniul gălbui al ierbii rare şi la portocaliul strălucitor al macilor sălbatici californieni.

El şi fiul său, Jay, petrecuseră momente foarte frumoase plimbându-se pe promontoriu. Nu se gândise să revină aici, din cauza fantomelor pe care ar fi putut să le întâlnească de-a lungul drumului. Chiar şi apa îi amintea de vremea când el şi Jay sorbiseră din acelaşi bidon şi plescăiseră cu picioarele goale în valurile de lângă stânci. Pe drumul de coastă avusese loc ultima lor plimbare înainte ca Jay să-şi urmeze unitatea în Arabia Saudită.

Acum Alex cobora panta către capătul drumului din Rodeo Cove, o porţiune izolată de-a lungul coastei, chiar la nord de Golden Gate, folosită doar pentru surf extrem de către cei cu echipament impermeabil sau de către ţicniţi. Parcă pe asfaltul crăpat şi ieşi din camionetă, incapabil să-şi dezlipească privirea de pe ţărm. Se ţinu de portiera deschisă a maşinii. Mirosul de hidrocarburi umplea aerul, acoperindu-l pe cel de sare şi iod al oceanului. Ochii şi nasul îl usturau.

Curentul refluxului supsese ţiţeiul de pe *Zoroaster* în mare, unde se împrăştiase. Apoi, la sosirea fluxului, valurile aruncaseră mâzga neagră pe ţărm, într-o pată ce se tot lăţea.

Alex voia să fugă de oroarea aceea. Stomacul lupta cu greutatea unei îngreţoşări ce fierbea. Dar picioarele se mişcau printr-o voinţă proprie, ducându-l spre plajă. Cinci oameni, îmbrăcaţi călduros în blugi şi cămăşi de flanelă, priveau şi nu spuneau nimic.

Pe plajă erau pancarte ridicate în grabă: PERICOL, NU ÎNOTAŢI şi APĂ CONTAMINATĂ. În mod normal de-un cafeniu frumos, cu pietricele negre, nisipul era acoperit acum de-o crustă opacă de ţiţei. Valuri vâscoase lingeau malul.

Pescăruşi murdari de petrol pluteau deasupra valurilor, căutând ceva de mâncare. Se roteau zăpăciţi de această bizară consistenţă a oceanului. Mai departe, pe mare, zornăiau geamanduri. În mod normal, bărcile de pescuit ar fi plutit pe hulă – nu şi azi, şi nici pentru mult timp de acum încolo. La linia fluxului, alge se îngrămădeau printre stânci, împreună cu scoici, toate muribunde.

Cu câţiva ani înainte, Alex şi Jay începuseră aici o lungă călătorie cu rucsacurile în spate. Drumul de coastă se întindea de-a lungul promontoriului pe kilometri întregi, iar ei doi merseseră prin aerul răcoros toată ziua, privind în jos, de pe marginea fărâmicioasă a culmilor, la valurile ce se spărgeau de ţărm.

Jay urmase un an cursuri la University of California, din San Francisco, deşi nu era interesat de şcoală. În timpul preumblării lor de trei zile, Jay îi comunicase ştirea lui Alex: decisese să se înroleze. Jay se scărpinase în părul lui roşcat, scurt, se uitase la Alex, apoi în altă parte, apoi din nou la el. Pielea lui albă se înroşise, de parcă i-ar fi fost ruşine că se răzgândise privitor la ceea ce voia să facă în viaţă.

– Ştiu că nu-i ce doreai să fac, spusese atunci Jay.

Sorbise nervos din bidon, i-l oferise lui Alex, care refuzase.

Jay se uitase iar în altă parte şi înşurubase capacul metalic al bidonului.

– Dar nu vreau să merg la colegiu, cel puţin nu acum. Vreau să-mi măsor puterile în alt fel şi cred că armata poate să facă asta.

Alex fusese surprins, dar nu dezamăgit. El şi Maureen încercaseră să lase multă libertate copiilor. Erin şi Jay erau inteligenţi şi rezonabili; puteau să decidă singuri.

– Dacă tu crezi că aşa-i cel mai bine pentru tine, Jay… E de preferat să te răzgândeşti decât să continui ceea ce şti că-i o decizie greşită.

Jay, care nu-şi mai îmbrăţişase tatăl din clasa a opta, pusese un braţ pe umerii lui Alex, îl strânsese puţin, apoi grăbise pasul, stânjenit.

Alex îşi amintea vizita celor doi ofiţeri, care-l informaseră că Jay fusese ucis într-o încăierare de noapte de la graniţa saudită, în unul dintre războaiele petrolului…

Acum mugetul valurilor îi suna ca un bombardament îndepărtat.

Alex rămase nemişcat pe linia fluxului. Boabe întunecate se rostogoleau pe plajă. Valurile frământaseră ţiţeiul şi apa într-o

substanţă elastică şi cleioasă – *spumă* – care se prindea de orice.

Un pescăruş zbură deasupra, cu ciocul larg deschis. Valurile spumegau, aducând petrolul mai aproape, iar Alex se dădu iute înapoi.

Vântul rece îi bătea în faţă. Aceeaşi pată de ţiţei va cuprinde golful, se va întinde în jurul insulei Alcatraz, Insulei Angel, al Debarcaderului Pescarului şi al Embarcadero-ului. San Francisco fusese numit cel mai frumos oraş din lume – iar acest nume îi fusese răpit brutal de *Zoroaster.* Văzând efectele de aproape, Alex simţi cum zidurile ce înconjurau furia şi disperarea sa se cutremură, se sfărâmă.

Chiar în momentul acela, conducătorii firmei Oilstar căutau cu disperare îmbunătăţirea relaţiilor cu publicul. Ar fi înghiţit orice momeală le-ar fi oferit Alex Kramer, chiar dacă se vedea evident cârligul. Panica înlătura bunul simţ.

Alex răsuflă adânc, încercând să ignore durerea din piept. Mitch Stone avea probabil dreptate gândind că microbul Prometheus putea ajuta la curăţatul petei de ţiţei. Era o rană ce nu putea fi ignorată.

Tremurând, Alex se aplecă şi-şi cufundă degetele în mâzga de-un cafeniu-negricios de pe ţărm. Degetele i se murdăriră, acoperite de un strat ce semăna cu sângele.

Sânge şi petrol. În viaţa lui, cele două aveau multe în comun.

5
Alunecos când e umed

Epava petrolierului *Oilstar Zoroaster* zăcea ca un cadavru lângă pilonul sudic al podului Golden Gate, aplecată într-o parte. Pe podul de deasupra treceau maşini pline cu oameni care întindeau gâtul, să privească.

Bărcile Gărzii de Coastă, barje ale firmei Oilstar şi bărci particulare de pescuit se repezeau ca vulturii asupra unui hoit, să continue operaţiunile masive de descărcare. Provocând valuri micuţe lângă *Zoroaster,* un petrolier mai mic – *Tiberius* – se freca de carcasa acestuia. Pompele încercau să extragă ţiţeiul din *Zoroaster* mai iute decât se scurgea în golf.

Pe măsură ce rezervoarele se goleau, superpetrolierul avariat se ridica tot mai mult din apă. Pompele introduceau ca balast apă din golf, pentru a împiedica nava să se ridice şi să-şi piardă echilibrul precar.

Atârnat de stâlpul de sud al podului, *Zoroaster* fusese despicat de aceleaşi stânci submarine care loviseră vaporul cu aburi *Rio de Janeiro,* cu un veac înainte. *Rio* dusese jumătate dintre pasageri şi echipaj în afunduri, iar acum *Zoroaster* zăcea pe aceleaşi stânci, gemând sub mareea cu viteză de şase noduri.

Stând pe puntea lui *Zoroaster,* Todd Severyn vârî umărul puternic, care-l durea, sub un furtun uriaş de transfer, ce făcea legătura cu mai micul *Tiberius.* Alţi oameni din echipa de descărcare se luptau cu furtunurile, ridicându-le peste parapetul punţii şi învârtind scripeţii ca să le aducă la deschizăturile din punte. Todd încerca să răcnească ordine, muncea cât cel mai harnic din echipă şi, în acelaşi timp, vomita.

Todd îşi propti picioarele pe puntea alunecoasă, menţinându-şi un echilibru precar pe cizmele sale grele de lucru. Vaporii împuţiţi de hidrocarburi îi ardeau ochii şi nasul, din cauza substanţelor petrochimice răspândite în aer. Dar mişcarea de răsucire şi înclinare a epavei în marea agitată îi făcea greaţă unui bărbat din Wyoming, ca Todd, mai mult decât mirosul ţiţeiului.

Lucrase în domeniul petrolului cea mai mare parte a vieţii sale, începând în uzinele de prelucrare a petrolului din şisturi de lângă Rock Springs, înainte ca Oilstar să-l trimită în Kuweit, Birmania, Alaska şi Marea Nordului. Acum i se încredinţase o instalaţie lângă coastă, în apropiere de New Orleans, prima lui slujbă importantă – dar nu răspunsese până atunci de o sarcină atât de groaznică precum descărcarea lui *Zoroaster.*

– Hai, băieţi! răcni el, în zgomotul pompelor, vântului şi al petrolului ce bolborosea departe, jos.

Răguşise de atâta răcnit, iar echipa lui se împleticea, cuprinsă de-o epuizare amestecată cu panică. Deasupra, elicoptere înzestrate cu camere TV se roteau, pentru a surprinde aspecte dramatice. Spectatori priveau de pe pasarelele podului Golden Gate. Era ca un circ cu trei niveluri. Todd ar fi vrut să se întoarcă în Wyoming. Ultima oară când umblase de capul lui pe câmpii, doar cu un cal, o pătură şi o raniţă cu obiecte personale, părea să fi fost cu un milion de ani în urmă. Mda, doar cu câteva luni. Dar era mai plăcut decât munca asta ucigătoare.

Pe apă, aparatele de absorbţie care bubuiau printre concentraţiile cele mai mari de petrol, se înfundau. Separatoarele încercau să adune ţiţeiul, dar nu făceau faţă puhoiului potopitor. Remorchere pentru curăţat se străduiau să desfăşoare estacade de reţinere din nailon, perdele lungi care atârnau sub apă, prinzând în laţ petrolul, ca să fie adunat de bărcile de recuperare. O barjă ancorată lângă insula Alcatraz primea petrolul recuperat în recipiente. Bărci de pescuit particulare şi nave mici, de agrement, îşi adăugau şi ele eforturile, adunând în hârdaie de cinci galoane ţiţeiul puturos direct de pe suprafaţa apei.

La pupa lui *Zoroaster,* peretele de patru etaje al cabinelor avertiza cu litere mari, batjocoritoare: NU FUMAŢI, PREVENIŢI ACCIDENTELE şi ÎN PRIMUL RÂND SIGURANŢĂ.

Todd se chinuia cu trei oameni să prindă furtunul de transfer în deschizătura cisternei 7. Se mişca într-o frenezie abia controlată, ca şi restul echipei. Până la urmă reuşiră. Zgomotul infernal, vaporii înnebunitori şi puntea alunecoasă făceau condiţiile groaznice.

Todd scoase o cheie fixă din buzunarul adânc al hainei jegoase şi strânse şurubul.

– Porniţi pompele! răcni el, ridicând mâna înmănuşată.

Mai departe, pe punte, pilotul elicopterului firmei Oilstar făcu semn cu mâna că l-a observat, apoi spuse ceva în microfonul radioului. După câteva momente, furtunul se cutremură, pentru că pe *Tiberius* pornise pompa. Ţiţeiul începu să curgă din cisterna lui *Zoroaster.*

Todd se împletici spre balustrada punţii. Mantaua de ploaie îi acoperea mare parte din trupul osos, dar reuşise totuşi să se mânjească de petrol pe faţă şi pe părul castaniu. Oftă şi scuipă peste balustradă.

Dedesubt, petrolul negru-cafeniu continua să bolborosească, curgând din coca sfărâmată a navei, ca o fiertură scârboasă într-un cazan. Petrolul alcătuise un strat de peste o jumătate de metru la suprafaţa apei. Dacă ar fi fost după el, l-ar fi aruncat pe căpitanul petrolierului chiar în mizeria aia. Idiotul ar fi trebuit măcar să piară o dată cu nava, ca un adevărat căpitan, după ce provocase un asemenea dezastru.

O dată cu mareea şi cu vremea agitată, era posibil ca petrolierul să se desprindă şi să se cufunde în canalul adânc. Dacă se întâmpla aşa ceva, s-ar fi scufundat cu opt sute de mii de barili de petrol ce rămăseseră încă la bord. Încărcătura s-ar fi scurs în golf în ani de zile.

Dar Todd avea o treabă de făcut, şi era gata să-şi rupă şalele ca s-o facă. Nu putea da timpul îndărăt şi să prevină accidentul. Trebuia să-şi ignore dezgustul ce-l simţea văzând pagubele uriaşe devenind şi mai groaznice cu fiecare clipă. Întreaga lume îl privea, dar el trebuia să se concentreze asupra muncii. Să fie calm. Va avea timp să se enerveze mai târziu – să se îmbete, poate să-l caute pe căpitan şi să-i tragă câteva şuturi. În timp ce alţii îşi pierdeau timpul jelindu-se şi văicărindu-se, Todd Severyn se străduia să facă ceva.

Îşi scoase mănuşile groase, le vârî în buzunar şi căută în manta. Scoase staţia de emisie-recepţie şi comută pe canalul coechipierului său de pe *Tiberius.*

– Glenn! Dă-mi nişte date. Cât am descărcat până în prezent?

Radioul scoase nişte trosnituri, după un moment de tăcere.

– Aproape cincizeci de mii de barili. Foarte bine pentru o zi de muncă…

– Fir-ar să fie, bombăni Todd, e doar o mică parte din ce-i înăuntru!

Auzi un zgomot de fond alcătuit din ţipetele de pe Tiberius, iar Glenn se răsti la el:

– Atunci ţine-ţi gura şi pompează! Facem tot ce se poate!

Furtunurile de transfer pompau de vreo cincisprezece minute, sugând baril după baril din cisternele lui *Zoroaster,* când se porni vântul. Todd îngheţă, întrebându-se ce belea mai putea avea loc. Operaţiunile de descărcare aveau loc de obicei pe vreme bună, dar acum vedea marea devenind agitată. Ceaţa dispăruse, dar cerul era cenuşiu, ca o budincă din fum.

Puntea începu să trosnească, iar nava se lăsă într-o parte, mărind înclinaţia.

Todd se grăbi să se prindă de balustradă, în timp ce-l cuprindea panica. Îi auzi pe ceilalţi şase oameni de pe petrolier ţipând. Nu-i plăcea să lase treaba neterminată, nu-i plăcea să fugă atunci când condiţiile se înrăutăţeau – dar nu era idiot. Ştia când să renunţe. Apăsă pe butonul de emisie al staţiei:

– Nava devine instabilă, Glenn. Mă gândesc să închid prăvălia.

Se uită la ceas. Se apropia ora mareei, marele pericol, când superpetrolierul se ridica foarte mult în echilibrul lui instabil.

– Severyn, ne vor omorî dacă plecăm, răspunse *Tiberius.* Se scurg mii de galoane pe minut.

Lui Todd îi venea să dea cu staţia de emisie-recepţie de punte.

– Dacă *Zoroaster* se scufundă, pe el n-o să fie niciun om al meu! Am ordonat elicopterului să înceapă transportarea oamenilor la bordul

vostru.

– Mai bine discuţi cu cei de la Oilstar…

– E treaba mea şi eu răspund.

Dacă Emmei Branson nu-i plăcea, n-avea decât să iasă din biroul ei de sus şi să facă treaba singură.

Închise staţia şi ridică mâna, ca să atragă atenţia echipei. Arătă către elicopter, apoi ridică patru degete. Văzând semnele lui, primii patru încetară munca şi se împleticiră pe puntea alunecoasă, în pantă, către elicopter, care părea la o distanţă de vreo opt sute de metri. Pilotul porni motorul, în timp ce-i aştepta. După două minute, elicea începu să se rotească.

Radioul păcăni:

– Oilstar e de acord, Severyn. Dar de îndată ce vremea se îmbunătăţeşte, ne întoarcem.

Stomacul lui Todd se întoarse pe dos la gândul că în cisterne rămăsese încă mult petrol. Ţipă, pentru că vântul se pornise din nou:

– După ce elicopterul va duce prima încărcătură cu oamenii mei, vom desface legătura dintre cele două nave. Încetaţi pompatul din cisterna trei. O deconectăm chiar acum. Trei dintre noi rămânem aici ca să pregătim furtunul, când va sosi momentul.

Se întoarse să-i vadă pe cei patru urcându-se în elicopter. Elicea deveni o pată neclară, iar aparatul se desprinse de punte, îndreptându-se spre *Tiberius.*

În timp ce Todd privea elicopterul coborând pe puntea celuilalt petrolier, *Zoroaster* gemu sub picioarele lui, înclinându-se şi cufundându-se mai adânc. Todd căzu în spate şi se opri într-o magazie de metal montată pe punte. *Rămâi calm,* îşi spuse el, dar gândul la petrolierul care aluneca de pe stâncile submarine şi plonja către adâncuri îl umplea de-o groază pe care încerca s-o oprească înainte s-o remarce oamenii săi.

Jimmy Mack, un puşti cu ochii mari, abia de câteva zile angajat al firmei, începu să ţipe că-şi asumau riscuri prosteşti. Todd se grăbi să-l ajute să deconecteze furtunul de la cisterna trei.

– O să-mi respect promisiunea – nimeni n-o să se cufunde o dată cu nava asta!

Cei doi desfăcură furtunul şi-l târâră către balustrada punţii. Petrol negru se scurgea din capătul lui, murdărind puntea. Todd transmise prin radio să înceteze pompatul din cisternele şapte şi opt.

– Începeţi să dezlegaţi nava, zise el. Cuvintele sunau de parcă ar fi dat greş, iar acest lucru îl înfurie. Fiţi gata să trageţi celelalte furtunuri.

Elicopterul se ridică de pe puntea petrolierului mai mic şi începu drumul înapoi. Muncind cât doi, Todd şi tovarăşii lui desprinseră cârligele grele, care asigurau legătura dintre *Zoroaster* şi *Tiberius.*

Vibraţiile ritmice ale elicopterului deveneau tot mai puternice, pe măsură ce se apropia de zona de coborâre de pe superpetrolier.

– Deconectaţi furtunurile! răcni Todd. Mişcaţi-vă!

Când un talaz mare izbi nava, *Zoroaster* se cutremură, aruncând oamenii înapoi, spre tunurile cu apă. Todd se lovi la cot de o ţeavă roşie, dar reuşi să se prindă de balustrada staţiei de monitorizare a spumei. Totul mergea pe dos. Todd se simţea de parcă stătea în calea unei avalanşe. Unul dintre oameni se lovi cu casca de o vană de scurgere, iar apa începu să curgă dintr-o ţeavă.

Nemaifiind legate, cele două petroliere se îndepărtară cu câţiva metri.

Furtunul de transfer de la cisterna şapte se desprinse, împrăştiind ţiţei în toate direcţiile. Cu un pocnet puternic, furtunul de la cisterna opt se rupse. *Zoroaster* începu să se lase într-o parte, îndepărtându-se de *Tiberius.*

– Se cufundă! răcni Todd, şi pentru o clipă voi să fugă, cuprins de-o panică oarbă, către puntea goală pentru elicoptere, dar trebuia să aibă grijă de echipa lui; îl întoarse pe Jimmy Mack către platforma de aterizare. Du-te! Acum!

– Da, domnule!

Cei trei începură să se târască spre puntea pentru elicopter, aflată lângă puntea de la pupa. Erau acoperiţi cu o mâzgă de petrol; plăcile de metal ale punţii erau alunecoase din cauza ţiţeiului. Jimmy Mack căzu în genunchi, dezorientat şi panicat. Todd întinse mâna lui mare şi-l ajută să se ridice.

– Ţi-am spus că-mi ţin cuvântul!

Elicopterul încercă să se aşeze pe punte, dar petrolierul se cutremura puternic. Todd se prinse de-o frânghie, ca să-şi ţină echilibrul. Exact când cei trei ajunseră în cercul de aterizare, elicopterul se ridică şi se roti pe deasupra, lăsându-i pe Todd şi pe ceilalţi doi jos, răcnind după el să se întoarcă. Petrolierul se cutremură din nou.

Pe o latură a navei, petrolul negru părea un smârc scârbos, bolborosind ca lava. Vaporii îi arseră faţa şi ochii lui Todd, ca un acid. Nu-şi imagina o moarte mai cruntă decât aceea de a se îneca în ţiţei.

Elicopterul se roti deasupra lor şi ateriză derapând, ţopăind pe punte. Fără să aştepte încetinirea elicei, Todd şi ceilalţi se aplecară şi se târâră spre uşa deschisă. Se trântiră înăuntru, o grămadă de trupuri murdare de petrol. Urcat ultimul, Todd atârna afară pe jumătate, când aparatul se ridică.

Pilotul zbură fără să vorbească, cu fălcile încleştate, în timp ce se ridicară şi se îndepărtară de suprastructura lui *Zoroaster,* care se zgâlţâia. Todd se târî într-o poziţie din care vedea mai bine prin fereastra de plexiglas zgâriat.

Jos, *Tiberius* se îndepărta de *Zoroaster* care se scufunda. Alunecând în jos, rotindu-se într-o parte, de parcă şi-ar fi pierdut sprijinul pe stâncile de la Fort Point, *Zoroaster* se duse la fund ca o avalanşă filmată cu încetinitorul. Stomacul lui Todd se strânse. Apa şi petrolul formară o spumă cenuşie, sub violenţa plonjonului. Coca superpetrolierului plesni, aruncând ca un gheizer, ţiţei negru în apă.

În faţa ochilor lui, dezastrul devenise de o mie de ori mai mare.

În ciuda operaţiunilor disperate de descărcare, aproape cincizeci de milioane de galoane de ţiţei rămăseseră în cisternele scufundate. Apa rece, întunecată, acoperi petrolierul în mai puţin de cincisprezece minute.

Todd privi, scârbit. Din interiorul lui *Zoroaster,* petrolul se va scurge ani de zile... şi acum nu mai exista niciun mijloc de a-l opri.

6
Omul de nicăieri

Scurgerea de ţiţei de pe *Zoroaster* era ca o furtună groaznică într-o încăpere mică, dar preşedintele Camerei Reprezentanţilor, Jeffrey Mayeaux, trebuia să zâmbească în timp ce stătea în faţa auditoriului, pentru o nouă conferinţă. Simţea o plăcere amară ştiind că sosise pe scenă cu trei ore înaintea vicepreşedintelui. Vicele cu figură de cocoş nici nu ştia că fusese pus în umbră.

Un tehnician, în blugi şi cu un tricou de-un galben şters veni în grabă şi se gârbovi, verificând legăturile microfonului de pe podium. Mayeaux intră, flancat de şeful său de cabinet, Franklin Weathersee, şi de un mastodont din Serviciul Secret. Îşi aţinti ochii asupra reporterilor. Arătau ca nişte peşti într-un acvariu, iar el avea să-i înghită cu oase cu tot. Avea expresia *Fac parte din guvern, am venit să vă ajut.*

Onorabilul Jeffrey Mayeaux va face tot ce va putea ca să exprime mai întâi grija sa şi va spune cuvintele necesare pentru a da speranţe. Era bun la aşa ceva. Da, guvernul va face tot ce-i posibil pentru a ajuta zona San Francisco în această criză. Cu siguranţă.

Ramura executivă va fi cuprinsă de frenezie în seara asta.

Mayeaux fugise devreme de la conferinţa lui din Acapulco, numai ca să o ia înainte vicepreşedintelui. Fără să facă vreun anunţ oficial, el era primul funcţionar de rang superior care reacţionase la acest dezastru serios – iar şefii de la Casa Albă nu vor obţine nimic de data asta. Mayeaux va fi cel care va strânge mâini şi va săruta copilaşi. Vicepreşedintele Wolani – Doamna Simpatie – va avea parte de problemele nasoale abia după câteva ore. Întreaga escapadă va aduce măcar zece bătrâne la salariul de lobbyst al lui Mayeaux, după ce se va retrage din Congres, peste un an.

Vreo şase camere de luat vederi se grăbiră să se poziţioneze, în timp ce el se întorcea, să se aranjeze în postura care-l avantaja cel mai mult. Ochi o brunetă deşteaptă, care agita un microfon cu sigla KSFO. Privind felul în care strânsese degetele în jurul microfonului, ţinându-l aproape de buzele ei roşii, Mayeaux se gândi că arăta delicios de erotic. Admirând umbra sânilor atrăgători prin bluza de mătase, Mayeaux îşi propuse să ţină minte să-l pună pe Weathersee să-i ofere un interviu neoficial, *direct la sursă,* înainte să zboare înapoi spre coasta de est. Deseori, reporteriţe dornice de promovare erau gata de orice pentru o informaţie. Oricum, nu poţi şti dacă vei fi refuzat, decât dacă întrebi.

Ca şi alţi politicieni din Louisiana, Mayeaux nu se sinchisea de scandaluri. Alegătorii lui le priveau cu fascinaţia spectatorilor ce asistă la un accident de maşină – dar, din moment ce ştiau unele slăbiciuni

evidente ale lui Mayeaux, nu încercau să afle aspectele mai puţin vizibile. O veche zicală spune că în orice persoană suma viciilor este egală… aşa că indivizii care păreau curaţi aveau, mai mult ca sigur, câte ceva de ascuns… Conform acestei teorii, un sfânt ca vicepreşedintele Wolani smulgea, probabil, picioarele unor broaşte vii.

Mayeaux se îndreptă, valorificând tot ce se putea din înălţimea lui de un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri. Rosti prima frază lent, cu grijă pentru a ascunde rămăşiţele de accent cajun, aşa cum făcea întotdeauna în cuvântările publice.

– Incredibil de devastator, spuse el. Acest lucru ar putea să anuleze tot progresul făcut în domeniul protecţiei mediului timp de decenii. Am contactat personal Agenţia Federală pentru Rezolvarea Situaţiilor de Criză pentru a le încuraja strădaniile. I-am sfătuit să apeleze la Garda Naţională, dar, bineînţeles, asta depinde de guvern. Am înţeles că vicepreşedintele urmează să sosească, deci puteţi să-l întrebaţi direct. Poate să apară în orice clipă.

– Domnule preşedinte al Camerei!

Mayeaux cercetă mulţimea, până prinse privirea brunetei. Ridică sprânceana un pic, înainte de a da din cap spre ea. Nu-i păsa de întrebarea ei, dar trebuia să-şi păstreze imaginea publică. Se întrebă cât de dificil va fi s-o cucerească.

– Vă rog!

– Cum va afecta această problemă propunerea pentru noul impozit pe benzină? Guvernul va returna propunerea Camerei, solicitând majorarea impozitului, care să fie folosit pentru curăţarea mediului?

O categorisi imediat: tipul de reporter dur, arogant şi direct, căutând un subiect de succes. Dornică să facă orice pentru asta – şi putea să pună pariu că temperamentul lui fierbinte, de louisian, o va satisface.

– Nu văd cum ar putea preşedintele să refuze să semneze legea, mai ales acum, cu necazurile pe care le are chiar în America.

– Anticipaţi o luptă? Va fi aceasta o demonstraţie a calităţilor dumneavoastră de preşedinte al Camerei?

Mayeaux îşi luă expresia *grav şi înţelegător,* pentru a masca indiferenţa deplină faţă de testarea calităţilor sale. Nu-i păsa de asta, iar anul următor o să spună adio la tot rahatul ăsta.

– Încercăm cu toţii să acţionăm în cadrul sistemului, doamnă. Am păstrat o strânsă legătură cu vicepreşedintele Wolani, care se străduieşte să-şi facă timp, printre sarcinile pe care le are, să vadă personal acest dezastru, declară Mayeaux, înăbuşindu-şi un zâmbet înainte ca acesta să-i apară pe figură. Sunt convins că la întoarcerea sa la Washington, îl va convinge pe preşedinte de necesitatea acestei legi. Dacă nu, atunci va trebui să forţez mâna altora…

O fulgeră pe brunetă cu un zâmbet fierbinte, apoi se întoarse spre

ceilalţi, să răspundă la alte întrebări.

După un timp, privi ceasul din fundul sălii pentru conferinţe de presă. Vorbea de zece minute. Destul de bine. Scurt şi plăcut. Reporterii îşi vor aminti sclipirile lui mai degrabă decât mesajul; trebuia să-i mulţumească personal noului autor de discursuri, o tipă deşteaptă, care reuşise să termine textul în timpul zborului de la Acapulco.

Scuzându-se, Mayeaux zâmbi pentru ultima oară brunetei, după care răspunse peste umăr unei întrebări, în timp ce era condus în antecameră. Weathersee, un element de stabilitate în întreaga carieră a lui Mayeaux, dar fără niciun pic de umor, se trase mai aproape şi spuse calm:

– Emma Branson aşteaptă sus, într-un apartament particular.

– Parc-ai fi o cloşcă, Franklin!

– Vrea să discute cu tine, adăugă şeful de cabinet, ignorând remarca.

Mayeaux privi în jur şi nu văzu niciun pericol: ziariştii plecaseră, nu asculta nimeni, îşi făcuse spectacolul…

– Târfa aia bătrână? Nu-mi pot permite să fiu văzut cu ea, mai ales acum. Legăturile cu Oilstar pot fi foarte dăunătoare pentru reputaţia mea.

– Credeam că plănuiai să lucrezi pentru ea, replică Weathersee, foarte calm.

– *După* ce o să demisionez, Franklin, după cum ştii prea bine!

– A venit pe intrarea din spate. N-a văzut-o nimeni. Spune că-i ceva foarte urgent. Se grăbeşte şi solicită puţin timp…

– Bine, bine, mormăi Mayeaux, lăsându-se condus către ascensor.

Ştia cine dirijase donaţiile care-i susţinuseră campania electorală. Chiar dacă alte mari companii petroliere se feriseră de contribuţii directe, Emma Branson şi Oilstar jucaseră un rol prea important ca să fie ignorate.

Ieşiră din lift, iar Weathersee rămase lângă uşă, pe hol, în timp ce Mayeaux intră în cameră, reuşind o perioadă incredibil de lungă să nu se agite.

Mayeaux îi zâmbi larg doamnei Branson, în timp ce parcurse în grabă podeaua cu covor bej, ca să sărute pe amândoi obrajii femeia cu figură de şopârlă. Se gândi că s-ar putea alege cu buzele degerate – Doamne, ştia că individa fusese cândva măritată, dar nu-şi imagina pe cineva regulând-o de bunăvoie pe hoaşca aia.

– Asta-i ca o săptămână pe vremuri acasă, dragă, apărăm mediul înconjurător, ne întâlnim cu prietenii, zise el, afişându-şi rânjetul cel mai călduros, după care scutură de zor mâna cucoanei, care semăna teribil de mult cu o mumie. Ce mai faci? Ce tragedie cu petrolierul ăla!

Emma Branson zâmbi, dar ochii ei arătau duri, ca o freză petrolieră

cu diamante. Purta un colier din perle mici pe gâtul cu piele încreţită, ca la iguane. Pe televizorul din fundul apartamentului era dat în reluare interviul lui Mayeaux. Individa nu părea încântată de el. Doamna Branson luă un clondir cu scotch şi turnă câte două degete în două pahare, după care întinse unul bărbatului.

– N-avem timp de rahaturi – conducerea corporaţiei mă aşteaptă. Scurgerea asta de petrol va face mult mai mult rău economiei decât mediului, Jeffrey. Vom rezolva problema în câteva luni, dar companiile petroliere vor plăti veşnic. Vom fi târâţi prin tribunale în următorii cincizeci de ani.

Branson îşi puse paharul pe masă, fără să soarbă din el. Mayeaux nu scoase un cuvânt. Indiferent ce voia de la el bătrâna fecioară de oţel, nu implica pălăvrăgeală. Doamna Branson trecu direct la fondul problemei:

– Speram să vorbesc cu tine înainte de conferinţa de presă. Păreai foarte entuziasmat de noul tău impozit. Cât de departe ai de gând să împingi lucrurile?

Mayeaux sorbi un pic de scotch. Avea o aromă de fum, ca de turbă. Foarte curat. Un malţ unic – trebuia să admită că tot ce avea legătură cu Emma Branson era de prima calitate. Zăbovi suficient ca s-o facă să creadă că răspunsul lui nu era spontan.

– Îmi pare rău, Emma. Scurgerea asta de petrol se dovedeşte a fi catalizatorul pentru noul impozit, iar eu sau băieţii din umbră nu putem face nimic împotriva lui. Există prea multe amintiri în spatele acestei taxe. Fiecare post de televiziune din ţară e năpădit de imagini cu *Zoroaster,* oamenii cer un ţap ispăşitor – vor să strângă pe cineva de boaşe, nu contează pe cine. Impozitul ăsta e o cale de a-i convinge că aşa ceva *nu se va mai întâmpla.* Ştii, o chestie precum *războiul care va pune capăt războaielor.* Un rahat propagandistic, dar asta este.

– Crezi cu adevărat că poţi să foloseşti banii ăia ca să cumperi echipament mai eficient sau să faci petroliere mai bune? întrebă doamna Branson. Crezi că dacă vor avea chile triple vor fi mai sigure? Petroliere mai mici înseamnă petroliere mai multe, trafic mai intens înseamnă accidente mai multe. Simplă statistică. N-o să câştigi nimic.

Mayeaux îşi agită băutura şi o dădu pe gât. Ar fi putut, la fel de bine, să se joace cu un aligator. Emma Branson era personal responsabilă pentru contribuţii de peste cinci milioane şi, chiar cu banii ăştia, avusese noroc că fusese reales. Dacă toate celelalte state, în afară de Louisiana, n-ar fi avut limitări de vârstă pentru cei aleşi, Mayeaux n-ar fi căpătat niciodată avantajul vechimii, necesar pentru a fi ales preşedintele Camerei Reprezentanţilor în anul acela. Pură baftă, un *fait accompli* înainte ca noile reguli de selecţie să-şi facă loc în sistem. Cu antecedentele sale n-ar fi putut să urce mai sus – dar cu

sprijinul doamnei Branson devenise un lobbyst priceput pentru industria petrolieră. Teribil de priceput, cu legăturile pe care le avea.

Oftă şi puse paharul pe masă, lângă băutura neatinsă a cucoanei. Păcat de scotch-ul ăla atât de bun! O privi în ochi.

– Emma, ai întotdeauna un ţel. Uneori atât de politizat, încât mă zăpăceşti, ca să nu mai pomenesc de ce le faci prietenilor mei. Spune-mi ce vrei, iar când o să ajung la Washington o să îngrop legea aia în subcomitete. O să-mi pun oamenii să obţină o soluţie de compromis, făgădui el, întinzându-se şi prinzându-i mâinile.

Emma îşi trase mâinile, dar nu se certă cu el. Când bărbatul ajunse la uşă, zise, cu vocea ei aspră:

– O să citesc cu atenţie *Congressional Record,* Jeffrey. Aminteşte-ţi ce planuri de viitor ai. Nu muşca mâna care te hrăneşte! Sau o să te strâng *eu* pe tine de boaşe, adăugă ea zâmbind, după o scurtă pauză.

– Mă duc în capitală chiar acum, ca să rezolv treaba, răspunse Mayeaux, forţându-se să chicotească, păstrându-şi rânjetul lipit pe figură.

Lângă uşă, Weathersee îl însoţi la ascensor şi-i spuse:

– Avionul vicepreşedintelui soseşte peste o oră. Vrei să faci parte din grupul care-l va întâmpina?

Rânjetul lui Mayeaux se topi de îndată ce părăsiră holul.

– Nu, ce naiba! L-am întrecut pe ticălos şi nu vreau să fiu văzut în umbra lui. E suficient de rău că i-am promis Emmei Branson că o să caut o alternativă pentru impozitul pe energie.

Îşi trecu în revistă opţiunile – trebuia să existe o cale să nu-i supere pe cei din industria petrolieră.

Weathersee ridică o sprânceană, apoi se uită la ceas, în timp ce aşteptau liftul.

– Nu mi-am închipuit că vrei să rămâi. Am rezervat locuri la o cursă care pleacă în mai puţin de-o oră…

Se întrerupse şi privi în jur, când uşa ascensorului se deschise. Nu coborî nimeni, iar ei intrară.

– Dacă n-ai cumva alte planuri. Pot să-ţi păstrez apartamentul la hotel.

Mayeaux oftă şi zâmbi:

– Oferă-i brunetei de la KSFO un interviu în exclusivitate, în seara asta. Comandă o cină în cameră. Şampanie. O să plec mâine dimineaţă. Şi sun-o pe soţia mea, spune-i că am fost reţinut.

– Să pun echipa să caute alternative pentru impozitul pe petrol?

– Să se întoarcă Huey Long în groapă? refuză Mayeaux, clătinând din cap. Nu avem cum să oprim treaba asta, indiferent ce i-am promis Emmei Branson. O să trimit legea din nou la negocieri, să treacă mai departe din inerţie – cât timp n-o să mă noteze nimeni nicăieri, Emma n-are decât să-şi facă iluzii. O să cer un vot deschis, să nu mă poată

acuza de nimic.

Ascensorul se zgudui şi se opri. Când uşa se deschise, o mulţime se năpusti spre el. Preşedintele Camerei, Jeffrey Mayeaux îşi instală zâmbetul şi începu să strângă mâini. Detectă două tinere dulci, cărora li se scurgeau ochii după el.

Ura munca, dar, Doamne, bine mai era să fii congresman!

7
Inflamabil

– Urmăm planul nostru de rezervă? întrebă Emma Branson, privindu-şi adjuncţii, aflaţi în cea mai apăsătoare sală de conferinţe din întregul sediu al firmei Oilstar. Putem spune asta? Trebuie să găsim o imagine pozitivă pentru Oilstar!

– Am salvat echipajul petrolierului – ce zici de chestia asta?

– Ce fel de imagine pozitivă e asta? mârâi doamna Branson. Am salvat un căpitan care dă vina pe un marinar misterios care a dispărut. Publicul ar vrea să-i vadă împuşcaţi pe toţi membrii echipajului de pe *Zoroaster.*

Charlene Epstein, o adjunctă cu părul blond-cenuşiu coafat sobru, bătu cu palma într-un teanc de cărţi groase pe care nimeni nu se ostenise să le citească până atunci.

– Cred că am îndeplinit toate cerinţele legale, dar planul e cuprins în opt volume. Şase mii de pagini de fraze complicate şi diagrame, pe care nu s-a gândit nimeni că va trebui să le urmeze!

Branson dădu din cap, scârbită, nu şi surprinsă. Discuţia continua de dimineaţă în acelaşi fel. Sosise de la scurta întâlnire cu Mayeaux, de după conferinţa de presă a acestuia, cu chef de ţipat. Numără pe degete:

– Organizaţia pentru Responsabilitate în Industria Petrolieră l-a semnat, la fel şi Departamentul transporturilor, cel de Interne, cel pentru Energie, Agenţia pentru Patente, Forţa de Intervenţie a Gărzii de Coastă în Zona Pacificului, Institutul American al Petrolului. N-a *citit* nimeni planul ăsta blestemat?

– Toţi au trecut iute peste el, doamnă Branson, îi răspunse Henry Cochran. Nimeni n-a crezut că poate avea loc o scurgere de petrol de un milion de barili.

– Ce norocoşi suntem că am apucat aşa ceva! se răsti Charlene, iar adjuncţii doamnei Branson începură de îndată să se certe între ei.

Şefa toleră un moment ţipetele haotice, suficient cât să li se descarce un pic nervii, apoi pocni cu palma în masă, ca o învăţătoare. Adjuncţii tăcură imediat.

– Deci, spuse ea cu voce aspră, am scris toate documentele astea ca să ne acoperim, dar nimeni nu ştie la ce ne-am obligat. Avem o armată de demonstranţi la poartă. Oamenii mă ameninţă cu moartea şi niciunul dintre voi nu are idee ce-ar trebui să facă Oilstar.

– Nu-i chiar atât de simplu, o întrerupse Chester, cu figura şi chelia acoperite de sudoare, care făcea ca ochelarii să-i alunece pe nas.

– Termină cu rahaturile! îl repezi doamna Branson. Ce-i cu operaţia de descărcare? Cât am scos din *Zoroaster* înainte să se scufunde?

Walter Pelcik se uită la cifrele lui, trecându-şi degetele dolofane

prin barbă şi zise:

– Şaptezeci şi cinci de mii de barili. O cantitate foarte bună, pot să spun. Separatoarele au strâns ceva din ceea ce plutea la suprafaţa apei, adăugă el, după ce privise altă bucată de hârtie. Dar rămâne oricum o cantitate imensă care a rămas în epavă şi care se va scurge din ea ani de zile.

Charlene Epstein se cutremură şi exclamă:

– Avem o scurgere de petrol de cinci ori mai mare decât estimarea *maximă* în cazul *Valdez* – iar acest lucru nu se întâmplă într-un târg de undeva, din Alaska, ci chiar aici, în San Francisco.

– Ne vor lega pe toţi, spuse Cochran, dând din cap; apoi îşi scoase ochelarii. Ar trebui să ne schimbăm numele şi să emigrăm în Argentina.

– Termină cu chestiile astea, domnule Cochran! îl muştrului doamna Branson. Oilstar va accepta responsabilitatea pentru scurgerea de ţiţei. Vom face tot ce se poate ca să curăţăm locul. E limpede? Am cerut toate separatoarele disponibile în lume? Avem nevoie de mai multe estacade? Ce mai putem face ca să limităm dezastrul?

Walter Pelcik îşi încrucişă mâinile pe burtă şi spuse:

– Am cerut de toate. Celelalte companii ne ajută, mai mult pentru reclamă.

– Ce opţiuni mai avem? întrebă Charlene, punând o cizmă grea pe un scaun. Nu ne vor lăsa să declanşăm o ardere controlată. Indivizii de la Managementul Calităţii Aerului din zona Golfului preferă să miroasă vaporii împuţiţi de petrol timp de un deceniu, decât să fie afumaţi câteva zile cu fum negru.

Doamna Branson încercă să-şi amintească tot ce ştia despre propriile lor soluţii şi se interesă:

– Cum stăm cu dispersanţii? Avem o grămadă – de ce nu-i folosim?

– Nicio şansă! îi răspunse Pelcik. Ecologiştii cântă toţi aceeaşi melodie în privinţa asta şi ştii cât de puternice sunt grupurile lor când *sunt de acord* într-o privinţă.

– Dispersanţii împrăştie petrolul, care alcătuieşte o suspensie în apă, o lămuri Cochran, aplecându-se peste masa de conferinţă. Acum, ţiţeiul pluteşte la suprafaţă. După folosirea dispersanţilor, se va amesteca în apă, va face ca lucrurile să pară în regulă cât sunt văzute de la distanţă – dar petrolul în suspensie va ucide peştii şi va distruge lanţul trofic.

Branson oftă, exasperată. Pentru prima oară în viaţă se simţea înfrântă.

– Vreţi să spuneţi că nu mai avem nicio soluţie? Ce sugeraţi să facem? Să ne trântim pe jos şi să ne dăm duhul? Nu cred că nu avem nicio alternativă!

– Mai rămâne Argentina, zise Cochran, zâmbind fără vlagă.

În uşă, un tânăr tuşi, să le atragă atenţia. Purta cravată şi haine scumpe. Lângă el stătea un bărbat mai în vârstă, în blugi şi cu o cămaşă din flanelă.

– Mă scuzaţi. Sunt Mitchell Stone, iar acesta este doctorul Kramer. Avem o şedinţă cu doamna Branson? întrebă el, uitându-se la ceasul pe care-l purta la mână, apoi zâmbi înainte ca vreunul dintre adjuncţi să-i poată răspunde. Se pare că am sosit la timp, pentru că vă vom oferi ceva ce poate rezolva criza.

Pentru o clipă bizară, doamna Branson îşi aminti povestea lui Faust. Se întrebă dacă Stone îi va oferi o soluţie magică… doar în schimbul sufletului ei.

Cochran le privi ecusoanele, apoi se întoarse şi se uită în agenda cu întâlniri:

– Oh, indivizii de la bioremediere!

Doamna Branson le aruncă o privire obosită. Doctorul Kramer se ţinea în spatele lui Stone, care părea cam prea plin de sine. Decise în care dintre ei urma să aibă încredere, bazându-se pe prima ei impresie. Kramer arăta obosit, părea că nu-i atent la ceilalţi, cu focul din privire abia mocnind. Îşi aminti un referat în care fusese menţionat numele lui Kramer, ceva despre faptul că-şi pierduse familia într-un accident, ceva legat de fondurile firmei Oilstar pentru coroane funerare. Semnase scrisoarea de condoleanţe chiar ea.

– Ce putem face pentru dumneavoastră, domnilor? Suntem în mijlocul unei şedinţe foarte importante.

Stone schiţă un zâmbet. Când păşi în încăpere, mirosul puternic al coloniei lui se amestecă în ceaţa groasă de fum de ţigară.

– Avem nevoie să ne ascultaţi un moment. Ce veţi decide după aceea, vă priveşte.

Adjuncţii se încruntară, din cauza tupeului cu care năvălise peste ei.

– O să vă răpim puţin timp, interveni doctorul Kramer, foarte stânjenit.

Mitch se îndreptă spre un retroproiector, aflat în colţul încăperii. Trase un set de folii de sub braţ şi trânti unul pe retroproiector, apăsând butonul care aprindea becul. Se văzu imediat titlul, lângă sigla albastră-aurie a companiei Oilstar: PROIECTUL PROMETHEUS.

– Prezentarea asta e cu adevărat necesară? oftă doamna Branson. Am văzut atâtea folii că nu mai cred că oamenii mei mai sunt în stare să gândească singuri. Povesteşte-mi despre ce-i vorba.

Stone ezită, apoi stinse retroproiectorul.

– Sigur, zise el, apoi trase puternic aer în piept. În secţia de bioremedieri căutăm un mod de a folosi microbi pentru a distruge substanţe aflate în mediu, deşeuri toxice şi altele de acelaşi fel.

Doctorul Alex Kramer, aici prezent, şi cu mine, conducem o echipă care studiază căile de a distruge polimerii cu lanţuri lungi, aflaţi în gunoaie. Ştiţi, pungi din plastic, sticle pentru băuturi, ambalaje... Gunoaiele alcătuite din aceşti polimeri se descompun foarte lent. Noi încercăm să accelerăm procesul.

– Scuză-mă, interveni Walter Pelcik, ridicând glasul; barba lui ţepoasă, castanie, era zburlită. Aici avem de-a face cu o scurgere de ţiţei!

Stone ridică un pic vocea şi continuă, fără să ia în seamă întreruperea, vorbindu-i direct doamnei Branson, de parcă era singura care conta. Un tip deştept. Dar ar face bine să ajungă la subiect în următoarele secunde.

– Ca prim pas, am dezvoltat un organism pe care l-am numit Prometheus. Acest microb are un apetit deosebit pentru octani – molecula cu opt atomi de carbon din benzină... şi din ţiţei – în momentul acela, n-am văzut la ce-ar putea fi folosit, dar, pentru orice eventualitate, am cerut o licenţă de la Administraţia pentru Hrană şi Medicamente. De ce-ar fi dorit cineva să descompună ţiţei? Dar acum se pare că aţi putea să folosiţi micul nostru miracol.

Stone se uită la ceilalţi. Doctorul Kramer stătea lângă el, agitându-se, dar fără să-l întrerupă. Camera de şedinţe deveni tăcută, de îndată ce informaţia fu lansată.

– Lasă-mă să spun lucrurile mai direct, interveni doamna Branson, în care se ivise o senzaţie neaşteptată: speranţa. Ne oferiţi un fel de microb care mănâncă ţiţei?

– Nu tot, răspunse doctorul Kramer, făcând un pas înainte şi trecând în faţa lui Stone. Numai componenta octanică şi unele dintre hidrocarburi.

– Şi ce lasă în urmă? merse direct la ţintă doamna Branson. Cu ce fel de drăcie toxică o să avem de-a face? Vom avea necazuri mai mari decât avem acum, ca în cazul în care am folosi dispersanţi?

– Nu, scutură viguros din cap doctorul Kramer. Octanul este compus doar din atomi de carbon şi hidrogen. Când Prometheus descompune octanul, rezultă bioxid de carbon şi apă, poate şi un pic de hidrogen sulfurat – ca ouăle stricate – din sulful conţinut în amestec. Nimic toxic. Eficient.

Stone continuă:

– Din studiile noastre, ştim că douăzeci şi cinci la sută din ţiţeiul de pe *Zoroaster* constă în hidrocarbonaţi uşori, care se vor evapora de la sine în câteva zile. Restul va fi distrus lent, prin fotooxidare şi de microorganismele ce există, în mod natural, în apă. Această etapă va dura ani de zile. Vă oferim, zise el cu ochii strălucind, un mod de a scăpa de toţi octanii din scurgerea de ţiţei. Asta, plus efectul de evaporare, va scădea cantitatea de petrol, ce se vede în golf, cu circa

şaizeci şi cinci la sută în *câteva zile* şi nu va lăsa în urmă niciun fel de poluare.

Doctorul Kramer îşi drese glasul şi-l completă:

– Trebuie să spunem că acest Prometheus nu atacă hidrocarburi cu lanţuri mai lungi. Asta a fost problema noastră în lupta cu gunoaiele din plastic. Vom rămâne cu reziduuri ca smoala, ce vor fi arătate în continuare la ştiri.

Inima doamnei Branson bătea puternic, femeia se înroşise la faţă.

– Dar din punctul de vedere al publicului, mai mult de jumătate din pată va dispărea? Un efect dramatic şi evident.

– Spuneaţi că aţi cerut o licenţă de la Administraţia pentru Hrană şi Medicamente – de ce n-o aveţi? Şi ce se întâmplă dacă microbul se răspândeşte? se interesă Cochran. Cum vom scăpa de ceea ce am dezlănţuit?

Doctorul Kramer dădu din cap şi spuse încrezător, provocându-i parcă să îndrăznească să-l contrazică:

– Nu-i ceva neobişnuit. Trec ani până Administraţia pentru Hrană şi Medicamente studiază chestiile astea. Oricum, putem să obţinem o renunţare la drepturi, în caz de urgenţă. Cealaltă problemă se va rezolva de la sine. Aceste microorganisme nu sunt indigene. Le-am extras din ocean, din adâncurile golfului Mexic. Le-am încrucişat cu alţi mâncători de petrol de pe plajele strâmtorii Prinţul William, din Alaska. Vor înflori un timp, mâncând lanţurile din ţiţeiul răspândit, dar vor muri curând. Nu vor suporta clima, iar sursa lor de hrană va dispărea o dată cu pata de *ţiţei.* Nu se pot deplasa prin aer.

– Am demonstrat acest lucru de mai multe ori, prin teste de laborator, adăugă Stone. Vă putem arăta rapoartele. Doctorul Kramer are toate registrele laboratorului.

– Mda, trebuie să facem ceva, spuse doamna Branson, bătând darabana cu unghiile în masă. Şi propunerea voastră pare foarte, foarte bună pentru Oilstar.

– Nu-i un leac universal, îi atrase atenţia Kramer.

– Suntem interesaţi în soluţii pentru problema actuală, îi replică ea. Am nevoie de ceva spectaculos care să confirme că Oilstar face tot ce poate. Dacă presa va fi satisfăcută, va căuta alte subiecte. Cât de curând putem avea microbul? Când îl putem încerca?

Stone răsfoi foliile, verificând informaţiile pe care ar fi trebuit să le cunoască foarte bine – dacă nu cumva juca rolul de individ extrem de conştiincios.

– Prometheus a fost testat cu succes. Avem o grămadă de rapoarte. Am păstrat o rezervă, iar microbul se reproduce repede. Este unul dintre avantajele sale. Putem să-l împrăştiem peste pata de ţiţei a doua zi după ce obţinem renunţarea la pretenţiile juridice din partea Administraţiei pentru Hrană şi Medicamente.

– Nu-s convins de chestia asta cu microbi, bombăni Cochran. Îmi imaginez că oamenii se vor plânge şi mai tare că folosim organisme obţinute prin inginerie genetică decât s-au plâns de pata de ţiţei.

– Scuzaţi-mă, interveni doctorul Kramer, de parcă ar fi anticipat problema. Să nu lăsaţi pe nimeni să ridice o asemenea obiecţie. Microorganismul nostru este obţinut prin încrucişarea naturală a unor microbi. Nu prin inginerie genetică.

Doamna Branson făcu semn că n-o interesează. Partea asta nu conta, auzise ce trebuia să ştie.

– Dacă oamenii vor împiedica eforturile noastre de a curăţa pata de petrol, vom avea un avantaj moral, pentru că le vom oferi o soluţie *şi ei nu o vor dori.*

Apoi se uită pătrunzător la Stone şi doctorul Kramer şi anunţă:

– Mâine dimineaţă vom ţine o conferinţă de presă, o şedinţă obişnuită. Vom lăsa publicul să decidă – iar Oilstar va câştiga oricum.

8
Cerc pentru aterizare

– Intervenţie de urgenţă! Vultur Unu, aici e turnul de control din Albuquerque. Repet, intervenţie de urgenţă!

Chelălăitul staţiei de emisie-recepţie îl smulse pe generalul de brigadă Ed Bayclock dintr-o discuţie liniştită de vineri, din biroul bazei. Sosise timpul să intre în acţiune.

David Reinski, tânărul şi energicul primar din Albuquerque, nu remarcase apelul de urgenţă şi continua să pălăvrăgească:

– Domnule general, înţelegerea de la White Sands poate aduce foloase şi pentru Albuquerque, ca şi pentru Kirtland. Puteţi sublinia acest lucru în discursul dumneavoastră de la dineu?

Reinski i se adresa lui Bayclock de parcă ar fi fost egali.

– Linişte, vă rog! zise Bayclock, ridicând mâna, în timp ce se străduia să audă transmisia prin staţie.

– Guzzle Treizeci şi Şapte se apropie, anunţă aparatul; vocea de dincolo părea stridentă, încordată. Cinci oameni la bord cu necesitate de aterizare forţată în cinci minute. A fost declarată starea de urgenţă.

Într-o clipă, Bayclock se schimbă total, înlăturând din minte problemele banale, de felul înţelegerii pe care abia o semnase cu Zona de Acţiune a Rachetelor din White Sands şi a dineului pentru premiere, ce urma să aibă loc şi la care primarul Reinski dorea să-l prezinte. Nu mai avea timp de asemenea aiureli.

Dumnezeu dăruise oamenilor diferite talente şi nu oricine se pricepea să rezolve situaţii de urgenţă aşa cum se pricepea el.

Se aplecă în faţă, rămânând pe scaunul a cărui piele încinsă trosni, când generalul se întinse să ridice aparatul de emisie-recepţie din suport.

– Turnule, aici Vultur Unu! Dă-mi amănunte!

Bayclock privi pe fereastră pista de aterizare a aeroportul internaţional din Albuquerque, pistă ce se întindea cinci kilometri în pustiu, dar nu văzu niciun avion apropiindu-se.

– KC-10A nu poate să-şi retragă lonjeroanele, domnule, răspunse vocea din turn. Comenzile au fost afectate de un test cu microunde puternice efectuat la laboratorul Phillips. Pompa principală s-a defectat şi nu mai pompează combustibil. Avionul vine dinspre est şi se îndreaptă spre deşert, unde echipajul se va autopropulsa…

– Anulaţi operaţiunea! ordonă Bayclock; KC-10 era un aparat mare, proiectat ca avion de aprovizionare cu combustibil, care ar fi explodat ca o bombă dacă s-ar fi prăbuşit. Împrăştiaţi spumă pe pistă şi dirijaţi-l încet către aterizare. Cercetătorii de la laboratorul Phillips o să se ocupe de el, mai târziu.

– *O aterizare forţată?* se minună vocea din turn. Domnule general, noi respectăm instrucţiunile pentru cazuri de urgenţă!

– M-ai auzit, se răţoi generalul, care n-avea timp să dea explicaţii fiecăruia în parte. Condu-i jos, ca să văd starea aparatului. O să-i văd la punctul de începere a aterizării, la cinci kilometri de pistă. Apoi lasă-mă pe mine să decid ce vom face. De aia sunt plătit, băiete!

În timp ce aştepta răspunsul, Bayclock se uita la pereţii biroului, la fotografiile înrămate cu avioane de luptă, la referatele îngrămădite pe birou. Tânjea după zilele în care se aflase în carlingă apăsând butoane, pornind motoare şi înălţându-se în stratosferă. Nu înlănţuit de-un birou.

Slujbă de birou. Cuvintele făceau să i se strepezească dinţii. Un lucru de care se temuse în timpul celor treizeci de ani de carieră în aviaţie. Oamenii adevăraţi nu pot zbura cu un birou. Dar lui Bayclock îi fusese oferită o stea, împreună cu şansa de a sluji ţara ca general ce comanda un număr mare de oameni, deci mai multă responsabilitate. Nu era avid de putere, dar credea că un om trebuie să-şi slujească ţara cu toată priceperea lui. Şi puţini oameni aveau îndemânarea să facă treburile pe care le făcea zi de zi Bayclock. Nu putea să refuze avansarea în grad doar pentru că trebuia să renunţe la zbor.

– De ce durează atât de mult? se răţoi el către radioul tăcut.

Simţea sudoarea rece scurgându-se sub uniforma curată.

– Am discutat cu echipajul, Vultur Unu. Le-am spus planul dumneavoastră, iar ei insistă…

– Spune-le să facă aterizarea forţată, zise Bayclock apăsând pe butonul de transmisie, sau o să regrete că nu s-au prăbuşit cu avion cu tot! Nu au calificarea să ia asemenea decizii!

Respiră adânc. El nu comenta ordinele superiorilor şi nu accepta ca alţii să le comenteze pe ale lui.

– Înţeles, se auzi răspunsul băţos din turn.

Ţinând staţia de emisie-recepţie de model vechi în mână, Bayclock se întinse să-şi ia şapca albastră de aviator. Apoi se răsti către Reinski, în timp ce se îndrepta spre uşă:

– Dacă vreţi să veniţi cu mine, domnule primar, ar trebui să vă puneţi în mişcare!

Reinski sări în picioare, dar generalul plecă fără să aştepte vreun răspuns, trecând pe lângă ofiţeri şi angajaţi civili, care se dădeau la o parte din calea sa. Nu le acordă nicio atenţie – mergea pur şi simplu ca pe pilot automat, îndreptându-se către automobilul de serviciu.

Ţâşni din clădirea statului-major, dotată cu aer condiţionat, simţind arşiţa uscată izbindu-l ca o măciucă. Se repezi la maşina parcată în spaţiul rezervat, apoi se întoarse către Reinski, care tropăia pe trepte după el.

– Veniţi cu mine?

– Da, mormăi Reinski, gâfâind.

Şoferul generalului nu era prin preajmă, dar Bayclock putea să conducă şi singur.

– Grăbiţi-vă, domnule Reinski, dar să nu mă încurcaţi!

– Taci şi dă-i drumul, generale. E vorba de-o urgenţă, zise Reinski, urcând în maşină, apoi, cu un rânjet stânjenit, adăugă: domnule general.

Bayclock mârâi ceva către tânărul primar, apoi oftă. În timp ce semnaliza ieşirea din parcare, reuşi cu greu să evite ciocnirea cu o maşină care sosea. Cu colţul ochiului îl văzu pe Reinski străduindu-se să-şi pună centura de siguranţă. Scotoci prin bordul maşinii şi scoase un microfon.

– Turnule de control, aici Vultur Unu. Mă îndrept spre capătul pistei. Care mai e situaţia cu Gâtlej Treizeci şi Şapte?

– Împrăştiem spumă pe pistă, răspunse, printre trosnituri, radioul.

– Avionul se va prăbuşi? întrebă Reinski, în vocea lui simţindu-se un amestec de teamă şi speranţă.

– Posibil, răspunse generalul, aruncând o privire către primarul ce se agita pe scaunul din faţă. Nu şi dacă pot să-l ajut.

Când ajunseră la pistă, Bayclock sări din maşină, lăsând uşa să se bălăngăne în balamale. Duse mâna la ochi, căutând pe cerul deşertului avionul ce urma să sosească. Mirosul de asfalt încins se ridica de pe pistă. Automobilul suprasolicitat scotea tot soiul de scârţâituri, în timp ce stătea sub soare. Când Reinski i se alătură, Bayclock zise, fără să se întoarcă:

– Avionul este o cisternă zburătoare, cu un furtun de alimentare, pe care nu-l poate trage înăuntru. Problema constă în faptul că furtunul nu-i din cauciuc – e o ţeavă de oţel, lungă de şapte metri, care atârnă în jos. Echipajul crede că va scoate scântei, de parcă ai aprinde o rachetă, când se va freca de pistă. Oamenii din echipaj nu pot să arunce combustibilul, aşa că vor să abandoneze avionul.

– Şi nu le permiteţi.

– Bineînţeles! Nu fără să văd despre ce-i vorba. Oamenii aflaţi în asemenea situaţii au tendinţa să intre în panică şi să reacţioneze exagerat. Eu trebuie să decid, şi o să decid. Ce facem acum, ne jucăm de-a cine ştie câştigă?

Reinski îşi holba ochii, privind cerul. Numai că nu se uita unde trebuia.

– Dar dacă oamenii ăia mor pentru că…

– N-o să-i las să facă vreo prostie, domnule primar. După ce vor zbura pe deasupra noastră, o să le spun ce să facă.

Nu voia să-i fie distrasă atenţia, trebuia să se concentreze, să fie gata să-şi schimbe opinia într-o clipită.

– Oamenii mei au încredere în mine, adăugă el.

Reinski continuă să caute pe cer avionul cisternă defect.

Bayclock auzea discuţii fragmentate prin radio, în timp ce turnul de control ţinea legătura cu avionul cisternă. La cinci kilometri de ei, camioanele traversau pista, împrăştiind spumă cu substanţe antiincendiare. Ambulanţe, camioane de intervenţie, de pompieri, vehicule ale poliţiei din Kirtland, aşteptau la marginea pistei.

Bayclock îşi pipăi buzunarele, căutând o ţigară, un pachet cu gumă de mestecat, ceva care să-l ţină ocupat. Luă microfonul şi zise:

– Turnule, aici Vultur Unu, spune-mi care-i situaţia.

– Nicio schimbare, Vultur Unu.

– Fă-mi legătura direct în carlingă.

Cel din turn nu părea foarte dornic:

– Ah… Terminat.

Generalul strânse microfonul:

– Gâtlej Treizeci şi Şapte, mă auzi?

Replica suna enervată:

– Vultur Unu, ştiţi ce naiba faceţi, domnule general?

– Bineînţeles. Ascultă, sunt la cinci kilometri la est de pistă adu avionul aici la o sută cincizeci de metri şi o să-ţi spun ce să faci. Ai suficient timp să aterizezi sau să te îndrepţi spre deşert, dacă o să-ţi permit. Ai înţeles?

Vocea ce se auzea prin radio suna tristă şi obosită.

– Am încheiat, Vultur Unu.

Bayclock urmări avionul coborând peste munţii Manzano, la est de Albuquerque. Simţi un imbold subit pe când îşi concentra atenţia asupra problemei. Ştia că putea s-o rezolve. Bayclock nu greşise niciodată într-o situaţie de urgenţă. Niciodată.

– Te văd, Gâtlej. Arăţi bine.

Enormul KC-10 se mişca atât de lent, că părea un zeppelin.

Aparatul gigantic trecu de el, zgomotos, aproape de sol. Bayclock trebuia să ia iute o decizie. Inima îi bătea puternic. Ştia că echipajul se temea, se ruga, se baza pe el. Importanţa situaţiei îl copleşea pe general. Lângă autoturism, Reinski spunea ceva, dar Bayclock nu se lăsa distras de restul universului.

Îşi forţă privirea, uitându-se pentru o clipită la lonjeronul de alimentare. Privi iute în altă parte, apoi înapoi la lonjeron, ca să aibă confirmarea a ceea ce abia văzuse. După care spuse repede în microfon:

– Gâtlej Treizeci şi Şapte, furtunul este rigid şi întins atât de mult că se va rupe la aterizare. Adu avionul pe pistă – repet, adu avionul pe pistă!

Replica îngrozită veni imediat din avionul cisternă, aflat la mai puţin de trei kilometri de pistă:

– Dacă furtunul nu se rupe, va scoate scântei şi vom lua foc!

Noroc că deciziile le iau eu, gândi Bayclock şi ordonă:
– Adu avionul jos!
Pilotul nu confirmă ordinul decât prin două clicăituri rapide ale radioului. Bayclock urmări cum aparatul coborî cei o sută cincizeci de metri rămaşi. Ultimele câteva secunde părură să dureze o veşnicie. Hai, hai!
Avionul ridică botul în aer, iar roţile se repeziră să prindă pista, ca ghearele unei păsări de pradă. Furtunul lung izbi asfaltul acoperit de spumă. O fulgerare scurtă îi dădu lui Bayclock sentimentul subit, îmbolnăvitor, că luase o decizie greşită, că avionul cisternă se va transforma într-o minge de foc, de mărimea celei de la Nagasaki.
Dar furtunul se rupse şi se rostogoli în tufărişurile uscate. Avionul se clătină, apoi atinse solul. Patină, iar roţile ridicară spumă ce învălui aparatul. Bayclock vedea doar o minge uriaşă de praf, spumă, gunoi şi resturi, în timp ce ambulanţele şi pompierii se grăbeau către pistă.
Bayclock izbi cu palma în automobil, ridicând un nor de praf. Apoi sări în maşină şi porni spre pistă, abia dându-i timp primarului Reinski să urce şi el. Nu-i păsa dacă primarul ar fi venit după el, pe jos.

Când ajunseră lângă KC-10 care sfârâia şi se răcea pe asfalt, generalul văzu dâre lungi de apă şi praf pe fuselajul acestuia. Echipajul se împleticea pe o scară lungă din aluminiu. O ambulanţă duse oamenii de acolo. Se linişti văzând pompierii ducându-se la avionul cisternă şi împrăştiind substanţe ignifuge pe fuselaj.
Dosarul perfect al generalului Bayclock nu fusese încă pătat.

9
Angel

În mijlocul golfului San Francisco, voluntarii se strânseseră pe împădurita Insulă Angel, pentru a întâmpina mareea neagră ce venea. Stând pe malul stâncos, arătau ca apărătorii disperaţi ai unei cetăţi, mobilizaţi împotriva unei forţe copleşitoare.

Pe digul din golfuleţul Ayala, Jackson Harris se străduia să nu se lase zdrobit de disperare. Luptau de trei zile şi sarcina părea imensă, imposibilă – dar dacă ar fi crezut că era o muncă fără speranţă, n-ar mai fi fost în stare s-o facă. Simţea arsuri în stomac, din cauza furiei.

În timp ce echipele de curăţare ale corporaţiei se concentraseră în jurul podului Golden Gate, Debarcaderul Pescarului şi alte zone foarte vizibile, Harris aflase cu mânie că acestea abandonaseră unul dintre locurile sale favorite din zona golfului. El şi soţia sa, Daphne, telefonaseră fără încetare pentru a aduce echipa pe rezervaţia din insula aflată în mijlocul golfului. Apelaseră la reţeaua lor de activişti şi strânseseră voluntari pentru a proteja Insula Angel. Grupul primise echipament de la câteva firme din Oakland, care donaseră zeci de cisterne şi tone de pungi de plastic pentru gunoi, în care să pună zdrenţele pline de petrol şi alte resturi de la curăţarea plajei.

Vaporii acri de chimicale se amestecau cu duhoarea trupurilor în descompunere ale păsărilor şi peştilor. Privind dincolo de apa agitată, Harris vorbi prin radio către bărci:

– Continuaţi-vă căutarea. Strângeţi toate păsările şi vidrele de mare pe care le găsiţi.

Vor încerca să le salveze pe cele care trăiau, dar şi cadavrele erau importante în procesul pe care-l vor intenta corporaţiei Oilstar.

Harris ridică degetul de pe butonul de emisie. Îşi scărpina barba zburlită. Nu se răsese de zile întregi. Oricum, izolata şi primitiva Insulă Angel nu-i oferea această posibilitate. De altfel, nu prea dormise în ultimele trei zile.

Lângă Capul Stuart, zona insulei aflată cel mai aproape de pata de ţiţei, grupul lui Harris scufundase butoaie de cincizeci şi cinci de galoane pline cu ciment, de care ancoraseră un şir lung de parapeţi, alcătuind un V inversat. Între parapeţi atârnaseră plastice groase, ca un dig care să spargă şuvoiul de ţiţei şi să-l facă să ocolească insula. Cu o zi înainte, când apăruse şuvoiul, V-ul despicase petrolul… dar nu suficient. Acum curentul negru ocolise obstacolul şi se îndrepta spre ţărm.

Harris părăsi digul şi porni pe drumul prost întreţinut, care urca. La grătarele cu cărbuni pentru picnic, grupe de puşti voluntari frigeau o cantitate nesfârşită de hot dogs şi hamburgeri pentru lucrătorii înfometaţi. Harris îşi întinse braţele ce-l dureau, dar decise că mai

avea încă forţă. Nu aveau timp pentru odihnă. Nu aveau niciodată timp pentru odihnă. Pata continua să se mişte, distrugând, şi doar el şi voluntarii lui îi stăteau în cale.

Pe malul apei, oameni cu cizme de cauciuc stăteau în ţiţei. Foloseau găleţi de douăzeci de litri ca să adune stratul gros de petrol de la suprafaţă, apoi treceau găleţile pline următorului din şir. Adunându-şi ultimele puteri, Harris se vârî în şir, în locul unui individ ce părea gata să se prăbuşească. Omul dădu din cap, mulţumindu-i, apoi se împletici către zona murdară pentru mâncat şi se prăbuşi pe o masă veche pentru picnic.

Un radio zdravăn bubuia, împrăştiind muzica unui post din San Francisco, dar prea puţini dintre voluntari păreau să audă acordurile. Harris iubea muzica, dar în ultimele zile capacitatea lui de a iubi ceva părea a fi fost anulată de pătura de petrol ce se întindea.

Şirul lui de voluntari aduna ţiţei, găleată cu găleată. Ar fi trebuit să adune *zece milioane* de găleţi, ca să înlăture tot petrolul risipit de *Zoroaster.* Harris refuza să admită că era o muncă fără speranţă, pentru că acest lucru ar fi spart balonul fragil de putere care-l făcea să continue.

După ce umplu o găleată grea, Harris o înmână următorului din şir, care îl goli în cisternă. Harris se uită la cizmele lui din cauciuc, cu carâmbi înalţi, la pelerina galbenă de ploaie şi la mănuşile din pânză groasă, toate mânjite cu petrol puturos, cafeniu, mai închis la culoare decât pielea sa.

Radioul portativ, pe care-l avea la brâu, transmise:

– Jackson, aici Linda. Trebuie să ne întoarcem. Barca e supraîncărcată.

Dădu mai departe altă găleată şi ieşi din şir. Îşi scoase mănuşile şi luă radioul.

– Bine. O să trimit altă echipă.

După câteva minute, o barcă de pescuit trase la chei. Harris chemă alt grup, să ajute la descărcatul animalelor moarte şi a celor încă vii. Printre alţi voluntari fugi să dea o mână de ajutor şi soţia sa, Daphne.

Îngrijită şi puternică, cu pielea foarte închisă, arăta minunat chiar şi cu salopetă murdară, mânjită cu petrol pe figură şi transpirată. Când Daphne studiase dreptul la Berkeley, probabil că nu se imaginase într-un asemenea loc. Dar Daphne voia să-i ajute pe cei aflaţi la nevoie, voia să protejeze mediul şi se angajase într-o firmă mică din Oakland, ca să poată lucra ca voluntar într-o societate de ajutor juridic.

Îi zâmbi obosită lui Harris, se întinse să-l sărute, mânjindu-l cu petrol, apoi râse. Pe buzele ei, petrolul avea gust rău de medicament. Momentul de veselie dură doar o clipă, apoi ambii se întoarseră să ajute la căratul animalelor bolnave pe dig.

Le duseră mai întâi pe cele vii – vidre de mare, rândunici de mare,

pescăruşi. Toate scăldate în ţiţei. Trei oameni se străduiau să tragă din barcă primul leu de mare. Acesta aluneca, zbătându-se încet. Ochii lui mari, căprui, erau încercuiţi de roşu, ceea ce indica o hemoragie.

Harris ştia ce făcea petrolul organelor interne ale fiinţei care se zbătea. Ficatul va ceda, incapabil să filtreze o cantitate atât de mare de otravă din circuitul sangvin. Intestinele lui vor fi imobilizate, împiedicând absorbţia substanţelor nutritive. Simţi că-l apucă furia. Îşi aminti sutele de lei de mare răspândiţi la Debarcaderul Pescarului, stând la soare şi răcnindu-şi mulţumirea.

Multe animale, inclusiv cele salvate, vor muri oricum din cauza scurgerii de ţiţei. Penele sau blana îmbibate de petrol nu vor mai apăra vieţuitoarele de frigul din golf. Multe nu vor putea înota şi se vor cufunda în apele acoperite de mâzgă.

Daphne şi ceilalţi duceau animalele la baie, unde exista o pompă manuală de apă, şi le frecau cu apă cu săpun, folosind perii, ca să îndepărteze petrolul. Daphne lucra iute, mişcându-şi mâinile în afara razei de acţiune a ciocului unui pescăruş alarmat de gesturile ei, prea epuizat ca să se zbată, dar cuprins de panică şi ameţit încercând să ciupească orice obiect aflat în apropierea lui.

Echipa lucra în tăcere, fără nicio urmă din obişnuita veselie a voluntarilor angajaţi într-o acţiune de amploare. Chiar dacă animalele vor supravieţui şi vor fi eliberate, se vor întoarce în golf, unde vor fi contaminate încă o dată. Imaginea făpturilor chinuindu-se sfâşia sufletul lui Jackson. Nu le putea lăsa pradă unei morţi lente, pline de cruzime. Soarta le era potrivnică, dar asta nu-i oprea să încerce.

Radioul bubuitor anunţă ultimele ştiri despre pata de petrol şi povesti, pe scurt şi interesant, despre eforturile eroice ale voluntarilor pe Insula Angel, ceea ce provocă printre ascultători urale obosite, dar pline de căldură. Apoi reporterul spuse:

– Delegatul pentru relaţii cu publicul al firmei Oilstar, Henry Cochran, susţine că eforturile lor de a curăţa pata sunt reduse din cauza restricţiilor de mediu, care împiedică folosirea tuturor mijloacelor.

O voce lentă, cultivată, vorbi în continuare, în numele companiei petroliere, citind o declaraţie pregătită anterior:

– Avem soluţii inovatoare, rezultate după ani de cercetare, pentru rezolvarea acestei probleme, dar guvernul spune că sunt necesare *săptămâni* de studiu înainte de a putea intra în acţiune. E ridicol! Uitaţi-vă la golf – cum să stăm liniştiţi, ştiind că există un posibil remediu? Mâine, Oilstar va ţine o şedinţă pentru a discuta un plan crucial pentru reducerea petei cu patruzeci la sută într-o perioadă de patru, cinci zile, fără niciun fel de reziduuri toxice. Putem fi întârziaţi – din nou – de birocraţie şi bârfe, dar avem o soluţie. Dacă guvernul

federal şi cel statal nu ne vor lăsa s-o folosim, nu blamaţi compania Oilstar!

Jackson Harris privi peste apă, către partea de nord a golfului. Vedea unde se termina podul Richmond – San Rafael, lângă rafinăria Oilstar. Cum puteau să facă asemenea declaraţii ridicole? Patruzeci la sută din pată în câteva zile? Fără reziduuri toxice? Dispuneau de o baghetă magică?

Nu avea încredere în marile companii petroliere, dar acestea n-ar fi făcut asemenea declaraţii dacă n-ar fi avut *ceva.* Şi, văzând succesele relative, minore, ale voluntarilor lor, voia să dea o şansă firmei Oilstar.

10
De la nouă la cinci

Heather Dixon privea setul de bilete de avion din mâna noului ei şef, încercând să-şi stăpânească frustrarea. Albert Sysco bătea cu biletele în palmă, în timp ce stătea pe colţul biroului ei, într-o încercare de a părea mai înalt.

– Îmi pare rău, Heather. Cei din Boston s-au răzgândit în ultima clipă şi mi-au cerut să mă duc eu. Îşi închipuie că oamenii vor fi mai receptivi dacă au de-a face cu manageri, nu cu albine lucrătoare.

Rahat, gândi ea, *Societatea de Asigurări Surety ştia că va face el această călătorie de îndată ce-a fost promovat în locul meu.*

Sysco vârî biletele în buzunarul de la piept al costumului său din poliester. Heather cunoştea traseul: un avion mic din Flagstaff, Arizona, unde se afla sediul din vest al Societăţii de Asigurări Surety, până la Phoenix; de acolo un avion mare până pe aeroportul International, din San Francisco. Sysco urma să călătorească împreună cu patru directori de nivel mediu, toţi bărbaţi, niciunul mai calificat decât ea.

Avocaţi care vânau clienţi prin ambulanţe se repeziseră asupra petei de ţiţei provocată de *Zoroaster* ca lăcustele, dornici de procese. Industria asigurărilor pregătea apărarea, gata să se opună revendicărilor. Conducerea principală a Societăţii Surety, din Boston, anunţase deja planul de a susţine că pagubele provocate de scurgerea de petrol puteau fi considerate ca rezultat al puterii Divine sau al unei acţiuni teroriste, care nu erau acoperite de majoritate poliţelor. Sysco va zbura la San Francisco, va sta în hoteluri de lux, lăsând *albinele lucrătoare* acasă, în Flagstaff.

– Şi ce să fac cât vei fi plecat? întrebă Heather, ştiind foarte bine ce urma să-i spună.

– Să ai grijă de biroul meu.

De luni de zile, Sysco făcea observaţii neplăcute despre incompetenţa lui Heather Dixon, despre lipsa ei de interes faţă de Surety şi despre incapacitatea ei de a lucra în echipă. Dacă n-ar fi fost manevrele în propria favoare a lui Sysco, postul de director al departamentului de autosesizări i-ar fi fost încredinţat ei.

Heather decise nu numai să spere, dar şi să se roage ca avionul să se prăbuşească pe drum. Nu o prăbuşire gravă – doar una cât Sysco să nu fie găsit niciodată, să supravieţuiască un timp în deşertul Arizona şi să moară lent, chinuitor, de sete. Poate ceilalţi directoraşi vor trebui să-l mănânce… dar vor muri otrăviţi.

– O să fac tot ce pot, domnule Sysco, declară ea entuziasmată, bătând din pleoape, ca o puştoaică fără minte, cum insinuase el că este.

Nu ştia cum să poarte o rochie cu mişcări de felină graţioasă. Era înaltă şi bine făcută, dar nu suficient de graţioasă ca să fie model. Mama ei zicea că-i şleampătă. Părul ei roşcat atârna drept. În cei treizeci de ani, Heather încercase zeci de stiluri, lung, scurt, chiar şi o creastă stacojie punkistă. Nimeni nu băgase de seamă.

Albert Sysco nu-şi dădu seama de sarcasmul răspunsului ei.

– Mă întorc peste trei zile. Încearcă să nu faci prea mult prăpăd.

Se întoarse să plece, un om de dimensiuni medii în exterior, dar mult prea mărunt în interior.

Heather îi arătă degetul mijlociu pe sub birou. Auzi un chicotit şi se întoarse. O zări pe Stacie, cealaltă asistentă pentru rezolvarea sesizărilor, care o privea de la biroul ei. De îndată ce Sysco dispăru, Stacie repetă gestul lui Heather.

Heather zâmbi. Lucra la Surety de şapte ani, dar nu putea să spună că-i plăcea slujba.

Telefonul sună, dar Stacie îl ignoră.

– Cel puţin n-o să-l vedem la figură câteva zile, zise ea.

Heather dădu din cap şi adăugă:

– Cred că aici voi petrece o vacanţă mai bună decât dacă aş fi mers cu el.

11
Imaginează-ţi

Toţi ţipă. Toţi susţin că ar trebui să nu se mai întâmple niciodată. Nimeni nu a învăţat nimic.

Alex Kramer se simţea zăpăcit, stând în mijlocul unei furtuni de ţipete şi acuzaţii, la şedinţa din blocul-turn al firmei Oilstar. Ar fi vrut să ţipe şi el, să sucească nişte gâturi în nebunia situaţiei: plină de zgomot şi furie, neînsemnând nimic. Ar fi vrut, mai mult decât orice, să fie acasă, singur, căutându-şi pacea.

Ştiuse că şedinţa publică de la Oilstar va fi un circ, dar nu-şi închipuise că el însuşi va fi aruncat în centrul ei. În încăpere era o adevărată casă de nebuni, care-l lăsase fără cuvinte. Stând pe podium, închise ochii şi respiră adânc, încercând să ignore durerea provocată de cancerul ce-i măcina trupul.

Mitch Stone, la început dezamăgit că nu fusese ales ca vorbitor de către doamna Branson, stătea în primul rând – într-un costum nou şi cravată, bineînţeles –, rânjind a sprijin către Alex.

Auditoriul mormăia ca o mulţime cu torţe, gata să asedieze castelul savantului. Alex se prinse de masă cu mâinile ţepene, folosind-o ca pe o ancoră. *Măcar de-aş rezista până la capăt.*

În încăpere, spectatorii se agitau pe scaunele pliante din metal, care trosneau când oamenii se aşezau. Camere de luat vederi, pe trepiede, se aflau în fiecare colţ. În fundul camerei, o cafetieră din argint deasupra flăcărilor pâlpâitoare, albastre, ale spirtierei. În jurul ei, grămezi de ceşti din plastic. Alex putea mirosi teama, putea simţi furia palpabilă ridicându-se în valuri dinspre auditoriu. Îi întări hotărârea.

Nu se va mai întâmpla niciodată, promit!

Alex văzu două tabere în rândul spectatorilor: ludditii şi tehnonaziştii. Ludditii se temeau de schimbare, motivând că industria cauzase în primul rând dezastre. Voiau să distrugă lanurile rezistente la boli pentru că *erau modificate genetic,* doar ca să se plângă mai târziu de folosirea pesticidelor; sau voiau să *elibereze* animalele din laboratoarele medicale, iar apoi să se plângă de lipsa de progrese în cercetările împotriva SIDA sau a cancerului.

În cealaltă tabără, tehnonaziştii credeau că ştiinţa poate rezolva orice problemă, că savanţii pot mâzgăli ceva pe o tablă şi scoate imediat la iveală un leac miraculos, datorat câtorva nopţi nedormite şi unei asistente drăguţe. Ar renunţa la verificări, echilibrări şi reguli de siguranţă, motivând că soluţiile *naturale* sunt prea lente, prea tardive şi prea ineficiente.

Alex se cutremură de durere, dar rămase ca o statuie în faţa strigătelor mulţimii. După ce va arunca prima pietricică, pentru a

declanşa avalanşa purificatoare, putea să se prăbuşească şi să lase evenimentele să-l îngroape. Dar nu va face acest lucru până nu va reuşi să pună totul în mişcare.

Sunetul – care spărgea timpanele – unui claxon îi şocă pe toţi, făcându-i să tacă. Alex privi în jur.

Stând pe un scaun către marginea scenei, conducătoarea Oilstar, Emma Branson, ţinea în mână claxonul. Pielea ei plină de riduri şi pudrată pălise, din cauza furiei stăpânite. Ridică vocea atât, încât nu mai avea nevoie de microfon:

– Încetaţi cu prostiile!

Lângă scenă, doi paznici tresăriră şi se pregătiră. Prezenţa lor îl stânjenea pe Alex. Cineva trăsese asupra casei doamnei Branson în timpul nopţii trecute, spărgând ferestrele de la parter. Rafinăria Oilstar fusese ameninţată – de două ori în mai puţin de douăsprezece ore – că au fost plasate bombe, iar demonstranţii blocaseră porţile rafinăriei. Înainte să intre în sala de şedinţe, toţi cei din auditoriu trecuseră printr-un detector de metale.

În noaptea anterioară, Mitch îl ajutase pe Alex să-şi alcătuiască prezentarea. Doamna Branson insistase ca Alex să fie cel care să vorbească la conferinţă, sugerând că Mitch arăta prea tânăr, că un cercetător mai în vârstă, ca Alex, avea mai multă credibilitate.

– Oamenii au văzut prea mulţi şmecheri buni de gură, spusese ea. Să le oferim altceva.

Iar acum doamna Branson păşi pe scenă, netezindu-şi rochia şi privind în jos la mulţimea potolită, ca o profesoară acră ce anunţă ţinerea peste program a întregii clase:

– Dacă-l veţi lăsa pe doctorul Kramer să termine de vorbit, o să auziţi cum vrea Oilstar să rezolve problema. De ce să ne certăm înainte să aveţi vreo informaţie?

Alex încercă să-şi amintească frazele pe care urma să le rostească. Privi notiţele, apăsă pe butonul retroproiectorului şi se întoarse să vadă folia de pe ecran.

Imaginea arăta un ţărm din Alaska, cer cenuşiu, apă de culoarea oţelului. Plaja era plină de pietre, totul era plin de-un strat gros de petrol. Aici era începutul întregii poveşti.

– Vedeţi aici o parte a malului Strâmtorii Prinţul William după scurgerea de petrol din *Exxon Valdez.* Ne pare cunoscută tuturor.

Îşi dădu seama că mormăia cuvintele şi-şi drese glasul înainte să treacă la următoarea imagine. Un dreptunghi din plajă, treizeci de metri pe douăzeci, fusese izolat. Femei şi bărbaţi în pelerine galbene stăteau în afara frânghiilor.

– Ca o parte a curăţirii, Exxon a cheltuit *zece milioane* de dolari pentru a testa o activitate de bioremediere, similară celei pe care o propune Oilstar. Au răspândit un fertilizator numit Inipol pentru a ajuta

bacteriile din mediul înconjurător să distrugă pe cale naturală sărurile cu volatilizare lentă şi hidrocarburile cu lanţuri simple din ţiţeiul scurs.

Trecu la următoarea imagine, arătând acelaşi test. De data asta, stâncile dintre frânghii arătau o cantitate redusă de murdărie neagră. Lăsă să se simtă în vocea sa un pic de furie şi dorinţa de a se apăra:

– După zece zile, concentraţia de bacterii naturale din solul plajei a crescut de o sută de ori şi vedeţi deja beneficiile. Este evident că acest fel de tratament a avut efecte substanţiale.

Alex sorbi din apa călâie, apoi continuă să arate folii care demonstrau progresul bacteriilor mâncătoare de petrol.

– Nici Exxon, nici Asociaţia pentru Protecţia Mediului n-a investigat ce bacterii au făcut cea mai bună treabă, dar Oilstar a avut în lucru un program de bioremediere timp de mai mulţi ani. Am făcut cercetări asupra bacteriilor din Alaska şi a mostrelor din adâncul oceanului, din apropierea zăcămintelor de petrol. Noi credem că am găsit ceva ce poate reduce efectele scurgerilor de petrol.

– Ce se întâmplă dacă aceste bacterii vor fi în libertate? întrebă Jake Torgens, un binecunoscut ecoterorist, care organizase demonstraţii şi proteste; poliţia îl interogase în legătură cu ameninţările cu bombele, de la rafinărie.

– Singurul mod de a-l pune pe Prometheus să lucreze, răspunse doamna Branson, este să-l lăsăm în libertate – dar numai pe scurgerea de petrol. Nu putem construi un dom deasupra golfului San Francisco. Administraţia pentru Hrană şi Medicamente a urmărit dezvoltarea acestui microb din prima zi, iar noi am decis grăbirea procesului de acordare a licenţei, renunţând la drepturi. Pe de altă parte, microbul nu poate trăi în aer. E adevărat, domnule doctor Kramer?

– Testele noastre arată că-i perfect sigur… începu Alex.

– Aşa a spus Oilstar şi despre superpetroliere! strigă cineva.

La masa lungă din stânga podiumului, unul dintre reprezentanţii guvernului trase un microfon spre el. În faţa fiecărui reprezentant se afla un teanc de rapoarte, redactate de Alex şi Mitch, referate interne şi copii revăzute ale unor articole din ziare. Alex să îndoia că mulţi dintre reprezentanţi înţelegeau măcar titluri precum „Exprimarea segmentelor de ADN plasmoid transpuse în microorganisme naturale pentru degradarea de hidrocarburi specifice”.

– Apreciez inovaţia Oilstar, spuse reprezentantul guvernului, şi cred că trebuie să încurajăm testele şi efectuarea unui studiu detaliat.

O femeie cu părul scurt, din primul rând al tehnonaziştilor, sări în picioare şi strigă:

– Au făcut deja testele! Citiţi rapoartele – ce vreţi mai mult? Chiar şi afurisita de Administraţie pentru Hrană şi Medicamente spune că-i sigur! Pagubele sunt din ce în ce mai mari cu fiecare secundă în care

staţi şi vă certaţi!

Doamna Branson zâmbi, cu o răbdare exagerată. Înfăţişarea ei părea să spună *Vedeţi cine-s oamenii rezonabili?* şi zise:

– Nu arunci o ceaşcă cu apă peste o casă care arde, ca să testezi dacă opreşte focul.

Alex bătu în microfon, pentru a atrage atenţia:

– Vreau să accentuez că un test, pe o secţiune anume a petei de petrol, aşa cum s-a făcut cu fertilizatorul din Strâmtoarea Prinţul William, nu-i edificator. Prometheus nu-i făcut să rămână dincolo de-o frânghie de barieră, dar este un organism cu autolimitare. Testele noastre de laborator au avut succes. Doamna din public are dreptate – fiecare secundă de întârziere măreşte costurile ecologice ale scurgerii de petrol. Trebuie să facem tot ce putem şi să vedem cum funcţionează.

– Şi dacă nu funcţionează? întrebă o femeie de la Asociaţia pentru Protecţia Mediului.

Alex dădu din umeri şi răspunse calm:

– Atunci vom încerca altceva.

Se întoarse, auzind zgomot la intrarea pentru public. Un bărbos îmbrăcat cu o pelerină mânjită cu petrol îşi croia drum printre doi paznici, împingându-le mâinile.

– Am trecut prin detectorul vostru de metal şi n-am nicio armă, răcni el, de parcă ar fi intenţionat ca publicul să-i audă fiecare cuvânt. Lăsaţi-mă să intru!

Pe scenă, doamna Branson înţepeni. Paznicii se strânseră lângă ea.

Alex îl recunoscu pe intrus, pentru că-l văzuse la ştiri, pe care le urmărea obsesiv după scurgerea de ţiţei. *Harris.* Jackson Harris, cel care conducea voluntarii din Insula Angel. Într-o mână, Harris ţinea o pungă mare de plastic, pentru gunoi. Cizmele şi pantalonii săi erau murdari de ţiţei. Nările i se lărgiseră, în timp ce se apropia de scenă. Unul dintre paznicii doamnei Branson îşi deschise tocul pistolului.

Harris se duse spre masa birocraţilor, privind membrii consiliului orăşenesc, delegaţii Gărzii de Coastă, ai Organizaţiei pentru Responsabilitate în Industria Petrolieră, ai Serviciului pentru Peşte şi Animale Sălbatice, ai Administraţiei pentru Hrană şi Medicamente şi ai Asociaţiei pentru Protecţia Mediului. Apoi căută în punga sa.

Reprezentanţii se traseră înapoi, de parcă Harris urma să scoată un pistol automat. În loc de asta, scoase o masă neagră, care avusese cândva pene. Când o ţinu în mână, forma aceea se desfăcu, lăsând să atârne aripi lungi. Petrol dens se scurse pe masă, pătând teancurile de rapoarte.

Harris lăsă pasărea să cadă pe masa din lemn. Un pelican. Ciocul lui lung se deschise, iar pasărea îşi trase încet aripile spre trup. Trăia încă, dar nu pentru mult timp.

– Ce-i asta? strigă un consilier din Sausalite, scandalizat, trăgându-şi scaunul înapoi.

– *Asta*-i ce se întâmplă în realitate acolo, omule. Această pasăre este una dintre miile care mor, răspunse Harris. Dacă v-aţi mişca fundurile grase de politicieni şi v-aţi murdări mâinile, aţi înţelege de ce suntem atât de supăraţi! Încetaţi cu pălăvrăgeala şi *faceţi* ceva! răcni el către toţi, apoi se întoarse către Alex, ce încremenise pe podium. Nu vorbeşti despre vreun virus militar sau despre vreun rahat de inginerie genetică, nu-i aşa, domnule de la marea companie de petrol?

– Nu, şopti Alex, abia clătinând din cap. Sunt bacterii naturale.

Deşi nu bacterii *apărute pe cale naturală,* nu mai adăugă el.

Harris se întoarse spre public şi spuse:

– Oilstar ne-a vârât în necaz şi-i vom trage la răspundere mai târziu – dar acum, dacă au o soluţie, cum de *n-o încercaţi?* O s-o fac eu însumi, dacă Oilstar îmi dă un pic din rahatul lor mâncător de petrol. Puteţi să mă arestaţi după aceea, dar măcar am făcut ceva!

Doamna Branson se întoarse pe podium. Alex îi dădu microfonul. Conducătoarea firmei Oilstar părea decisă să facă oarecare progrese, de parcă asta ar fi fost suficient să potolească atacurile împotriva ei.

– Mulţumesc, domnule, dar este responsabilitatea noastră, zise doamna Branson. Apreciez grija dumneavoastră – noi am uitat care-s efectele reale ale dezastrului. Oilstar îşi va asuma riscul, anunţă ea, după ce trase puternic aer în piept. Şi va accepta consecinţele legale. Pe răspunderea mea, Oilstar va răspândi Prometheus, folosind elicopterele noastre, piloţii noştri, echipamentul nostru. Şi vom face acest lucru cât mai iute posibil.

Apoi arătă spre pelicanul muribund de pe masă şi se încruntă la reprezentanţii companiei.

– Dacă vom întâlni vreo piedică din partea guvernului în încercarea noastră de a curăţa mizeria asta, vă garantez personal că veţi avea parte de cel mai mare proces din istoria Californiei.

Însoţită de paznici, Emma Branson se îndreptă, cu o demnitate plină de sine, spre ieşirea din sală.

Înainte ca atenţia să revină asupra lui, Alex coborî de pe scenă. Mitch îl bătu pe spate:

– Am reuşit!

Alex simţi că lumea se înceţoşează. Branson pusese roţile în mişcare; el o fraierise, aşa cum îi fraierise pe toţi. Închise ochii, pentru a rupe legătura cu balamucul din cameră – şi rămase doar cu vidul din sine.

Nu se va mai întâmpla vreodată. Cu certitudine.

12
Desperado

Petrolistul Todd Severyn zdrobi un găinaţ uscat de pescăruş sub cizmă, apoi se plimbă de colo-colo pe digul Oilstar care se întindea în canalul adânc din golful de nord. Petrolierele ca *Zoroaster* urmau să ancoreze şi să lege la conductele de transfer, ca să descarce încărcătura în cisternele ce umpleau colinele din jurul rafinăriei.

Zorile erau calme, o vreme perfectă pentru zbor. Ceaţa părea să se împrăştie, dar Todd simţea duhoarea de petrol pe apă, cu mult înainte de a-l vedea.

Elicopterul corporaţiei Oilstar, special dotat să împrăştie o soluţie plină cu microbul Prometheus, aştepta pe docul uzat. Pilotul – o femeie – stătea pe scaunul său, cu picioarele atârnând afară din carlingă. Părea plictisită, în spatele ochelarilor de soare tip oglindă. Era plătită cu ora, chiar când se afla la sol.

Todd primise ordin să împrăştie microbul mâncător de petrol în dimineaţa aceea – dar dacă inspectorul statal nu sosea înainte să apară ordinul de interdicţie al tribunalului, trebuia să amâne totul. *Probabil în aşteptarea unei sentinţe sau până vor citi în stele că au o karma bună. Nişte încrezuţi californieni!* gândi Todd.

Şefii erau blocaţi într-o bătălie legală privind microbul Prometheus. Oilstar insista să folosească un observator de la biroul statal al Poliţiei şi Inspecţiei Mediului. PIM solicitase, în schimb, un expert în microbiologie de la Universitatea Stanford. Obţinerea aprobării PIM pentru un eventual fiasco echivala cu lipirea unui timbru poştal pe fond, dar Todd nu era plătit să ia decizii pentru Oilstar – ci să le pună în practică.

La capătul dinspre mal al digului, doctorul Alex Kramer stătea într-o baracă de metal, postul de comandă al operaţiunii de împrăştiere a microbului. Savantul nu prea vorbea. Cu ochelarii, cu barba căruntă, cu părul rar, cenuşiu, Alex îi amintea lui Todd de tatăl său, rămas la ranch.

Todd se uită din nou la ceasul de la mână şi se îndreptă spre elicopter. Vesta cu puf şi blugii noi îi ţineau de cald, erau ţepene şi neconfortabile.

– Iisuse, păcat că nu ţinem spectacolul ăsta pe şosea!

Oilstar stabilise zone false pentru aria de împrăştiere a microbului, ceea ce va amăgi temporar reporterii, maniacii ecologişti şi agenţiile ce verificau aplicarea regulamentelor – dar curând îşi vor da seama cu toţii de adevăr. Todd voia să pornească operaţiunea înainte de asta. Niciodată să nu ceri voie, e mai uşor să te scuzi mai târziu.

Uneori regreta că a părăsit Wyomingul, unde vedea de la distanţă munţii cu vârfurile acoperite de zăpadă, cerul albastru de deasupra,

unde putea să conducă o rulotă pe drumuri nesfârşite fără a întâlni pe cineva zile în şir. Ar fi putut să trăiască decent conducând ranchul părinţilor lui, dar în loc de asta alesese să intre în ingineria petrolieră.

Munca lui pentru Oilstar îl dusese în locuri în care niciun om zdravăn la minte n-ar fi dorit să meargă: deşertul din Kuweit, cu dunele lui fără formă, întrerupte doar de focuri fumegânde şi de distrugerile războiului; Marea Nordului rece, cu vânt muşcător şi nori cenuşii, ca vopseaua de camuflaj a navelor de război, cu apa biciuită de vârtejuri turbate; sau junglele din Indonezia, cu insecte de mărimea şobolanilor şi cu o umiditate mai deasă decât petrolul pompat din pământ.

Dintr-un anumit motiv, ciudăţenia Californiei îl plictisea mai mult decât oricare dintre celelalte locuri. La început, Todd crezuse că-i luat în băşcălie când cineva îi spusese să aştepte până când *faza lunii* era propice pentru răspândirea microbului lui Kramer. În cele din urmă descoperise că funcţionarul dorise să-i spună că trebuia să aştepte *mareea!* Ce aiuriţi!

Nu înţelegea nimic: de ce Branson voia să ignore legea, împrăştiind microbul… ca după aceea să-l oblige pe Todd să aştepte un simplu inspector şi un observator de la universitatea Stanford? De ce nu răspândeau, pur şi simplu, micile gângănii ale lui Kramer? De ce înrăutăţeau lucrurile aşteptând? Oamenii nu aveau bun simţ în ţara *fructelor, nucilor şi fulgilor.*

Măcar Todd vedea lumina de la capătul tunelului, ştiind că în curând contractul lui cu Oilstar va înceta. Asta este bine, când eşti consultant. Vii, îţi faci treaba, iei paralele şi pleci. Putea să găsească o grămadă de treburi, dar prefera să se întoarcă întotdeauna în Wyoming, să-şi limpezească mintea.

În aerul limpede al dimineţii, zgomotul strident al roţilor pe pietriş îl făcu să se întoarcă. Văzu o maşină de mărime mijlocie urcând pe drumul îngust de pe marginea apei. Remarcă, uşurat, culoarea cafenie a maşinilor statului, apoi descoperi un însemn rotund pe uşă. Poliţia şi Inspecţia Mediului. Amortizoarele zăngăneau, în timp ce vehiculul sălta prin gropi. Maşina ajunse la poarta deschisă în gardul de plasă de sârmă şi coti încet spre digul Oilstar. Şoferul părea excesiv de atent. Todd se grăbi să-l întâmpine.

Uşa pasagerului se deschise brusc şi din maşină ieşi o tinerică măruntă. Cu păr lung, negru, şi trăsături blânde, atractive, asiatice, inspectorul nu semăna deloc cu ceea ce aştepta Todd. Se pregătise pentru un birocrat în costum. Femeia purta tenişi, blugi şi un tricou confortabil. Măcar nu venise cu îmbrăcăminte de femeie cu succes în afaceri: fustă neagră şi bluză.

O categorisise pe inspectoarea statală înainte ca ea să-l observe: recent absolventă a unui colegiu din est – Mary Washington, Amherst,

Bryn Mawr… Probabil dorea să se remarce descoperind vreun scandal cu deşeuri toxice, ca apoi să se mute la Washington. Fiind asiatică şi femeie, acest succes ar ţine clovnii Şanselor Egale în extaz ani de zile.

Probabil că detesta muzica country & western.

Dar Todd îşi puse cu forţa o expresie neutră pe figură, gata să-şi facă necesarul dans al datoriei, decis să ridice elicopterul de la sol. Îşi atinse borul pălăriei de cowboy şi zise:

– Scuzaţi-mă, doamnă. Sunt Todd Severyn, director al testului doctorului Kramer. Am pregătit totul şi vă aşteptam. De îndată ce veţi inspecta echipamentul, putem să-i dăm drumul.

Încerca să pară amabil, cu bun simţ.

Cu spatele la el, femeia scoase o servietă din maşină. Se întoarse şi privi bluza de bumbac, vesta, cizmele de cowboy şi pălăria. Părea să-şi facă o părere despre Todd la fel de iute cum îşi făcuse el una despre ea.

– Ai greşit persoana, Tex.

Tex? se încruntă Todd.

– Scuzaţi-mă…

– Îl cauţi pe domnul Plerry.

Şoferul ieşi din maşină, îşi aranjă costumul şi se apropie.

– Domnul Severyn? întrebă el, cu un zâmbet abia schiţat, întinzând mâna; era slab de tot, cu mustaţă şi avea păr de-un alb imaculat, pieptănat pe spate. Îmi pare bine să vă cunosc. Sunt Francis Plerry, director al Poliţiei Mediului. Emma Branson mi-a cerut să vin personal – ne cunoaştem de mult.

Plerry îşi drese glasul şi se întoarse pentru prima oară spre elicopter. Todd ar fi vrut să-i rupă gâtul – nu erau la o distracţie!

– Îmi pare rău că am întârziat, a trebuit să trec pe la Stanford, s-o iau pe doamna doctor Shikozu. Dumneaei s-a oferit cu bunăvoinţă să vă însoţească atunci când veţi elibera microbii. Iris, aţi făcut cunoştinţă?

Shikozu întrerupse conversaţia cu un gest iute de nerăbdare.

– N-avem timp, domnule Plerry. Judecătorul Steinberg a semnat deja ordinul de oprire şi trebuie să fim în aer înainte să-l aducă cineva. Să mergem, Tex!

Todd se holbă la muierea cu limba ascuţită. Nu era vina lui că erau încă pe pământ.

– Ei bine, v-am aşteptat, doamnă.

Prelungi cuvântul doamnă, ştiind că o va enerva.

– Îmi pare bine să te cunosc, Tex, zise ea, luându-l prin surprindere.

Lucirea din ochii ei îl făcu să se întrebe dacă făcea pe afurisita în mod intenţionat… şi se amuza.

Plerry zâmbi obosit şi continuă:

– Doamna doctor Shikozu este profesor asistent la Stanford, specializată în microbiologie şi chimie a polimerilor. Expertiza sa va fi de-o valoare inestimabilă în asigurarea publicului că este vorba de o acţiune sigură şi bine gândită.

Shikozu şi Todd se uitară la el, întrebându-se pe cine credea că fraiereşte.

– Trecem la treabă? întrebă Shikozu, încrucişându-şi braţele în faţa tricoului, iar Plerry păru jignit de întrerupere.

Todd avu un moment de dificultate, încercând să-şi ascundă rânjetul.

– Ar fi cazul, zise el. Microbii sunt într-o canistră, sub carlingă. Vom începe împrăştierea după ce sunteţi de acord. Estimăm că va dura câteva ore ca să acoperim întreaga pată.

Îi conduse spre elicopter. Pilotul se căţără la locul său.

Shikozu îl privi pe Todd în ochi, în timp ce stăteau lângă elicopter, şi spuse:

– Am testat un lot de microbi originali congelaţi ai lui Kramer, la Stanford. Nu-mi porţi ranchiună, nu-i aşa?

– Nici vorbă, doamnă, răspunse Todd, cuprins subit de căldură. Eu doar lucrez aici, iar munca mea este să împrăştii microbii.

– Bine, răspunse Shikozu şi se aplecă, ca să se uite sub elicopter. Să verificăm echipamentul de împrăştiere. Apoi putem începe treaba.

Se ghemuiră sub pântecele elicopterului, iar femeia examină aparatura. Todd nu avea idee la ce se uita individa.

Se uită în jur iute când auzi zgomot de maşini care se apropiau. Un convoi de vehicule ce claxonau, gonind pe drumul îngust de pe ţărm. Un camion cu pietriş de la cariera din apropiere se opri, blocând pentru moment şuvoiul de maşini.

– Porneşte elicea! strigă Todd către pilot.

Femeia apăsă pe butoane, dar Todd nu văzu să se întâmple ceva. Se uită din nou în spate. Camionul cu pietriş îşi forţa motorul, iar maşinile nu vor fi ţinute în loc prea mult timp.

– E vreo problemă?

Pilotul se uita în jos, verificând ceva, şi-i răspunse:

– Dă-mi două minute şi o să zburăm.

– Nu poţi mai iute?

Femeia se întinse în stânga, apăsă un comutator.

– O să ard motorul, dacă mă grăbesc.

Todd se întoarse către Iris:

– Trebuie să luaţi iute o decizie, doamnă.

– Cred că sistemul de dispersie pare potrivit, zise ea, ridicându-se, iar Todd îi mulţumi în sine pentru că simţise situaţia de urgenţă. Sunteţi de acord, domnule Plerry?

Privea cu ochii mari maşinile care treceau peste pietrişul împrăştiat

în faţa porţii din plasa de sârmă. Uşile maşinilor se deschideau.

– Da, zise Plerry, retrăgându-se de lângă elicopter. Pare în regulă.

Dădu iar din cap, ca şi cum ar fi vrut să se autoconvingă. Elicea elicopterului începu să se rotească încet.

Vehiculele din convoi erau vechi şi uzate, broscuţe Volkswagen, Chevrolete Novas, camionete Ford, multe acoperite cu pancarte: MAI ÎNTÂI PĂMÂNTUL şi SPARGEŢI LEMNE, NU ATOMI!

Iris se aruncă în elicopter, în partea pasagerului, apoi se trase pe scaunul din spate. Elicea scotea un uruit puternic. Iris strigă, prin fereastra laterală:

– Hei, Tex! N-au venit să-ţi vândă produse Avon! Mişcă-ţi fundul înăuntru, poţi să vezi totul din aer!

Todd se înroşi tot. Cineva îi spunea lui să se grăbească! Se căţără în elicopter.

Pe dig, Alex Kramer ieşi din baraca ruginită de metal, privind uimit grupul ce se apropia. Părea şocat de intervenţie, apoi ridică mâinile, ca şi cum s-ar fi predat.

– Dă-i drumul! strigă Todd către pilotul elicopterului.

Pulsul lui o luase razna, de parcă ar fi fost într-o situaţie gravă, ca atunci când se repezise în elicopter să scape de pe *Zoroaster,* care se scufunda. Pilotul îşi umflă guma de mestecat, cu ochii invizibili în spatele ochelarilor de soare, apoi replică:

– OK, tu o să plăteşti dacă o să ard ceva. Puneţi-vă centurile.

Un bărbat fugea în faţa celorlalţi pe dig, făcându-şi loc printre resturile şi echipamentul îngrămădit acolo. Într-o mână ţinea, ca o armă, o bucată de hârtie împăturită. Era Jake Torgens, cunoscut pentru că bătea cuie în trunchiurile copacilor, ca să nu poată fi transformate în cherestea. Cuvintele lui Torgens nu se auzeau, în mugetul tot mai puternic al elicei. Todd se apleacă şi-i mimă *nu pot să te aud,* arătând mai întâi la urechile sale, apoi spre elicea elicopterului.

Pilotul trase de manşă, iar aparatul vibră, părăsind digul. Rămase atârnat în aer o clipă, ca un bondar, înainte de a se ridica mai sus.

Torgens, ţinând strâns hârtia, mări viteza. O clipă, Todd avu impresia că o să sară după elicopter, să se prindă de trenul de aterizare, ca în filmele cu James Bond. Dar individul se opri, ameninţându-i cu pumnul.

Elicopterul se îndepărtă de digul Oilstar, spre sud, pentru a trece pe sub podul Richmond – San Rafael.

– Nu-i înţeleg pe indivizii ăştia, îi mărturisi Todd lui Iris. Ţipă ca Oilstar să cureţe pata, apoi ţipă când încercăm s-o curăţăm. Dacă am asculta asemenea oameni, am fi încă în peşteri, discutând despre pericolul focului.

Iris se uită la el, cu o sprânceană ridicată. Bărbatul nu văzuse niciodată ochi atât de negri ca ai ei.

– Interesant că faci o asemenea analogie tocmai când suntem pe cale să împrăştiem un microb numit Prometheus!

– Ai dreptate, zise Todd, dornic să nu-i arate că nu înţelesese la ce se referise. Eu aş vrea să-i împrăştii pe indivizii ăia…

Elicopterul se îndreptă spre mijlocul petei, iar acolo începură răspândirea microbului.

13
Trafic

În timp ce avionul lui Spencer Lockwood cobora spre aeroportul International din San Francisco, acesta privea traficul de pe autostrada de dedesubt. Razele soarelui produceau curcubee sclipitoare pe pata de petrol întinsă peste golf.

Nu voia să fie aici. Se simţea ca un politician gândindu-se la zâmbetele, strângerile de mâini şi pălăvrăgelile pe care va trebui să le împartă printre colegii de la laboratorul naţional Sandia, din Livermore. Muncă în reţea, o numea Nedermyer, dar care nu prea avea legătură cu adevărata muncă. Spencer ar fi vrut să fie înapoi în New Mexico, punând la punct experienţele cu sateliţi solari – erau multe analize şi corecturi de făcut. Aici pierdea timpul.

Se mustră, în gând, pentru asemenea atitudine. *Potoleşte-te! Până la urmă, merită!*

Ceilalţi pasageri îşi răsuceau gâturile, ca să privească prin sticla dublă a ferestrelor avionului. Spencer se strâmbă, văzând cât de mult se întinsese petrolul pe apa verde-albastră. Cu un zâmbet satisfăcut, îşi dori să colinde lumea, şoptind *Gândiţi-vă la energia solară!* în urechile tuturor.

Se frecă la ochi şi ceru stewardesei să-i aducă altă ceaşcă de cafea. Lui Spencer nu-i plăcea să zboare devreme, dar altfel ar fi trebuit să mai piardă o zi cu drumul. Şi, ori de câte ori Spencer pleca, Rita Fellenstein se distra cu echipamentul de la ferma antenelor. Şi, cu toate că modificările făcute de ea funcţionau ca vrăjite – în majoritatea cazurilor – lui Spencer nu-i plăcea să le descopere după ce fuseseră făcute.

Auzi un şuierat sub fuselaj când trenul de aterizare îşi ocupă locul. Stewardesele se agitau, strângând şerveţele şi ceşti din plastic. Spencer îşi puse servieta sub scaun, ţinând-o cu picioarele. În ea se aflau diapozitive ce arătau succesul răsunător al mini-sateliţilor ce zburau pe deasupra fermei antenelor. Nu trebuia să piardă vremea, ci să le arate, să mai câştige câţiva suporteri şi să se întoarcă înapoi la White Sands.

Sandia, unul dintre cele trei mari laboratoare naţionale, dispunea de o imensă instalaţie principală la baza aeriană Kirtland, din Albuquerque. Dar o mare parte din lucrările privind energiile alternative aveau loc în laboratorul lor mai mic din Livermore, din California, spre est de San Francisco, la circa o oră de mers cu maşina. Având fonduri la discreţie, Sandia plătise o parte din testele cu minisateliţii lui Spencer, precum şi lansatorul electromagnetic, lung de câţiva kilometri, care funcţiona pe culmea Oscura, din White Sands.

Cererea lui Spencer de a vorbi înaintea savanţilor specializaţi în probleme de energie de la Livermore părea o idee bună. După ce lucrase ca absolvent la Caltech sub conducerea unui laureat al premiului Nobel, apoi obţinuse patentarea cu succes a mai multor invenţii care aduseseră un profit frumos, Spencer se considera un puşti dibace, care-şi obţinea succesul în faţa unor comitete răuvoitoare. Dar, după scepticismul nerezonabil al lui Lance Nedermyer, Spencer decisese să devină mai vizibil printre colegii săi. Lucrând de capul lui, cu un buget redus şi cu o mână de tineri revoluţionari, avea nevoie de *validare* mai mult decât orice.

Spencer se lăsă pe speteaza scaunului şi-şi repetă în gând cuvântarea pe care o pregătise. După eşuarea lui *Zoroaster* întreaga presă contribuise la propaganda împotriva dependenţei de petrol.

Claxoanele răcneau, roţile scrâşneau…

Spencer apăsă pe frână, aproape ridicându-se în picioare în Mazda închiriată. Simţi că-l inundă un val subit de sudoare rece. Femeia din Mercedesul albastru din spatele lui gesticula spre el, după ce reuşi să frâneze.

După un moment, necesar ca să-şi revină, se uită la şirul de maşini blocate. Traficul nu avansa pe podul San Mateo. Maşini, rulote, camioane şi motociclete se opriseră, în ambele direcţii.

Spencer plecase de la aeroport pe al doilea pod ca lungime dintre cele cinci ce împânzeau golful. În timp ce capătul de vest al podului San Mateo se ridica mult, pentru a permite trecerea navelor mari, restul se afla doar la câţiva metri deasupra apei întinse, ca un drum ce plutea pe golf.

Coborî fereastra, dar briza mirosea ca un amestec de ouă clocite şi cauciuc ars – duhoarea cumplită a componentelor volatile din ţiţei. Strâmbând din nas, Spencer ridică iute la loc fereastra. Porni radioul şi bătu darabana cu degetele în volan. Nu găsea niciun fel de muzică. Buletinele de ştiri continuau să vorbească despre *Dezastrul Zoroaster,* folosind expresia ca pe un slogan. Fără îndoială că va figura pe următoarea copertă a revistei *Newsweek.*

Lui Spencer nu-i plăceau traficul, şoferii idioţi, claxoanele, fumul de eşapament. În asemenea momente aprecia şoseaua lungă, largă, din New Mexico, unde puteai accelera şi zbura cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, fără să întâlneşti niciodată pe nimeni.

Ieşi din maşină şi se căţără pe ea, încercând să vadă ce blocase traficul. Văzu doar maşini oprite. Se uită la ceas, întrebându-se dacă va ajunge la şedinţa de la prânz de la Laboratorul Naţional Sandia. La naiba, îşi fixase prea devreme întâlnirea, dar ar fi trebuit să aibă suficient timp – dacă şi-ar fi amintit să-şi ia o rezervă pentru blocări de trafic.

Şi alţii ieşiră din maşini. Copiii alergară la parapetul podului, privind

spre apa uleioasă. Părinţii strigau la ei să se întoarcă. Spencer se uita cu un amestec de uimire şi dezgust la stratul gros, ca o cangrenă, din golf. Prin contrast, White Sands, cu reţeaua lui de antene lucitoare pentru microunde, părea atât de liniştit, de tăcut, de curat…

Mii de oameni veniseră aici să arunce o privire asupra celei mai mari pete de petrol din istorie. Unii coborau până la apă şi luau în sticle un suvenir, aşa cum se lua cenuşă vulcanică de la muntele St. Helen. Trase aer adânc în piept, apoi fu cuprins de tuse.

Un sunet înfundat de elice umplu aerul. Probabil un elicopter al poliţiei ce supraveghea blocarea traficului. Îşi imagină o voce răcnind într-un microfon:

– E în regulă, acolo jos! Toată lumea să urce în maşini şi, la trei, s-o ia din loc!

Pe măsură ce bâzâitul devenea mai puternic, apăru un elicopter ce zbura la înălţime mică, venind dinspre nord. Vopsit în verde-strălucitor, aparatul nu aparţinea poliţiei. Elicopterul zbură îndelung, împrăştiind ceva pe suprafaţa apei. Spencer se încruntă. Vreun dispersant?

Se uită atent când elicopterul zbură înapoi, împrăştiind în continuare ceva pe apă. Spencer îşi duse mâna pavăză la ochi, urmărind aparatul care zbura la mică înălţime deasupra podului. Apoi se ghemui în maşină, pentru că o ceaţă fină coborî peste automobilele oprite. Deşi nu putea mirosi nimic, din cauza duhorii petrolului, speră că nu fuseseră stropiţi cu ceva toxic. După ce avionul trecu de ei, Spencer văzu un bidon enorm atârnând sub fuselaj.

Mai mulţi dintre spectatorii de pe pod fuseseră stropiţi. Săriră iute să se adăpostească, dar elicopterul îşi continuă zborul spre sud. Spencer folosi ştergătoarele ca să-şi cureţe parbrizul de stropi, pe care-i împrăştie ca pe un strat de vopsea transparentă pe geam. După scurt timp, umezeala se evaporă, lăsând doar un rest mărunt, o pojghiţă elastică. Spencer aşteptă ca maşinile să se pună în mişcare.

În cele din urmă, mult timp după ce elicopterul dispăruse din vedere, automobilele aflate departe de el porniră. Oftând uşurat, Spencer porni motorul, se mai uită o dată la ceas, apoi începu târâtul către laboratoarele Sandia.

14
Pe plajă

La şaptezeci de metri deasupra apei, Todd Severyn nu reuşea să decidă ce era mai rău: zgomotul monoton, care-i spărgea timpanele, al elicopterului… sau radioul pilotului, care răcnea *We Built This City.* Măcar călătoria era un pic mai confortabilă decât evadarea aceea nebunească de pe puntea lui *Zoroaster,* cu câteva zile înainte.

Încetase de mult să discute cu Iris Shikozu, care stătea în spatele lui, ghemuită în strâmtul compartiment pentru pasageri. Între radioul pilotului şi curentul de aer rece ce năvălea prin fereastra deschisă de lângă el, oricum nu putea auzi mare lucru. Se gândi, plin de dor, la călăritul prin Wyomingul plin de iarbă şi se concentră asupra supravegherii testului. Stând acolo, nu se simţea mai folositor decât un manager de mâna a doua.

Pilotul îşi aranjă ochelarii de soare pe nas şi se pregăti să mai facă un tur. Inerţia îl împinse pe Todd în peretele rece, din metal, al cabinei, atunci când femeia roti elicopterul în loc, ca pe o giruetă de pe vremuri. Trase maneta pompei de stropit şi eliberă o ceaţă fină din soluţie de nutrienţi în care înotau microbi Prometheus. Prima trecere fusese chiar peste mijlocul petei. Zborurile celelalte urmară un model clasic de acoperire, ca un mozaic.

Todd se întoarse să privească pe fereastră. Putea să zărească petele decolorate de nămol ale golfului South. Pojghiţe negre de petrol mărgineau bancurile de nisip din apa puţin adâncă.

O urmări pe Iris, care se uita pe lângă el la apa de dedesubtul lor. Era evident că nu împărtăşea entuziasmul lor pentru vietăţile lui Kramer, dar nu mărturisi nici urmă de scepticism când o întrebă direct ce crede. Poate făcea parte dintre indivizii care văd întotdeauna latura rea a lucrurilor. Paharul era pe jumătate gol, nu pe jumătate plin. Dar Iris credea că se va întâmpla *şi ceva bun* în urma răspândirii microbilor, altfel n-ar fi fost acolo.

Femeia se aplecă şi-i răcni în ureche, speriindu-l:

– Eşti sigur de temperatura iniţială a canistrei?

Ce importanţă are asta? Dar răspunse:

– Sigur. Am avut grijă să urmez instrucţiunile doctorului Kramer cuvânt cu cuvânt. Microbii erau aproape de congelare. Acum s-au trezit şi-i timpul să-şi ia micul dejun.

– *Dacă* treaba merge, zise Iris.

– O să meargă, ripostă Todd, enervat de atitudinea ei.

El îşi făcuse treaba, ca şi toţi ceilalţi din echipă. În ceea ce-l privea, terminaseră munca, acum trebuiau să aştepte.

Todd se rezemă de speteaza scaunului, care vibra, şi se uită la Iris. Pe buzele ei se vedea o umbră de zâmbet. Bărbatul nu-şi dădea

seama dacă se lipise de el intenţionat. Se întoarse, să-şi ascundă stânjeneala.

La următoarea trecere, ajunseră imediat la petrol, zburând doar la trei metri de suprafaţa apei. Elicopterul provoca vârtejuri. Ciudat, dar Todd se simţea mai în largul lui la înălţime redusă. Lucrul ăsta îi amintea de vremurile de altădată, când zbura cu elicopterul tatălui său, să adune o parte din vite de pe păşunile neîngrădite din Wyoming.

Pilotul apăsă iar mânerul pompei de stropit. În urma lor rămase o dâră de ceaţă fină, ce cobora către apă. Elicopterul trecu la mică înălţime peste podul San Mateo, unde se înghesuiau mii de maşini pe fâşia îngustă de beton. Todd se uită la oamenii care se zgâiau la ei. Probabil că spectatorii n-aveau idee de ceea ce se întâmpla.

Radioul pârâi. Pilotul apucă receptorul fără să dea drumul manşei. Îl recunoscu pe cel care vorbea şi spuse:

– E pentru dumneavoastră, domnule Severyn. E domnul Plerry, de pe dig.

Todd se uită la Iris, care dădu din umeri. Orice contact cu digul însemna necazuri, iar Todd nu avea chef să se oprească din acţiune. Nu în mijlocul treburilor. Oftă şi se întinse să ia microfonul.

– Aici Severyn. Ce s-a întâmplat, domnule Plerry?

După câteva pocnituri, vocea lui Plerry se auzi puternic:

– Domnule Severyn, lucrurile au cam scăpat din mână. Grupul de aici are un mandat al tribunalului şi insistă să vă opriţi din acţiune şi să vă întoarceţi pe dig.

Todd se enervă. Ce să-ţi spun! Avea o treabă de făcut şi o s-o facă, pentru binele întregii ţări!

– Ce-aţi spus? Nu vă aud!

Citise despre lucruri asemănătoare petrecute în timpul curăţirii petei de petrol provocate de *Exxon Valdez* – tentative serioase de îndepărtare a ţiţeiului fuseseră întrerupte de ciondăneala birocraţilor. Scoase microfonul pe fereastră, ţinându-l în bătaia curentului. Apoi îl trase înapoi şi strigă:

– Transmisia e de slabă calitate, Plerry. Probabil că zburăm prea jos.

– Domnule Severyn, continuă Plerry, cu vocea speriată. Pot să vă citesc mandatul prin radio. Nu-i nevoie să vi-l înmâneze. Cred că-i mai bine să opriţi stropirea. Ar fi o dovadă de bună credinţă din partea dumneavoastră.

Todd scoase din nou microfonul pe fereastră, izbindu-l de data asta de peretele elicopterului.

– Cred că-i vorba de electricitate statică, Plerry. Trebuie să verificăm radioul când ne întoarcem. Am terminat.

Întinse microfonul pilotului. Atât femeia pilot, cât şi Iris se uitară la

el. Todd dădu din umeri.

– Ce-or să facă? Degeaba închizi uşa grajdului după ce-au fugit caii…

– Dar nu-i etic, Tex, spuse Iris.

Todd îşi încleştă dinţii. Etic? Nu înţelege care sunt priorităţile?

– Uite ce-i. Am spus la Oilstar că o să fac treaba asta – iar eu îmi respect cuvântul. Mai bine mă scuz după, decât să cer mai întâi voie. Am plănuit să curăţ ţiţeiul în felul cel mai eficient pe care-l ştiu. Şi asta fac.

– Indiferent ce va fi, îl completă Iris, dând din umeri.

Pe digul Oilstar, încercând să stea departe de ceilalţi, Alex Kramer urmărea testul, din baraca de metal. Simţea arsuri la stomac din cauza spaimei şi a nervozităţii. Avea în încheieturi o senzaţie ciudată, parcă ar fi mers pe gheaţă…

Afară, protestatarii îl înconjuraseră pe Plerry, care încerca să le răspundă la întrebări. Apăruseră şi două microbuze cu mini-camere ale posturilor locale de televiziune. Alex se ghemui în baracă. Lupii puteau să pătrundă oricând pe uşă. Îşi imagină fantoma lui Erin printre ei. Închise ochii şi respiră puternic. Toată atenţia pe care trebuise s-o suporte în ultimele zile îl epuizase. Trebuia să mai reziste încă o oră. Apoi nimeni nu-l mai putea opri pe Prometheus.

De când avusese loc scurgerea de petrol, Alex se întreba dacă soarta nu-l distrusese intenţionat, asigurându-se că el nu mai avea nimic de pierdut. Absolut nimic. Fusese o decizie enorm de grea. Dar acum Prometheus fusese împrăştiat şi nu mai avea de ce să fie îngrijorat. Se simţi cuprins de uşurare.

Todd Severyn reuşise să termine împrăştierea microbului, acum elicopterul se întorcea la dig. Curând se va dezlănţui iadul.

Cineva bătea la uşa barăcii. Înainte ca Alex să apuce să răspundă, uşa fu spartă.

– Doctore Kramer, vă rog să ieşiţi, zise un bărbat, cu un tricou sub o bluză cu glugă. A venit poliţia să vă aresteze, pe dumneavoastră şi pe domnul Severyn.

Alex clipi când ieşi la soare. Mergea ca un automat. Elicopterul verde al firmei Oilstar apăru pe cer, îndreptându-se spre dig. Jake Torgens, bărbosul care năvălise pe poartă agitând mandatul, chemă oamenii, pentru ca elicopterul să aibă loc pentru aterizare. Plerry stătea singur la adăpostul maşinii sale, uitându-se în jos.

După ce elicopterul ateriză pe digul de lemn, mai mulţi protestatari se repeziră spre el. Torgens strigă:

– Aşteptaţi un moment!

Când uşa pentru pasageri se deschise, iar Todd ieşi, Torgens se duse la el cu mandatul, însoţit de un poliţist în uniformă.

– Trebuia să te opreşti!
– Domnule Severyn, vă arestez, zise poliţistul.
– Da? Sub ce acuzaţie?
– Pentru punerea în pericol a averii şi vieţii oamenilor. Pentru împrăştierea unei substanţe posibil toxice sau cu efecte necunoscute.
Todd scoase un sunet obscen şi replică:
– Acuzaţii false, şi ştiţi asta. Am acţionat ca să ajut oamenii şi averea lor, curăţând mizeria asta. Ar fi fost o crimă *să nu* folosesc substanţa doctorului Kramer ca să scăpăm de pata de petrol!
Poliţistul dădu din umeri. Alex veni lângă Todd. Pentru prima oară, după luni de zile, se simţea uşurat, eliberat de-o greutate enormă. Putea lăsa lucrurile în voia lor. Partea cea mai grea fusese făcută.
– O să-mi puneţi cătuşe? întrebă el.
– Nu, nu cred că-i necesar, răspunse surprins poliţistul.
– Nu fii îngrijorat, doctore, îi spuse Todd. Oilstar ne va scoate pe cauţiune în câteva ore.
– Ştiu, mormăi Alex. Ce s-a făcut e bun făcut.
Todd râse, vorbindu-i ostentativ lui Alex, dar ridicând glasul suficient ca să fie auzit de toţi:
– Nu-i caraghios că scrântiţii ăştia nu se arată decât atunci când ştiu că-i prea târziu? Vor să câştige cu orice preţ. Dacă microbul Prometheus nu are succes, pot să folosească acuzaţiile. Dacă va curăţa pata de petrol, atunci îşi vor ţine gura. N-au cum să piardă. Dar noi am făcut ce trebuia.
– Da, zise Alex, am făcut ce trebuia.
Se duseră la maşina poliţiei. Când se aşeză pe bancheta din spate, Alex simţi o resemnare calmă. Nu mai fusese într-o maşină a poliţiei.
Uşa se trânti, ţinându-l pe Todd în maşina încălzită, ce mirosea a aer închis. Nu se simţea ca un criminal. Nu-i rămăsese, într-adevăr, nimic de pierdut. Lăsase o moştenire Pământului.
Nimic asemănător scurgerii de petrol de pe *Zoroaster* nu va mai avea loc vreodată. Pentru a garanta acest lucru merita să sacrifici totul.

15
Întrebare

Străduindu-se să vadă ceva prin parbrizul murdar al Mazdei închiriate, Spencer Lockwood urmă indicatoarele de circulaţie care-l îndrumau către parcarea pentru vizitatori, din faţa clădirii administraţiei laboratoarelor Sandia. Îşi apucă servieta şi fugi în hol. Întârziase o jumătate de oră, ceea ce însemna că va trebui să renunţe la vizitarea laboratorului unui coleg. Spera să nu fie cineva care ar fi sprijinit proiectul minisateliţilor.

Semnă în registrul vizitatorilor, în timp ce recepţionera o suna pe Moira Tibbett, persoana lui de contact la Sandia. Tibbett, adjunctul conducătorului unui program pentru energie de la Sandia, fusese de acord să-l conducă pe Spencer în turul standard al laboratoarelor. Îi trimisese prin fax un program preliminar – dar îl pierduse printre hârtiile de pe biroul supraîncărcat din White Sands.

Sorbind cafeaua amară dintr-o ceaşcă din plastic, în timp ce aştepta la recepţie, Spencer se agita, nervos. Privi broşurile tehnice colorate, din vitrină, care descriau cum va rezolva Sandia toate problemele energetice ale naţiunii, din următorul veac.

Nu-i semn bun, gândi el, din moment ce el venea din afară, cu un proiect care le făcea concurenţă. Se aşeză şi răsfoi iar graficele, ţinându-le pe genunchi. Se întrebă dacă trebuia să-şi scoată cravata din servietă şi s-o poarte. Poate că în California oamenii erau mai indolenţi, dar Sandia avea reputaţia de a fi mai formalist decât alte laboratoare naţionale.

Când Moira Tibbett apăru pe uşă, Spencer se ridică să-i strângă mâna.

– Îmi pare rău că am întârziat. Traficul…

Doamna Tibbett era înaltă şi solidă, îmbrăcată într-un costum banal şi neconfortabil.

– Nu te sinchisi. Ştim cum e cu traficul aici.

Îl conduse spre uşă şi înmână paznicului în uniformă copia roz a formularului obligatoriu pentru intrare.

– Ne bucurăm că ai venit să arunci o privire, doctore Lockwood. Cunoşti programul nostru pentru energie?

– Puţin, răspunse Spencer, încordat.

Venise aici ca să-şi prezinte *propriul program,* iar dacă se putea, să obţină şi ceva sprijin. Dar *schimbul de idei* agreat la Sandia părea a fi un filtru unidirecţional.

În după-amiaza aceea, descurajat şi dorind să abandoneze, Spencer intră în aula de la Sandia, încercând să-şi păstreze calmul. Până la urmă, îşi pusese cravata.

În timpul vizitelor, cercetătorii îşi făcuseră reclamă la proiectele lor, insinuând că toţi ceilalţi iroseau banii şi timpul contribuabililor. Ocupaţi să lupte cu colegii lor, nu aveau chef să vadă apărând un program pentru folosirea energiei solare, al cuiva din afară. Se părea că ideea acestei călătorii nu fusese prea bună…

Sala era pe jumătate plină. În încăpere existau trei sute de scaune, acoperite cu tapiţerie de-un albastru închis. Moira Tibbett stătea dreaptă şi severă la tribuna din centrul scenei de lemn. Sunetul vocilor oamenilor ce discutau între ei forma un zgomot de fond nu prea puternic. Spencer îşi propuse să vorbească puternic, chiar dacă indivizii nu păreau să aibă chef să asculte.

Apoi, aşteptându-şi rândul, Spencer strânse mâinile unor savanţi, şoptind cuvinte potrivite, prin care susţinea că-i făcuse plăcere să le viziteze laboratoarele; ca răspuns, ei îşi exprimară dorinţa de a-i asculta expunerea. Dar sinceritatea părea departe, ca şi fondurile suplimentare… îi era tot mai greu să continue să se prefacă.

Doamna Tibbett bătu în microfon, ca să potolească mulţimea. *A sosit momentul spectacolului!* gândi Spencer. Îşi trecu în revistă graficele, încercând să le ordoneze mai favorabil discursului. Nimic nu i se părea potrivit.

– Conducătorii colocviului sunt încântaţi să vi-l prezinte pe doctorul Spencer Lockwood, începu Moira Tibbett, scoţând nişte notiţe din buzunarul taiorului şi privindu-le. Doctorul Lockwood este un produs Caltech, terminând facultatea, masteratul şi doctoratul în fizică acolo – un lucru neobişnuit pentru Caltech. A lucrat sub conducerea lui Seth Mansfield, în domeniul fizicii particulelor elementare, ajutând la realizarea lucrărilor pentru care Mansfield a obţinut premiul Nobel.

Spencer zâmbi uşor, răspunzând aplauzelor izolate. De obicei minimaliza contribuţia lui: fusese doar un asistent, un autor secund la trei dintre articolele lui Mansfield.

– … experienţele sale cu undele de energie au fost răsplătite anul trecut cu premiul E.O. Lawrence. Doctorul Lockwood a extins lucrările sale iniţiale referitoare la microunde pentru a include zeci de mici sateliţi ce captează energia solară şi a realizat recent o serie de teste revoluţionare, despre care vrea să ne informeze acum. Doctore Lockwood?

Spencer privi mulţimea. Plasă prima folie pe retroproiector şi luă indicatorul cu laser, pregătindu-se pentru ce-i mai rău. Putea să rezolve o asemenea situaţie. Mai avusese de-a face cu un auditoriu sceptic.

Se simţea ca supravieţuitorul unui naufragiu, înconjurat de rechini.

După patruzeci de minute, apărură comentarii reci, politicoase. Ultima folie a lui Spencer, o listă intitulată CONCLUZII, rămăsese

afişată pe ecran, dar nimeni n-o privea. Colegii puneau întrebări formulate ca să devină sursă de discutare a propriilor lor proiecte, şi care nu reflectau vreun interes faţă de lucrările lui Spencer.

– … mult mai puţin eficientă decât energia geotermică…

– … ce spuneţi despre impactul efectelor ionizării, care nu există în cazul energiei obţinute prin fuziune nucleară?

Spencer răspundea la fiecare comentariu cât se putea de precis, gândindu-se la Galileo apărându-şi crezul în faţa Inchiziţiei. Fără să fie văzut din sală, strânse puternic tăblia mesei, înfigându-şi unghiile în imitaţia de lemn. Se trezi că sorbea des din paharul cu apă, ştiind că era un gest nervos, dar fiind incapabil să se oprească. Apa avea gust amar.

– … nu-i adevărat că etanolul artificial e mai uşor de obţinut?

– … acum, când centralele nucleare sigure sunt mai ieftine…

Partea rebelă a lui Spencer era amuzată de comportamentul lor, diferit de stereotipul popular al savantului logic, calm. Se spunea că savanţii constituie singura armată din lume care-şi ucide răniţii…

În cele din urmă se sătură de tot rahatul ăla. Spencer stinse retroproiectorul şi-şi strânse foliile.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Tâmpiţilor, ar fi vrut să adauge el, dar, în loc de asta, zâmbi.

În timp ce un val de aplauze ipocrite se răspândi în rândurile spectatorilor, Spencer încercă să se destindă. Indivizii nu se uitau la rezultate, nici măcar nu căutau alternative. Fiecare persoană răspundea de o soluţie diferită pentru rezolvarea aceleaşi crize energetice şi fiecare dorea să-şi valideze propria zonă de cercetare. Dacă Lance Nedermyer îşi făcea jocul politic la Washington, trebuia să-l facă şi el.

Moira Tibbett îl conduse spre uşa laterală.

– Doctore Lockwood, trebuie să-mi cer scuze, zise ea, privind în jos şi părând mâhnită. Toţi văd chestia asta ca un joc cu sumă zero. Există o anumită cantitate de bani disponibili, iar dacă apare ceva nou, trebuie să moară cineva. Nu că n-ar fi de acord cu dumneata din punct de vedere ştiinţific…

– Înţeleg, răspunse Spencer, cu un zâmbet silit, şi-şi desprinse ecusonul de vizitator, pe care i-l înmână. Dacă vrei să mă conduci la ieşire, să-mi iau maşina pe care am închiriat-o…

– Sigur, zise ea, conducându-l cu paşi ţepeni. Pot să-ţi recomand nişte restaurante din zonă, dacă vrei…

– Nu-i nevoie.

Deşi zborul de întoarcere avea loc abia a doua zi la amiază, Spencer nu intenţiona să mai rămână acolo nici un minut.

16
Femeie frumoasă

Teancul de hârtii ce urmau să fie semnate căzu de pe masă şi se risipi pe covorul din biroul preşedintelui Camerei Reprezentanţilor. Jeffrey Mayeaux era prea ocupat să pipăie rochia tinerei autoare de discursuri ca să observe.

Femeia se lăsă pe spate pe tăblia de lemn lustruit, desfăcându-şi picioarele şi rezemându-le de scaunele grele. Pânza fustei fâşâi, frecându-se de suprafaţa mesei. Degetele lui Mayeaux o prinseră de încheietură – femeia era musculoasă, fără pic de grăsime. Probabil că muncea mult în sala de forţă, alergând în trening, transpirând, agitându-şi picioarele frumoase. Închise ochii şi rânji. Venise timpul pentru alt soi de exerciţii aerobice.

Individa rămase tăcută, fără obişnuitele gemete pe care le aştepta. Mai degrabă îl refuza decât îl accepta. Mayeaux luă acest lucru ca o provocare. Cum o chema? Tina... *Tanya.* Un nume grozav. Îl excita numai când se gândea la el.

Îşi vârî degetele sub elasticul dresului ei şi-l trase în jos pe şolduri, mângâindu-i pielea fierbinte cu vârful degetelor. Mayeaux îşi simţi sudoarea curgându-i pe spinare, în pantaloni. Femeia se arcui, lăsându-i loc să acţioneze cu mâinile.

Tanya purta o rochie fără cusur, de culoarea piersicii, care-i venea foarte bine. Mayeaux o dădu din calea lui şi-şi frecă degetele de movila dintre picioare, trăgând nervos de pânza roz a chiloţilor din bumbac. Vârî un deget sub chiloţi, frecând un moment părul pubian, mângâind-o. Mirosul ei puternic de excitaţie ajunse în nările lui, amintindu-i de prima vizită făcută în Cartierul Franţuzesc. Pulsul i-o luase razna, din cauza excitării. Îşi strecură degetul mijlociu înăuntru.

– Oh! făcu ea.

În sfârşit! Tânăra autoare de discursuri îl privi, apoi se uită într-o parte.

Lucrurile erau puţin altfel decât atunci când Mayeaux fusese tânăr, în New Orleans, strecurându-se noaptea pe strada Bourbon şi zgâindu-se la curve şi travestiţi. Îşi aminti că regulase zece femei diferite, în mansarde umede, puturoase, cu ferestrele deschise, din stradă ridicându-se sunetele diferitelor formaţii de jazz care se întreceau. Pe atunci trebuia să se străduiască zdravăn să aibă cu cine să se culce, dar acum femeile veneau la el. Unul dintre avantajele de a fi membrul cel mai în vârstă al parlamentului. Trebuia să fie recunoscător sistemului care-i permitea asta, doar pentru că venea dintr-un stat în care nu exista limită de vârstă. Iar partea cea mai frumoasă era că soţia lui îi permitea. Aşa se înţeleseseră.

Tanya se arcui pe masă, închizând ochii şi întinzând bărbia, în

extaz. Cuprinzându-şi capul cu braţele, femeia îşi rotea limba încet peste buze. Avea păr roşcat, lung, cu bucle subtile, ţinut pe spate de agrafe. Părul pubian era des şi aspru.

– Să trecem la treabă serioasă, ca în Louisiana, zise Mayeaux şi chicoti.

Tanya păru că nu-l aude, dar lui nu-i păsa. Îşi aranjase bine treburile, se aranjase pe viaţă sprijinind proiectele pentru fabrici de conserve din carne de porc din Louisiana, iar la sfârşitul legislaturii putea să-şi ia o slujbă de lobbyst. Nu intenţiona să candideze din nou. Dorea doar să-şi primească răsplata cuvenită înainte să părăsească biroul.

Îşi desfăcu centura, îşi trase pantalonii şi chiloţii în vine, o prinse pe Tanya de coapse, se poziţionă şi se împinse în ea fără alte preliminarii. Avea o întâlnire peste zece minute.

După care începu să pompeze, iar Tanya îşi ridică picioarele şi mai mult, deschizându-se pentru el. Răsuflau amândoi greu. Pielea ei se freca de lemnul lustruit al mesei. El rânji, ştiind că membrii comitetului vor sta la aceeaşi masă peste o oră. Dacă vor întreba, o să-i convingă că urmele de pe masă erau de la gogoşi. Se întrebă dacă vor fi în stare să simtă mirosul de sex.

Mayeaux se păstra în formă şi făcea treabă bună în pat – sau pe podea, sau pe masă… Dar niciuna dintre drăgălaşele alea tinere nu s-ar fi uitat a doua oară la el dacă ar fi fost agent de asigurări sau băcan. Femeile ştiau cum se face carieră…

Puterea era un afrodiziac puternic…

Cu coada ochiului, Mayeaux observă o expresie ciudată pe figura Tanyei, un strop de plictiseală. Ştia cum să-şi joace rolul – el îi explicase în termeni clari, făcea parte din obligaţiile postului. Sperase doar ca individa să nu-i transmită vreo boală. Oricum, după vasectomie, nu putea fi dat în judecată pentru paternitate.

Escapadele lui deveniseră legendare, ca ale lui JFK. Continua să încerce să depăşească limitele, dar hotarul părea să se mute de fiecare dată când comitea o indiscreţie. Presa îl plăcea, părea mai degrabă amuzată decât scandalizată.

Împingându-se iar şi iar, Mayeaux îşi lipi coapsele de ale Tanyei, ţinând-o strâns de mijloc, să nu alunece pe masă.

Uşa se deschise brusc, iar şeful echipei lui, Franklin Weathersee intră în încăpere. Mayeaux se blestemă în gând pentru că uitase să încuie. Weathersee privi spectacolul de pe masa de şedinţe, apoi ieşi calm din încăpere.

Tanya gemu, speriată, şi se trase de lângă el, rostogolindu-se pe masă. Mayeaux se strădui să nu izbucnească în râs. Femeia smunci chiloţii, trăgându-i la loc, apoi netezi stofa rochiei. În timp ce-şi aranja părul, Mayeaux avu impresia că vede uşurare pe figura ei.

Mayeaux îşi încheie pantalonii şi strigă pe uşă:

– Weathersee, nu puteai să baţi la uşă?

Nu se supărase pe el, individul îl salvase de prea multe ori. Uşa se deschise un pic.

– Îmi pară rău, domnule, zise Weathersee, lăsând un maldăr de hârtii pe podea. Aici sunt materialele pe care doreaţi să vă uitaţi pentru călătoria la baza aeriană din Kirtland. Privind Legea transferului de tehnologie.

După care, vârând capul pe uşă, se uită la femeie, apoi la Mayeaux şi continuă:

– Dacă aţi terminat, vicepreşedintele Wolani vă aşteaptă la telefon.

Fără să scoată o vorbă, Tanya fugi pe lângă el. Mayeaux se încruntă, dar privi cu admiraţie fundul femeii. Se întrebă când va termina ceea ce începuse. Dacă nu cu ea, trebuia să găsească pe altcineva.

Dar acum îl aştepta vicepreşedintele.

17
Celebrare

După ce-şi petrecuse dimineaţa în închisoare, Todd nu se sinchisea că drumul până la casa lui Alex Kramer e lung, atât timp cât putea să ţină fereastra deschisă, să-i bată aerul proaspăt în faţă.

Multe se întâmplaseră în dimineaţa aceea, iar colinele îl calmau. Porni radioul şi cântă împreună cu el un cântec vechi al lui Willie Nelson. Era gata să se dezlănţuie la sărbătorirea victoriei, acasă la Alex. Împrăştiind microbul Prometheus, Todd aprinsese lumina de la capătul tunelului.

După cum se aşteptase, Oilstar îi scosese pe Alex şi Todd după câteva ore petrecute în închisoarea comitatului Contra Costa. Avocaţii de la Oilstar fuseseră pregătiţi. În cursul după-amiezii, Emma Branson apăruse la televizor, tunând împotriva intervenţiei agenţiilor guvernamentale care nu făceau nimic.

Todd nu mai avusese probleme cu legea până atunci şi nu-l deranja că în dosarul lui apăruse un arest. După ce acuzaţia va fi retrasă, va fi iar curat. Avea multă încredere în microbul lui Kramer.

Pe neaşteptate, ajunse la conacul lui Alex, care era pe jumătate ascuns de copacii înalţi. Coti brusc camioneta Ford, oprind apoi în drum, chiar înainte să intre într-un drumeag acoperit cu pietriş. Niciuna dintre maşinile parcate pe peluză şi în drum nu părea a fi mai veche de trei ani şi erau mai multe maşini străine decât americane. Dădu din cap. Aceiaşi idioţi băutori de apă minerală care plângeau economia americană îşi dădeau dolarii vreunei companii de automobile din Germania sau Japonia.

Ieşi din cabină şi-şi puse pe cap pălăria de cowboy. În timp ce mergea pe alee, privi gardul din scânduri ce se întindea de-a lungul conacului cu un singur nivel. Lângă colţul acestuia se afla un grajd mic. Inspiră adânc. Mirosul familiar de bălegar îi arătă că Alex avea cai. Un lucru la care nu se aşteptase din partea savantului tăcut.

Una dintre secretarele de la birourile de bioremediere răspunse la sonerie. Nu o secretară, se corectă el. În California femeile îşi spuneau *asistente în administraţie.* Era foarte machiată şi îmbrăcată să te dea gata. Se întrebă cum ar arăta în blugi.

Todd nu avu timp să spună nimic, pentru că ea strigă celor dinăuntru:

– Hei, a venit şi celălalt puşcăriaş!

Staţia stereo difuza muzică clasică, interpretată la pian şi viori. Oamenii se îngrămădeau în sufrageria principală, lângă un bar mic, unde se serveau singuri. Pe o masă se găseau gustări preambalate: sărăţele, legume porţionate, brânză. O uşă glisantă din sticlă stătea întredeschisă, dând într-o verandă şi în curtea din spate. Alţi oameni

glumeau şi râdeau în bucătărie. După hainele pe care le purtau, Todd presupuse că oaspeţii se opriseră aici în drum spre casă.

Nu văzu însă gazda. Se întrebă dacă Alex locuia singur într-o casă atât de mare. Nu prea arăta a burlac. Însă, cu toţi oamenii strânşi acolo, cu sunetul muzicii şi al conversaţiei, casa părea… nefolosită, de parcă ar fi fost închisă multă vreme.

Todd luă o sticlă de bere Coors din frigider şi sorbi din ea, simţind gustul spumos în gură. Rămase singur, fără să participe la conversaţie, privind lumea pe care n-o cunoştea. Încercă să zâmbească, în timp ce strângea mâini, acceptând felicitări pentru treaba făcută şi pentru că încălcase sistemul. Încercând să evite viitoare discuţii, se aventură într-un hol îngust.

Cineva trecu pe lângă el, spre baie. Pipăind în jur, deschise uşa unei camere. Medalii, extrase din ziare şi imaginea unei nave de luptă atârnau pe perete, lângă fotografia unui tânăr în uniformă militară. Alte fotografii înconjurau memorialul: Alex cu băiatul, băiatul în apa oceanului, cu un ghioc în mână…

Pe peretele alăturat era o fată. Fotografii ale ei, la diferite vârste, erau aranjate în cerc: balerină, cercetaşă, majoretă a galeriei liceului, împreună cu mama ei – tot ce un tată iubitor şi mândru putuse să adune…

Gândurile lui Todd fură întrerupte de o voce puternică şi de o palmă pe spate:

– Cowboyul Todd. Hai, să ne simţim bine, să sărbătorim!

Todd se întoarse şi-l văzu pe adjunctul lui Alex, Mitchell Stone.

– Ce mai faci, Mitch?

Se întrebă dacă Mitch fusese la un colegiu scump din est ca să înveţe să fie o asemenea belea.

– Excepţional!

Mitch îl cuprinse după umeri. Un miros de vin îl înconjura, amestecat cu aromă de brânză. Mitch sorbi din paharul pe care-l ţinea într-o mână şi zise:

– După cum merg lucrurile, o să-ţi datorăm mult mai mult decât salariul de consultant.

– Adică?

– Ne-ai transformat în eroi! răcni Mitch, iar Todd nu-şi imagina ce găsea individul atât de amuzant. Este o zi mare pentru viitorul lumii!

Todd se extrase de sub braţul lui Mitch şi-l trase pe acesta pe hol, închizând uşa în urma lor. Se întreba ce însemnau pozele. Cine era în ele? Imaginea lui Alex şi a… copiilor săi?… îl stânjenea. Dorea să respecte intimitatea lui Kramer.

– Să lăsăm microbul să lucreze, Mitch, înainte să…

– Am văzut cu ochii mei. N-are cum să dea greş.

Ridică paharul spre Todd. Conţinea o băutură de culoarea piersicii,

cu bule mici care se ridicau de la fund. Todd ridică sticla pe jumătate plină de bere.

– Cred că trebuie să iau alta. Ne mai vedem!

Fugi înainte ca Mitch să apuce să articuleze vreo replică. Se duse în sala de la intrare, în încăperea aglomerată, sperând să se piardă printre cei aproximativ cincisprezece oameni. Ar fi vrut să asculte Outlaws, Charlie Daniels sau altă muzică country, dar o melodie ţopăitoare ar fi agitat spiritele prea mult.

Se gândi să iasă în curte, poate să se ducă să vadă caii, când îl descoperi pe Alex Kramer stând afară singur, rezemat de-un stâlp al gardului şi ţinând un pahar în mână. Alex arăta amuzat, ţinându-şi ochelarii în mână, de parcă s-ar fi bucurat de o glumă secretă. Privea în depărtare, către colinele din spatele casei. Părea că nu-i conştient de petrecere.

Todd porni către uşa glisantă şi se lovi de cineva care se retrăgea de lângă bar. O farfurie căzu pe podea.

– Îmi pare rău, zise Todd, privind către femeia mărunţică, ce se aplecase să strângă gustările împrăştiate; purta o bluză roşie şi pantaloni negri.

– Nu mă aşteptam să fii o balerină, cu cizmele alea, răspunse Iris Shikozu, ridicându-şi paharul de pe podea. Dar speram că-ţi coordonezi cât de cât mişcările.

Todd se uită la cizmele lui, cu un amestec de stânjeneală şi furie.

– Cine a lovit pe cine? întrebă el, aplecându-se s-o ajute.

Iris îşi dădu la o parte firele de păr negru care-i căzuseră peste ochi şi zise:

– Cred că o să reuşesc dificila sarcină de a aduna singură sărăţelele astea. Dar, adăugă ea, reconsiderându-şi poziţia, ai putea să-mi aduci altă farfurie cu mâncare.

Uşurat că are ceva de făcut şi dornic să scape de alte cuvinte sarcastice, Todd îşi făcu loc spre masa cu gustări. Puse jos sticla pe jumătate golită de bere, luă o farfurie curată şi începu să înghesuie pe ea cartofi prăjiţi, salam, ardei, măsline. Se opri brusc. Iris nu părea o persoană căreia să-i placă salamul şi cartofii prăjiţi. Consternat, se uită la mâncare, încercând să-şi dea seama ce ar fi preferat – nu ştia cum arată tofu. Dar măsline i-ar fi plăcut? Nu, probabil erau prea sărate. Se decise pentru morcovi proaspeţi, ţelină, conopidă şi broccoli. După care alese câteva sărăţele – hrană sănătoasă, conţineau doar făină – un ou curăţat şi un miez de anghinare.

Duse farfuria, dar n-o găsi pe Iris nicăieri. Îi trecu prin minte că se ascunsese, ca să-şi bată joc de el. Apoi farfuria îi fu luată din mână.

– Să ţi-o iau, înainte s-o răstorni, zise Iris.

Până să se poată stăpâni, Todd mârâi:

– Oare cu ce te-am supărat? Şi unde te-ai ascuns?

Iris îşi reveni din surpriză cu o viteză remarcabilă şi zâmbi.

– Ei! Cowboyul poate să gândească! Dar te grăbeşti să tragi concluzii. Căutasem ceva cu care să curăţ murdăria de pe covor, îi zise ea, arătându-i o cârpă.

Când se aplecă, Iris lovi paharul cu vin alb pe care-l pusese pe covorul de-un albastru-cenuşiu.

– Oh, ce naiba!

Ridică iute paharul din plastic, aproape gol, şi şterse repede balta ce se întindea. Todd luă o mână de şerveţele din hârtie şi îngenunche, s-o ajute să cureţe pata.

– Nici tu nu ai calităţi de balerină, rânji el.

– *Te-ai prins,* recunoscu ea, zâmbind.

După ce şterseră tot ce se putea, Todd se ridică. Iris îşi dădu părul din ochi şi rămase tăcută un moment, înainte de a spune:

– O să-mi iau alt pahar cu vin. Vrei o bere? Apoi, continuă ea, făcând parcă un efort, ai putea să mă ajuţi să mâncăm morcovii ăştia.

– Sigur, răspunse Todd, clipind surprins.

După aceea ieşiră pe uşa glisantă, spre verandă. În lumina după-amiezii se vedeau colinele Marin, într-o panoramă largă. Ţarcul pentru cai ocupa cea mai mare parte a curţii din spate. Un desiş de pini Ponderosa începea la vreo cincizeci de metri de casă şi se întindea spre culmi.

Iris vorbi prima:

– Ştii, înainte de scurgerea de ţiţei, oamenii te-ar fi spânzurat numai dacă ai fi sugerat ideea de a răspândi microbii Prometheus într-o zonă populată.

Bărbatul dădu din umeri.

– Faci ce ai de făcut. Într-o situaţie de urgenţă nu poţi să stai şi să aştepţi comitetele să rezolve ceva. Mulţumesc pentru ajutor.

– N-am fost acolo să te ajut. Reprezentam interesele statului.

– Aşa-i.

Sorbi din bere şi privi în jur. După un moment, întrebă:

– Cunoşti pe cineva de aici?

– Am recunoscut câţiva cercetători, dar nu-s prietenă cu angajaţii unei companii petroliere.

Tăcerea fu apăsătoare câteva secunde, înainte ca Todd să vorbească din nou:

– Ce fel de oameni întâlneşti în California? Nu prea îţi place aici, nu-i aşa?

Femeia păru să se gândească înainte de a răspunde:

– Îmi place munca pe care o fac.

– Nu te-am întrebat despre asta.

– În ceea ce priveşte munca, te duci unde-i de lucru. Nu putem trăi toţi în Texas!

– Sunt din Wyoming, nu din Texas. Dar nici nouă nu ne plac aglomerările.

Petrecură restul timpului discutând. Deşi avea tendinţa să fie incisivă, Iris deveni foarte deschisă când Todd îndepărtă discuţia de universitate şi relaţiile ei la Stanford.

Când Todd termina a treia bere, lumea începuse să se ducă acasă, la cină, de parcă s-ar fi auzit un semnal secret. Todd nu voia să plece, dar îşi dădu seama că toţi ceilalţi îşi luaseră rămas bun de la Alex şi că rămăseseră doar el şi Iris. Afară, apusul împrăştia culori difuze pe cer.

Alex intră prin uşa glisantă a verandei, privind în jur de parcă ar fi verificat că totul era în ordine. Todd şi Iris se uitară la el.

– Scuzaţi-mă, zâmbi ruşinat Kramer. Nu-s amator de petreceri, dar soţia mea primea oaspeţi, cândva. Ar fi pregătit totul mai bine decât mine – oamenii nu plecau niciodată înainte de miezul nopţii.

– Am de condus maşina până în Stanford, zise Iris. Mulţumesc că m-aţi invitat, domnule doctor Kramer. Mă bucur că am avut ocazia să discutăm, Todd.

– Şi eu.

Bărbatul tăcu o clipă, după care propuse:

– Ce-ar fi să mergem să cinăm? Am mâncat ca un iepure: morcovi, frunze de ţelină…

– Trebuie să trec pe la laborator înainte să ajung acasă. Poate, zise ea, ezitând, poate altădată.

– Bine, răspunse Todd, încercând să-şi ascundă dezamăgirea – cel puţin nu-l refuzase complet.

Oricum, nu cunoştea niciun restaurant prin zonă, iar de-ar fi găsit unul, ar fi servit doar preparate californiene, unde o farfurie cu vinete tăiate cubuleţe şi fasole bătută, împreună cu un cartof nou fiert şi puţin broccoli opărit este considerată mâncare. Ar fi vrut să-i arate lui Iris o friptură bună, dar probabil că ea nu mânca deloc carne.

Todd nu era sigur ce simte pentru ea. Era cu cel puţin cincisprezece ani mai tânără decât el, mai scundă cu mai bine de treizeci de centimetri şi avea limbă ascuţită – nu semăna deloc cu femeile cu care se întâlnea de obicei, care erau impresionate de petrolişti grosolani. O privi cum îmbracă un pulover negru şi-i face semn iute cu mâna. Todd o urmări deschizând uşa şi se întrebă dacă s-o urmeze. Ştia că nu se pricepe să înţeleagă semnalele. Poate că, dacă ar fi invitat-o din nou – nu, probabil că ar fi plecat, pur şi simplu. Femeia închise uşa după ea, lăsându-l pe Todd ciudat de însingurat.

Alex se uită la el, apoi privi în altă parte. Îi părea lui Todd un bătrân singuratic.

– Hai afară, Todd, o să-ţi arăt grajdul.

Îşi luă paharul şi se ridică de pe sofa. Zgomotul cailor se auzea prin uşile deschise ale verandei. Totul părea senin şi paşnic. Îi amintea lui

Todd de ranchul părinţilor săi.

Lui Todd i-ar fi plăcut, dar nu voi să se impună, aşa că-şi controlă dorinţa din glas.

– Mulţumesc, dar voiam să-mi iau rămas bun. Trebuie să mă întorc…

– Aiurea! Nu-i nimeni aici care să te deranjeze. M-ai ajutat mult astăzi, adăugă el, trecându-şi mâna prin barba căruntă şi zâmbind fără vlagă. Rămâi. Hai să vedem caii.

– Vrei să călărim?

Alex se gândi îndelung, apoi răspunse:

– De ce nu? Va fi întuneric curând, dar ei cunosc drumul. Ne va lua doar un minut să-i înşeuăm.

Todd îl urmă până la ţarc. Iarba uscată fâşâia sub tălpile lor. Alex deschise poarta, dar când încercă s-o închidă la loc, lăsă capul în jos, de parcă l-ar fi cuprins un val de slăbiciune. Todd închise poarta şi zise:

– Te simţi bine, Alex?

– N-am nimic, bombăni Alex şi se împletici spre grajd, de parcă ar fi fost stânjenit că Todd observase criza lui.

Ştergându-şi mâinile de blugi, Todd se apropie de cei doi cai. Cine ar fi crezut că savantul acela introvertit avea aşa ceva?

– De cât timp îi ai?

– Fiica mea, Erin, era înnebunită după cai. A primit un ponei când împlinise opt ani. Când a împlinit paisprezece, i-am dăruit calul ăla în parte ciocolatiu, Stimpy. Acum patru ani. Ieşeam la plimbare de două ori pe săptămână.

– Nu bănuiam că-ţi place să călăreşti.

Alex scotoci în buzunar după o bucată de zahăr şi se duse la calul din apropiere, un palomino; în cealaltă mână ţinea frâul.

– Ocupau o mare parte din viaţa mea, dar nu prea am avut timp de ei, în ultima perioadă. Probabil că au nevoie de exerciţiu, ca şi mine.

Palomino-ul întinse botul la mâna lui Alex, iar bucata de zahăr dispăru. Alex puse iute frâul şi-i întinse hăţurile lui Todd.

– Ăsta-i calul meu, Ren. Continuă tu.

– Copii tăi călăresc mult? Cred că le-am văzut pozele într-o cameră…

Alex înţepeni, apoi răspunse scurt, cu voce răguşită.

– Erin şi Jay au murit.

– Îmi pare rău, n-am ştiut… mormăi Todd, teribil de stânjenit.

– Nu-i nimic, acum mi-am revenit, zise Alex cu o voce stăpânită, care-i contrazicea cuvintele. Sunt bucuros că eşti aici, să mă ajuţi să plimb caii.

Puseră şeile pe cai, într-o tăcere plină de stânjeneală. Apoi Todd urcă pe palomino. Alex părea să ferească de atingerea altora calul

fiicei sale.

Ren reacţionă sub Todd, gata să răspundă imboldurilor. Iar faptul că era călare îi trezi lui Todd amintiri. Petrecuse mulţi ani în tinereţe călărind pe propriul lui cal, muncind din greu la ranch. Uitase cât de mult îi lipsea călăritul, cât de puţin timp avea să facă ceea ce îi place, în timp ce gonea în jurul lumii rezolvând cazurile de urgenţă ale firmei Oilstar.

Îl lăsă pe Alex în frunte. Cei doi parcurseră câmpurile întinse din spatele conacului, apoi urmară o cărare, printre copaci. Din cauza apusului ce se apropia, totul lucea într-o lumină blândă. Aerul avea un miros ameţitor, umed, de iarbă şi pin. Caii scoteau sunete puternice, de parcă ar fi gâfâit, foşnind prin iarbă.

– E plăcut, Todd… Nu m-am mai plimbat călare de când a început porcăria cu *Zoroaster.*

Caii cunoşteau terenul, încetinind pe măsură ce panta devenea mai abruptă. După douăzeci de minute ajunseră în vârful colinei din spatele ranchului lui Alex. De pe creastă, Todd văzu lumini risipite prin vale, case despărţite de hectare de teren, în loc de îngrămădeala nesfârşită din San Francisco. După un timp, întrerupse tăcerea:

– Mai că aş putea să mă instalez acolo, jos. Nu-mi vine să cred că suntem atât de aproape de oraş.

În lumina slabă, expresia lui Alex, când răspunse, nu putea fi descifrată.

– Dacă ţi-a plăcut, poţi să vii şi să călăreşti oricând ai chef. O să ai mai multă grijă de cai decât mine.

Todd se ridică în şa, iar pentru moment cuvintele îi înţepeniră în gât. În cele din urmă, reuşi să spună:

– Adevărat? Grozav!

Vocea îi suna piţigăiată, din cauza emoţiei. Iar pe figură i se întinsese un zâmbet larg.

– Dar numai dacă promiţi să îngrijeşti bine caii. Eu nu mai sunt bun de nimic acum.

– Asta-i o promisiune pe care o s-o respect cu plăcere!

Pe figura umbrită a lui Alex apăru un zâmbet abia schiţat.

– Eu şi Erin petreceam după-amiezile călărind, după ce mă întorceam de la serviciu. Apoi goneam către casă, chiar şi noaptea. Îi plăcea să dea dovadă de curaj…

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu voce înăbuşită, apoi tăcuse. Todd aşteptă să continue, dar când Alex vorbi din nou, schimbă subiectul:

– Terminasem şcoala fără să mă fi apropiat vreodată de un cal. Maureen, soţia mea, mi-a cerut să o duc la un picnic călare, povesti el, şi râse, pentru prima oară în seara aceea. Eram un novice, iar calul şi-a dat seama. De îndată ce ne-am îndepărtat de grajd, calul meu s-a

oprit şi a început să pască iarbă. Nu voia să se mişte din loc, indiferent ce-aş fi făcut.

Todd îl lăsă să vorbească, începând să vadă omul în altă lumină. Se întrebă cât timp petrecuse Alex rătăcind prin casă, plin de regrete pentru ce i se întâmplase, lui şi familiei sale.

Todd îşi aminti de momentele din viaţa lui, când se lovise de lucruri pe care nu le putea schimba. Când iubita lui din şcoală, Kelly, îl părăsise pentru un individ care se înrolase în marină, petrecuse luni de zile frustrat, umilit, amintindu-şi zilele fericite, descoperind capcane emoţionale prin albume şi sertare. Dar Todd ştiuse că puteai uita momentele rele – cel puţin pentru un timp. Se descărcase călărind şi făcând tot felul de trăsnăi la ranchul părinţilor lui, până când tatăl său îl ameninţase cu bătaia. Alex avea şi el nevoie să se descarce.

Trăgând de hăţuri şi lovindu-şi calul cu călcâiele, Todd îl făcuse pe Ren s-o ia la goană. O idee stupidă când avea de-a face cu un cal necunoscut, ştia prea bine, dar faptul că era iar călare pe un cal îl entuziasma. Simţea puterea din muşchii animalului şi era încântat. Simţea bucuria de a trăi din cap până-n tălpile cizmelor.

Alex privi peste umăr, uimit de zgomot, şi-şi întoarse calul.

Todd trase de hăţuri şi strigă:

– Hai, Alex, goneşte spre casă!

Nu aşteptă răspuns şi-l lovi cu palma pe Ren pe coapsă, slobozind un răcnet:

– Yiii-hah!

Palomino-ul răspunse imediat, ca şi cum şi-ar fi amintit un joc vechi.

Todd auzea doar zgomotul calului ce trecea prin tufişuri, ce galopa prin iarba înaltă, uscată. Ochii i se obişnuiseră cu lumina serii. Todd l-ar fi îmboldit pe Ren în continuare, dar îl lăsase pe Alex în urmă. Bărbatul mai în vârstă părea să nu aibă chef să-şi amintească trecutul.

Panta se micşoră, iar Todd încetini goana calului. De îndată, auzi din spate zgomotul produs de alt cal ce galopa.

Todd îl îndemnă pe Ren să se pună din nou în mişcare, dar Stimpy părea dornică să-l întreacă pe Ren. Alex se ghemuise în şa, îndemnându-şi calul să mărească viteza. Todd văzu pe figura lui o expresie concentrată.

Cei doi goniră iute prin luminiş, îndreptându-se spre grajd. După ce traversaseră poiana şi ajunseră la ţarc, Alex se afla cu trei lungimi în faţa lui Todd.

Recunoscându-şi înfrângerea cu un hohot de râs, Todd trase de hăţuri, oprindu-şi calul. Coborî şi-l bătu pe Ren pe gât. Râse din nou, simţindu-se cuprins de căldură, apoi exclamă:

– Ce goană!

Alex o plimbă pe Stimpy în jur, chicotind, apoi spuse:

– Ştii, chestia asta a fost periculoasă.

– Ren cunoştea drumul, explică Todd şi se întinse să apuce frâul lui Stimpy, ajutându-l pe Alex să descalece. Cum bine ai spus, caii ăştia aleargă seara, zise el, bătând-o uşor cu palma pe Stimpy. Te ţii bine în şa, Alex. Am crezut că eşti un gentleman rancher, tipul ăla de om care ţine o pereche de cai şi-i călăreşte din când în când, fără să ştie prea bine ce face. Am greşit.

Alex clătină din cap şi sări de pe calul ciocolatiu-cafeniu. Figura lui părea să oglindească o îndoială subită, de parcă s-ar fi prăbuşit ceva în el. Avea umerii căzuţi şi se ţinea de şa, de parcă s-ar fi sprijinit de ea.

– Alex, te simţi bine? Pare că te frământă ceva. Te întrebi dacă microbul Prometheus acţionează cum se cuvine?

Alex clătină din cap, în timp ce se întoarse să o ducă pe Stimpy în grajd, apoi spuse:

– Nu, nu-i asta. Pur şi simplu m-am simţit bine şi nu ştiu ce să fac cu un asemenea simţământ. N-am mai avut aşa ceva de mult timp. Cred că ar trebui să pleci, zise el, agitat, continuând să stea întors cu spatele spre Todd. Trebuie să fac curăţenie... şi am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

– Sigur, Alex, răspunse Todd, scormonind cu cizma în praf. Mulţumesc că mi-ai permis să rămân.

– Nu, Todd, eu îţi mulţumesc, zise Alex, întorcându-se spre el, ţinând calul ciocolatiu de frâu. O să vii aici curând să călăreşti? Îmi promiţi? E un lucru important pentru mine, adăugă el, privindu-l cu ochi ficşi prin ochelari.

– Sigur, răspunse Todd, îţi promit. Şi-mi ţin întotdeauna promisiunea.

18
Lungul drum spre casă

Spencer Lockwood scotoci prin torpedoul maşinii şi scoase harta Californiei din pachetul primit când închiriase maşina. Nu-i arăta multe amănunte, dar avea nevoie doar de autostrăzile principale pentru a-şi găsi drumul spre casă.

Zborul spre Albuquerque avea loc abia a doua zi, iar Spencer nu avea chef să aştepte în Livermore. Ar fi trebuit să stea într-o cameră mică de hotel, să citească nişte ziare, să se culce devreme, să se lupte cu traficul până la aeroportul din San Francisco, apoi să zboare spre New Mexico.

Sau să se întoarcă acasă cu maşina, în acelaşi timp. Părea o călătorie banală, un drum lung, liniştit.

La Caltech, pe când era student, Spencer şi amicii lui săreau în maşină şi plecau în weekend, spre munţii San Gabriel, Palm Springs sau Tijuana. Trecuseră ani de când nu mai făcuse aşa ceva.

Lui Spencer îi plăcea ideea de a nu fi distras, de a avea timp să se gândească la ale lui. Şofatul îl liniştea, iar fâşâitul roţilor pe asfalt îi dădea un simţământ de libertate.

Anulase biletul de avion, apoi anunţase că va face predarea maşinii închiriate la aeroportul din Albuquerque. Avea destul timp la dispoziţie să facă transferul acela de tehnologie! Rânjind, Spencer verifică indicatorul de benzină – rezervorul era trei sferturi plin. Trecu de două ori prin posturile de radio, căutând muzică, apoi se decise, în cele din urmă, pentru un post care difuza muzică din anii şaizeci. Îndreptă maşina spre est, pe autostrada interstatală 580.

Peisajul întins părea că-şi deschide braţele, urându-i bun venit. Şoseaua cu cinci benzi pătrundea într-un şir de coline acoperite cu iarbă, ce se ridicau ca nişte cazemate pe partea de est a Livermore-ului. Lanţul de munţi Altamont avea ceva special şi era unul dintre peisajele lui favorite când venea în Livermore, la Sandia. De-a lungul munţilor, pe kilometri întregi, se înşirau turbine eoliene, una după alta, şiruri după şiruri. Cea mai mare fermă eoliană din lume capta briza ce cobora dinspre culmi, punând-o să învârtă lame albe de aluminiu şi să genereze curent electric.

În timp ce trecea, îşi suci gâtul privind diferite modele de mori de vânt: modelul standard ca o floarea-soarelui, turbine eoliene cu trei pale, elice cu două pale, ce se roteau de se vedea doar o pată fără contururi. Turbine Darieus, cu axă verticală, stăteau chiar lângă şosea, ca nişte teluri gigantice, învârtite de briză.

Stimulentele din impozite pentru dezvoltarea energiilor alternative făcuseră majoritatea morilor de vânt din Altamont rentabile pe vremea administraţiei Reagan. Dar când creditele din impozite se

terminaseră, mulţi investitori îşi vânduseră morile de vânt, iar unele turbine fuseseră lăsate în părăsire. Dar ferma eoliană producea încă o mare cantitate de electricitate, care era vândută reţelei energetice a statului.

Morile de vânt acţionau într-un mod asemănător celui în care funcţiona ferma antenelor pentru microunde din White Sands. Mori de vânt în est, sateliţi pentru energie solară în sud-vest. *Scurgeri de petrol în vest.* Spencer zâmbi: viitorul îşi va croi drum, mai devreme sau mai târziu.

Maşina goni mai departe, lăsând morile de vânt în urmă.

Central Valley se întindea peste Marea Câmpie, chiar în mijlocul Californiei.

Fără haosul panicard al maşinilor în jurul lui, Spencer conducea cu plăcere şi-şi lăsa mintea să hoinărească. Îi plăcea să viseze în timp ce gonea pe-o autostradă pustie, înconjurat de spaţii deschise, cu orizontul întins. Creierul îi funcţiona de zor, găsind tot felul de idei trăsnite, până descoperea ceva potrivit.

Nu avea de gând să lase drumul ăsta să se irosească.

Se gândi la minisateliţii săi, orbitând deasupra fermei antenelor. Tehnologia de colectare nu avea nimic nou. Celulele fotoelectrice cu siliciu fuseseră create în 1954, când prototipul reuşea doar o conversie de şase la sută din lumina soarelui. Criza de energie din anii şaptezeci declanşase un efort enorm de cercetare pentru folosirea energiei solare, *curată şi inepuizabilă,* aducând celulele fotoelectrice la o eficienţă de douăzeci la sută. În 1989, o celulă cu concentrator folosea lentile pentru a focaliza razele de soare pe suprafaţa celulei, mărind şi mai mult eficienţa. Arseniura de galiu şi alte tipuri de materiale fotoelectrice se arătau promiţătoare. Spre deosebire de generatoarele electrice, celulele solare nu aveau elemente în mişcare şi puteau lucra la nesfârşit, dacă erau protejate de stricăciuni. Şi nu produceau niciun fel de poluare.

Dar aplicarea pe scară largă a energiei solare era dificilă din cauza costurilor – de o mie de ori mai mari decât în cazul electricităţii produse de centralele cu petrol, cărbune sau hidroenergetice.

Acum, după ce demonstrase cu succes tehnica captării de fascicule de microunde focalizate, emise de pe orbite joase, echipa lui Spencer rezolvase problema. Dar mai erau elemente practice de luat în seamă, precum numărul de minisateliţi ce puteau fi lansaţi şi numărul de ferme de antene ce puteau fi risipite în teren.

Singura cale de a convinge oamenii era să completeze experimentul, să producă energie adevărată pentru oameni adevăraţi. Nu va fi greu să se conecteze la reţeaua energetică din New Mexico.

Echipa lui Spencer lucrase cu un buget redus. Viaţa din facultate,

chiar cu ajutorul generos al profesorului Mansfield, îl învăţase să se descurce. Mulţumită referatului călduros al lui Lance Nedermyer, gaşca lui Spencer din White Sands va primi doar o sumă minimă de bani, cât să-şi continue treaba – un buget de întreţinere, îi ziceau cei de la Departamentul Energiei. Cât să ţină lumina aprinsă şi să plătească portarul. Dar folosirea ingenioasă a resurselor putea contrabalansa reducerile bugetare. Puteau să *vândă* electricitate Companiei pentru Servicii Publice din New Mexico.

Spencer intenţiona să-şi caute surse proprii de finanţare, să continue cercetările pe care şi le putea permite. Acesta era genul de provocare care-i plăcea.

Apăsă pe acceleraţia Mazdei, aşteptându-se să audă motorul zumzăind mai puternic, dar întinderea vastă amortiza zgomotul. Abia aştepta să ajungă în White Sands.

19
Profesore, profesore

Prefăcându-se că învaţă dintr-o carte de matematică furată, Connor Brooks stătea la o masă în aer liber a uniunii studenţilor din Stanford şi se uita după următoarea sa ţintă. Campusurile reprezentau locuri unde găseai uşor victime.

Dădu din cap. *Învaţă-i minte pe ticăloşii ăştia bogaţi! Dă-le o lecţie pe care n-o vor învăţa în clasele lor de încrezuţi!*

În primele ore de după eşuarea lui *Zoroaster,* Connor se dăduse la fund. Planul său iniţial fusese să se ascundă pe petrolierul gigantic şi să fugă după ce vor acosta la terminalul Oilstar. Dar lunaticul ăla de Uma vârâse nava în pod. Apoi Căpăţânosul încercase să dea toată vina pe el!

Însă Garda de Coastă şi mass-media văzuseră cât de cusute cu aţă albă erau scuzele acelea. Un căpitan este răspunzător pentru nava lui. Uma n-ar fi trebuit să părăsească puntea, indiferent că se declanşase sau nu alarma de incendiu, şi n-ar fi trebuit să fie deloc un asemenea fascist – era doar o problemă de timp până se răzvrătea echipajul. Pe lângă asta, petrolierele ca *Zoroaster* trebuiau să aibă mecanisme de siguranţă mai bune, sisteme de evitare a ciocnirilor astfel făcute, încât niciun căpitan Căpăţânos să nu poată lovi poduri. *Unii oameni nu învaţă niciodată.*

Îşi plimbă privirea de colo-colo, scrutând grupurile de puşti cu feţele pline de coşuri. Ecuaţiile fără înţeles din cartea de matematică se înceţoşau sub ochii lui. Oamenii chiar înţelegeau o asemenea aiureală? Studenţii se relaxau sub umbrele cu dungi albe şi roşii, bând bere şi mâncând pizza. Unii stăteau singuri. Aruncă o privire unui puşti cu păr lung, castaniu, şi cu o încercare ratată de mustaţă. Tipul golea sticle de bere de import, una după alta, citind un roman gros, clasic după toate probabilităţile. Mai devreme sau mai târziu, puştiul o să se scoale şi o să se ducă la toaletă…

Exista o şansă din cinci ca idiotul să-şi lase rucsacul nepăzit. Lui Connor îi plăcea să facă figuri urâte altora.

După vreo cincisprezece minute, puştiul îşi puse romanul în ediţie populară pe masă, îl apăsă cu mâna, să fie sigur că nu se închide, apoi se ridică. Se frecă pe spate, îşi scărpină ceafa, apoi se îndreptă spre uşa de sticlă, dispărând înăuntru.

Lăsase rucsacul pe loc.

Connor clătină din cap, văzând prostia adolescentului. Se sculă şi se întinse, lăsând cartea de matematică pe masă. O s-o ia cineva, până la urmă. Străduindu-se să arate cât mai natural, Connor se duse la o uşă, apoi se întoarse la masa părăsită, de parcă ar fi fost a lui. *Nu vă uitaţi la mine. Am uitat să-mi iau lucrurile.*

Cartea dolofană, aşezată deschisă pe masă, era *Cânt de slavă,* de Ayn Rand. Iisuse, chiar tipul de prostioară pe care ai vrea s-o citeşti, stând în grădină, într-o după-amiază însorită de primăvară. După ce aruncă o privire în jur, Connor îşi puse pe umăr rucsacul puştiului. Apoi, după ce se gândi o clipă, luă cartea, dădu câteva pagini, să nu mai fie deschisă în locul în care o lăsase puştiul, şi o puse la loc pe masă, zâmbind.

După care plecă iute, dar fără să arate grăbit. În timp ce mergea, Connor pipăi rucsacul, simţind sub degete ţesătura netedă din nailon. Probabil că i-l cumpăraseră părinţii, chiar înainte să înceapă semestrul.

Ocoli clădirea şi trecu pe lângă o rampă din beton, ce ducea la o cofetărie, lângă care se aflau două umbrele de-un verde închis. În jur plutea un miros acru de gunoi vechi. Uneori era plăcut să stai şi să urmăreşti expresia de rătăcire şi de zăpăceală a fraierilor când descopereau că le-a dispărut avutul, dar Connor nu avea chef de aşa ceva azi. Stătuse câteva zile la Stanford. Până la urmă, poliţiştii din campus aveau să-l prindă. Trebuia să părăsească zona golfului cât mai curând.

Se aşeză pe marginea fântânii care nu funcţiona şi coborî de pe umeri rucsacul. Din punctul acela strategic, Connor privi studenţii care umblau prin clădirea uniunii, ca să folosească telefoane publice sau copiatoare. Nici urmă de puşti.

Connor deschise rucsacul şi găsi trei carnete cu arc, cu coperte albe şi cu ştampila roşie a librăriei Stanford. În ele, puştiul luase notiţe precise, meticuloase, despre folosirea metaforelor de către Melville. Connor aruncă carnetele pe jos.

În buzunarul din faţă, Connor găsi un baton de ciocolată, pe care îl vârî în buzunarul pantalonilor. Mai găsi o mână de creioane şi pixuri, două cupoane pentru pizza, iar tocmai când se pregătea să renunţe, descoperi o bancnotă de douăzeci de dolari, vârâtă chiar lângă căptuşeală. Nu era portofelul puştiului, ci doar nişte bani pentru cazuri de urgenţă, pe care-i ţinea la insistenţa părinţilor îngrijoraţi, să-i aibă pentru cazul în care s-ar întâmpla ceva. Foarte bine, Connor avea nevoie de ei mai mult decât puştiul. Douăzeci de dolari erau totuşi douăzeci de dolari!

Abandonă sacul şi se plimbă prin târgul în aer liber, trecând pe lângă vânzători de postere, pe lângă bijutieri cu marfa întinsă pe mese; cineva vindea casete cu corul bărbătesc din Stanford. Aerul mirosea a iarbă proaspătă.

În jurul lui se înghesuia mulţimea, dar niciunul dintre studenţi nu se uita la el. Deşi avea grijă să fie rezonabil de curat, Connor începuse să arate a vagabond. Găsise nişte cămine cu duşuri şi – dacă păreai că ştii ce faci – nimeni nu te oprea.

Connor intenţiona să se întoarcă în nordul Arizonei. Părinţii lui locuiau în Flagstaff, dar nu mai vorbise cu mama şi tatăl său de doisprezece ani. Dar putea să se înapoieze, cu un rânjet de fiu risipitor. Cum zicea zicala? *Casa este acolo unde, dacă te duci, trebuie să te primească...* Dorea să se stabilească undeva pentru un timp şi să se gândească la ceea ce va face după aceea.

Connor găsi un chioşc cu afişe care anunţau studenţii ce filme rulau în aulă, ce întâlniri religioase aveau loc în campus, cine dorea coleg de cameră şi altele. Privi anunţurile şi ceva îi atrase atenţia. Un bilet era fixat de-o parte, o hârtie portocalie, cu un mesaj scris de mână şi multiplicat la copiator:

DU-MI MAŞINA LA ATLANTA PENTRU 500 DOLARI

Connor răsuflă adânc. În sfârşit, ceva folositor! Se uită la adresă şi smulse biletul.

Căminul se numea Roble Hall – numele fusese pronunţat Rou-BLI de persoana care-i răspunsese la telefon. Connor Brooks îl găsi după ce rătăci prin campus timp de-o oră.

Căminul cu trei etaje era un edificiu înalt din gresie, acoperit cu iederă, de parcă ar fi fost scos direct dintr-un film. Uşile fuseseră vopsite în alb. Interiorul mirosea a clădire veche. Covorul verde-măsliniu era ros. Connor greşi scara, se întoarse într-un hol plin cu canapele ce arătau de parcă ar fi fost furate de la Armata Salvării, apoi căută până găsi camera pe care o căuta.

– Hei! strigă studentul care deschise uşa. Tu eşti tipul care vrei să-mi conduci maşina? Sunt Dave Hensch.

Ce caraghios! Hensch părea un personaj dintr-un roman cu studenţi bogaţi: pulover larg deschis la gât, peste o cămaşă albă imaculată, curea neagră, mocasini. Părul castaniu era tuns scurt, iar figura lui de copil avea o culoare rozalie care sugera că era un naiv.

Connor îi zâmbi cât putu mai frumos, îşi dădu părul lung, blond, pe spate, şi întinse mâna. Încercă să nu-şi arate dispreţul faţă de idiot.

– Salut, sunt Connor. Îmi pare bine să te cunosc.

Hensch îl conduse într-o cămăruţă cu mobilă din lemn, vopsită într-un cafeniu strident, şi cu un pat acoperit cu o cuvertură roşie.

– O să zbor la Atlanta la sfârşitul verii şi aş vrea ca maşina să fie acolo când sosesc. E un drum lung. Eşti sigur că poţi? N-ai ore în semestrul acesta?

Connor se aşeză pe scaunul tare din lemn de lângă masă şi-şi luă un aer relaxat, care-i făcea pe fraieri să aibă încredere în el. În scrumiera de metal se găsea o coajă veche de banană, care masca mirosul de spital din cameră.

– Fac o pauză în semestrul ăsta. Am rude în Atlanta, pe care nu le-am văzut de mai mulţi ani. Fără a mai pomeni că şcoala cea mai bună e să bântui prin ţară.

– Da, ştiu, îl aprobă Hensch. Părinţii m-au trimis în Europa din acelaşi motiv.

Connor începuse să se plictisească.

– Bine, Dave, despre ce maşină-i vorba?

– Un Gremlin AMC vechi, zise Hensch, stânjenit. Nu râde. E probabil cea mai rablagită maşină din campus, dar au fost primele mele roţi. Am cheltuit cu reparaţiile mai mult decât m-a costat, dar sunt ataşat de ea. Poţi s-o conduci?

– Sigur, sunt gata să plec oricând. Eşti sigur că te poţi descurca fără ea următoarele săptămâni? întrebă el, cu o voce prefăcut îngrijorată.

– Pot să închiriez oricând una, dacă am nevoie, răspunse imediat Hensch.

– Îmi imaginez că poţi…

Ticălos bogat! O să te învăţ eu minte!

– Ieri am fost cu nişte prieteni să vedem pata de petrol, zise Hensch, privind pe fereastră. Un pretext de a ne plimba. Ca să putem spune că am văzut cu ochii noştri. Ai fost acolo?

– Mda, am văzut-o de aproape, mormăi Connor, frecându-şi mâinile. Îmi plăteşti banii înainte, nu? Aşa se procedează de obicei. Păstrez chitanţele şi când ajung la Atlanta îmi decontezi doar cheltuielile de benzină şi de cazare.

Ştia că forţează nota dar cuvintele lui păreau rezonabile.

– Asta nu-mi dă prea multă siguranţă, răspunse Hensch, părând cuprins de îndoială şi înroşindu-se, de parcă-l stânjenea să discute despre bani. Înţeleg că, de obicei, se plăteşte jumătate înainte şi jumătate la sfârşit. Vei primi restul când vei livra maşina.

Connor dădu din umeri, apoi decise să forţeze norocul.

– Mi se pare în regulă, dacă aşa crezi că-i bine. Dar ai putea să-mi dai un avans de-o sută ca să am de cheltuieli? Ştii cât de mult voi avea de plătit pentru benzină ca să străbat ţara. Îmi va fi greu să dau totul din buzunarul meu…

Hensch tăcu un timp, apoi scoase portofelul şi extrase din el mai multe bancnote, cu un gest ce dovedea că era obişnuit să numere bancnote de cincizeci de dolari.

– Ce zici de trei sute? Jumătate plus cincizeci. E bine?

– Facem târgul, prietene, zise Connor, întinzându-se să ia banii şi să-i strângă mâna lui Hensch.

– Oh, aş vrea să-ţi văd permisul de conducere, pentru identificare. Ai avut vreun accident?

Connor îngheţă o clipă. Acum avea loc adevăratul test. Avea un permis de conducere, bineînţeles, dar numele lui fusese afişat în ziare, de când fugise de pe epava lui *Zoroaster.* Dacă Hensch îl recunoştea?

Dar dacă ezita, strica totul. Scoase portofelul din buzunar şi-i arătă

permisul.

– N-am avut niciun accident din liceu. Am avut o amendă pentru depăşire de viteză anul trecut, dar am mers la lecţiile de circulaţie şi nu mi-a fost trecută în permis. Cred că sunt un şofer sigur.

Hensch abia se uită la permis şi remarcă apoi cărţile de credit din portofel. N-avea de unde să ştie că sunt furate.

– Asta-i tot. Voiam doar să mă asigur că ai permis.

Connor fu prea şocat ca să se simtă uşurat.

Hensch scotoci printre cheile de pe un inel şi scoase două.

– Te conduc la maşină. O să-ţi dau adresa rudelor mele din Atlanta, cu indicaţii detaliate, plus nişte numere de telefon pentru cazuri de urgenţă. Îţi rămân recunoscător.

Connor strânse mâna întinsă a lui Hensch.

– Nu, Dave, eu îţi mulţumesc.

Connor condusese mai mult de-o oră şi jumătate, fugind din zona golfului South şi luând-o pe autostrada interstatală 5, principala arteră de circulaţie din California prin monotona Central Valley.

Rablagita AMC Gremlin arăta ca un obuz care nu explodase la impact. Caroseria avea culoarea lavandei, cu dungi late, curbe, albe. Probabil că vehiculul vechi nu valora mai mult de cinci sute de dolari, cât plătea proprietarul său să fie condus de-a latul ţării.

Şi consuma o groază de benzină.

În timp ce motorul zăngănea şi dădea rateuri, ducând maşina cu maximum optzeci şi cinci de mile pe oră, Connor urmărea cum coboară indicatorul de benzină. Alte maşini treceau pe lângă el ca nişte peşti ce înotau prin apă, *numai* el se târa. Când ajunse la oraşul Santa Nella, aflat la întretăiere de drumuri, se opri la o staţie de benzină.

Santa Nella avea o mână de restaurante fast food, o moară de vânt gigantică – pe care se afla o reclamă pentru supă de mazăre – şi câteva moteluri, deşi Connor nu-şi imagina pentru ce motiv ar vrea cineva să rămână în pustietatea din Central Valley. Maşinile veneau şi plecau, în graba şoferilor care stătuseră atâta vreme la volan, că nu mai aveau răbdare să zăbovească un pic.

Câte un vehicul stătea lângă fiecare pompă, iar proprietarii vârau furtunurile în rezervoare. Connor aşteptă la rând, în urma unei camionete Chevrolet, de culoarea bronzului. Bătea darabana cu degetele în bord. În faţa lui, un bătrân – ce purta o şapcă albastră cu o reclamă pentru îngrăşăminte – se mişca liniştit, cu viteza ierbii care creşte.

– Apasă pe mâner şi benzina o să curgă singură, tataie, mormăi el. Aşa funcţionează!

Când, în cele din urmă, îi veni rândul, Connor ieşi şi lăsă deschisă

uşa ce scârţâia. Deschise rezervorul Gremlinului şi apucă furtunul. Un miros de ouă clocite se ridică din rezervor. Strâmbă din nas.

– Pute de parcă ar fi putrezit ceva acolo!

Vârî furtunul şi începu să pompeze, ţinându-şi figura în jos, să nu fie recunoscut. Benzina curgea în rezervor, în jur se răspândeau vapori puternic mirositori.

Se duse la fereastra casierului, plăti cu bani gheaţă şi plecă mai departe.

Altă maşină îi luă locul. Şoferul luă furtunul, îl vârî în rezervor şi se strâmbă, simţind duhoarea reziduală de sulf.

Connor intenţiona să conducă toată noaptea, să ajungă în Los Angeles, apoi să cotească spre est, către Las Vegas, iar de acolo să se îndrepte către Arizona. Nu şofase niciodată pe distanţa aceea, dar presupunea că putea s-o parcurgă într-o zi sau două de drum.

Dar, plin de banii clovnului din Stanford, Connor decise să-şi petreacă noaptea într-un motel drăguţ, să facă o baie bună, să se radă şi să arate prezentabil.

Dar Gremlinul încetă să mai funcţioneze cu vreo oră înainte să ajungă în Los Angeles. Abia trecuse de creasta Grapevine, şirul de munţi ce apărau Central Valley de suburbiile metropolei din sudul Californiei. În jur se înălţau coline, acoperite cu pete strălucitoare de portocaliu, purpuriu şi alb, ale florilor de pe pajişti, care acum se transformau în umbre întunecate sub indigoul închis al cerului.

Motorul începu să tuşească în timp ce maşina urca în trecătoare, iar camionete încărcate o depăşeau. Apoi gemu, de parcă l-ar fi copleşit durerea, după care tuşi din nou. Când ajunse în vârful culmii, iar panta începea să coboare, Connor slăbi apăsarea pe acceleraţie.

Indicatorul arăta că mai avea un sfert de rezervor de benzină. Bătu în bord, dar acul urcă doar până la mijloc. Ce naiba! Staţia aia prăpădită din Santa Nella pusese apă în benzină! Gremlinul scotea nişte sunete de parcă ar fi avut indigestie.

Continuă să mişte volanul şi să apese pedala. Furios, aprinse semnalizatoarele de avarie. Se înnoptase. Dacă motorul murea acum, o încurca în mai multe feluri. Nu putea să cheme depanarea, nici să aştepte să-l ajute vreo patrulă de poliţie rutieră. De îndată ce-ar fi aflat cum îl cheamă, i-ar fi pus cătuşele.

Abia trecuse de un grup de staţii de benzină şi restaurante, că motorul muri definitiv. Scrâşni şi scoase un geamăt de moarte, permiţându-i lui Connor doar să tragă la marginea drumului.

Dezgustat, ieşi din maşină şi trânti uşa. Automobilele treceau pe lângă el pe şosea. Un camion cobora panta. Văzu şirul de lumini şi se întrebă de ce, dintre toate maşinile, trebuise s-o aibă tocmai pe cea

care nu rezistase decât câteva ore.

Ridică apoi capota şi duhoarea de ouă clocite îl înconjură ca un nor. Îi păru rău că nu are nicio posibilitate de a-şi manifesta furia, cum ar fi strangularea lui Dave Hensch. Cum se aşteptase Hensch să ducă rabla aia până-n Georgia? Nu era de mirare că nu voise s-o conducă el! Connor începu să se întrebe dacă puştiul şi amicii lui din Stanford nu se stricau de râs, întrebându-se unde o fi rămas în pană fraierul lor. Merse în jurul Gremlinului şi trase un şut în roţi.

Bombănind, Connor abandonă maşina stricată şi merse de-a lungul drumului. O maşină îl claxonă, iar el îi arătă degetul mijlociu, ca răspuns. Se îndreptă către ieşirea din şosea, încercând să-şi imagineze cum o să găsească alt mijloc de transport.

20
Iepurele alb

Laboratorul din Stanford al lui Iris Shikozu arăta ca alte laboratoare de cercetare, aranjate să corespundă excentricităţilor conducătorului temei, fără ca acestuia să-i pese că alţii s-ar fi speriat. Iris se simţea aici ca acasă, ştia unde se găsea fiecare lucru şi nu se sinchisea dacă şi celor din jur le era la fel de uşor.

Ca un şobolan care-şi găsea drumul printr-un labirint, Iris trecu printre calculatoare, dispozitive automate, cititoare de microfilme, o electroforeză, carnete de notiţe şi analizoare de imagini. Când respiră, aerul i se păru încărcat, mirosul de metal şi plastic al echipamentului nou amestecându-se cu cel de stătut.

Aparatura stereo a laboratorului răspândea muzică interpretată de formaţia rock Kansas. Colegii ei nu-şi imaginau cum se putea concentra în zbieretul muzicii, dar un auditoriu care aplauda şi muzica o încărcau cu energie. Îi plăceau concertele. Făcând concurenţă muzicii, o pompă cu difuzie zumzăia de zor, ţinând la joasă presiune recipientele ce conţineau microbi; pompele criogenice de la capătul încăperii îşi aduceau şi ele contribuţia la zgomotul de fond.

Ţinând în mână o ceaşcă din plastic, plină cu cafea neagră, tare, Iris stătea în faţa unei table albe care ocupa tot peretele. Ecuaţiile chimice erau scrise cu albastru, verde şi negru. Unele erau înconjurate cu roşu. Altele aveau semne de exclamare. Un aparat de fotografiat Polaroid stătea deasupra unui dulap plin. Mai multe fotografii stăteau pe cutia cu creioane colorate, în ele fiind înregistrate ecuaţii importante ce fuseseră scrise pe tablă.

Iris n-avea timp să-şi copieze lucrările în carnetele de rapoarte ale laboratorului. Polaroidul lucra mai iute.

Plimbându-se, femeia studia ecuaţiile şi bătea cu degetele în masă în ritmul muzicii. Voia să înţeleagă de ce prezicerile ei, bazate pe mostra cu organisme Prometheus, oferită de Kramer, erau atât de diferite de măsurătorile făcute în pata de petrol. Ecuaţiile vitezei de reacţie, încercuite în roşu, erau de zeci de ori mai mici. Micuţele organisme se supraîncărcaseră cumva, aşa cum făcea creierul ei sub efectul cafelei. Dar Iris nu găsea catalizatorul ce stârnise microbii. O îngrijora când nu înţelegea ceva.

Problema Prometheus o captivase atât de mult, încât nu mai observa nimic altceva. Sorbi iar din cafea, fără să-i pese că se răcise. Iris pierduse de mult socoteala ceştilor cu cafea pe care le băuse în dimineaţa aceea.

Se rezemă de tablă şi încercă să-şi lămurească lucrurile. Credea că înţelege cum acţionează Prometheus. Prometheus mânca octani – opt atomi de carbon şi zece de hidrogen, într-un lanţ drept –

descompunându-i în apă şi bioxid de carbon. Dar niciun organism nu mânca numai hrană şi, având în vedere miile de componente ale ţiţeiului, microbii scuipau hidrocarburile cu lanţuri mai scurte şi moleculele cu cicluri aromatice.

După ce avusese loc împrăştierea microbilor, imaginile multispectrale luate de avioanele NASA ce zburau la mare altitudine arătau o scădere însemnată a densităţii petrolului din pată. Prometheus descompunea ţiţeiul de o sută de ori mai iute decât se aşteptaseră. Televiziunea şi presa începuseră să spună poveşti despre miracolul făcut de Kramer.

Chestia plăcea teribil celor de la Oilstar, dar Prometheus nu trebuia să se comporte astfel.

Iris luase probe de la suprafaţa petei de petrol care fusese tratată cu Prometheus. Descoperise o cantitate mare de bioxid de carbon, ca produs rezultat, după cum se aştepta, dar găsise şi urme substanţiale de bioxid de sulf şi acid sulfuric.

Alex Kramer şi Mitchell Stone îi furnizaseră mostra doar cu o săptămână în urmă. Kramer susţinuse că mostra rămăsese într-un container criogenic mai mult de un an.

– Microbii pe care i-am răspândit sunt identici, dar din următoarea generaţie, o asigurase Stone.

După ce făcuse teste simple, Iris stabilise viteza de reacţie a microbilor, evoluţia densităţii în timp şi a activităţii locale, totul bine prins în universul ei statistic. Treabă de rutină, dar îşi lua munca în serios. Toate previziunile ei referitoare la Prometheus se bazaseră pe asta.

Aceste anomalii se întâmplau pentru că nu făcuse corect testele iniţiale? O rasoleală ce producea prea multe variaţii putea duce la anularea licenţei unui laborator genetic, iar Iris ştia că nu era neglijentă. Părinţii ei îi impuseseră o riguroasă etică a muncii. Iris îi urâse pentru asta, dar lucrul se dovedise util când începuse să lucreze la Stanford. Acum era foarte bună în tot ce făcea. Îşi revăzuse lucrările şi nu descoperise nicio eroare – deci, logic, problema provenea de la altcineva.

Microbii pe care-i răspândise Todd Severyn nu se potriveau cu cei din mostră. Nici un pic. Măsurătorile erau prea diferite. Acest lucru era imposibil, după opinia ei.

Doar dacă i se dăduse o mostră de control falsă.

O cuprinse un val de stânjenire, de neîncredere şi de furie la gândul că fusese înşelată. Kramer nu părea genul de om care se ţine de glume, nici nu părea a fi neglijent. Citise şi admirase unele articole ale lui despre lucrările de bioremediere de la Oilstar.

Dar o diferenţă de un ordin de mărime nu putea fi o greşeală.

Singurul mod prin care putea să vadă dacă erau diferenţe între

cele două microorganisme era prin verificare genetică. Se puteau descoperi deosebiri minuscule în structura genetică, dacă avea o echipă devotată şi echipament specializat. Încercase să folosească Autotrans 700 al lui Schaeffer, aflat la câteva uşi mai încolo pe acelaşi coridor, dar acesta abia îşi actualizase software-le GeneWorks şi nu-şi reconfigurase încă sistemul. Nu putea plăti servicii din afară, din moment ce departamentul statal de poliţie şi inspecţie a mediului îi blocase fondurile pentru problema Oilstar, din cauza procesului.

Pe de altă parte, dacă Prometheus curăţa pata mai repede, nu era bine?

Nu era?

Iris sorbi restul cafelei şi se duse să-şi umple din nou ceaşca. În difuzoare, Steve Walsh, solistul formaţiei Kansas, o sfătuia *Continuă!*

Era adolescentă când *Exxon Valdez* împroşcase coasta Alaskăi cu ţiţei. De atunci, anumiţi microbi fuseseră studiaţi în vederea unor aplicaţii de bioremediere, de la plasticul din gunoi la deşeuri toxice. Wall Street-ul văzuse un potenţial enorm în firmele de bioremediere, care apăruseră atunci; chiar şi Casa Albă avusese o iniţiativă majoră în biotehnologie.

Când ajunse la fundul următoarei ceşti cu cafea, Iris începu să simtă un fel de bâzâit, când organismul ei deveni saturat cu cofeină. Bine. O ajuta să gândească.

Todd Severyn i-ar fi spus să nu-şi facă griji în privinţa vitezei de reacţie. *Nu contează dacă nu e totul conform previziunilor, din moment ce funcţionează!* Nu ştia dacă să se enerveze sau să se amuze de aerele lui ridicole. Nu se decisese ce nu-i plăcea mai mult: reacţia lui defensivă faţă de ea sau naivitatea lui totală.

Dar Todd o surprinsese prin încăpăţânarea de a-şi face treaba, de a-şi respecta cuvântul până la a fi arestat. Ceva foarte departe de spălatul rufelor pe furiş şi minciunile politicoase ce alcătuiau politica din universitate.

Iris se trezi uitându-se la tablă. Se întoarse şi puse ceaşca pe un dispozitiv chimic. Era cazul să facă altă oală cu cafea.

Anomaliile la care se aşteptase – aşa-numitele *necunoscute cunoscute,* precum o infecţie bacteriană – erau acceptate pentru că aveau o explicaţie logică.

Dar Prometheus avea prea *multe necunoscute necunoscute…*

21
Alergând în pustiu

Pentru prima oară de când avusese loc scurgerea de petrol, Jackson Harris se trezi dintr-un somn adânc în patul lui, nu într-un sac de dormit pe Insula Angel. Se uită cu ochii încă înceţoşaţi la cifrele verzi ale ceasului digital de pe noptieră, de lângă paharul cu apă.

Daphne se străduia să-l trezească:

– O să pierzi interviul, Jackson!

Ea se trezise de mult şi se îmbrăcase. Nu înţelegea cum de fusese atât de nebun să se însoare cu o persoană care se trezea atât de devreme.

Jackson şi Daphne Harris se întorseseră de pe Insula Angel acasă, în Oakland, pentru a pregăti diverse interviuri despre activitatea lor voluntară. Intervenţia lui cu pelicanul acoperit de ţiţei fusese melodramatică, calculată, dar avusese succes la televiziune. Şi fuseseră o grămadă de camere care-l filmaseră. Nu-i păsa de presă, dar dacă servea cauza...

Fusese programat ca peste o oră să acorde un interviu la postul de radio National Public din San Francisco, pentru emisiunea lor de dimineaţă, *Forum* –, apoi trebuia să ajungă la studioul televiziunii KRON, ca să înregistreze o declaraţie de interes general pentru ştirile de seară de pe canalul 4. Posturile de televiziune îl plăceau pe Harris pentru că acţiona conform convingerilor sale, punea voluntarii la muncă şi făcea ceea ce spunea. Iar interviurile acţionau ca o vrajă, aduceau donaţii cu care fraţii şi surorile puteau să-şi continue munca.

În timp ce se dădea jos din pat, Harris mirosi cafeaua proaspătă, o aromă puternică, suficient de plăcută ca să fie bună de reclamă. Asculta sunetele de dimineaţă ale oraşului Oakland: traficul, vecinii, radioul – care i se păreau puternice, după zilele de izolare pe insulă. Se simţi vinovat, ştiind că voluntarii lui trăiau încă în condiţiile primitive din rezervaţia naturală.

Harris era convins că microbul Prometheus făcuse progrese. Petrolul avea un miros neplăcut, iar ţiţeiul devenise mai dens, de parcă hidrocarburile uşoare se dizolvaseră. Dar voluntarii nu-şi reduseseră eforturile. În timp ce apa fierbinte îi stropea trupul, Harris rămase sub duş, ameţit. Trupul nu-l duruse niciodată atât de puternic.

În anii în care lucrase în organizaţiile Sierra Club şi Greenpeace, sau luptase pentru fondurile orăşeneşti, Harris devenise realist. Învăţase să vorbească în faţa publicului, cum să-şi accentueze spusele încât reporterii să citeze exact ceea ce voia el, cum să-i facă să-i pună întrebările potrivite.

Daphne îi dădu o ceaşcă de cafea şi porni casetofonul, în timp ce Harris se îmbrăca în hainele pentru interviu. Era una din rarele ocazii

când scotea costumul şi cravata din fundul dulapului. Îi plăcea muzica bună, dar suportase prea multă pălăvrăgeală de la posturile de radio care difuzau topurile de muzică, cât stătuse pe Insula Angel. Fredonând un cântec clasic al lui Jackson Browne, încercă de trei ori să-şi lege cravata. Până la urmă, îi făcu nodul Daphne.

Sorbi din cafea, apoi se uită la ceas. Trebuia să plece. Se gândi să ia cafeaua în maşină, dar probabil că avea s-o răstoarne pe haine când va schimba viteza. Aşa că o bău dintr-o duşcă pe toată, o sărută pe Daphne şi porni spre uşă. Femeia îi făcu semn că-i urează succes. După plecarea lui, începu să dea telefoane, căutând alţi voluntari.

Afară era o dimineaţă senină. Urme slabe de rouă îi dungau parbrizul. Se simţi refăcut, gata să facă faţă oricărui reporter. Altă dată se simţea nervos, cu un început de crispare în măruntaie, dar scurgerea de petrol de pe *Zoroaster* îl înfuriase atât de mult, încât nu mai putuse să stea liniştit.

Casa lor era ieftină, avea o curte mică şi era prea aproape de ruta camioanelor grele – dar era confortabilă. El şi Daphne aleseseră să trăiască acolo, printre oamenii pe care voiau să-i ajute. Gazonul pierduse bătălia cu buruienile, care arătau mai verzi decât iarba ce se usca. Un miros slab, acru, de pesticide se ridica de pe gazonul vecinilor, dar nici iarba lor nu arăta mai bine decât a lui. Pe unele dintre zidurile de cărămidă din apropiere erau mâzgălite graffitti ale bandelor de cartier, dar puştii îi lăsaseră casa în pace, mai ales după ce luase câţiva într-o călătorie prin rezervaţii.

În mod obişnuit, ar fi luat autobuzul până-n San Francisco, stând printre ceilalţi oameni din cartier, dar posturile de radio sau de televiziune nu se aflau în vecinătatea traseului autobuzului. I-ar fi luat toată dimineaţa să se descurce în labirintul reţelei de transport în comun. Preferă să folosească rulota sa Pinto, de culoare verde, care-l slujise cu credinţă peste trei sute optzeci de mii de kilometri.

Când Harris se aşeză la volan, arcurile trosniră sub greutatea lui. Vârî cheia în contact şi încercă să pornească motorul, dar maşina tuşi şi scuipă ca o pisică. Ceva puţea, mai rău decât duhoarea de cauciuc ars a scaunelor vechi din vinilin. Se încruntă şi răsuci iar cheia. Nu avusese niciodată necazuri cu maşina. Forţă motorul, dar acesta nu porni.

Harris lovi cu palma în volan, provocând un claxonat strident. Nu putea rata interviul.

– De ce tocmai azi?

Maşina nu-i răspunse. Daphne scoase capul prin ferestruica bucătăriei. El încercă încă o dată să pornească motorul. Fără succes. Se uită iar la ceas.

Harris fugi în casă. Daphne era deja la telefon, încercând să cheme depanarea de urgenţă. Linia era ocupată. Închise şi formă numărul din

nou. Frustrat, Harris luă cartea groasă de telefoane şi răsfoi paginile galbene.

– N-am timp de reparaţii, îi spuse el.

– Ştiu că n-ai.

Femeia sună la serviciile de urgenţă, dar majoritatea liniilor erau ocupate. Imită cu o voce sarcastică răspunsul înregistrat:

– Ne pare rău, dar tot personalul nostru este plecat pentru a rezolva problemele clienţilor.

– Ce să fac? întrebă Harris. Ar fi cel mai idiot motiv ca să ratez un interviu important. Când am condus ultima oară maşina?

– Ieri. Motorul părea înfundat.

– Tot timpul pare înfundat.

Daphne ajunse la ultimul număr de pe listă. După ce ascultă un moment, puse receptorul în furcă.

– Sunt cincisprezece înaintea noastră. E de aşteptat cel puţin douăzeci şi patru de ore.

– Ce naiba s-a întâmplat? mormăi Harris.

Daphne se răţoi la el:

– Întreabă-te mai târziu, Jackson! Acum mişcă-ţi fundul în staţie şi, când ajungi în San Francisco, ia un taxi.

– Un taxi! Nu ne permitem!

– Nu-ţi permiţi să ratezi interviul. Hai, pleacă!

Şi-l împinse, iar el o luă la fugă.

Îmbrăcat cu cele mai bune haine ale sale, Jackson Harris alerga spre staţia de autobuz.

22
Întrerupere de comunicaţii

În ora de înghesuială a dimineţii, Todd Severyn se alătură altor trei milioane de oameni care încercau să ajungă în oraş, bară în bară. Ura deja San Francisco-ul şi dorea cu disperare să se întoarcă în Wyoming.

Audierea lui fusese stabilită pentru ora zece dimineaţa.

Era înconjurat de maşini scumpe, străine, ce se târau pe pod: BMW-uri, Mercedes Benz-uri în culori conservatoare, Porsche-uri în culori stridente, fără gust. Toate se ţineau la o lungime de maşină de camioneta grea, Ford, a lui Todd, care le putea zdrobi într-o secundă. Ridică fereastra, după ce respirase fumul plin de noxe. Către orizont, chiar şi aerul avea o nuanţă cenuşiu-cafenie.

Din cauză că purta pantaloni noi din poliester – cumpăraţi special pentru audiere – în locul blugilor săi obişnuiţi, Todd nu se simţea în largul lui şi murea de cald. Spera să facă impresie bună. Îşi lustruise cizmele. Şi se răsese.

Nu trebuia să facă nimic. Doar să stea şi să pară nevinovat şi să ajungă acolo la timp. Avocaţii companiei Oilstar urmau să facă restul, dar asta nu-l linişte. Nu-i întâlnise niciodată.

Prin deschizăturile din parapetul podului, vedea apa de dedesubt sclipind. Petrolul lucea încă la suprafaţă, dar părea mai rarefiat. Zeci de bărci de recuperare se aflau în jurul lacului negru, la marginea lui. Se părea că Prometheus era eficient.

Traficul înainta lent, iar Todd simţea nevoia să apese pe claxon, dar asta l-ar fi făcut să arate la fel de rău ca şi tâmpiţii din oraş. Un Mercedes de-un negru-cenuşiu, din faţa lui, scotea fum albăstrui din motorul diesel. În maşina din dreptul lui, Todd vedea o femeie care se farda, privindu-se în oglinda retrovizoare. Bărbatul din urma sa citea un ziar în timp ce conducea, uitându-se din când în când la drum.

Todd se întinse şi porni radioul. Disk-jokey-ul de la postul de country şi western mai mult vorbea, în loc să dea muzică. Ar fi fost mai bine ca individul să tacă şi să lase melodiile în pace.

– … un număr neobişnuit de mare de defecţiuni, care au transformat traficul din zona golfului într-un adevărat iad. Două maşini au rămas fără benzină pe podul Golden Gate, una pe şoseaua de coastă, trei pe podul San Mateo. Podul Dumbarton e liber – deocamdată. Fermierii au avut probabil un sfârşit de săptămână dificil, de-au uitat să umple rezervoarele! Voi, ceilalţi, pregătiţi-vă pentru lunga călătorie în oraş!

În cele din urmă, individul puse ultimul disc al lui Ray Stevens, *Scufundarea petrolierului Zoroaster,* pe melodia unui cântec vechi al lui Gordon Lightfoot. Todd bătea tactul în volan.

Se uită la ceas: în Wyoming ar fi durat doar douăzeci de minute

pentru a parcurge o distanţă dublă. Încercă să nu se enerveze. Nu avea altceva de făcut, decât să se uite la maşina din faţă.

Trecură zece minute până reuşi să avanseze suficient pentru a vedea luminile chihlimbarii, albastre şi roşii ale unei maşini de depanare. În ea se înghesuiau trei vehicule noi: un Lexus de culoarea vinului, o Honda Acord şi un Mitsubishi Nu-ştiu-cum. Ce naiba se întâmplase? Fuseseră cuie pe şosea? O ciocnire în lanţ? Maşinile noi nu se strică deodată, toate în acelaşi timp. Zâmbi şi mormăi:

– Rândul viitor cumpăraţi-vă automobile americane!

Traficul avansa cu greu pe lângă punctul de blocare, de parcă ar fi avut loc un meci de răsucire a braţelor între şoferii agresivi.

Todd îşi puse camioneta grea în mişcare. Celelalte maşini se dădură la o parte din calea lui. Puţin mai târziu, traficul reveni la viteza normală.

Curând apăru labirintul zăpăcitor al ieşirilor de pe pod, iar traficul se împrăştie în toate părţile. Todd avu senzaţia că nu ştie unde merge, din cauza atâtor maşini din jur, care-l derutau. În cele din urmă descoperi un indicator verde cu alb, care-l direcţionă spre Centrul Civic. Oftă uşurat. Întoarse capul şi observă alte două maşini – o camionetă şi un Volkswagen – trase pe marginea ieşirii din autostradă. Se pare că depanarea avea o zi bună.

După ce părăsi şoseaua, avu de-a face cu stopuri, intersecţii aglomerate şi idioţi parcaţi chiar în mijlocul traficului. Privea mereu harta întinsă pe scaunul de alături, încercând să descopere unde trebuie să cotească la intersecţia următoare, dar abia putea să-şi dea seama unde se află. La fiecare oprire forţată, căuta din nou ruta. Îşi privi ceasul, un Timex solid, pe care-l avea de zece ani, văzând neajutorat cum se scurg minutele. Iisuse, şi crezuse că avea suficient timp!

Într-o intersecţie, doi bărbaţi în costume sobre împingeau o maşină spre benzinărie. Todd se întrebă dacă se ţicnise lumea… sau dacă era doar mai ţicnită ca de obicei. Poate vaporii de la pata de petrol afectau creierul…

Când ajunse la tribunal, o clădire albă, impunătoare, care arăta exact cum arată tribunalele în filme, Todd găsi loc de parcare cu o uşurinţă surprinzătoare. Se întrebă dacă o parte dintre cei care lucrau aici rămăseseră acasă; era cumva astăzi una dintre sărbătorile acelea ciudate stabilite de guvern, celebrate doar de bănci şi de oficiile poştale? Se uită iar la ceas: audierea trebuia să înceapă peste şase minute.

Todd şi Alex aveau audieri separate, fiecare cu avocaţii lui, plătiţi de Oilstar. Probabil că avocaţii făceau pe ei de grijă, aşteptându-i. Todd nu avea chef să întârzie şi să se aleagă cu o condamnare pentru ofensă adusă curţii. Trânti uşa camionetei şi alergă pe trotuar către

clădirea tribunalului. Cizmele lui de cowboy bocăneau pe ciment.

În interior, merse pe holul larg, cu zeci de uşi pe fiecare latură şi reuşi, până la urmă, să găsească sala de audieri. Oamenii stăteau la rând, certându-se cu funcţionari şi paznici. Unii păreau înfuriaţi din cauza unor amânări subite. Todd îşi netezi, abia dându-şi seama, părul transpirat şi intră pe uşă. Când pătrunse în încăpere, se opri, gâfâind şi uimit.

Camera avea pereţi goi, bej, scaune ca la teatru şi parchet din lemn. Fotoliul judecătorului era gol şi nu fuseseră aprinse toate luminile. Doi paznici discutau în şoaptă lângă uşă; unul purta un turban albastru. Un bătrân stătea în fundul încăperii, purtând un pardesiu uzat şi rezolvând cuvinte încrucişate.

– Unde naiba au dispărut toţi? mormăi Todd.

Îşi aminti cuvintele din mandatul de arestare: *punerea în pericol a vieţii şi proprietăţii oamenilor; răspândire ilegală de substanţe posibil toxice; indiferenţă faţă de sănătatea publică.* Audierea lui fusese anulată sau reprogramată? De ce nu-i spusese nimeni? Unde erau avocaţii de la Oilstar?

Paznicii se uitară la el, când se apropie de ei.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă cel cu turban albastru, care purta o uniformă cafenie strâmtă, o insignă de aur şi un ecuson pe care scria ORENIO.

– Am venit pentru o audiere. Ce se întâmplă?

– Au fost multe anulări în dimineaţa asta, domnule, răspunse Orenio, dând din umeri. N-aţi văzut ce se întâmplă pe străzi?

– Credeam că v-aţi obişnuit cu traficul…

– N-a fost niciodată atât de rău, zise Orenio, privindu-l pe Todd din cap până-n picioare, remarcând cizmele de cowboy, pantalonii de poliester şi cravata îngustă. E un adevărat balamuc!

– Şi cu audierea mea cum rămâne?

– Va fi reprogramată. Nu avem judecător. Avocatul dumneavoastră unde este, domnule?

– Un adevărat circ! bombăni Todd, clătinând din cap supărat.

Orenio dădu iute din cap, de parcă avea un spasm al bărbiei, şi-i spuse:

– Judecătorul a sunat din maşină ca să anuleze audierile din dimineaţa asta. Am pus un anunţ afară, acum o jumătate de oră. Se întâmplă ceva foarte ciudat. Foarte ciudat…

Celălalt paznic îşi holba ochii, de parcă primul amintea de ceva asupra căruia abia căzuseră de acord.

Todd se întrebă dacă trebuia să completeze vreun formular, să lase un soi de dovadă că se prezentase la audiere, dar funcţionarii de la ghişee erau ocupaţi, iar el nu avea chef să aştepte la rând. Ura cozile şi dorea doar să plece de acolo.

După ce se urcă în maşină, încercă să se îndrepte către podul Golfului, dornic să scape de zgomot, miros şi haos. Îl durea capul şi avea poftă de o bere rece. Trecu pe lângă un tânăr cu păr negru, parcat lângă un magazin, care, aplecat asupra volanului, tot încerca să pornească motorul camionului pentru livrări de mărfuri.

Pornind radioul, Todd prinse un fragment dintr-o frază. Disk-jokey-ul *încă* vorbea! Cineva acuzase Oilstar – oh, Doamne! – că furnizase benzină rebutată, care provocase toate defecţiunile acelea simultane ale maşinilor. Se gândi că asta cam seamănă a paranoia. Oamenii doreau întotdeauna o explicaţie simplistă pentru toate relele din lume. Poate că fantomele sau extratereştrii stricaseră benzina. Iar de când avusese loc accidentul lui *Zoroaster,* acuzarea companiei Oilstar devenise un subiect favorit al presei.

În timp ce crainicul continua să vorbească, Todd închise radioul şi conduse în tăcere către rafinăria Oilstar.

23
Răscruce de drumuri

Munţii Manzano, din capătul de nord-est al bazei aeriene Kirtland, blocau prea puţin vântul din deşert. Printre colinele acoperite de tufişuri de la poalele culmii vulcanice, în formă conică, telescopul cu diametrul de patru metri era doar un strop de culoare în furtuna de praf. Generalul de brigadă Bayclock îşi spuse că era o ironie să încerci să construieşti un observator pentru a studia depărtările, când abia se puteau vedea la o sută de paşi. Dar vremea nu asculta ordinele generalului.

În vârful muntelui, Bayclock stătea ţeapăn în faţa camerelor de luat vederi, urând fiecare secundă din tot rahatul ăla. Nici fanfară, nici raze de soare – o ceremonie stupidă. Primarul din Albuquerque, David Reinski, şi delegatul Departamentului Energiei, Lance Nedermyer, se înghesuiau în spatele lui.

Starul spectacolului era preşedintele Camerei Reprezentanţilor, Jeffrey Mayeaux, care venise de la Washington ca să participe la ceremonie, din cauză că transferul de tehnologie era unul dintre proiectele lui favorite. Mayeaux părea să se simtă în largul său, nu-l deranja vremea şi arăta bine în faţa camerelor de luat vederi. Atitudinea lui îl impresiona pe Bayclock.

Vizibilitatea redusă îl dezamăgea. Îşi pregătise baza, pusese personalul să muncească zi şi noapte, să strângă orice fir de praf, să aranjeze fiecare tufiş, să repare toate clădirile, să ceruiască podelele pentru vizita lui Mayeaux – iar furtuna asta afurisită stricase totul!

Comentariile lui Mayeaux în faţa camerelor sunaseră de parcă erau citite. Bayclock văzuse o grămadă de asemenea rahaturi în ziare. Preşedintele Camerei reuşise să strângă mâna tuturor celor aflaţi în raza lui de acţiune. Şi zâmbise atât de mult, că, probabil, nisipul furtunii îi rosese dinţii.

Ceremonia transferului de tehnologie de la instalaţia telescopului forţelor aeriene se termină, iar zecile de oficiali ce participaseră, cu uniformele sau costumele pătate de praf, îşi apărară feţele. Nedermyer agita nişte ochelari de soare. Reporterii locali se învârteau în jur ca nişte căţei.

– Pe aici, domnule preşedinte al Camerei, îl invită Bayclock, arătând spre microbuzele care urmau să-i ducă spre clădirea statului-major.

Mayeaux era reprezentantul oficial cu rangul cel mai mare pe care-l primise vreodată Bayclock la bază. Preşedintele Camerei nu era şeful direct al lui Bayclock, dar reporterii se înghesuiau să-l urmeze pe politicianul din Louisiana ca nişte spectatori de circ. Acesta lăsa scandalurile să curgă peste el de parcă nu i-ar fi păsat.

Lance Nedermyer stătea între Bayclock şi Mayeaux, părând nepotrivit în costumul negru şi pantofi lustruiţi. Cravata îi flutura în vânt. Ridică glasul mai mult decât era necesar:

– Telescopul de înaltă tehnologie va fi o parte indispensabilă a cercetărilor noastre din White Sands, pentru urmărirea mini-sateliţilor împreună cu universitatea din New Mexico. Îmi cer scuze că directorul proiectului, doctorul Lockwood, n-a participat la ceremonie. Se pare că are alte priorităţi.

Urmărirea realizării şi sprijinul logistic al proiectului pentru receptarea energiei solare de la White Sands îi revenea lui Nedermyer. *Savanţi şi tâmpiţi, pălăvrăgeală şi idei măreţe, fără să realizeze niciodată nimic,* îşi zise Bayclock.

– Forţele aeriene au cooperat pe deplin în această privinţă, adăugă generalul.

– Da, zise Mayeaux, aruncând o privire către Bayclock. Am fost interesat să citesc despre asta în materialele pe care mi le-aţi oferit, ca şi despre lucrările de apărare, extrem de importante, pe care le faceţi aici, la bază. Oamenii dumitale se concentrează acum asupra tehnologiei energiei direcţionate, generale? Am fost impresionat să citesc despre avionul dirijat de la distanţă pe care l-aţi doborât prin anii şaptezeci.

Bayclock încercă să-şi ascundă stânjeneala. Mayeaux răsfoise materialele şi ţinuse minte câte o frază, ca să poată introduce comentarii potrivite în conversaţie. Dar generalul ar fi preferat să fi ales alt exemplu. Cu mult timp înainte să fie numit comandantul bazei, cei din secţia de cercetare a bazei testaseră un laser pentru doborârea avioanelor – iar după câteva decenii nu exista încă niciun laser operativ pe avioanele lui.

– Da, domnule, răspunse Bayclock. Acum lucrăm la un laser ce poate fi instalat într-un avion care poate zbura deasupra atmosferei şi distruge rachete balistice. Mai facem cercetări în domeniul microundelor de mare putere. Au făcut un test interesant ieri. *Şi aproape mi-au doborât un avion cisternă.* Mai avem cercetători care lucrează la arme cu plasmă, ca în Star Trek – toroizi compacţi, aşa le zice…

Nedermyer se trase mai aproape şi se vârî în vorbă:

– Totuşi, reţineţi, domnule preşedinte al Camerei, că faza de cercetare şi proiectare s-a prelungit cam mult.

Bayclock nu credea că asemenea arme ar funcţiona înainte de cincizeci de ani, dar nu spuse nimic. Acum nu-l atrăgea nimic ce nu putea opri un F-22.

– Chiar dacă rezultatele par să apară peste mult timp, trebuie să continuăm să investim în cercetarea de bază, pentru a supravieţui ca naţiune, zise Mayeaux, apoi zâmbi şi-i strânse mâna generalului, cu

un gest ferm şi sec.
Impresionant. Experienţa anterioară a lui Bayclock cu oameni politici îi arătase că strângerea lor de mână era moale şi lunecoasă, de parcă lipsa de putere ar fi fost egalată doar de incapacitatea lor de a-şi ţine cuvântul. Lui Mayeaux nu-i era frică să-i înfrunte privirea.
– Fără cercetări fundamentale în domeniul armelor n-am avea nici măcar o flintă cu cremene, fără să mai vorbim de armament de înaltă tehnologie. Avioanele noastre de vânătoare sunt cele mai bune din lume, mulţumită savanţilor cum sunt cei ai dumneavoastră. Vă rog să le transmiteţi că le apreciez munca.
Bayclock se gândi la spusele lui. Fără tehnologii ţicniţi, nici el n-ar fi putut să dirijeze un avion de vânătoare, să vadă un bandit cu un dispozitiv de urmărire pe timp de noapte, în infraroşu, nici să conducă o luptă la viteză supersonică. Era ceva, nu? Fiecare om are o treabă de făcut; nu-i plăcea să recunoască, dar Bayclock nu avusese probleme cu cercetătorii.
Primarul David Reinski îi însoţi către autobuz. Venise ostentativ, să reprezinte universitatea din New Mexico, dar în prezenţa preşedintelui Camerei fusese foarte timid. Pe de altă parte, Nedermyer nu înceta să vorbească. În timp ce urcau în microbuz, Nedermyer îşi scoase ochelarii şi-şi şterse faţa înroşită. Părul îi fusese zburlit de vânt. Începuse să facă burtă, probabil din cauza sedentarismului. Şoferul, un locotenent tânăr, de origine hispanică, închise uşa grea a microbuzului. Tăcerea subită păru ciudată urechilor.
– Mă bucur că s-a terminat, zâmbi Mayeaux. Mi-a făcut plăcere să-ţi vizitez baza, generale, dar poţi să-ţi păstrezi vântul de deşert. Am un avion spre San Diego imediat. Am cerut comandantului bazei navale de acolo să aibă grijă să fie vreme plăcută şi ospitalitate în stil New Orleans.
Chicotiră cu toţii. Forţele armate ofereau deseori zboruri gratuite indivizilor cu poziţii înalte în guvern, pentru cercetări la faţa locului, dacă voiau să se oprească un pic la bazele lor, pentru un pic de reclamă.
– Îmi pare rău că n-aţi fost însoţit de familie, domnule preşedinte al Camerei, zise generalul.
– Păcat, nu-i aşa? Ai mei petrec destul de mult timp singuri acasă. Soţia mea e atât de ocupată cu cauzele sociale, că rareori poate să mă însoţească.
Îşi puseră centurile de îndată ce locotenentul ocupă scaunul şoferului. Vântul izbea în ferestre.
Mayeaux se întoarse spre Nedermyer şi zise:
– Din câte am auzit, experienţele privind energia solară de la White Sands pot avea un mare impact. Cei din echipa mea mi-au spus că acest Lockwood face adevărate miracole.

– Nu credeţi tot ce vi se spune, domnule preşedinte, zâmbi fără chef Nedermyer. Între ferma cu microunde şi lansatorul de sateliţi de la White Sands, Departamentul Energiei are de luat decizii dificile. Ştiţi cu toţii că nu aruncăm banii pe orice.

Bayclock fu uimit. O persoană de la DE care îndrăznea să spună ce credea? Trebuia să ţină minte asta.

– Am primit ordine de sus să sprijin logistic operaţiunile de la White Sands. Se pare că au prioritate.

Nedermyer se întoarse spre el:

– Oamenii şi priorităţile se schimbă, domnule general.

Bayclock se întrebă ce se afla în agenda personală a lui Nedermyer.

– Toţi avem priorităţile noastre, domnilor, spuse Mayeaux, cu o voce egală, dură şi rece ca granitul şlefuit. Şi, pentru că ne-am întâlnit, cred că putem colabora bine în viitor… oricare ar fi acela.

24
N-o să mai trecem niciodată prin asta

După ce condusese ore în şir Mazda închiriată, Spencer Lockwood trecu de colinele joase ce mărgineau Central Valley şi porni spre est, în teritoriul petrolului. Şoselele perfect drepte din câmpie îi aminteau de drumeagurile rurale, cu lanuri de fiecare parte şi cu noroi pe asfalt, lăsat de maşinile agricole greoaie. Porni aerul condiţionat şi închise fereastra, să nu mai simtă mirosul puternic de fermă.

Ajuns în Bakersfield, Spencer luă un hamburger pentru cină şi căută cea mai ieftină cameră pe care o putea găsi. Nu avea chef de televizor, telefon sau filme pentru adulţi. Scotoci prin cearşafurile îngălbenite aflate în sertarele dulapului şi se duse devreme la culcare, întinzându-se pe salteaua deformată, ascultând creşterea şi descreşterea zgomotului traficului rutier, simţind încordarea părăsindu-l în timp ce-şi lăsa mintea să rătăcească. Dorise să facă acea călătorie ca să gândească, aşa că se concentră asupra a ceea ce urma să facă pentru proiectul său, din moment ce excursia la Sandia eşuase.

Încă douăzeci de minisateliţi se aflau în Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie din Pasadena. Lansarea lor de pe o navetă era greu de programat, la fel folosirea unui Delta Clipper sau a unei rachete Pegasus.

Prototipul rampei de lansare instalat de Sandia pe Oscura Peak părea o alternativă viabilă pentru lansarea minisateliţilor, dar rampa trebuia extinsă, încât satelitul să ajungă pe orbita potrivită. Spre deosebire de experimentele spaţiale delicate sau de sateliţii de comunicaţii cu foarte multe canale, minisateliţii erau simpli captatori de energie, cu transmiţătoare de microunde. Puteau rezista acceleraţiei imense dintr-o catapultă electromagnetică. Poate că indivizii de la rampa de lansare ar fi interesaţi să colaboreze la un test, după ce-şi vor actualiza echipamentul. Dar chestia asta ar putea să dureze ani de zile...

În cele din urmă adormi, fără să-i fi venit nicio idee nouă.

Spencer se trezi refăcut, dar puţin ţeapăn. Desfăcu harta rutieră a Californiei şi văzu că n-ar face un ocol semnificativ dacă ar trece prin Rezervaţia Naturală Valea Morţii – un loc pe care dorise întotdeauna să-l vadă. Nu avea să mai facă niciodată o asemenea călătorie şi n-ar mai fi avut altădată ocazia, dacă renunţa acum.

– Ce naiba, îşi spuse el, oricum am făcut drumul ăsta dintr-un impuls de moment!

Dădu iute telefon Ritei Fellenstein, s-o informeze că va întârzia mai mult decât prevăzuse. Ea ştia cum să rezolve orice problemă.

Noaptea fusese răcoroasă, iar Mazda tuşi şi mormăi când încercă s-o pornească. Când, în cele din urmă, motorul porni, Spencer simţi un miros de sulf, bombăni ceva despre *duhoarea din Bakersfield* şi plecă.

Trecu printr-o zonă de coline acoperite cu iarbă, pline cu sonde. Apoi drumul pătrunse în canionul Kern, culmile sălbatice, acoperite cu flori, ridicându-se de fiecare parte a şoselei. Râul care spumega şi stâncile prăpăstioase alcătuiau o scenă spectaculoasă, dar condiţiile de condus erau groaznice. Celelalte vehicule – camioane şi autoturisme – luau curbele larg, fără să verifice dacă venea cineva pe celălalt sens. Conduse cât mai aproape de zidul stâncos.

În ciuda drumului dificil, Spencer descoperi că se gândea la zilele din liceu, când o fată numită Sandy – un nume ciudat, având în vedere că părul ei era negru precum cărbunele, nu nisipiu – îl luase pe puştiul strălucitor sub aripa ei protectoare.

Sandy era sora mai mare a unui prieten al lui Spencer, la fel de tocilar ca şi el. Ea îl lămurise pe Spencer să-şi înlocuiască ochelarii cu ramă neagră cu lentile de contact. Îl convinsese să se ducă la frizer şi să se tundă, nu s-o pună pe mama lui să facă acest lucru, ca până atunci. Îi examinase fără milă hainele din dulap, ca un gardian ce supraveghează deţinuţii; nu băgase în seamă protestele lui şi aruncase tricourile jerpelite pe care le purtase, pantalonii din catifea reiată, prea scurţi, şi cămăşile cu buzunarele pătate de stilouri – apoi îl dusese la cumpărături.

Spencer se îndrăgostise nebuneşte de Sandy, dar ea nu manifesta niciun fel de interes special faţă de el; dorea doar să vadă dacă putea transforma o răţuşcă urâtă într-o lebădă. El se mulţumea să aştepte, ştiind că, într-o zi, fata aceea deosebită va pătrunde în viaţa lui. Abia transformat într-o persoană cu încredere în sine, intră în colegiu fără probleme. Din acest punct de vedere, trebuia să-i mulţumească lui Sandy pentru succesul lui în viaţă la fel de mult ca şi mentorului său, doctorul Seth Mansfield. Acum, dacă ar putea să găsească şi fata cu nasul ars de soare…

După o oră de condus prin munţi, Spencer se apropie de o staţie de benzină, ce avea alături o rulotă. O inscripţie de pe marginea şoselei anunţa: STAŢIA DE BENZINĂ ULTIMA ŞANSĂ A LUI DICK MORGRET. Se uită la indicatorul de benzină, surprins să descopere că-i rămăsese doar un sfert de rezervor. Făcuse plinul în noaptea trecută, în Bakersfield, şi mersese doar câteva ore.

– Maşină de închiriat proastă! bombăni el.

Sau îi furase cineva benzina?

Reduse iute viteza şi pătrunse pe aleea benzinăriei. Vântul ridica praful, acoperind o reclamă pentru Marlboro, ce se legăna pe un suport de metal. Locul părea abandonat, dar, de îndată ce Spencer opri maşina, uşa din placaj a rulotei se deschise, iar un bătrân în

maieu coborî treptele de metal. Bărbatul – poate chiar Morgret? – ridică o mână, salutându-l, după care luă o găleată şi o mătură de lângă reclama pentru ţigări.

Spencer se uită la pompă, nu văzu inscripţia SERVIŢI-VĂ SINGUR şi aştepta sosirea bătrânului. Scoase capacul rezervorului.

– Bună dimineaţa, zise Morgret. Să fac plinul? Sau eşti unul dintre indivizii ăia enervanţi care întreabă de drum?

– Nu, fă-mi plinul, răspunse râzând Spencer.

Morgret rânji, arătându-şi dinţii cafenii:

– Pentru asta, o să-ţi spăl parbrizul. O să ai o grămadă de gângănii strivite de el, după ce vei intra în deşert. E sezonul fluturilor, iar aerul e plin de ei.

Bătrânul luă furtunul pompei şi vârî capătul metalic în rezervor.

– Ce ai aici, fiule? întrebă el, strâmbându-se când simţi duhoarea de putreziciune.

Spencer dădu din umeri, distras de munţii înconjurători şi de izolare.

– E o maşină închiriată.

Într-un luminiş din mărăcinişul din depărtare văzu cai. Se întrebă dacă erau sălbatici. Nu putuse să se uite la peisaj, fără să rişte să intre în stânci.

– Este într-adevăr ultima benzinărie înainte să ieşi din munţi?

– Nu, chicoti Morgret, mai e una la treizeci şi cinci de kilometri, chiar înainte să ajungi în autostrada 395. Dar inscripţia mă ajută mult în afaceri.

– Sunt convins.

Morgret lăsă pompa, luă şomoiogul şi curăţă parbrizul.

– Nimeni nu citeşte atent inscripţia. Acolo scrie *ultima şansă a lui Dick Morgret.* Benzinăria asta este ultima mea şansă. Nu mai am decât rulota, dreptul de a folosi terenul ăsta şi un pic de credit de la compania petrolieră.

Termină de curăţat parbrizul, apoi apăsă pe pompă, adăugând câţiva cenţi, să se rotunjească totalul, şi anunţă:

– Douăzeci şi unu de dolari.

În timp ce Spencer plătea, Morgret îi zise:

– Să renunţi la maşina asta, mă auzi? Nu-mi place duhoarea asta. Pun pariu că nu merge ceva la convertorul catalitic.

– O să-i anunţ când o să returnez maşina, îl aprobă Spencer.

În timp ce pleca, îl văzu pe bătrân mirosind capătul furtunului, apoi împleticindu-se către rulotă.

După câteva ore, Spencer se uită neîncrezător la indicatorul de benzină, apoi reuşi să împingă Mazda Protege din drum. Pe ultimii kilometri, maşina închiriată păruse că înghite benzină. Se întrebă dacă

nu avea vreo gaură în rezervor.

Simţindu-se la fel de răvăşit ca şi peisajul din jur, Spencer deschise uşa şi ieşi în drum, apărându-şi ochii de soarele după-amiezii.

Era cel mai rău loc din lume în care putea să rămână în pană o maşină.

Mersese din Sierra Nevada până în întinderea deşertului Mojave, trecând prin păduri de copaci Joshua noduroşi. Unele dintre oraşele de pe hartă erau doar firme ruginite, case dărăpănate şi moteluri abandonate.

Maşina îşi dăduse duhul când ajunsese la intersecţia cu autostrada 136, ce venea din Rezervaţia Indiană Lone Pine. Cele două drumuri se întâlneau la un semn de cedarea priorităţii, dar Spencer nu-şi imagina două vehicule pe drumul acela, în acelaşi timp. Era complet singur.

Rămase lângă uşa deschisă şi privi în depărtare. Nimic. Tăcerea înconjurătoare nu era întreruptă de niciun zgomot de fond. Văzu în faţă munţii vulcanici Inyo. Şuviţe de pulbere albă, caustică, se roteau în praful mânat de briză prin albia uscată a lacului din stânga. Nu văzu pic de iarbă, nimic viu, cu excepţia câtorva cactuşi şi a unor tufişuri de mesquite.

Iar el era blocat acolo. Spencer spera ca, mai devreme sau mai târziu, să apară cineva. Asculta vântul. După care trase capota, auzind sunetele slabe de bolboroseală ale motorului. Mazda era o maşină închiriată, desigur, dar nu văzu nimic evident defect, nicio legătură ruptă, niciun furtun crăpat. Radiatorul nu se supraîncălzise. Mirosul de ouă stricate era pretutindeni, dar nu-şi imagina de unde provine. Oftă, îngrijorat. Ar fi trebuit să fie o călătorie de relaxare, o cale să uite de toate.

După zece minute era cu adevărat îngrijorat. Nicio maşină. Putea să moară un om aici pentru că i se stricase maşina? Şansele să apară o patrulă rutieră păreau foarte mici. Îşi dădu seama cu groază că Rita Fellenstein avea doar o idee vagă despre locul în care se afla. Cât timp o să treacă până vor începe să-l caute? Îl vor căuta?

I se făcu brusc sete. Nu era pic de umbră şi nu voia să părăsească maşina. Trebuia să rămână acolo, pentru cazul că venea cineva.

Dacă venea.

Trecură încă cincisprezece minute. Cămaşa se lipise de el. Cât timp să aştepte? Tăcerea deşertului îl înnebunea.

În cele din urmă, Spencer auzi un zgomot în aer, un zumzet îndepărtat, şi deveni atent. Se întrebă dacă era un avion ce zbura deasupra. Se fixă în mijlocul drumului, privind cum căldura făcea aerul să se agite deasupra asfaltului, ca aburii de benzină ce se ridică dintr-un rezervor. În aerul liber, limpede, Spencer auzi motorul mult mai înainte să zărească vehiculul ce se apropia. De îndată ce văzu un jeep ce gonea spre el cu o sută treizeci de kilometri pe oră, Spencer începu

să dea din mâini.

Şi dacă şoferul trecea pe lângă el? Spencer nu oprea să ajute pe cei ce aveau necazuri cu maşina. Îşi dublă eforturile şi strigă:

– Hei!

Zgomotul maşinii se modifică, atunci când şoferul reduse viteza. Spencer se trase lângă maşina lui, încercând să-şi închipuie ce trebuie să spună.

Salvatorul lui conducea un jeep negru, pentru distanţe lungi şi terenuri accidentate. Maşina opri, împrăştiind nisip şi pietriş. Acoperişul de pânză se trase de-o parte, lăsând să se vadă unelte lucitoare, un răcitor şi haine mototolite îngrămădite pe bancheta din spate. Spencer se duse spre jeep de îndată ce se deschise uşa şoferului.

Tânărul era ars de soare, solid, ras şi prietenos. Purta blugi uzaţi şi un tricou pe pieptul căruia scria MARINĂ. Zâmbea larg.

– Omule, ce loc pustiu să rămâi în pană!

– Mie-mi spui! Poţi să-mi dai o mână de ajutor? Cred că am rezervorul spart – abia l-am umplut cu câteva ore în urmă, dar acum e gol. N-ai cumva un bidon în plus? Un galon, două, mi-ar fi suficient să ajung într-un oraş, unde să scap de rabla asta.

– Ai nevoie de mai mult de un galon ca să ajungi într-un oraş în care să închiriezi o maşină. Sunt Bobby Carron, spuse tânărul, întinzând mâna. N-am un bidon, dar am un furtun. Poţi să tragi nişte benzină de la mine, apoi să te duci în Lone Pine, la vreo treizeci şi cinci de kilometri pe şoseaua 136.

– Am nevoie doar de un telefon.

– Pot să rezolv asta. Mă îndrept către Ridgecrest, Centrul de Armament Naval de la China Lake. Un oraş ceva mai mare, dar durează o oră să ajungi acolo. Dacă ai rezervorul găurit, n-ar trebui să rişti.

După aceea, Bobby Carron scotoci prin jeep şi scoase un furtun.

– Am tot felul de lucruri aici. Sunt pregătit aproape pentru orice.

După praful şi urmele de noroi de pe maşină, Spencer îşi imagina prin ce locuri îşi dusese vehiculul Bobby Carron.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

– Da, răspunse Bobby, deschide rezervorul maşinii tale.

Vârî furtunul în rezervorul jeepului, se lăsă în genunchi, puse capătul furtunului în gură şi supse. Când benzina începu să curgă, Bobby se strâmbă şi scuipă, apoi vârî furtunul în rezervorul lui Spencer.

– Cred că are probleme cu convertorul catalitic, zise Spencer, repetând diagnosticul lui Dick Morgret.

Bobby mirosi, apoi comentă:

– Aşa miros şi eu, după ce m-am îndopat cu mâncare mexicană.

Lăsă să curgă câteva galoane în rezervorul lui Spencer, apoi trase furtunul, ridicându-l, să se scurgă benzina în rezervorul jeepului.

– Ar trebui să-ţi ajungă până într-un oraş decent. Îmi pare rău că nu pot să fac mai mult, dar trebuie să mă întorc la bază.

– Mi-ai salvat viaţa, Bobby! Mulţumesc de un milion de ori!

– Pentru nimic. Mă bucur că ţi-am fost de folos, zise el, strângând furtunul şi punându-l în maşină. Hai să aranjăm carburatorul, ca să poţi pleca.

Bobby scotoci un pic sub capotă, apoi zise:

– În regulă, încearcă acum!

Spencer răsuci cheia şi oftă uşurat auzind motorul pornind. Dacă rezervorul avea cu adevărat o gaură, trebuia să gonească spre primul oraş. Se săturase de această călătorie ce ar fi trebuit să fie una de relaxare. Era timpul să pună capăt vacanţei şi să se întoarcă în White Sands.

Bobby Carron claxonă în timp ce întorcea maşina, apoi porni pe şoseaua din deşert, către baza navală de la China Lake.

25
Cântecul rămâne acelaşi

Cafeaua de la Societatea Studenţilor din Stanford nu era cu nimic mai bună decât cea pe care şi-o făcea singură, dar uneori Iris Shikozu simţea nevoia să iasă din laborator, să miroasă aer proaspăt şi să privească studenţii văzându-şi de treabă.

Când nu avea prea multe sarcini didactice, după activitatea ei postdoctorală, Iris lua o pauză dimineaţa şi stătea sub una dintre umbrelele roşii şi albe, bând cafea şi citind ziarele studenţeşti. Dar astăzi luase o cană mare cu ea şi ţinea un exemplar al ziarului sub braţ.

O imagine şocantă, a unui bărbat murdar, care ţinea un pelican mânjit de petrol, domina prima pagină. O fotografie veche a ei, cu ochelari exagerat de mari, apărea în colţul din dreapta jos. Articolul afirma că cercetătoarea de la Stanford, Iris Shikozu, supraveghease răspândirea microbului Prometheus. Reporterul o prezenta pe Iris ca fiind fraierită de marile companii petroliere, în timp ce Todd Severyn şi Alex Kramer, ca să nu mai amintim de conducerea Oilstar, erau tipii cei răi. Unii studenţi, supăraţi de implicarea ei, sunaseră s-o ameninţe, dar ea le trântise receptorul în nas.

La chioşcul cu anunţuri văzuse afişe anunţând o adunare împotriva companiei Oilstar, în dimineaţa aceea, dar protestatarii fuseseră mai puţini decât crezuse Iris – doar câteva persoane cu lozinci, care încercau să împartă foi volante celorlalţi, care nu se arătau interesaţi. Zgomotul făcut de ei părea insignifiant în şuvoiul de studenţi ce se îndreptau spre târgul în aer liber.

La Stanford nu existaseră proteste adevărate de ani de zile, dar Iris îşi închipuise că frustrarea provocată de scurgerea de petrol de pe *Zoroaster* va strânge demonstranţi gălăgioşi. Poate lumea voia să vadă cum va acţiona Prometheus, înainte de a protesta – şi, cu toate că ţiţeiul continua să se scurgă de pe epavă, pata se micşora vizibil.

Doar câţiva oameni pretindeau că există o legătură între Prometheus şi grămada de defecţiuni ale maşinilor, produsă, se zicea, de calitatea proastă a benzinei din rafinăriile Oilstar. Pentru a potoli zvonurile, Iris fusese de acord să facă analize pentru o televiziune locală ce căuta un subiect de scandal. Doar pentru a dovedi că între cele două subiecte nu exista nicio legătură. Trimisese chiar probe, prin poşta de noapte, unor colegi ai ei.

Dar acum, în timp ce-şi luă ceaşca de cafea şi plecă prin campus, ocolind biciclişti şi skateboarderi, Iris abia observă grupurile de studenţi care jucau fotbal sau se mulţumeau să stea la soare. Când va ajunge în laborator, analiza spectrografică a produselor de combustie a benzinei se va fi terminat.

Uşa laboratorului ei nu era încuiată. Umplând ceaşca din cafetiera de pe masă, Iris ascultă mesajele de pe robotul telefonic. În afară de un mesaj de la postul de televiziune, care se interesa de analizele ei, se auzi vocea tărăgănată a lui Todd Severyn, care se mulţumi să-i ceară să-l sune. Zâmbi. Probabil că bătrânului cowboy îi fusese greu să-i ceară aşa ceva. *Mă întreb cum e în pat…*

Sorbind din cafea, Iris se învârti în jurul cromatografului cu gaz, se aşeză pe scaun şi apăsă pe tastatură. Acum va dovedi, o dată pentru totdeauna, că nu exista nicio legătură între defectarea maşinilor şi Prometheus.

Apăru un şir lung de numere, corespunzătoare unor parametri la care se aştepta. Încruntându-se, Iris extrase alt fişier de date şi le compară cu cele anterioare, în tăcere. Rezultatele spectrografiei erau pe monitor, potrivindu-se perfect cu primele date.

Compară din nou analiza microbilor Prometheus ce mâncau petrolul risipit şi o mostră din presupusa benzină rebutată.

Nicio diferenţă.

Microbul Prometheus infectase rezervoarele cu benzină din maşinile care se defectaseră!

Nu se poate să fie identice! gândi ea. Cum ajunsese microbul în rezervoare?

Mâinile îi tremurau în timp ce căuta prin agenda computerizată telefonul de la Oilstar al lui Kramer. Mai întâi, viteza de reacţie a lui Prometheus era categoric diferită de cea pe care o observase la mostra de control. Acum, organismul părea a fi ajuns în rezervoarele de benzină ale automobilelor. Găsise o cale să trăiască în aer? Înainte să-şi dea aprobarea neoficială pentru răspândirea microbului, Iris făcuse numeroase teste şi se convinsese că aşa ceva nu era posibil.

Doar dacă Alex Kramer folosise doi microbi diferiţi: unul pentru testele iniţiale, altul, mult mai lacom, pentru a fi împrăştiat în golf… unde făcuse prăpăd.

După ce telefonul sună de şase ori, o voce computerizată o sfătui să lase un mesaj pentru doctorul Kramer. Iris închise şi încercă din nou. Pe cine să sune, dacă Alex nu era acolo? Încercă să-şi amintească – caraghiosul ăla de la petrecere… cum îl chema? Mitchell Stone. Formă numărul din nou, cerând centralistei de la Oilstar să-i facă legătura. Iris aşteptă nerăbdătoare să-i răspundă cineva, apoi, în cele din urmă, puse receptorul în furcă.

Ce naiba! Îşi pieptănă iute părul negru şi luă cafeaua. Sorbind ce rămăsese în ceaşcă, se plimbă prin încăpere, gândindu-se la Mitch Stone, apoi la petrecerea lui Kramer… apoi la Todd Severyn.

Ar fi o scuză să-l sune. Altfel, cowboyul din Wyoming va continua s-o scoată din sărite, folosindu-şi regionalismele lui de ori câte ori avea ocazia. În mod normal, nu se lăsa distrasă de probleme personale, dar

exista ceva în el... onestitatea lui o atrăsese sau naivitatea lui?

Decise să aştepte înainte să-l sune pe Todd, să vadă dacă reuşea să dea de Alex Kramer. Va reface analizele. Mai întâi afacerile. Inspiră adânc şi se întoarse la spectrometru. Jură să urmărească fiecare perioadă de incubaţie, să verifice fiecare procedură, până lucrurile vor fi în regulă.

Dar lucrurile nu erau în regulă.

Iris privea ecranul, fără a-şi găsi cuvintele. Devenind excesiv de meticuloasă, avusese nevoie de trei ore pentru a face o verificare de două ore. Între timp, sună la laboratoarele la care trimisese mostre, cu o zi înainte. Colegii îi confirmară analizele, dar ea nu le dădu niciun fel de amănunte.

Microbul lui Kramer a dat gata pata de petrol, iar acum a ajuns în rezervoarele maşinilor. Şi mănâncă benzină.

Alt telefon la Oilstar confirmă că Alex Kramer nu apăruse la serviciu. Frustrată, închise telefonul, la timp ca acesta să înceapă să sune, speriind-o. Ridică iute receptorul, dar erau doar cei de la emisiunea de ştiri de la televiziune, care voiau să ştie ce-i cu analizele. Scăpă de ei, folosind un jargon tehnic cu cuvinte lungi şi susţinând că trebuie să verifice rezultatele. Dacă le-ar fi spus ce aflase, ar fi declanşat panica.

Mintea îi funcţiona de zor, gândindu-se la implicaţiile descoperirii ei.

Nu avea rost să mai tragă de timp. Todd ştia probabil cum să dea de Kramer. În plus, avea mai mult bun simţ decât majoritatea celor de la Oilstar. Sau decât mulţi alţii. Scrise ceva pe tablă, apoi se întoarse la telefon.

Ascultă din nou robotul şi formă numărul lui Todd.

26
Călătorie gratuită

Chiar la aleea de ieşire, Connor Brooks văzu luminile colorate ale benzinăriilor: BP, Union 76, Shell, Chevron, Texaco, Oilstar. Dacă avea de gând să jefuiască pe cineva, atunci să fie Oilstar, decise el. Nici vorbă de altcineva. Îi făcuseră destule.

Se întorsese pe jos, de la Gremlinul stricat, în timp ce maşinile de pe şosea vâjâiau pe lângă el. Deşi era zece noaptea, numeroase automobile veneau sau plecau de la benzinării.

Se uită la maşinile de la pompe, dar nu văzu ce căuta, nu era nimic care să-i folosească. Benzinăria cu acoperiş din ţiglă arăta prea pitoresc ca să fie reală. Intră în magazin şi, folosind o parte din banii pe care îi primise de la Dave Hensch, cumpără o fâşie lungă de un metru de pastramă mexicană de vită. Individul supraponderal de la casă părea tot atât de interesat de munca lui ca un medic militar care verifica de hernie o mie de recruţi. Foarte bine, îşi spuse Connor. Apoi se duse la telefonul public.

Mestecă pastrama, luă receptorul şi se prefăcu că vorbeşte, în timp ce urmărea sosirea şi plecarea maşinilor.

Un autobuz Volkswagen, de culoare galben-muştar, o Honda argintie, o camionetă Nissan, roşie, un Chevrolet, altă Honda, o Toyota, un Cadillac mare, negru, o camionetă ruginită, plină cu mobilă veche şi cutii din carton, trei Winnebago pentru camping, într-un convoi. Văzu în maşini puşti de colegiu, familii cu copii, bunici cu un pudel ce lătra în spatele ferestrei închise, un grup de fete de colegiu ce se întorceau de la schi.

Dar Connor nu văzu nicio ocazie. O să apară, dacă o să aştepte suficient.

Puse receptorul în furcă, ocoli clădirea, apoi se întoarse la pândă. Între timp, mâncase aproape toată pastrama, îi mai rămăsese o bucată de vreo patru centimetri.

Apăru o maşină veche, cu laturile din lemn artificial. În ea era un bărbat singur, care deschise portiera şi coborî. Purta blugi vechi şi o cămaşă din flanelă, era neras şi se împleticea de parcă şofase ultimii patru ani fără nicio pauză. Ca un cal cu ochelari, bărbatul se îndreptă direct către toaletă, lăsând luminile maşinii aprinse şi motorul pornit. Perfect.

Connor fugi la maşină. Ezitarea însemna pierdere de timp.

Când bărbatul intră pe uşa cenuşie a toaletei, Connor ajunse la maşină. Nu era tipul de vehicul pe care-l prefera, dar nu era mofturos.

Deschise uşa şoferului şi urcă. Inima îi bătea puternic. Nimeni nu văzuse nimic. Poate asta o să-l înveţe pe caraghios să fie atent altă dată.

Scaunele erau ponosite, iar interiorul puţea precum gunoiul ars. Scrumiera era plină cu chiştoace de trabucuri strivite. Connor se încruntă. Ce mizerie! Dar nu-i păsa, dacă maşina îl va duce până-n Flagstaff, Arizona. Îşi aranjă scaunul, acceleră şi puse maşina în mişcare.

– Gata sau nu, eu am plecat!

Chiar când maşina se punea în mişcare, şoferul ieşi din toaletă. Rămase locului o clipă, uluit să vadă că-i fură cineva maşina. Apoi sări în faţa vehiculului, făcând semn cu mâinile lui Connor, să oprească.

Ce? Îşi închipuie că-s prost?

Connor schimbă viteza, trecând în marşarier, îndepărtându-se de şofer. Individul avea părul negru ud, de parcă se dusese la toaletă doar să-şi dea cu apă rece pe faţă. Cămaşa de flanelă atârna neîncheiată, peste un tricou uzat, şi fâlfâia ca nişte aripi în timp ce dădea din mâini.

Înainte să poată accelera şi să plece în altă direcţie, şoferul se prinse de mânerul portierei.

– Canalie! Ieşi din maşina mea!

Connor folosi cotul ca să blocheze portiera, apoi se întinse în spate, să le închidă pe cele pentru pasageri. Şoferul ţipa, lovea în parbriz şi cerea ajutor.

Connor acceleră din nou şi se puse în mişcare. Oamenii se întorceau să privească scena. Pentru Dumnezeu, gândi Connor, întreaga lume s-a pornit să-mi facă necazuri?

Şoferul se aruncă în faţa maşinii, dând cu pumnii în capotă. Connor încercă să-l ocolească, dar într-o fracţiune de secundă îşi dădu seama că, de-ar reuşi să fugă, şoferul va anunţa poliţia, va da numărul maşinii şi va descrie hoţul – iar patrula rutieră îl va căuta imediat pe şosea. Ce porcărie!

Ar fi mai bine dacă individul n-ar putea să vorbească în mod coerent un timp, îşi spuse Connor. Măcar puţin.

Fără să piardă timpul întrebându-şi conştiinţa, Connor trase de volan şi intră cu maşina în şoferul care răcnea. Lângă pompa de benzină era un butoi negru cu petrol, ce folosea de pubelă. Connor voia să-l izbească pe individ de butoi.

Nu remarcase însă stâlpii din beton care ţineau locului butoiul. Maşina îl strivi pe şofer de butoi, apoi de stâlpul rezistent din ciment. În loc să răstoarne lada de gunoi, maşina zdrobi omul, cu un trosnet puternic. Bara din faţă a vehiculului îl lovise în şolduri, împingându-l în suportul din ciment. Butoiul se turtise.

Un şuvoi de sânge izbucni din gura şoferului, o dată cu un ţipăt pe care Connor abia îl auzi. Puse schimbătorul de viteze în marşarier şi trase maşina înapoi.

Bărbatul căzu pe asfalt. Butoiul strivit căzu peste el. Clienţii

benzinăriei începură să ţipe şi alergară spre el.

– Rahat! exclamă Connor. De ce nu te-ai dat din drum?

Dacă oprea să-l ajute pe nenorocit, era arestat pentru că furase maşina. Iar când poliţiştii îi vor verifica actele, vor descoperi că-i acuzat de povestea cu *Zoroaster.* Şi toate astea pentru că idiotul ăla credea că rabla lui merita să moară pentru ea! *Nu, mulţumesc!*

Proprietarul maşinii zăcea ghemuit lângă pompele de benzină, când doi oameni se aplecară asupra lui. Din gură şi nas îi curgea sânge. Puştiul gras ieşi din magazin, să vadă ce naiba se întâmplă, apoi păli atât de tare, că nu i se mai vedeau coşurile.

– Lăsaţi-o baltă! zise Connor, apoi apăsă pe pedala de acceleraţie, făcând roţile să scrâşnească şi tulind-o din parcare.

Putea să se întoarcă pe autostradă, s-o ia spre est pe 210, apoi spre nord pe I-5, către I-40, care ducea spre Flagstaff. Dacă nu se oprea, putea să ajungă în şase, şapte ore.

Poliţiştii aveau nevoie de o oră ca să-şi dea seama ce se întâmplase la staţia de benzină. Chiar mai mult, dacă şoferul nu putea vorbi. Connor putea să treacă liniştit pe lângă ei. Iar patrula rutieră se aştepta să încerce să se piardă în întinsul Los Angeles, nu s-o ia spre est, către graniţa statului. Şi nici nu era vina lui.

Connor o luă pe rampa de intrare, pătrunzând în şuvoiul neîncetat al traficului. În urma lui rămaseră luminile staţiei de benzină.

Acum era liber să se întoarcă acasă.

27

Muncind pentru a trăi

În despărţitura ei mică, înconjurată de despărţituri identice, în biroul din Flagstaff al Societăţii de Asigurări Surety, Heather Dixon se întreba de ce continua centralista să-i facă ei legătura. Se uită la grămada de solicitări de despăgubiri de pe birou. Chiar dacă ar analiza solicitare după solicitare, fără să facă pauză toată ziua, mormanul de hârtii în aşteptare tot ar creşte cu trei degete pe oră.

Lucra mai mult decât un director. Şi n-o plăteau pentru asta.

Apăsă un buton al telefonului, pentru a prelua convorbirea, după care ţinu receptorul la ureche apăsându-l cu umărul, în timp ce completa formularele:

– Compania de Asigurări Surety, cu ce vă pot ajuta?

– Sper să puteţi, se auzi o voce de bărbat. Sunteţi a opta persoană cu care vorbesc.

– Îmi pare rău, domnule, suntem neobişnuit de ocupaţi şi…

– Înţeleg, zise bărbatul, ajuns la capătul răbdării. De obicei sunt un om calm. Dar dacă preluaţi informaţiile şi promiteţi că vă veţi ocupa de cazul meu, putem termina într-o clipă. De acord?

Avea un glas plin de bun simţ, care ar fi fost plăcut dacă n-ar fi exprimat exasperare.

– Da, domnule. Să vedem ce pot face.

– M-am prezentat de zece ori. Vreţi să-mi introduceţi numele pe calculator? Mă numesc Spencer Lockwood, se scrie cum se citeşte. Conduceam o maşină închiriată, o Mazda Protege, care s-a defectat lângă Valea Morţii, în California. Nu am putut să obţin înlocuirea ei, aşa că am fost obligat să închiriez alta, pe socoteala mea. Acum am ajuns în New Mexico şi am sunat să întreb dacă se poate plăti a doua închiriere de maşină din serviciile pentru depanarea de urgenţă, din asigurarea mea, pentru că societatea de închiriere refuză să o plătească.

– Cum de-au refuzat o asemenea cerere? întrebă Heather, încruntându-se. V-au spus motivul?

– Au pretins că trebuia să aştept o zi-două – probabil la marginea drumului – până îmi trimiteau altă maşină. Din moment ce am refuzat să-i aştept, ei susţin că nu-s obligaţi să plătească închirierea altei maşini.

Heather oftă, apoi îşi dădu părul brun-roşcat pe spate, un mod de a-l purta care n-o avantaja, dar era prea ocupată să-şi dea seama. Studenţii de colegiu de la centrală refuzau să aibă de-a face cu orice problemă ieşită din comun, mai ales în zilele groaznic de aglomerate, cum era aceea. Preluau numai solicitările de rutină şi lăsau calculatorul să le transmită pe cele cu probleme celor cu funcţii mai

înalte din firmă.

– Aţi putea discuta cu agentul dumneavoastră de asigurări, propuse Heather.

– Agentul meu e plecat din oraş pentru o săptămână şi vreau să scap de grija asta. N-am timp să vânez erorile care au apucat să pătrundă în calculatorul vostru.

Heather notă datele necesare pe un formular. Lockwood încerca din greu să fie amabil, aşa că se strădui şi ea.

– Bine, domnule Lockwood, o să fac tot ce pot. O să treacă vreo săptămână până o să primiţi confirmarea discuţiei noastre şi decizia pe care a luat-o Surety, dar n-o să vă uit. Vă promit.

– Mulţumesc, zise Spencer. Meritaţi să fiţi promovată, adăugă el, râzând.

– Merit, îl aprobă ea, fără să râdă.

Ţinu formularul în mână un moment, întrebându-se în ce teanc să-l pună. Apoi, deodată, Albert *Spune-mi Al* Sysco apăru, lovind cu palma în masă.

– Deci aşa merg lucrurile! Teancuri de hârtii pe birou, iar tu visezi cu ochii deschişi! Trezeşte-te, Heather!

Îi venea să ia o bâtă de baseball şi să-l pocnească în cap. Dar se apucă de treabă fără să exprime cu glas tare ce-i trecea prin cap.

Sortă mormanul de hârtii. Trebuiau introduse în calculator înainte să fie prelucrate solicitările, iar formularul lui Lockwood trebuia aprobat de un factor de decizie, de cineva ca Al Sysco. Heather se uită la el în timp ce pleca. Apoi scrise APROBAT pe solicitarea lui Lockwood.

Zâmbi şi puse hârtia în teancul de formulare completate.

28
Zăpăcit şi buimăcit

Când Todd ajunse în biroul lui Alex Kramer din laboratorul Oilstar pentru bioremediere, găsi uşa încuiată. Bileţele cu mesaje erau lipite pe tăblie, unul peste altul, formând un teanc. Todd le răsfoi. Chiar deasupra era un mesaj de la Iris. Vechi de trei zile. La două zile după petrecerea la care sărbătoriseră victoria. Se încruntă. Înţelegea de ce nu-l căutase Iris.

Multe birouri păreau la fel de goale, de parcă Oilstar oferise o vacanţă salariaţilor. Şi biroul lui Mitch Stone era închis. O notă scrisă de mână era prinsă cu o piuneză roşie chiar sub plăcuţa cu numele lui: LUCREZ ACASĂ. NECAZURI CU MAŞINA.

În zona golfului, maşinile rămâneau în pană pretutindeni – *benzina rebutată* de la rafinăriile Oilstar afectase o mulţime de vehicule, iar acum oamenii acuzau şi alte rafinării din zonă. Câţiva indivizi bănuiau că-i vorba de sabotarea deliberată a producţiei de benzină.

Enervat, Todd se duse la secretara direcţiei şi-i ceru să deschidă biroul lui Alex. Apoi se ţinu după ea, de parcă ar fi reuşit astfel s-o facă să se mişte mai iute.

– A sunat acum câteva zile şi a anunţat că-i bolnav. Nu l-am văzut de atunci.

Todd se uită în camera goală, întunecată. Începu să fie îngrijorat. Dacă vreun protestatar radical ca individul ăla, Torgens, hotărâse să-i vină de hac savantului răspunzător de producerea microbului Prometheus?

Biroul era gol, toate hârtiile fuseseră puse în dosare, de parcă Alex ştiuse că n-o să se întoarcă. Se aşteptase, în sinea sa, să găsească hârtiile împrăştiate peste tot.

– Nu mai ştiţi nimic de el de când, de marţi?

Secretara dădu din umeri şi răspunse:

– Nu-mi amintesc, domnule Severyn, atât de multă lume a rămas acasă din cauza traficului şi maşinilor defecte, că nu mai ştiu care-i situaţia. Nu-s mama lor…

– Bine, bine… mormăi el, apoi căută în portofel şi scoase o hârtiuţă cu numărul de telefon al lui Alex, care nu era trecut în cartea de telefon; după care luă telefonul şi întrebă: Ce număr trebuie să formez, ca să sun în exterior? Nouă?

– Nu, opt.

Formă numărul, în timp ce secretara îl privea bănuitoare.

Telefonul lui Alex sună, dar nu răspunse nimeni. Robotul fusese deconectat. Ciudat! Alex nu arătase bine după ce goniseră călare. Dacă zăcea singur acasă, prea bolnav ca să poată răspunde la telefon?

– Sunteţi sigură că n-a sunat? Nu telefonează nimeni la cei bolnavi, dacă nu revin la lucru?

Femeia oftă şi-şi împinse buza inferioară în afară. Pe dinţi se depusese un strat subţire de ruj.

– De obicei aşa facem, dar savanţii ăştia trăiesc în alt univers. Avem un individ care nu reuşeşte niciodată să se încheie cum trebuie la cămaşă, altul căruia trebuie să-i amintim în fiecare zi să mănânce… N-au program fix. Uneori lucrează noaptea, alteori nu vin de loc… Mai ales doctorul Kramer, după ce… a avut probleme personale, nu prea l-am văzut…

Todd aşteptă să sune telefonul de zece ori, apoi închise. Gândindu-se la petrecere, îşi aminti de camera închisă, plină cu fotografiile membrilor dispăruţi ai familiei. Alex Kramer locuia singur. Nimeni nu s-ar fi interesat de el, dacă nu făcea Todd acest lucru. Şi-i făgăduise lui Iris că va încerca să descopere ceva.

– Cred că o să trec pe la el… Mulţumesc, doamnă, zise el, luându-şi pălăria de cowboy şi părăsind biroul, lăsând femeia să încuie în urma lui.

În parcare, camioneta lui porni fără probleme. Todd oftă uşurat, apoi parcurse aleile înguste din rafinărie. Trecu pe lângă obişnuitul grup de demonstranţi, apoi se îndreptă către podul San Rafael şi comitatul Marin.

Todd nu avu probleme până ajunse pe autostradă. Trecu pe lângă maşini defecte – mai multe decât văzuse vreodată până atunci – şi descoperi că banda din stânga era liberă. Maşinile se mişcau lent, dar înaintau. Simţi un nod în stomac din cauza grijii şi a nerăbdării, iar grija pentru Alex crescu în timp ce trecu pe lângă o rulotă cu o şalupă cu motor, trasă la marginea drumului, apoi pe lângă o Toyota, după aceea pe lângă un camion de aprovizionare abandonat într-un refugiu. Se pregăti pentru tot ce putea fi mai rău.

Când Todd reuşi să parcurgă drumul de ţară ce străbătea colinele, fu încântat să vadă în curte maşina cu tracţiune pe patru roţi a lui Alex. Chevroletul cafeniu era parcat lângă conac, care părea încuiat şi părăsit. Alex trebuia să fie acasă. Dar de ce nu răspunsese la telefon? Ieşise la o plimbare călare?

Conduse camioneta pe alee, opri şi sări din maşină, merse iute către uşă, încercând să arate calm, dar devenind tot mai îngrijorat cu fiecare pas. Sună la uşă. Nimic. Mai sună o dată şi strigă:

– Hei, Alex!

Nerăbdător, încercă să deschidă uşa, apoi bătu. Niciun răspuns. Colinele acoperite cu iarbă şi pădurea din apropiere amortizau orice zgomot.

Mormăind, Todd se duse în spatele casei, strivind cu cizmele iarba uscată. Nu auzi nimic când se apropie şi simţi mirosul puternic, proaspăt, de grajd. Cei doi cai veniră lângă gard, când se apropie. Todd întinse mâna spre palomino, care întinse botul, căutând o bucată de zahăr sau un morcov. Observă că poarta din spate a ţarcului era deschisă, dar caii rămăseseră lângă grajd.

Todd se uită prin curte, apoi se duse şi închise poarta. Caii îl urmară, ca nişte căţei.

– Hei, Alex!

Nimeni nu răspunse. Puse mâna pe gâtul lui Ren. Mirosul de animal îl făcu să-i fie dor de Wyoming.

– Îmi pare rău, amice. O să-ţi dau zahăr mai târziu.

Sări peste gardul din lemn şi străbătu ţarcul. Caii se luară după el, aproape împingându-l cu boturile lor catifelate. Se aşteptase oarecum ca Alex să iasă din grajd, dar acolo nu era nimeni. Mai rău, ieslea era goală. Ren necheză.

– Ai răbdare! îl potoli Todd, apoi se duse în şură şi se întoarse cu braţele pline cu fân, pe care-l puse în iesle.

Mirosul de iarbă uscată rămase prins de cămaşă. Un miros plăcut. Caii se grăbiră să mănânce şi-l ignorară. În timp ce animalele mestecau, Todd îşi şterse sudoarea de pe ceafă.

Era clar că animalele nu fuseseră hrănite de o zi, poate chiar două. Nimeni nu-l văzuse pe Alex de la petrecere. Se întâmplase ceva teribil, dacă-şi neglijase caii. Din ce observase în timpul drumului lor călare, Alex iubea animalele.

Probabil că păţise ceva.

Todd considera că oamenii din California, în ciuda zâmbetelor lor artificiale şi ale saluturilor lor cordiale, îşi ignorau cu totul vecinii. Nu se interesau de ceilalţi, nu-şi păzeau casele unii altora, abia dacă se oboseau să facă un semn cu mâna când se duceau la cutia de scrisori. Dacă lui Alex i se întâmplase o tragedie, ceilalţi locuitori din zonă ar fi făcut pe orbii până când cineva ar fi avut grijă să rezolve problema.

Dar Todd nu era din California, iar în Wyoming oamenii aveau grijă unii de alţii.

Todd se duse în spatele casei, ocolind straturile cu flori care făcuseră seminţe. O masă pentru picnic era acoperită de praf, iar umbrela de deasupra ei, cu dungi albe şi albastre, se răsturnase de ceva timp. La intrarea din spate, dădu la o parte plasa şi încercă să deschidă uşa vopsită în alb, dar aceasta era închisă zdravăn, cu zăvorul.

Nu se gândi să solicite ajutorul cuiva. În ce calitate ar fi făcut o declaraţie că dispăruse Alex? Discutase cu el după petrecere, se plimbaseră călare puţin, dar nu putea să susţină că erau prieteni de multă vreme. Dar avea Alex vreun prieten vechi? Poliţia i-ar fi spus să

aştepte câteva zile şi să verifice iarăşi, poate apăreau elemente noi.

Numai că Todd îşi imagina că Alex este inconştient sau mort pe podeaua casei. Mai bine plătea un geam spart decât să-l lase pe microbiolog în casă.

Oricum, putea să-şi ceară scuze ulterior.

Todd căută fereastra cea mai mică prin care se putea strecura, cea de la spălătoria de lângă holul din spate. Apăsă rama ferestrei. Aceasta era încuiată, dar zăvorul îi permitea să se mişte un pic.

Se duse la camionetă, căută în trusa de scule până găsi o şurubelniţă mare, cu mâner din lemn. Se întoarse la fereastră şi, lucrând iute, dar cu grijă, o deschise fără să spargă geamul. Presupuse că viaţa la ţară îi dăduse lui Alex un sentiment de siguranţă, de aceea nu avea încuietori sofisticate. Părinţii lui Todd încuiau rareori uşile ranchului lor din Wyoming.

Se strecură pe fereastră şi ajunse într-o cameră, lângă maşina de spălat şi uscător. Simţi miros puternic de detergent, dar nu văzu haine în coşurile din plastic îngrămădite pe uscător.

– Alex! strigă el, mergând grăbit prin casă şi privind în toate părţile.

Luminile erau stinse şi perdelele trase, încăperile fiind cufundate în semiîntuneric. Se aştepta să-l găsească pe Alex ghemuit pe podea, poate sângerând. Trecu din cameră în cameră, căutând grăbit. Nimic.

Maşina lui Alex era acolo, uşile erau încuiate, caii nu fuseseră hrăniţi de câteva zile, dar erau amândoi acolo… Alex nu părea tipul de om care pleacă de acasă, lăsând totul baltă.

Todd rămase în sufrageria mare, lângă bar, şi se uită afară pe fereastră. Se întrebă dacă ar trebui să pună şaua pe un cal şi să-şi continue căutarea pe poteci. Dacă Alex ieşise seara, după plecarea lui Todd, şi nu se simţise bine, din cauza călăritului, a conversaţiei şi a amintirilor trezite? Poate se împiedicase în întuneric şi-şi rupsese gâtul, sau căzuse într-o râpă, sau avusese un infarct…

Dar casa părea să ascundă secrete, în umbrele din colţuri. Aerul era rece şi stătut, de parcă n-ar fi fost deranjat de mult timp.

Un miros slab, de ars, îl făcu să se uite în cămin. Văzu acolo o grămadă de hârtii şi cenuşă, precum, şi un teanc de agende de laborator, cu marginile arse. Pe una dintre coperte se vedea sigla albastră-aurie a firmei Oilstar. Trase grilajul de metal. Fulgi negri de funingine se ridicară din hârtiile arse.

Simţi un nod în stomac. Iris îi spusese la telefon că bănuia că se întâmplase ceva teribil de rău o dată cu împrăştierea microbului Prometheus, dar că voia să discute cu Alex înainte de a alarma pe cineva. De ce arsese Alex o mulţime de agende, când ar fi putut să le arunce, pur şi simplu?

Doar dacă nu voia să mai fie găsite.

– Alex! strigă el din nou.

Era din ce în ce mai sigur că nu avea să-l găsească pe microbiolog. Oricum, nu în viaţă.

Se duse prin coridorul îngust în dormitor, apoi în baie, care mirosea a mucegai şi a săpun vechi. Podeaua scârţâia sub cizmele lui de cowboy, în timp ce trecea prin camerele din spate. Patul din dormitorul principal era făcut, dar aşternutul arăta mototolit un pic, de parcă Alex se întinsese puţin înainte de a pleca.

Pe noptieră, lângă un pahar pe jumătate plin cu apă, se afla un revolver vechi, Smith & Wesson. Todd recunoscu un model de pe vremuri, de prin ’30 sau ’40. Fusese curăţat recent. Simţea mirosul puternic, metalic, al armei.

Todd se duse cu grijă lângă pat şi luă arma, apucând-o de mâner. Revolverul părea lipicios, dar Todd îşi dădu seama că mâna lui era transpirată. Mirosi ţeava, dar aceasta nu duhnea a praf de puşcă, deci nu se trăsese recent cu revolverul. Nu pricepea de ce Alex luase pistolul de la locul lui şi-l lăsase apoi undeva, în casă. Îşi pierduse curajul în privinţa a ceea ce intenţionase să facă? Todd îşi umezi buzele.

Când se întoarse în hol, Todd văzu că uşa celuilalt dormitor era închisă, ca şi cum ar fi oprit privirile pângăritoare ale străinilor. Puse mâna pe clanţa rece, apoi ezită.

– Alex? Eşti aici? întrebă el, după care bătu în uşă.

Aşteptă un moment, apoi trase aer în piept şi deschise uşa încet, aşteptându-se să-i sară ceva în faţă.

Jaluzelele fuseseră trase, lăsând camera într-o lumină slabă, cenuşie. Înainte ca ochii lui Todd să se obişnuiască, nasul lui simţi un miros sec, acru, de ceva rău, miros scârbos de moarte, o duhoare de carne putredă.

Alex stătea pe un taburet de bucătărie, chiar în mijlocul încăperii, prăbuşit şi nemişcat, parcă turtit de gravitaţie.

– Alex! strigă Todd, apoi îşi reveni din şoc.

Pipăi peretele, până găsi întrerupătorul. Lumina puternică, galbenă, izgoni umbrele.

– Auuu, Iisuse! Alex!

Todd făcu doi paşi înainte şi se opri. Alex Kramer stătea într-o poziţie ciudată, de parcă încheieturile i se topiseră pentru un moment, apoi îngheţaseră în rigiditatea cadaverică. Pielea lui avea o culoare cenuşie, cea pe care o are cineva mort de aproximativ o zi.

Avea capul lăsat, cu bărbia şi barbişonul cărunt rezemate de baza gâtului. Ochii îi erau închişi, înconjuraţi de păienjenişul ridurilor.

Purta haine confortabile, blugi decoloraţi şi o cămaşă obişnuită. Nu avea pantofi, doar nişte ciorapi de-un alb cenuşiu. Ţinea în poală o mână, în care strângea ochelarii. În cealaltă mână se afla o fotografie,

cu faţa în jos, lipită de pantaloni.

Todd se duse spre el, simţindu-se ca un intrus. Se întinse să ia fotografia, când vârful cizmei lui lovi ceva care se rostogoli sub scaun.

Se apleacă şi ridică trei sticluţe portocalii pentru medicamente. Nu recunoscu numele, dar avu impresia că erau calmante foarte puternice. Sub celofanul îngălbenit, data de pe etichetă arăta că medicamentul expirase cu cinci ani în urmă.

Informaţiile se legară între ele, iar Todd şi-l imagină pe Alex luând revolverul din dormitorul principal, stând nemişcat în pat, decis să se sinucidă, apoi alegând altă cale, o metodă care nu era atât de violentă. Dar, în cele din urmă, la fel de eficientă.

Todd rămase în genunchi, clipind de câteva ori din ochii care-l usturau, apoi atinse fotografia din poala lui Alex. Se ridică şi desprinse poza din strânsoarea mortului. În ea se vedea o femeie frumoasă, fină, cu păr scurt şi machiaj subtil, făcut cu grijă. Avea un zâmbet abia vizibil, ce părea să treacă pe lângă Todd, de parcă ar fi fost adresat altcuiva.

– De ce naiba ai făcut asta, Alex? şopti Todd, mototolind borul pălăriei de cowboy, pe care o ţinea în mâna stângă. Lucrurile nu puteau fi chiar atât de rele!

Pe pereţii dormitorului transformat în cameră memorială se aflau alte fotografii, certificate, documente, care păreau a emite un zgomot de fond, o forfotire de fantome şi amintiri, momente îngheţate pe care Alex le capturase în încăperea aceea şi refuzase să le elibereze. Iar acum arsese agendele acelea despre Prometheus şi se dusese să-şi întâlnească familia.

Todd rămase locului, incapabil să se mişte, buimac. În cele din urmă, după ce-l mai privi o dată pe Alex, se duse să caute un telefon şi să anunţe poliţia, compania Oilstar şi pe Iris Shikozu.

29
Numărătoare inversă finală

Iris Shikozu se simţea de parcă ar fi fost pe *Titanic,* ştiind că era condamnată să se scufunde, dar incapabilă să facă ceva.

În afară de zumzetul pompelor cu vid şi al instalaţiei de climatizare din laborator, nu auzea zarva studenţilor pe coridor, nici zgomotul pantofilor oamenilor care mergeau, nici sunetul îndepărtat al unui profesor ce ţinea o prelegere într-o aulă. Iris nu se ostenise să mai pornească instalaţia stereo din momentul în care Todd îi spusese că intenţiona să se ducă acasă la Alex Kramer. Aştepta s-o sune, măcar ca să-i confirme ceea ce descoperise despre Prometheus şi despre defecţiunile mijloacelor de transport.

Cercetarea codului genetic dovedise că Prometheus distrugea benzina la fel de bine cum devora scurgerea de ţiţei de pe *Zoroaster.* Iar microbul pe care Alex Kramer îl pusese la dispoziţie pentru răspândire era foarte diferit de cel din mostra de control pe care i-o dăduse lui Iris pentru teste şi verificare.

Prin intermediul lui Francis Plerry, de la Inspecţia şi Poliţia Mediului, Iris solicitase o întrerupere drastică a vânzărilor şi transporturilor de benzină din zona golfului, cel puţin până când puteau afla cât de mult se răspândise microbul Prometheus. Dar guvernatorul refuzase să aprobe o acţiune care putea produce panică.

Iris anunţase însă pe toată lumea, sperând că se va găsi cineva care să respingă rezultatele la care ajunsese. Dar toţi colegii ei ajunseseră la acelaşi rezultat. Mulţi dintre cercetători văzuseră imediat implicaţiile analizelor şi începuseră să dea telefoane pretutindeni.

Benzina fusese infectată cu hibridul Prometheus, complet la întâmplare. Defecţiuni neaşteptate avuseseră loc în tot statul, iar contaminarea se răspândea exponenţial, de la rezervor la rezervor, de la benzinărie la benzinărie. La ştirile de noapte, Iris aflase despre propagarea defecţiunilor mecanice în Chicago, Denver şi Dallas. Era o molimă, pur şi simplu. *O molimă a petrolului.*

Într-un acces de panică, Iris se duse la chiuveta de lângă cafetieră şi-şi spălă de trei ori mâinile cu săpun şi piatră ponce. Dacă microbul ăla devora octanii cu atâta poftă, ar putea să mănânce şi hidrocarburile cu lanţ scurt din trupul ei. Se uită la instrumentele pe care le atinsese. Vietatea începuse, probabil, să distrugă alţi polimeri.

Luă ceaşca de plastic, aruncă zaţul în chiuvetă şi-şi turnă cafea fierbinte, sorbind din ea, în timp ce se străduia să-şi împiedice mâinile să tremure.

Telefonul ţârâi strident. Aproape răsturnă cafeaua, făcându-şi loc printre echipamentele îngrămădite. Apucă receptorul la al treilea apel.

– Alo?

– Iris, aici Todd, se auzi glasul foarte serios al bărbatului.

– Pot să discut cu doctorul Kramer? E vorba de ceva foarte important.

– Alex e mort, îi răspunse Todd, după o scurtă ezitare.

– Mort? întrebă Iris, neştiind ce să spună. Cum a putut să moară şi să ne lase cu necazul ăsta?

Iris strânse buzele mici, apoi se aşeză pe un scaun vechi, scârţâitor, de lângă biroul ei. Trase hârtiile într-o parte, ca să-şi poată rezema cotul.

– Todd, n-ai idee cât de gravă e situaţia! Kramer a făcut ceva microbului Prometheus…

– Ştiu. Alex şi-a ars notiţele, acasă, apoi… s-a sinucis. Indiferent ce-a făcut, chestia se împrăştie nebuneşte! Ar trebui să vezi mulţimea de maşini rămase în pană pe şosele. Parcă spusese că nu se răspândeşte prin aer.

– În momentul ăsta, zise Iris, simţind cum o cuprinde panica, nu cred nimic din ce-a promis doctorul Kramer. Sunt convinsă, adăugă ea, încercând să rămână calmă şi lovind cu un pix în tăblia biroului ei, provenit din surplusurile guvernamentale, sunt chiar sigură că Prometheus se răspândeşte din benzinărie în benzinărie. Atunci când o maşină contaminată face plinul, lasă câţiva microbi pe capătul furtunului. Toţi cei care cumpără ulterior benzină se infectează.

Todd tăcu, de parcă digera informaţia, apoi exclamă:

– Sfinte Sisoe! Şi ce sugerezi să facem?

– În momentul ăsta trebuie să declarăm zona în carantină, dacă-i nevoie chiar întregul stat California. Cu cât acţionăm mai repede, cu atât mai repede putem opri răspândirea microbului. Maşinile nu pot merge prea mult cu benzină infectată, asta limitează distanţa transportării microbului. Dacă convingem poliţia să închidă graniţele statului…

– Ce-i cu avioanele şi navele?

– Prometheus are o singură caracteristică: atacă octanii. Trebuie să plec, am multe de făcut, trebuie să iau legătura cu mulţi oameni. O să fie dificil.

Todd rămase tăcut un moment, apoi zise:

– Sunt în locuinţa lui Alex. Trebuie să aştept poliţia şi procurorul. Cred… Cred că plănuise toate astea. M-a rugat să am grijă de cai, cu câteva zile în urmă… Cum pot să te ajut? întrebă el, după o scurtă ezitare.

Mintea ei lucra iute, stabilind priorităţile, agenţiile pe care urma să le contacteze… Mâinile îi tremurau – de emoţie sau de frică? Avea prea multe lucruri de făcut.

– Trebuie să iau legătura cu conducerea Oilstar-ului. Nu cunosc pe

nimeni…

– Ai nevoie de mine în Stanford?

– Da, sigur.

Răspunsul venise imediat, iar Iris îşi dădu seama că voia ca bărbatul să fie lângă ea, măcar ca s-o sprijine moral cât încerca să-şi pună ordine în gânduri. Dacă ar fi dispus de mai mult timp…

Apoi se gândi la spusele lui şi se corectă:

– Nu, aşteaptă! Nu ştim cât timp vor rezista vehiculele noastre. Îţi va fi greu să ajungi aici.

– Apucă-te să plănuieşti cum putem scăpa din chestia asta. Iar eu o să am grijă de mine. Şi dacă ai nevoie de o legătură la Oilstar, o să intru direct în biroul Emmei Branson, chiar dacă va fi nevoie să dobor paznicii. Nu te lăsa abătută de nimeni de la ce-ţi propui.

– M-am lăsat vreodată?

– Nu, râse el scurt după o scurtă pauză, cred că nu.

După ce puse receptorul în furcă, Iris se gândi, în amănunt, la ce ar trebui făcut. Dacă era vorba cu adevărat de o molimă, existau planuri de urgenţă la Centrele pentru Controlul Molimelor, la Centrul Naţional de Comandă al Armatei şi la Agenţia Federală pentru Managementul Crizelor – zeci de locuri care ar fi putut s-o ajute.

Francis Plerry. Trebuia să lucreze prin intermediul lui. N-o putea ajuta prea mult, dar avea să pună nişte roţi în mişcare. Avea, oricum, acces la guvernatorul din Sacramento. Iris îşi căută poşeta, o găsi în spatele unei enciclopedii chimice, scotoci printre cărţile de vizită şi găsi numărul lui Plerry. Sună, dar linia era ocupată. Fir-ar să fie!

Luă ceaşca de cafea, sorbi din ea şi-şi fripse limba, apoi formă din nou numărul. Telefonul sună îndelung, până răspunse o voce feminină, care o rugă să aştepte.

Se întinse iar după ceaşcă. Secundele treceau. Cât timp o să treacă până când guvernatorul o să impună o carantină a vehiculelor, să nu treacă nici măcar o muscă?

– Alo?

– Domnul Plerry? Sunt Iris Shikozu, de la Stanford…

În timp ce vorbea, ceaşca din plastic se turti, de parcă se topea. Apoi se descompuse în mâinile ei. Lichidul fierbinte i se împrăştie pe bluză. Iris sări, scuturându-şi mâna şi privind ceaşca.

Dar cafeaua nu era chiar atât de fierbinte. Ce topise ceaşca? Ceva ce distrusese plasticul… *polimerii de hidrocarburi…*

Simţi că i se înmoaie genunchii.

Vocea lui Plerry se auzi din receptorul căzut pe podea:

– Alo, domnişoară Shikozu! Vă simţiţi bine?

Iris rămase ca vrăjită, privind ceaşca ce se transformă într-o spumă albă, în mijlocul bălţii de cafea, după ce scosese un trosnet slab. Apoi alunecă de pe scaun şi căzu în genunchi.

– Oh, nu!

– Domnişoară Shikozu?

Iris cufundă degetele în resturile lipicioase ale ceştii şi se uită la spuma albă. Microbul Prometheus nu se mai propaga prin contact fizic direct.

Ataca acum plasticul făcut din petrol, aşa cum făcuse cu benzina.

Şi se răspândea prin aer.

PARTEA A DOUA
COLAPSUL

30
La treisprezece kilometri înălţime

Locotenentul de marină Bobby Carron ieşi din cazarma ofiţerilor necăsătoriţi şi privi cerul fără nori. O zi perfectă pentru zbor. În câteva ore, el şi coechipierul său vor fi în avioane de luptă identice, F/A-18, se vor ridica din Centrul naval pentru armament din China Lake, din platul deşert californian, şi vor zbura zgomotos deasupra ţării.

În lumina dimineţii, Bobby se întinse, să înlăture orice rămăşiţă de somn. Din baza militară se vedea peisajul albiei secate de lac – *centrul minunat al oraşului China Lake* – care se întindea nestânjenită kilometri întregi, albă şi ameţitoare. Uzinele chimice de lângă Trona adunau şi prelucrau praful de acolo, dar marina SUA solicitase, pentru uz propriu, o porţiune din peisajul acela deprimant.

Bobby se simţea odihnit şi pregătit pentru misiunea de traversare a ţării. Mai avea câteva ore până o să-şi ridice trenul de aterizare, dar avea nişte comisioane de făcut, înainte de a pleca pentru o săptămână din bază. Dacă voia să aibă culoar de zbor până în Corpus Christi, în Texas, nu trebuia să plece mai târziu de momentul programat. Dacă pleca mai devreme, cu atât mai bine – avea mai mult timp pentru plajă, surf şi gagici.

Deasupra lui, un aparat experimental îşi forţa motoarele, ca să spargă tăcerea zorilor. Flăcări de şapte metri ţâşniră în urma motorului îndepărtat.

O uşă de pe coridor se deschise, iar Bobby văzu un cap încununat de o claie de păr roşu. Bobby rânji. De data asta n-o să aibă probleme cu datul jos din pat al amicului său Ralph Petronfi, zis *Dezgustătorul.* Încă de pe vremea când fuseseră colegi de cameră la Academia de Marină, Petronfi dormea oriunde – cu excepţia zilei când zbura.

– Hei, Dezgustătorule! şuieră Bobby către el – înclinaţia lui Petronfi de a-şi voma micul dejun în timpul zborului era legendară.

Dezgustătorul îl privi somnoros şi mormăi:

– Salut, Rino. Eşti pregătit pentru plajă?

– Mai am doar să-mi curăţ jeepul. Şi să mănânc ceva.

– Am completat planul de zbor. Vrei să plecăm devreme?

– După ce-mi termin treaba.

– O să anunţ escadrila că zburăm înainte de momentul stabilit.

– Grozav!

Bobby se întoarse în cameră, luă costumul cenuşiu de zbor din dulap şi-l îmbrăcă, pipăind mulţimea de buzunare, ca să vadă dacă în ele se găsea ce-i trebuia: hartă, chei, portofel, stilou, gumă de mestecat. Apoi se duse la Clubul ofiţerilor, unde hăpăi un mic dejun compus din ouă, friptură fierbinte şi oranjadă din prafuri – o masă bogată în proteine, încât să nu aibă nevoie să mănânce în timpul zilei,

când zbura singur în carlinga strâmtă. Dezgustătorul postea de obicei înaintea unui zbor lung, ca să nu vomite în masca de oxigen dacă întâlneau o zonă cu goluri de aer.

După aceea, în drum spre jeepul murdar de noroi, Bobby îşi luă sacul de zbor, din nailon. Îl pregătise de seara – slip pentru înot şi două schimburi de blugi şi cămăşi din bumbac. Baza de antrenament a marinei de lângă plaja din Texas era locul favorit al echipajelor care traversau ţara, pentru că puteai să faci surf şi găseai tipe în bikini. Bobby avea o viaţă plăcută, zbura în fiecare zi, trăia din salariu, nu avea copii, nici pensie alimentară de plătit. Într-un timp, dusese dorul fotbalului, dar zborul îi ocupa acum tot timpul.

Jeepul lui negru, din parcarea cu pietriş, era plin de noroi după o săptămână de colindat prin jurul secatului lac Owens. Îi plăcea să treacă prin băltoacele de apă sălcie şi să împrăştie sare şi praf în urma lui. N-ar fi vrut să piardă timpul spălând jeepul acum, dar ştia ce pagube putea să facă vopselei noroiul alcalin. Având puţin timp la dispoziţie până la şedinţa dinaintea zborului, Bobby decise să folosească spălătoria cu autoservire a bazei, aflată doar la trei cvartale distanţă.

Se urcă în maşină, vârî cheia în contact şi încercă să pornească motorul. Acesta porni cu greu, de parcă jeepul ar fi rămas fără benzină. Indicatorul arăta că rezervorul era plin. Bobby se încruntă – abia făcuse plinul când se întorsese, aseară. Simţi o duhoare slabă de ouă clocite.

Conduse maşina, care dădea rateuri, pe strada mărginită de barăci vechi. Opri în parcarea spălătoriei, înţesată de tot soiul de vehicule. Sări din jeep şi intră în clădire. O femeie căpitan şi doi bărbaţi în civil stăteau la rând în faţa recepţiei. Alte două femei – soţii de militari – stăteau pe scaune, aşteptându-şi bărbaţii.

Bobby ascultă mecanicul luând informaţii de la primul client. Telefonul sună, dar cel de la birou îl ignoră. Bobby se uită la ceas. Cele două femei de pe scaunele din plastic arătau nerăbdătoare şi supărate, de parcă ar fi fost acolo de mult timp. Oftă. O să lase jeepul acolo şi o să meargă pe jos până la sediul operaţional al zborurilor. Regreta că nu poate să cureţe noroiul, dar era doar un jeep, nu un Jaguar. Jeepurile trebuiau să fie murdare.

– Avem cinci persoane înaintea dumneavoastră, domnule locotenent, spuse angajatul service-ului – care arăta hărţuit –, cu o curtoazie surprinzătoare. Nu ştiu dacă reuşim să terminăm în dimineaţa asta.

– Pot s-o las aici? Lipsesc toată săptămâna.

– Bineînţeles, răspunse individul, arătându-i un teanc de comenzi de reparaţii, în trei exemplare, de pe birou. Completaţi un formular şi semnaţi-l.

Bobby îşi mâzgăli numele, precum şi datele jeepului.
– Se pare că sunteţi foarte ocupaţi. Ce s-a întâmplat?
– A început în dimineaţa asta. Cred că avem benzină proastă, din aceea despre care s-a vorbit, dar noi o luăm din Bakersfield, nu din rafinăriile din San Francisco.
Bobby scotoci în buzunar după chei şi le puse pe birou:
– O să mă întorc pe data de nouă.
Ieşi, îşi luă sacul de pe scaunul maşinii, trase husa de pânză peste jeep, apoi porni pe stradă. După norocul pe care-l avea, probabil că în Corpus Christi se va porni un uragan în timp ce va fi încă în aer, aşa că va fi silit să aterizeze în Del Rio…
Comandamentul escadrilei se afla într-o clădire cu un etaj, vopsită în alb, ca să reflecte căldura soarelui. Mascota escadrilei, un diavol tasmanian cu o săgeată înfiptă în cap, era desenată pe zidul exterior din zgură. În interior, pe pereţi atârnau fotografii în care se vedeau: un vechi F-4 decolând de pe puntea din lemn a unui portavion, o patrulă din P-3-uri leneşe zburând deasupra oceanului, două F-14 Tomcat lansând rachete… La capătul holului, o serie de uşi conduceau către camera de pregătire, secţia meteorologică, punctul sanitar şi biroul comandantului.
Intră în zona de pregătire a zborului şi-l văzu pe Dezgustător, într-un costum cenuşiu, aplecat peste un pupitru înalt, cu un pix roşu în mână. Panoul de afişare era plin cu hărţi, liste de la calculator şi note către aviatori.
– Abia am terminat planul de zbor, Rino, zise Dezgustătorul. Vreau să plecăm până nu mă apucă foamea. Eşti gata?
– Mda, mormăi Bobby. M-a lăsat jeepul, a trebuit să-l las la service.
– Din ce-am auzit în camera de pregătire, ai avut noroc că ai reuşit să te înscrii pe lista de aşteptare. Atelierul bazei e plin, nu se mai primeşte niciun vehicul.
Bobby îşi aminti de individul care rămăsese fără benzină în Valea Morţii.
– Avem de-a face cu un sabotaj?
– Da, cu noua armă secretă a comuniştilor. Schimbă, în mod magic, motoarele făcute în America în chestii fabricate în Coreea de Nord. De aia se strică toate.
– Mulţumesc pentru explicaţie, mârâi Bobby, lăsându-şi sacul lângă piciorul mesei. Hai s-o tulim de aici până nu ne anulează zborul.
– Am aşteptat trei luni misiunea asta şi n-o să las nişte benzină de proastă calitate să-mi strice vacanţa! Uită-te pe planul de zbor, mă duc să mă înţeleg cu cei de la meteo, zise Dezgustătorul, împingând hârtiile spre Bobby.
Bobby privi ruta pe care o trasase Dezgustătorul cu pixul. Urmau să facă drumul cu o oprire intermediară la baza aeriană Nellis, din

Nevada, chiar la periferia Las Vegasului. Ar fi putut să ajungă în El Paso, dar dacă tot aterizau, era preferabil să-şi petreacă timpul în Las Vegas, decât în oraşul de la graniţa Texasului…

– Amice, avem o problemă, se auzi vocea Dezgustătorului prin zgomotul de fond al motoarelor cu reacţie.

Bobby avu nevoie de o secundă ca să se smulgă din visarea cu ochii deschişi despre briza mării, nisipul fierbinte şi o masă cu crevete din golf. Se aflau la o oră de Las Vegas, deasupra deşertului arid din centrul New Mexico-lui. Ghemuit în carlinga avionului de luptă pentru o singură persoană, Bobby luă receptorul. Porni radioul, folosind frecvenţa stabilită anterior cu Dezgustătorul.

– Ce s-a întâmplat?

Descoperi aparatul F/A-18 Hornet al partenerului său la trei kilometri în faţă. Dâre albe se scurgeau din motor în aerul rece, rarefiat.

– O defecţiune la indicatorul pompei de carburant. Nu arată bine.

– Încearcă procedura de reparaţii de urgenţă numărul unu, propuse Bobby.

– Am format deja numărul ăla afurisit. Nu-i o eroare de citire.

– Cum e alimentarea?

– Aproape nulă. Am semnale ciudate pe panoul de comandă. Ceva nu merge cum ar trebui.

Bobby privi aparatele din propria-i carlingă. Lucrurile păreau în regulă.

– Ce crezi că s-a întâmplat?

– Aş zice că am rămas fără combustibil – dar abia am făcut plinul la Nellis. Poţi să te apropii şi să verifici dacă se scurge ceva dintr-un rezervor?

Bobby apăsă pe transmiţător de două ori, ca să-i dea de înţeles că acceptă, apoi trase de manşă. Simţi imediat acceleraţia, de îndată ce motoarele înghiţiră mai multă benzină. După care încetini, să aibă aceeaşi viteză ca şi Dezgustătorul, şi se apropie de avion. Zbură pe deasupra lui, examinându-l.

– Negativ. Nu văd nimic în neregulă.

Începu să se îndepărteze de aparatul partenerului său, când se uită la altimetru.

– Hei, fii atent la altitudine!

– Pierd viteză, răspunse colegul său, îngrijorat.

– Eşti gata să declari o situaţie de urgenţă?

Aştepta, ascultând pârâiturile din receptor.

– Ah… încă nu, zise în cele din urmă Dezgustătorul. Ar fi bine să găsim un loc unde să pun jos copilaşul ăsta…

– Încheiat, spuse Bobby, simţind un amestec de uşurare şi grijă.

Continuă să zbori, o să mă ocup de problemă.

Reduse viteza şi căută în buzunarul pantalonului. Scoase o hartă aeriană a statelor din sud-vest, o desfăcu şi o rezemă de panoul de comandă din carlingă. Netezi hârtia şi căută cea mai apropiată cale de scăpare, dar nu văzu nimic în vecinătate. Porni radioul.

– Nu-i de bine, Dezgustătorule. Chem cavaleria!

Înainte de a lua legătura, Bobby privi SNI-ul său – Sistemul de Navigaţie Inerţială. În zborul lor de rutină, fuseseră preluaţi cu câteva minute înainte de centrul de control regional al aviaţiei din Albuquerque.

Dezgustătorul răspunse că-l auzise doar cu două pocnete prin radio, fără niciun cuvânt. Bobby se gândi că individul avea necazuri mai mari decât presupunea el.

Schimbă frecvenţa ca să prindă centrul de control şi-şi păstră vocea calmă şi fermă, când spuse:

– Albuquerque, aici Zero Şase al Marinei, plecat din China Lake. Ne aflăm la aproximativ două sute de kilometri sud-est de Patru Colţuri. Cerem localizarea imediată a celui mai apropiat aerodrom.

– Zero Şase al Marinei, aici Albuquerque. Aveţi o urgenţă?

Bobby se gândi iute ce să spună. Una era dacă Dezgustătorul încerca şi reuşea să aterizeze – dacă avionul nu avea nimic, umpleau rezervorul, urcau iar şi o tuleau spre plajă. Nicio problemă, nicio grijă, niciun fel de hârtii de completat. Dar, dacă declarau că au o urgenţă, atunci se dezlănţuia iadul – în cazul cel mai bun trebuiau să apară în faţa unei comisii de anchetă.

Bobby îşi umezi buzele, aerul de înaltă altitudine era uscat.

– Ah, Albuquerque, avem ceva necazuri, dar nu suntem gata, pentru moment, să declarăm o situaţie de urgenţă. Vă rog să ne indicaţi locul celui mai apropiat aerodrom.

– Înţeles, Zero Şase al Marinei. Puteţi să vă îndreptaţi spre Santa Fe sau Los Alamos către nord, sau să păstraţi cursul, apropiindu-vă de trei aerodromuri din zona Albuquerque. Vă rog să ne informaţi în ce situaţie sunteţi.

Avionul Dezgustătorului continua să coboare. Vocea pilotului se auzi prin radio, plină de încordare:

– Mi-e tot mai greu să manevrez aparatul, amice! Nu-s convins că am chef să încerc să aterizez în munţii din jurul Los Alamos-ului…

Deodată, pauze mari apărură în jetul avionului Dezgustătorului, de parcă motorul ar fi fost oprit şi pornit, într-o succesiune rapidă. Bobby apucă manşa cu mâna transpirată, în timp ce pe spate îi curgea sudoare rece ca gheaţa.

– Dezgustătorule, ce-i cu tine?

Vocea partenerului păru încordată, stăpânită, când răspunse:

– Mă lupt cu motorul ăsta care se opreşte, Rino. Chestia asta vrea

să se prăbuşească. Crezi că au pus apă în benzină, la Nellis? Blestematul de JP-4 al aviaţiei…

Glasul se întrerupse, în radio se auzea doar zgomot de fond.

– Dezgustătorule, mă auzi?

Bobby aşteptă o secundă, sperând, rugându-se ca lucrurile să se îmbunătăţească. Dar nu se îmbunătăţiră. Neprimind niciun răspuns, Bobby mări viteza la maximum. Avionul de vânătoare se năpusti prin aer. Aparatul Dezgustătorului se prăbuşea ca o piatră. Bobby comută radioul. Se simţea neajutorat, incapabil să facă ceva. Doar să privească.

– Dezgustătorule, mă auzi?

Apoi coborî în picaj, urmând coborârea colegului său. Se uita prin centroplanul transparent. Avionului Dezgustătorului nu mai lăsa dâra de vapori condensaţi, din motor nu mai ieşeau flăcări – se oprise complet. Dar de ce nu mai răspundea? Exista o explicaţie. Dacă motorul nu mergea, nu mai avea nici electricitate, deci radioul nu-i mai funcţiona. Direcţia şi stabilizatoarele puteau fi acţionate prin sistemul hidraulic, deci Dezgustătorul mai controla un pic aparatul, dar fără impulsul dat de motor, avionul cobora un metru la fiecare zece pe care-i parcurgea. Colegul lui nu avea prea mult timp la dispoziţie, în care să se ejecteze.

Bobby se comută pe frecvenţa gărzii de urgenţă:

– Ajutor! Zero Şase al Marinei solicită ajutor. Sud-est de Patru Colţuri. Avem o întrerupere de motor şi coborâm rapid. Cerem intervenţie de urgenţă.

Se apropie de avionul Dezgustătorului, aripă lângă aripă. Respira sacadat aerul rece. Vedea casca prietenului său în carlingă. Stătea cu capul aplecat, luptând zadarnic cu comenzile hidraulice care nu-l ascultau.

Bobby ştia că nu putea opri zdrobirea inevitabilă – la viteza aceea, Dezgustătorul urma să lovească solul cu o viteză de opt sute de kilometri pe oră. Se uită la altimetru. Ajunseseră la cinci mii de metri şi coborau iute.

Prin radio se auzi vocea controlorului de trafic din Albuquerque.

– Am pierdut legătura cu voi, Şase al Marinei! Mă auzi?

– Hai, Dezgustătorule, apasă!

Bobby îşi trase aparatul de-o parte, să lase loc celuilalt să se ejecteze – dar nu se întâmplă nimic. Altimetrul continua să scadă.

– Hai odată!

Colegul lui nu avea nicio şansă să aterizeze, nici chiar dacă ar fi recăpătat controlul asupra aparatului. Bobby se uită afară: un teren accidentat, cafeniu, le venea în întâmpinare.

– Zero Şase al Marinei, mă auzi?

Ignorând controlorul de la sol, Bobby trase de manşă în dreapta,

rostogolindu-se sub aparatul Dezgustătorului, mărind viteza mai mult decât căderea avionului de vânătoare. Trebuia să-l facă pe amicul său să nu mai fie atent la aparate. Ţinându-şi răsuflarea, Bobby ajunse sub Dezgustător şi acceleră brusc, cu un sunet ca explozia unei bombe. Accelerarea brutală îl lipi pe Bobby de scaun.

Dezgustătorul părea că se luptă cu comanda dispozitivului de ejectare. Bobby reduse acceleraţia şi împinse manşa. Făcu o curbă şi încercă să vadă unde-i celălalt aparat. Cerul se rotea deasupra lui, deşertul arăta ca o crustă cafenie, cu ieşituri din lavă, roase de timp şi cu dune de nisip.

– Unde eşti, Dezgustătorule?

După o clipă, văzu o izbucnire de lumină. Un nor imens, cafeniu, se ridică din pustiu, acolo unde avionul de vânătoare izbise solul. Bobby zăbovi o fracţiune de secundă, nevenindu-i să creadă că prietenul său rămăsese prins în carlingă. Scoase un răcnet printre dinţi, apoi trase de manşă, ridicând avionul în aer. Privi cerul, căutând o paraşută, un scaun de ejectare.

– Hai, hai odată!

Apoi simţi că propriul lui avion se zguduie.

Se uită la indicatorul de combustibil. Se părea că pompa nu funcţiona corect. Viteza de circulaţie de la rezervor la motor scădea continuu. Se stricase ceva, exact ca la avionul Dezgustătorului.

– Ce naiba!

Difuzorul prinse viaţă:

– Zero Şase al Marinei, ţi-am pierdut urma! Te căutăm. Te rugăm, răspunde! Estimăm că eşti la nord de aeroportul Double Eagle din Albuquerque. Ne auzi?

Bobby îşi scutură capul, să-şi revină din şoc. Adrenalina curse prin tot trupul, ascuţindu-i simţurile. Altimetrul arăta că urcase la patru mii de metri, iar în afară de defecţiunea arătată de indicatorul pompei, nimic nu arăta că ar avea alte probleme. Nu încă. Ştia că trebuia să facă ceva – să încerce să aterizeze, ca să nu fie luat prin surprindere, ca prietenul său. Nu vedea nici urmă de paraşută.

Viaţă sau moarte. Izgoni teama şi neajutorarea. Nu avea timp de ele acum. Bobby acceleră puternic. Îşi dădu seama că avea doar câteva minute ca să găsească un loc de aterizat, mai ales dacă molima subită a penelor de motor îi lovise avionul.

Porni radioul şi spuse în microfon:

– Ajutor, Albuquerque! Zero Şase al Marinei declară situaţie de urgenţă. Încerc să ajung la aeroportul Double Eagle. Un avion din misiunea noastră s-a prăbuşit, la aproximativ patruzeci şi cinci de kilometri în urma mea. Pompa de combustibil este defectă, iar dacă motorul nu mai funcţionează, n-o să mai pot transmite. Cer asistenţă de urgenţă imediat, spumă, pompieri…

– Eşti la douăzeci şi patru de kilometri, Zero Şase al Marinei. Vă rog să aflaţi că nu există echipament de urgenţă la Double Eagle. Repet, nu există echipament de urgenţă…

– Grozav! mormăi Bobby.

Din ceea ce văzuse pe hartă, trebuia să zboare pe deasupra oraşului ca să ajungă la aeroportul municipal, ceea ce însemna să rişte vieţile a mii de oameni dacă nu reuşea să-şi stăpânească avionul.

Mări viteza cât putu, sperând să ajungă la aeroport înainte să se defecteze ceva. Încerca să păstreze un echilibru între altitudine şi viteză, ştiind că trebuia să renunţe la una în schimbul celeilalte. Dar nu voia să cadă în aceeaşi capcană ca şi prietenul său şi să piardă stabilitatea, luptând cu comenzile hidraulice.

Linia zgrunţuroasă a munţilor Sandia apăru în depărtare. Sub el, solul deveni mai neted, lăsând în urmă terenul accidentat. Putea să reuşească.

– Zero Şase al Marinei, te rog să afli…

Radioul muri brusc, lăsând în carlingă o tăcere ciudată, întreruptă doar de şuieratul vântului. În aceeaşi clipă, simţi o zdruncinătură teribilă, când motorul se opri, iar sistemul electric îşi încetă funcţionarea. Ce naiba se întâmpla cu sistemul de rezervă? Nu avea legătură cu motorul principal. Aşa ceva nu se putea întâmpla!

Adrenalina şi teama de-o clipă îi înlăturară întrebarea din minte. O să se gândească mai târziu. Bobby apăsă cât putu de puternic, să coboare toate eleroanele, pentru a mări curbura aripilor, încercând să ia înălţime.

Descoperi aeroportul în stânga. Se îndreptase prea mult spre sud. Blestemând, îndreptă botul avionului spre stânga, încercând să nu facă nimic ce-ar putea să scoată avionul de sub controlul lui precar. Trebuia să se ejecteze. Nu avea cum să aterizeze. Nu avea cum.

Dar ce se întâmplase cu Dezgustătorul? Încercase să se ejecteze şi eşuase dintr-un motiv necunoscut? Sau aşteptase prea mult, preocupat de manevrarea comenzilor?

Văzu o dungă lungă, verde – Rio Grande. Ce loc în care să rămâi fără benzină! Încercă disperat să întoarcă avionul, dar acesta se clătină puternic.

Putea să se prăbuşească în orice clipă. Îşi trase capul protejat de cască pe spatele scaunului, se întinse şi apucă mânerul de ejectare. O să spargă geamul, dacă nu se deschidea, decât să stea în avion şi să sape un crater în deşert! Se uită în faţă, închise ochii şi trase puternic.

După un moment, simţi şocul aerului rece, un sunet copleşitor – vânt, zdrobire, sfâşiere. Simţi izbituri puternice în piciorul drept şi în gură. Fu aruncat din scaun, răsucit… Prinsă de paraşută, o frânghie fâlfâia, agitată de vântul puternic.

Simţi că tremură. Paraşuta începu să se deschidă. Bobby ţinu

mâna la gură, să nu vomite.

Asta da aterizare dificilă! Bobby rânji şi încercă să rămână conştient. Paraşuta îl trase în sus, într-un efort de a-i încetini căderea.

Privi în jos şi văzu avionul explodând în deşert.

31

Nu ne căutaţi, o să vă căutăm noi

Telefonul portabil al lui Iris Shikozu nu mai funcţiona, dar cel de model vechi, din dormitorul apartamentului ei mergea încă. Ştia că acest lucru se datora faptului că diferitele tipuri de plastic se stricau cu viteze diferite. Molima se întindea ca un potop, acoperind tot oraşul.

Apăsă cu grijă butoanele, sperând ca aparatul să nu se sfărâme în timp ce forma numărul. Trebuia să discute cu cineva. Lumea părea că se închide în jurul ei, pe măsură ce totul se defecta. De pe peretele dormitorului, postere cu formaţii de rock, cu membri de vârstă mijlocie, o priveau, oferindu-i o simpatie tăcută pentru situaţia în care se afla.

În doar o zi ştirile deveniseră intermitente. Molima se întinsese în linişte de la împrăştierea microbului Prometheus, infectând numeroase articole, descompunând la început benzina, apoi atacând alţi polimeri, până când componentele se prăbuşiseră toate de-odată. Toate în acelaşi timp.

Radioul difuzase ştiri despre revolte în Africa de Sud, despre prăbuşirea bursei din Tokio, despre colapsul mijloacelor de comunicaţii în diferite părţi ale lumii. Preşedintele călătorea în afara ţării, iar vicepreşedintele se afla în Chicago, atunci când toate avioanele rămăseseră la sol. Evenimentele se petrecuseră prea repede.

Iris asculta tonul receptorului, de parcă s-ar fi aşteptat să-i răspundă cineva. În majoritatea cazurilor, telefoanele nu mai funcţionau. Bănuia că plasticul din alcătuirea aparatelor telefonice se dizolvase, dar compania de comunicaţii reuşise să redirecţioneze majoritatea legăturilor. Până în momentul acela.

Francis Plerry, legătura ei la Inspecţia şi Poliţia Mediului, răspunse, iar Iris se lansă în cuvântarea pe care o pregătise anterior, înainte ca bărbatul să închidă.

– Am aşteptat să mă sunaţi, domnule Plerry. V-am căutat de cinci ori ieri. Am unele informaţii privind răspândirea molimei Prometheus şi despre felul în care atacă masele plastice, spuse ea şi se aşeză pe patul dublu, trăgând telefonul lângă ea, liniştindu-se pentru că reuşea, în sfârşit, să discute cu cineva. Trebuie să iau legătura cu alte echipe de cercetare care caută o soluţie. Aţi alcătuit alte echipe?

– Domnişoară Shikozu, replică Plerry, am primit mesajul dumneavoastră şi-mi cer scuze că nu v-am sunat. Aici a fost un adevărat balamuc, din cauza zvonurilor declanşate de când s-a pornit molima. Sunt sigur că înţelegeţi că o mulţime de cercetători nu vor să discute cu dumneavoastră.

Iris se simţi de parcă ar fi pălmuit-o cineva.

– Nu, nu înţeleg. De ce n-ar dori să discute cu mine?

– Ei bine... ezită Plerry. *Dumneavoastră* aţi fost cea care aţi verificat microorganismul Prometheus şi aţi declarat că nu-i periculos. Evident, lumea nu mai e interesată de teoriile dumneavoastră, din moment ce aţi interpretat datele atât de eronat.

– Aiurea, domnule Plerry! Doctorul Kramer mi-a dat o mostră de control falsă ca s-o analizez, apoi a răspândit cu totul altceva peste pata de ţiţei...

Dar Plerry continua să vorbească:

– Bineînţeles că vor exista acuzaţii de neglijenţă criminală şi punerea în pericol a sănătăţii publice, după ce toate acestea vor ieşi la iveală.

Iris îşi dădu ochii peste cap. *Când toate acestea vor ieşi la iveală!* Todd Severyn îl citise din prima privire pe Plerry: individul pierduse legătura cu realitatea.

– Da, Plerry. Vom discuta despre asta mai târziu. Dar acum am informaţii pentru celelalte echipe. Centrele de control al bolilor, Centrul naţional pentru sănătate, Departamentul Apărării şi industria petrolieră ar face bine să se apuce cu toţii de treabă.

Plerry ezită la celălalt capăt al firului, iar Iris îşi imagină cum îi saltă mărul lui Adam.

– Vă asigur, domnişoară Shikozu...

– Sunt doctor Shikozu şi m-am săturat de asigurările tale! Ascultă-mă! Majoritatea echipamentului din laboratorul meu e deja distrus, aşa că nu mai pot face alte analize, dar pot să reconstitui o parte din rezultatele anterioare. Ştiu de ce Prometheus distruge plasticul. Microorganismul disociază iniţial molecula octanică, alcătuită dintr-un lanţ de opt atomi de carbon, înconjuraţi de atomi de hidrogen. O mare parte din masele plastice făcute din petrol sunt doar polimeri mai lungi, alcătuiţi din hidrocarburi mai scurte, legate între ele. Kramer a conceput noua formă de Prometheus, care-i capabilă să distrugă lanţuri de opt atomi de carbon din polimeri mai lungi, ca şi unele inele din hidrocarburi. Pătrunde în moleculele mari de petrol şi rupe din ele bucăţi mai mici. Aşa distruge plasticul. Orice masă plastică fără segmente de opt atomi de carbon este în siguranţă...

Plerry o întrerupse:

– Mulţumesc, domnişoară doctor Shikozu. Echipa de cercetători a ajuns deja la această concluzie. Dar afirmaţia pe care aţi făcut-o nu-i complet adevărată. N-am reuşit să descoperim o explicaţie simplă pentru faptul că Prometheus atacă anumite mase plastice şi lasă altele în pace. Nailonul pare să reziste molimei, ca şi PVC – policlorura de vinil – care *ar trebui* să fie una dintre masele plastice cele mai uşor de afectat. Dar acest lucru se poate schimba, pentru că

microorganismul se adaptează la noi surse de hrană. Nu ştim dacă-i aşa, dar lucrăm fără pauză să descoperim răspunsul.

– Aţi luat legătura cu Mitch Stone, asistentul lui Kramer? Poate să ştie el câte ceva, insistă Iris, afectată, pentru că nu mai fusese supusă vreodată unui asemenea duş rece. Merita totuşi un pic de respect.

– Echipa de cercetare l-a solicitat deja pe doctorul Stone, care lucrează împreună cu cei de la Oilstar să interpreteze notiţele doctorului Kramer.

Iris simţi că o cuprinde exasperarea. Nu putea să stea degeaba şi să aştepte să rezolve alţii problema. Dorea să se implice. Dorea să se afle undeva unde putea să muncească. Se ridică şi-şi întinse mâna pe pătura de pe pat, s-o netezească.

– Poate că aş putea să-i asist.

Vocea lui Plerry era catifelată ca o alifie pentru hemoroizi:

– Mulţumesc pentru bunăvoinţă, domnişoară doctor. Voi transmite propunerea dumneavoastră celor în cauză. Vă voi suna dacă apare ceva nou.

Apoi închise telefonul. Iris rămase uitându-se la receptor.

– Ce noroc ai că molima petrolului nu mănâncă adevăratul jeg, Plerry!

Trânti receptorul în furcă. Apoi se plimbă prin apartament, dorind cu disperare să facă ceva. Era mai rău decât atunci când se afla în concediu.

Se duse apoi la staţia stereo. Nu ştia cât timp o să mai aibă electricitate, aşa că putea să facă ceva constructiv. Tensiunea variase ceva mai devreme, atunci când stătuse la masa din bucătărie şi încercase să rezolve nişte ecuaţii chimice fără ajutorul calculatorului. Îşi imagină că vor fi afectate toate cablurile, care erau izolate cu plastic. Cauciucul natural părea să reziste molimei. Dar centralele electrice se vor defecta oricum cât de curând.

Reglă boxele, apoi se duse să caute un CD. Tom Petty? Talking Head? Da, *Dă foc la casă* i se părea deosebit de potrivit.

Scotoci în sertar şi scoase o cutie, dar aceasta arăta ciudat. Când scoase compact discul, acesta se îndoi în mâna ei. Suportul de plastic devenise flexibil.

– Ce naiba! exclamă Iris, aruncând cutia şi CD-ul în cameră. Era acelaşi album de Talking Head pe care se afla melodia.

Făcând o schimbare radicală. Teribil de potrivită.

– Asta-i chiar enervant! Chiar trebuie să asist la prăbuşirea civilizaţiei fără să ascult muzică?

32

Apucă-te de treabă

În momentul în care Heather Dixon pătrunse în birourile Societăţii de Asigurări Surety, şeful ei răcni:

– Unde naiba ai fost, Heather? Toată lumea a înnebunit! Cei de la Boston sună de la şase dimineaţa!

Ea se uită la Albert, epuizată deja de chinul de a ajunge la serviciu. După ce maşina refuzase să pornească, mersese peste trei kilometri pe jos, cu tocuri înalte şi haine potrivite pentru birou, nu pentru plimbare.

Albert, adică Al Sysco, se purta ca un vătaf cu femeile din birou, agresându-le până nu mai reuşeau să-şi facă treaba – după care le făcea scandal că scăzuse productivitatea. Heather era convinsă că individul se purta aşa pentru că avea un penis mic, dar nu avea intenţia să-şi verifice bănuiala.

Ar fi vrut să-i spună că la centru se ştia că există o diferenţă de două ore între Boston şi Arizona. Ar fi vrut să-i spună că o dureau călcâiele după cât mersese şi că trebuia lăudată, nu certată. Ar fi vrut să ştie ce naiba căuta Sysco în birou la şase dimineaţa.

Şi, mai mult decât orice, ar fi vrut să se ducă la cafetieră, să scoată filtrul şi să toarne un şuvoi de cafea pe pantalonii lui Al Sysco.

Dar, în loc să facă asta, se duse la biroul ei.

– Maşina n-a pornit, iar străzile arată de parcă ar fi război.

Oraşul era într-o stare mult mai gravă decât se spunea la ştirile de la radio, deşi posturile de radio fuseseră cuprinse de panică, pe măsură ce reporterii urmăreau extinderea molimei petrolului – *petromolima,* cum i se zicea…

– Ai de completat o sută de formulare. Am dat nişte telefoane, dar restul să le dai tu! Am înnebunit! Convorbirea se întrerupe în jumătate din cazuri. Încearcă până o să reuşeşti!

Sysco îşi şterse mâna de sudoare trecând-o prin părul lui aspru. În spate, câteva telefoane continuau să sune. Aerul era încărcat, avea un miros slab de terebentină.

Două femei pătrunseră în hol, certându-se în legătură cu ceva, apoi se despărţiră, îndreptându-se fiecare spre biroul ei, continuând să strige. Heather observă că jumătate dintre birouri erau goale. Frunze de-un verde palid, de ferigă, se vedeau peste paravanul ce-o separa de cel mai apropiat birou. Biroul ei era plin de pixuri, bloc-notesuri, ceşti de cafea şi reviste cu benzi desenate.

Înainte să se aşeze şi să-şi pună poşeta de pânză în dulap, Sysco apăru cu un teanc de hârtii. Heather îl ignoră şi-şi porni terminalul calculatorului.

– Nu te obosi, îi zise Sysco. Calculatorul e defect, din cauza molimei

benzinei. Ce prăpăd! Nu pot să-i fac pe cei de la centru să decidă ce avem de făcut. Foloseşte telefonul, dar nu spune nimănui că a picat calculatorul. Spune că nu putem avea acces la informaţii în acest moment, sau altă prostie asemănătoare.

Heather clipi, zăpăcită. Dacă reţeaua de calculatoare picase, aveau necazuri mari. Iar dacă în toată ţara componentele din plastic se descompuneau, de ce naiba mai venise la serviciu? Oamenii nu reuşeau să-şi învingă inerţia, acţionând conform rutinei zilnice. Ziarele de scandal urlau de atât timp că vine sfârşitul lumii, că nimeni nu mai credea în această posibilitate. Dar poate că…

– Stacie are o maşină de scris veche, tip Selectric, sub birou, zise Sysco. Va trebui să dactilografiezi manual.

Heather îl urmări cu privirea, în timp ce se întorcea la biroul lui. Umerii îi căzuseră, din cauza încordării. Sysco era un omuleţ, umilit şi suferind. În momentul acela nu-l mai invidia că fusese promovat.

Se duse la biroul lui Stacie şi găsi sub el maşina de scris veche, cafeniu-cenuşie. Era grea ca o ancoră, abia reuşi s-o tragă pe covor, împrăştiind fibre mici, desprinse din ţesătură. Îşi agăţă piciorul stâng de un colţ al biroului şi-şi rupse dresul, de la gleznă la genunchi. Înjură, apoi ridică maşina de scris şi o cără la biroul ei.

Îşi scoase pantofii şi-şi rezemă picioarele pe covoraşul de pe scăunelul din plastic masiv, ca să-şi îmbunătăţească circulaţia. Materialul covoraşului i se păru aspru.

Nu era nici măcar nouă şi jumătate şi era deja transpirată şi obosită. De ce se îmbrăcase cu o rochie elegantă? De ce continua să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic?

Solicitările de despăgubiri curgeau cu miile, pe măsură ce panica se răspândea. Iar Heather completa hârtii, văzând schimbările semnificative, de la maşini rămase în pană la pagube provocate de dezintegrarea componentelor din plastic din maşinării.

Era copleşită, dar tot nu voia să creadă că dezastrul era de-o asemenea mărime. Asemenea lucruri nu se puteau întâmpla. Cineva o să-şi imagineze cât ai bate din palme cum să oprească chestia asta, după care se vor apuca de treabă, vor plăti daune şi totul va reveni la normal.

Dar lucrurile o luaseră razna, se înrăutăţeau cu fiecare oră. Văzuse schimbările din Flagstaff, cele din ultimele două zile, după ce avusese loc prima pană. Îi amintea de vremea de la munte, când o zi senină se transforma în furtună, în mai puţin de-o oră. Poate că se pregătea chiar acum un uragan, iar ea muncea ca o idioată, în loc să-şi caute un adăpost.

Fără să se concentreze, Heather îşi trecu degetele pe tastele maşinii de scris – nu mai folosise una de ani de zile. Se trezi că trebuia să dea înapoi şi să se corecteze la fiecare cuvânt. Tastele vibrau

ciudat, iar maşina clincănea bizar. Heather bănuia că existau într-o maşină electrică de scris tot atâtea componente din plastic ca şi într-un calculator. O să trebuiască să facă o mulţime de corecturi. Şi va fi obligată să reintroducă totul în baza de date, când va fi reparat calculatorul. Dacă va fi reparat vreodată.

– Ce faci, Heather? se răţoi Sysco. Nu te ocupa acum de dactilografiat! O să rămâi peste program, ca să te ocupi de asta. Ia telefonul şi scapă-mă de oamenii ăştia! Cred că liniile funcţionează încă.

– Tu mi-ai spus să dactilografiez toate astea, replică Heather.

Şeful oftă, disperat:

– Iar ai făcut-o, Heather! Ai gândit! Fă doar ce-ţi spun eu şi nu te mai osteni să gândeşti.

Da, se gândise, se gândise să-i dea cu un coş de metal în cap!

Stacie apăru în birou după-amiază. Venise cu bicicleta, cu pneurile distruse.

– Lumea a înnebunit! Nimeni nu ştie ce să facă! se văicări ea.

Heather nu simţi nicio satisfacţie auzindu-l pe Sysco răcnind la ea.

Când îşi scoase pachetul cu mâncare, descoperi că punga din plastic se făcuse pulbere şi-i murdărise sandvişul cu ton. Molima îşi croise drum în birou, plutind prin aer, atacând tot ce putea mânca.

Se uită la lemnul artificial ce acoperea suprafaţa din metal a biroului, la pixurile din plastic, la rolele din plastic ale scaunului, la nasturii din plastic ai hainelor. *Care dintre ele va urma?* În orice clipă, un component de bază al clădirii va ceda, iar zidurile şi tavanul se vor prăbuşi peste ei…

Nu voia să mai stea acolo nicio clipă.

Ridică receptorul, cu un gest reflex, când Sysco se năpusti din nou spre biroul ei.

– Heather, preia apelurile mele! Trebuie să mă întâlnesc cu echipa de rezolvare a crizei. O să mă întorc peste vreo oră.

Heather se îndreptă, strângând încă receptorul. Din cauza furiei, unghiile ei vopsite în roz se înfipseră în plasticul moale al telefonului.

– Îmi pare rău, Al, dar nu-s calificată să fac o asemenea muncă. Aş putea strica totul. Nu îndrăznesc să mă ating de nimic.

Şi se ridică, simţindu-se complet calmă. De parcă s-ar fi aflat în mijlocul – încă ferit – al furtunii.

– Ce-ai spus? N-am timp de asta, Heather, zise Sysco, cu ochii holbaţi, gata să-i sară din orbite. E important…

Heather apucă pachetul cu mâncare şi i-l întinse. Plasticul ce se dizolvase se întinsese, ca o crustă, peste hârtie.

– Ţine, Al, ia un sandviş cu ton! Nu mai suport să-l văd pe idiotul ăsta, îi spuse apoi lui Stacie. La revedere!

Ar fi vrut să vadă expresia uluită a lui Stacie, dar nu îndrăzni să

întoarcă deloc capul, în timp ce mergea către scară. O dureau picioarele când păşea pe treptele din beton. Pantofii îi lăsau o impresie ciudată, de parcă nu i se mai potriveau. Grozav! Probabil că tălpile urmau să se dizolve curând.

Părăsi clădirea societăţii de asigurări, întrebându-se dacă o să mai pună vreodată piciorul acolo.

Când ajunse în parcare, merse pe pavajul fierbinte, silindu-se să n-o ia la fugă, ignorând durerea din călcâie, fără să se gândească la drumul lung până acasă. Lumea urma să se prăbuşească, dar nu se simţea foarte legată de vechea organizare. Putea să renunţe la ea fără regret. Să se ducă dracului totul. Venise vremea să aibă grijă de ea.

În parcarea rezervată, Porsche-ul argintiu al lui Sysco strălucea în soare. Îl avea doar de trei luni, şi-l spăla şi-l lustruia în fiecare weekend. Şi-l cumpărase ca să sărbătorească faptul că-i furase ei promovarea, iar ea ştia asta.

Se uită la maşină. Părea o insectă metalică, uriaşă. Insectele trebuiau strivite, nu?

Heather deschise poşeta şi scoase o sticluţă aproape plină cu lac roz pentru unghii. Ura culoarea aceea, ura făcutul unghiilor. Avea grijă de ele ca fiind o obligaţie profesională, în cadrul companiei de asigurări. Acum putea să folosească lacul mai bine, dacă molima nu dizolvase capacul sticluţei. Răsuci capacul înmuiat deja şi vărsă conţinutul sticluţei pe parbriz. În câteva ore, lacul se va usca sub soarele fierbinte al Arizonei, iar Albert va fi silit să-l desprindă cu o daltă pentru gheaţă.

– Poţi să spui că m-am răzbunat, Al, zise ea, apoi porni pe jos spre casă.

Al Sysco părăsi sediul societăţii de asigurări la şapte seara. Toţi plecaseră cu mult înainte, dar el rămăsese de gardă. Răspundea de bunul mers al treburilor. Ziua fusese un infern. Molima benzinei din California devenise şi mai gravă, se întinsese în toată lumea, spuneau reporterii. Industria intrase în panică, oraşele mari fierbeau – şi se părea că fiecare om de pe planetă voia să-i reproşeze asta lui.

Se întunecase, dar becurile de pe străzi rămăseseră neaprinse. Curentul electric se tot întrerupsese în cursul după-amiezii, iar Sysco se întrebase dacă dizolvarea izolaţiei nu va declanşa incendii. Încă un motiv de îngrijorare pentru societatea de asigurări!

Heather Dixon plecase în mijlocul zilei, iar Al se jură s-o concedieze de îndată ce se termina aiureala asta – dar, pentru moment, se ruga să se întoarcă.

Stacie era înceată, iar Candace abia învăţa meseria. Nu făceau nimic ca lumea. Candace plânsese jumătate de zi. O zgâlţâise şi

răcnise la ea că se aflau într-o situaţie de criză, dar asta nu ajutase cu nimic. Nu ar fi supravieţuit încă unei zile ca aceasta. Îşi dorea să rezolve cineva problema molimei.

Se opri în faţa Porsche-ului şi rămase cu gura căscată. În lumina slabă, avu impresia că pe parbriz se afla un găinaţ imens. Se uită mai atent. Lac pentru unghii! Încercă să-l desprindă cu unghiile, dar stratul roz, opac, se sudase bine.

Cuprins de greaţă, urcă la volan, dorindu-şi să ajungă acasă, să bea toată berea din frigider, apoi să golească toate sticlele cu băutură din dulap.

Dar, când răsuci cheia în contact, motorul refuză să pornească.

33
Din nou în şa

Todd străbătu casa pustie a lui Alex Kramer, fără să ştie ce trebuia să facă. Se afla aici de câteva zile, agasat să se găsească într-o situaţie în care planul de acţiune nu era evident. Voia să iasă din starea aceea şi sa facă în sfârşit ceva.

Îngenuncheat în faţa căminului, scotoci prin cenuşă, scoţând fragmente arse din notiţele lui Alex despre Prometheus. O mână de pagini rămăseseră intacte.

Apoi se plimbă prin încăpere. Locul acela era înşelător de paşnic şi liniştit. Ştia însă că haosul creştea în oraşe şi pe şoselele aglomerate.

Când chemase ambulanţa, ca să anunţe moartea lui Alex, aceasta avusese nevoie de cinci ore pentru a ajunge în casa de pe colinele Marin. Todd se răţoise la blondul obosit, în uniformă alb-albastră, dar individul îi ripostase că doar un singur vehicul al lor mai funcţionează şi aveau de răspuns la zeci de solicitări. Infirmierii acoperiseră trupul lui Alex şi-l duseseră în ambulanţă, trântind uşa. Apoi maşina plecase, împrăştiind pietrişul cu roţile din spate, iar Todd rămăsese în poartă, fără să scoată un cuvânt.

Neavând ce să mai caute acolo, Todd părăsise casa, încuind uşa din faţă. Dar când încercase să ajungă în Stanford, s-o întâlnească pe Iris, camioneta îi rămăsese în pană doar după opt kilometri. Se uitase la carcasa nemişcată, parcată la marginea drumului, dăduse din cap şi se întorsese, furios, zăpăcit şi speriat. Cizmele lui de cowboy bocăniseră pe şoseaua pe care treceau foarte puţine vehicule.

Ce zi!

Ajuns iar în încăperea cu jaluzelele trase, se instalase la telefonul lui Alex şi sunase la cincisprezece servicii de depanare de urgenţă, reuşind să găsească în final unul care-i spusese să aştepte.

Se plimbă iar prin casă. Găsise un set de chei în dormitor şi, cu un strop de speranţă, ieşi pe aleea din faţă şi urcă în camioneta lui Alex. Scotoci printre chei până găsi una care se potrivea. Demarorul zăngăni, dar motorul scoase numai zgomote înfundate, sufocate.

Todd înjură, dar nu fu cu adevărat surprins.

Dacă nu folosea caii, rămânea blocat aici, incapabil să ajungă în Stanford. Iris trebuia să vadă notiţele rămase de la Alex. Dar să călăreşti până în Stanford? Nici măcar el nu era atât de nebun.

Dormi cu greu pe o sofa din sufragerie, doar în lenjerie de corp şi învelit cu o pătură pe care o găsise într-un dulap.

Dimineaţa, când luă telefonul, să sune la Oilstar, să se certe cu cei de la depanare, să discute cu Iris, descoperi că linia era moartă. Furios, trânti receptorul în furcă.

Îi promisese lui Iris că o să treacă s-o vadă cât mai curând posibil.

Îşi respectase întotdeauna promisiunile. Şi trebuia să-i ducă notiţele. Se plimba prin sufragerie, bombănind de unul singur, uitându-se prin glasvand şi încercând să-şi imagineze ce să facă.

Se întrebă dacă Iris era îngrijorată din cauza lui. Personalitatea ei îi amintea de un linx rănit. Dar nu reuşea să evite impresia că femeia îl testa, că se jucase cu el. Todd ştia că-i încăpăţânat şi că, probabil, îl atrăgea din cauza energiei ei.

Există două feluri de femei în lume: cele statornice şi cele care sar dintr-un pat în altul. Iris părea de tipul statornic, dar, dacă ar apărea între ei ceva, nu era convins că se putea adapta la felul ei de-a fi. Todd oftă. Probabil că se plictisise rău de tot, de i-o luase mintea chiar atât de razna!

Pe la mijlocul dimineţii, curentul electric se întrerupse, lăsând casa întunecată, rece şi apăsătoare. Găsi bere şi brânză, rămase probabil de la petrecere. Se duse în sufragerie şi privi covorul, dar nu descoperi pata făcută de Iris când vărsase vinul.

Se uită la un set de pahare de plastic, din bar, şi le văzu îndoite sub propria lor greutate. Todd le atinse cu vârful degetului, iar unghia lăsă un semn, ca o semilună. Când îşi trase cotul de pe marginea barului, semnul făcut în pahar dispăru, acesta revenind la forma anterioară. Aerul avea un miros de petrol, de plastic care se dizolva.

Plecă de lângă bar şi se duse în hol, oprindu-se în faţa uşii închise a încăperii cu amintiri, în care murise Alex. Stăpânindu-şi fiorii, Todd deschise uşa şi intră. Lumina zilei pătrundea prin jaluzelele întredeschise, sclipind pe fotografiile înrămate ale familiei lui Alex. Unele dintre rame se desfăcuseră, din cauză că plasticul unor cleme se descompusese, iar o fotografie din armată a lui Jay zăcea pe podea, printre bucăţi mari de geam spart.

Todd privi din nou încăperea. După sinucidere, figurile păreau mai puternice, mai bine definite. Un brevet şi o medalie, cu numele Jay Kramer. Un instantaneu al fetei, Erin, lângă un ponei. Todd îi hrănise calul, Stimpy, şi parcursese traseul pe care-l străbătuse ea. Simţea, într-un fel, că o cunoaşte.

Alex părăsise conacul, munca de-o viaţă întreagă şi rămăseseră în urmă doar poze, panglici şi medalii reci – obiecte inutile pentru cei care nu-l cunoscuseră pe Alex Kramer.

Todd se retrase.

Alex fusese un familist, cum va fi şi Todd. Munca pentru companiile petroliere nu-i permisese să prindă rădăcini undeva. Femeile pe care le întâlnise nu doriseră să-l urmeze în jurul lumii, să-şi strângă lucrurile în urma unui telefon şi să plece spre alte zări… şi nici el nu fusese pregătit să întâlnească pe cineva care să-l accepte aşa cum era.

Todd rămăsese apropiat de părinţii lui şi le vizita ranchul de câte

ori putea. Argaţii veneau şi plecau, dar familia rămânea. Se întreba cum se descurcau mama şi tatăl lui cu molima petrolului, dar cei din Wyoming se întreţineau singuri.

În frigiderul fără lumină, Todd descoperi gustări rămase de la petrecere, brânză, zarzavaturi, bere şi nişte sticle deschise, cu vin. Ambalajul din plastic părea umed şi mototolit. Nu-l atinse.

Luă nişte brânză şi aruncă restul la gunoi. Luă o cutie cu bere Coors şi o dădu pe gât, apoi alese alta, din care să tragă câte o înghiţitură, din când în când.

Bine. Şi ce naiba trebuia să facă? Ce naiba făcea acolo?

O parte din el ar fi vrut să se îmbete, să se întindă pe sofa şi să asculte nişte muzică country. Dar curentul electric se întrerupsese, iar în colecţia muzicală a lui Alex existau doar piese clasice. Multe posturi de radio îşi încetaseră emisia, inclusiv cel care difuza country-western, deşi irosea majoritatea timpului cu pălăvrăgeală.

După ce-şi şterse mâinile de blugi şi luă berea cu el, Todd ieşi pe uşa glisantă şi se duse în curtea din spate. Caii se plimbau prin ţarc. Ren necheză şi se apropie de gard.

Lui Todd nu-i plăceau situaţiile imposibile. Descoperise de mult că, de imaginai cât mai iute un plan de acţiune, scăpai de griji. Se gândi la ce opţiuni avea şi ajunse la o singură concluzie.

– Trebuie să renunţ la maşină, bombăni el.

Mai încercă o dată telefonul. Spre surprinderea lui, avea ton. Formă numărul lui Iris, rugându-se ca legătura să dureze cât să poată vorbi cu ea. Telefonul sună, iar el îşi dădu seama că nu ştia ce să-i spună. Când Iris răspunse, la al patrulea apel, legătura era proastă, intermitentă. Vocea ei suna bizar.

– Tex! Unde eşti? Nu ştiam că telefoanele mai funcţionează. Ai văzut ce s-a întâmplat în oraş?

– Iris! răcni el. Te simţi bine?

– Eu? răspunse ea, mirată de întrebare. Când am ieşit din casă, am văzut fum în mai multe direcţii, de parcă ar fi incendii scăpate de sub control. E greu se spus ce se întâmplă. Credeam ca pot să mă ascund aici, acasă, dar lucrurile se înrăutăţesc cu fiecare clipă. Eu... Trebuie să plec de aici. Să mă duc spre est, în Central Valley, unde cred că şansele de supravieţuire sunt mai mari.

Todd simţi că-l cuprinde nerăbdarea. Rămăsese acolo, în relativa siguranţă a locuinţei lui Alex, în timp ce Iris se afla în mijlocul unui potenţial incendiu.

– Poţi să mai fii în siguranţă încă o zi, dacă rămâi acolo? o întrerupse el. Sunt în casa lui Alex, dar o să plec călare, pe caii lui. O să vin la tine. Vom traversa ţara împreună.

După un moment, femeia răspunse încet, cu un umor nesigur:

– Mă ceri de nevastă, Tex?

– O să te iau pe la opt, zise el. Sau când o să ajung, adaugă el, după o scurtă pauză.

– O să cred când o să te văd, replică ea, cu voce mai serioasă. Paza este foarte atentă faţă de cei care intră în campus. Oamenii încep să-şi dea seama cum stau lucrurile cu hrana. Rămâi unde eşti, Todd.

– Lumea mă consideră încăpăţânat. O să reuşesc să ajung în Stanford. Îţi promit.

– Eşti nebun?

– Probabil. Aşteaptă-mă.

– Todd!

Bărbatul închise înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Chiar dacă ar reuşi s-o convingă pe Iris să vină cu el, nu avea idee unde se puteau duce. Dar ştia că rămânerea în oraş ar fi fost un semn de nebunie.

Plin de hotărâre, bucuros că avea în sfârşit un ţel, scotoci prin casă, strângând provizii: o trusă de prim-ajutor, saci de dormit prăfuiţi, ustensile de camping şi alimente uscate din cămara lui Alex. Ultimul lucru pe care-l luă era vechiul Smith & Wesson de pe noptiera lui Alex. În sertar găsise patru cutii cu muniţie.

Se gândi dacă era mai bine să aştepte până dimineaţa şi să plece odihnit. Dar nu s-ar fi simţit în largul lui. Putea să călătorească în timpul după-amiezii şi noaptea, ferindu-se de oameni şi de trafic.

Şi dorise întotdeauna să meargă în timpul asfinţitului.

34
Fuga

Jackson Harris stătea în faţa soţiei sale, Daphne, la o masă veche din bucătărie, încercând să digere conversaţia telefonică pe care abia o avusese. Sigur, ar fi fost simplu să-şi strângă câteva lucruri şi să fugă în Altamont, să stea cu Doog – şi acolo ce să facă? Harris şi soţia lui aveau obligaţii faţă de oameni, faţă de puştii pe care-i dusese în rezervaţii, de armata de voluntari care munciseră atât de mult în Insula Angel, de grupul de la biserica lui Daphne, de munca lui de curăţare a oraşului. Nu putea să abandoneze toate astea.

Nu i se părea posibilă fuga. Se uită la Daphne. Îşi strânsese părul creţ cu o panglică albastră, iar în lumina slabă figura ei părea mai colţuroasă.

Simţea încă gustul cepei şi a mirodeniilor din mâncarea vegetariană, din conservă, pe care o încălzise într-o cratiţă veche, la aragaz. Aveau în cămară rezerve pentru o săptămână: conserve de supă, fasole şi zarzavaturi. Multe băcănii fuseseră deja jefuite.

– Nu putem rămâne aici, Daphne, zise Harris. Nu avem cum.

Lumina pâlpâi, apoi se stinse.

– Bine, răspunse Daphne, îndreptându-se şi reuşind să aibă figura înţeleaptă, care i se potrivea atât de bine. Dar cum o să reuşim să ne menţinem la suprafaţă şi să ajutăm cât mai mulţi oameni?

Toată după-amiaza stătuseră cu rândul la telefonul atârnat de peretele bucătăriei, cerând favoruri, încercând să facă rost de provizii, dar panica şi zăpăceala se răspândiseră mai iute decât molima. Telefoanele funcţionau intermitent, probabil nu pentru multă vreme. În oraşul Oakland începuseră să se distrugă, nu numai automobilele, ci tot felul de lucruri făcute din plastic. Deşi microbul în faza de mâncător de plastic nu le lovise încă locuinţa, automobilul Pinto al familiei Harris nu mai prinsese viaţă de câteva zile, iar vecinii lor se aflau în aceeaşi situaţie.

Iar lucrurile se înrăutăţeau.

Metroul nu mai mergea, sistemul de autobuze îşi încetase activitatea. Traficul de pe străzi se redusese la o treime din cel obişnuit; puţine vehicule reuşeau să se târâie în continuare, dar probabil că nu pentru mult timp. Maşinile de poliţie, ambulanţele şi maşinile pompierilor nu puteau răspunde solicitărilor de urgenţă.

Harris luă de pe masă un pix vechi şi începu să bată darabana cu el, cu un gest nervos.

– Putem să strângem nişte oameni şi să ne ducem în comunitatea din Altamont. Lui Doog n-o să-i pese, dacă muncim.

– Doog şi muncă nu pot face parte din aceeaşi propoziţie, se răsti Daphne.

Nu avea nimic cu politica lui Doog, dar îi reproşa că nu participa la bătălia pentru binele oraşului.

Doog şi un grup de hippies îmbătrâniţi se refugiaseră pe colinele izolate dintre Livermore şi Tracy cu ani în urmă, când văzuseră lumea lor şi a lui John Lennon decăzând în formalism şi respectabilitate. Când *liberal* devenise un termen insultător, Doog clătinase din cap şi-l întrebase pe Harris:

– Omule, a venit sfârşitul lumii sau ce se întâmplă?

Harris puse pixul pe masă şi o privi pe Daphne în ochi:

– Doog se descurcă bine acolo. E la doar şaizeci de kilometri. Are apeductul pentru apă şi morile de vânt pentru energie electrică. Îşi produc singuri cea mai mare parte din hrană. Trăiesc din roadele pământului de ani de zile. Ştii vreun loc mai bun?

Daphne dădu din umeri. Transpiraţia îi curgea pe obraji. Nu se machiase în dimineaţa aceea, dar lui Harris i se părea că arată mai bine ca oricând.

– Bine, e un loc suficient de bun ca să te ascunzi acolo un timp. N-am niciun chef să rămân aici, să-mi apăr casa când o să năvălească gloata.

Harris îi prinse mâna şi i-o strânse, după care spuse:

– O să fie mult mai rău decât răzmeriţele de până acum. Nu mai e vorba de o stare de furie publică. Oamenii vor muri de foame în curând, nu vor mai avea supă în bucătărie. Când va veni iarna, vor sparge tot ce se poate arde, ca să se încălzească. Dacă vrem să salvăm o parte din oamenii noştri, trebuie să mergem în altă parte, cât mai iute.

– Şobolanii părăsesc corabia care se scufundă, bombăni Daphne.

– Pelerinii se îndreaptă către tărâmul făgăduinţei, o corectă el.

Trei autobuze, în diferite stadii de decrepitudine, stăteau în parcarea bisericii baptiste a Graţiei Divine. Cutii de conserve ruginite şi ambalaje pentru mâncare umpleau o îngrăditură din sârmă de lângă clădirea din cărămidă roşie a bisericii. Două panouri de baschet stăteau nefolosite la fiecare capăt al curţii. Trecuseră ani de când coşurile nu mai aveau plasă, iar liniile terenului se şterseseră de pe asfalt. În ciuda gardului, pe laturile autobuzelor fuseseră pictate inscripţii, în negru şi albastru strălucitor.

Reverendul Timothy Rudge îi înmână lui Daphne Harris cheile vehiculelor. Era un bărbat solid, cu mâini şi picioare ciudate, lungi. Purta blugi uzaţi şi un tricou maroniu.

– N-am fost nicăieri de câtva timp. S-ar putea să nu funcţioneze.

– Probabil că nu, răspunse Daphne, clincănind din chei. Dar s-ar putea ca unul să meargă, iar noi avem nevoie doar de unul. Molima se întinde, dar nu poate mânca totul simultan. Poate vom avea noroc.

Se opri, privi figura preotului, îmbătrânită de anii de predicat pe străzi şi întrebă:

– Chiar nu vrei să vii cu noi?

– Trebuie să rămână cineva aici. Iar eu aş putea foarte bine să fiu acela. Tu şi Jackson aţi colaborat cu oamenii ăştia, în timpul programului de supravieţuire în pustietate. Ştiţi ce pot face dacă îi convingeţi să creadă în ceva. Merită să le daţi o şansă.

Reverendul Rudge se întoarse încet şi-l văzu pe Jackson, transpirat, cărând altă grămadă de pături şi provizii din magazia bisericii. Daphne scutură cheile.

– Şi ce vei face? Dacă lucrurile vor merge rău…

– Dacă lucrurile vor merge rău, voi strânge congregaţia în biserică. Vom rezista aici.

– N-o să reuşiţi să vă apăraţi, zise Daphne, cu un nod în gât.

– Vom încerca. Vom reuşi să creăm o insulă de stabilitate aici, în suburbii. Ai credinţă.

– Sper să ai dreptate, răspunse ea, ştiind că vorbele ei nu erau sincere.

După expresia fatalistă a reverendului, se vedea că înţelegea cum stăteau lucrurile. Se întoarse, incapabilă să-l mai privească.

Se duse la cel mai nou dintre autobuze şi se aşeză pe scaunul şoferului. Daphne condusese deseori autobuzul acela, când lucrase cu grupurile de voluntari. Simţi o combinaţie de speranţă şi groază când vârî cheia în contact şi o răsuci cu putere, ca şi cum ar fi vrut să arate vehiculului cine-i şeful.

Dar motorul refuză să pornească. Încercă de patru ori, fără succes. Jackson stătea în parcare, privind-o. Dădu din umeri şi-i arătă următorul autobuz. Daphne oftă, coborî şi se duse la cealaltă maşină, un model mai vechi, cu două ferestre sparte.

Jackson continuă să care provizii pentru călătorie. Voluntarii la ultimele cruciade ale familiei Harris se strânseseră în biserică, oameni dornici să lucreze pentru o cauză, oameni care nu aveau nimic de pierdut. Sigur, dacă niciunul dintre autobuze nu pornea, expediţia nu va avea loc. Dar Daphne nu concepea o asemenea posibilitate.

Al doilea autobuz protestă, dar Daphne strânse din dinţi şi continuă să răsucească cheia. În cele din urmă, motorul se trezi la viaţă şi mormăi ca un tigru cu dureri la stomac. Fumul albastru-negru al motorului diesel, mirosind groaznic din cauza atacului petromolimei, se răspândi în spate. Femeia ridică pumnul a victorie, iar Jackson lăsă jos sacii de hârtie şi-i imită gestul.

– Gata, căraţi totul în autobuz! strigă Jackson Harris. Vom trece prin Livermore şi nu ştim cât va rezista maşina. Sper că v-aţi luat pantofi comozi pentru mers.

– Da, ai dreptate, Jackson, zise Lindie, o femeie slabă, care-şi creştea singură cei cinci copii. Am cumpărat pantofi de sport în valoare de două sute de dolari, când mi-am primit cecul luna asta.

Harris se simţi ruşinat, ştiind că femeia reuşea cu greu să cumpere şireturi pentru toţi copii ei.

O pereche tânără aştepta lângă maşină: un băiat cu ochii mari, de şaisprezece ani, şi o fată obosită, însărcinată, doar de cincisprezece ani. Cei doi alcătuiseră o familie în încercarea de a strânge împreună suficienţi bani ca să aibă de mâncare. Oferta de a părăsi Oakland ca să trăiască la ţară li se păruse o invitaţie în paradis.

Denyse, o fată de treisprezece ani, stătea singură, cu o expresie de superioritate. Harris avea o părere bună despre ea. Era inteligentă şi încăpăţânată. Dar mama ei era o prostituată, iar Denyse urma să ajungă şi ea la fel, dacă n-o salva cineva.

Grupul de refugiaţi includea doi bărbaţi fără locuinţă, Clint şi Albert, victime ale unui sistem care nu le dăduse nicio şansă. Acum se uitau la Jackson Harris de parcă ar fi fost un zeu.

Un băiat scund, de paisprezece ani, stătea de cealaltă parte a gardului şi se ridica pe vârful picioarelor, ca şi cum ar fi încercat să pară mai înalt.

– S-o ia dracu’ de călătorie pentru cercetaşi!

Harris îşi încrucişă braţele pe piept şi se duse spre gard, uitându-se la puşti. Harley se purta de parcă ar fi făcut parte dintr-o bandă, deşi nu se alăturase niciodată vreuneia. Încerca să pară grosolan, comentând totul în gura mare, dar dând înapoi dacă-l înfrunta cineva. Harris văzuse lucrul ăsta de zeci de ori.

– Fii atent, Harley! Nu avem nevoie de laşi. Avem nevoie de tipi duri, nu de filfizoni!

– Cu cine vorbeşti? se răţoi Harley. Eu îmi păzesc dinţii!

– Uită-te la tine, omule! N-o să-ţi rămână niciun dinte în gură, iar noi vom sta fericiţi la căldură, lângă morile de vânt. Cine-i prea prost să vadă ce vremuri vor veni, n-are decât să le îndure, adăugă el, cu un gest care arăta că încheiase discuţia.

Harris reuşise să-l convingă pe puşti să vină să ajute pe Insula Angel, unde-l pusese să aibă grijă de grătare şi să frigă hamburgeri şi hot dogs. Înainte de asta, Harley se plânsese că făcuse o călătorie prostească pe şosea în rezervaţia naţională Yosemite – la care participaseră şi Harris, împreună cu Daphne şi reverendul Rudge – dar puştiul petrecuse aproape toată ziua privind cu gura căscată zidurile imense din granit şi cascadele uimitoare.

Acum privirile li se întâlniră, iar Harris îi zâmbi. Ştia că Harley nu va supravieţui nici o săptămână după ce se va declanşa vâltoarea în Oakland şi în toată zona golfului.

– Şi dacă aş veni cu cercetaşii tăi ce-ar fi? rânji Harley. M-aţi pune

să pasc fâneaţa unui sărăntoc?

– Nu, se hlizi Harris. Au vaci pentru asta. Vrei să fii cowboy?

– Rahat!

– Da, şi balegă de vacă! Probabil şi de cal. O să avem parte de toate. O să fie de muncă, chestie care nu-i pentru fraieri. Mai bine rămâi aici, Harley. Vezi-ţi de drum şi păzeşte-ţi dinţii.

Tânărul rămase locului şi se încruntă.

– Ştiu ce vrei să faci, omule! Te joci cu mintea mea! Eşti nebun!

– Mi s-a mai spus că-s nebun de către albi – dar de obicei reuşesc să fac ce-mi propun. Ţine minte asta!

Aduse ultima cutie cu provizii, o cutie din carton, pătată cu grăsime, şi se urcă în autobuz. Daphne îl sărută iute, apoi închise uşa maşinii, de parcă plecau în altă excursie într-o rezervaţie naturală. Harris se uită prin fereastra spartă şi-l văzu pe Harley lângă gardul de sârmă, cu o expresie tulburată. Apoi autobuzul se zgudui şi muri.

Oamenii din maşină gemură simultan, iar Daphne lovi volanul cu pumnul, frustrată. Reverendul Rudge stătea în uşa bisericii, cu capul plecat. Ţinea mâinile împreunate, pentru rugăciune. Lindie, femeia cu cinci copii, zise:

– Nu putem să mergem pe jos până acolo!

Harris se ridică:

– Hai să încercăm şi ultimul autobuz înainte să începem să ne văicărim. Dacă porneşte, ne mutăm fundurile acolo, împreună cu proviziile. Am fi putut parcurge vreo opt kilometri în timpul pe care l-am pierdut aici, în parcare.

Daphne deschise uşa şi sări jos, cu cheile în mână. Nu arăta prea optimistă. Al treilea vehicul avea o suspensie slabă. Se vedeau găuri de gloanţe în laturile vopsite măsliniu, iar parbrizul era împăienjenit de crăpături. Avea un singur geam – din fericire, în faţa şoferului – celelalte fuseseră sparte.

Înghesuindu-se, pasagerii coborâră, cu copiii râzând, plângând sau bătându-se. Cei mari cărau saci din hârtie, cutii, pături, saltele. Harris luă o încărcătură dublă şi organiză un şir de la un autobuz la altul, iar oamenii îşi trecură din mână în mână bagajele. Harley îşi părăsi locul de pândă de lângă gard şi-i ajută.

– Doamne, uitaţi-vă cui i-a venit mintea, în cele din urmă! exclamă Harris.

– Du-te dracului, omule!

Când Daphne răsuci cheia în contact, motorul tuşi, apoi, ca prin miracol, porni. Suna de parcă ar fi fost în stare să reziste câteva ore.

– Urcaţi! strigă Daphne.

Apoi trase maneta care închidea uşile înainte ca Harris să urce treptele. Apăsă pedala şi trecu în viteza întâi. Autobuzul se mişcă din loc.

Harris se ţinea de bară, aşteptându-se să audă motorul înecându-se, dar acesta suna la fel. Cei doi Harris îi făcură semne cu mâna reverendului Rudge, prin parbrizul crăpat.

Autobuzul se târa pe străzile oraşului, ocolind maşini în pană şi pietoni. Doi oameni de afaceri, negri, tropăiau de zor pe lângă vehiculul care-i depăşi. Un Volkswagen străbătu o intersecţie din faţa lor. Traficul era sporadic, iar Daphne ignoră stopurile, temându-se să nu se defecteze motorul.

Îşi forţa braţele şi umerii să răsucească volanul, acţiona cu picioarele pedalele, încerca să ţină vehiculul în mişcare prin simpla putere a voinţei. Reuşiră să iasă din suburbiile Oaklandului şi să ajungă la reţeaua de autostrăzi, grăbindu-se prin intersecţii şi neîndrăznind să oprească unde întâlneau semnul *cedează trecerea.* Uneori, o maşină în pană bloca una dintre benzi. Refugiile arătau ca nişte parcări, pline de automobile abandonate.

Daphne întoarse capul să le privească, în timp ce treceau pe lângă ele. Ar fi vrut să dea o mână de ajutor, dar era imposibil să ajuţi toată gloata aceea, pe toţi cei ale căror vieţi fuseseră afectate de dezastrul care se răspândea. Ea şi Jackson nu puteau face totul.

Motorul pocnea, ca şi cum un cilindru – sau mai mulţi – nu funcţiona, dar Daphne continua să conducă spre est, îndepărtându-se de oraş. Strângea puternic volanul, adăugând puterea voinţei ei puterii motorului. Fiecare kilometru parcurs îi apropia de destinaţie.

Într-o încercare de a împrăştia încordarea şi teama, Jackson şi ceilalţi pasageri începură să cânte *Nouăzeci şi nouă de sticle de bere,* dar cântecul degeneră în râsete nervoase şi maimuţăreală. Apoi tăcură cu toţii.

Daphne se uită în oglinda retrovizoare, văzu ochi lucind sau îngrijoraţi, oameni care-şi muşcau buzele, strângând pumnii în poală sau ţinându-se strâns de spetezele scaunelor din faţă. Nu puteau să se prefacă, să pretindă că au plecat într-o excursie de-o zi. Îşi lăsau în urmă vieţile şi toate lucrurile cunoscute.

După şaizeci de kilometri, două ore mai târziu, autobuzul rablagit al bisericii trecu prin Livermore şi părăsi autostrada, intrând pe un drum îngust ce ducea pe ruralele coline Altamont. Daphne se aştepta ca motorul să moară din clipă în clipă, dar reuşiseră să părăsească oraşul. Nu va trece mult timp şi probabil că Oakland va arde până-n temelii, într-un incendiu mult mai puternic decât focul care distrusese partea bogată a oraşului cu câţiva ani în urmă.

Grupul lor va fi în siguranţă printre morile de vânt.

Daphne conduse autobuzul pe lângă cimitire de maşini şi depozite de pietriş, aflate de-a lungul drumului, care-i aminteau de cele mai

dezolante zone ale Oaklandului. Văzu un indicator către Laboratoarele Naţionale Sandia şi Lawrence din Livermore, centre de cercetare guvernamentale, care se aflau chiar la poalele colinelor. Daphne spera că, având toate fondurile acelea, pe care le furaseră din proiectele umanitare, să găsească o soluţie pentru criza produsă de petromolimă.

Motorul începuse să bolborosească, de parcă-i venise ultima clipă. Pasagerii discutau între ei, uşuraţi şi emoţionaţi. Unii dintre copii se uitau pe ferestre, deşi peisajul colinelor pline de iarbă nu oferea nimic interesant.

Jackson se aşeză lângă ea, privind prin parbriz.

– Totul va fi bine, Daph, zise el, de parcă ar fi recitat o mantra. De aici putem merge pe jos, dacă va fi nevoie.

– Ştiu.

Autobuzul urca pe drumul îngust, bătut de vânt, acoperind aproape toată lăţimea pavajului. Drumul nu avea balustradă, ci doar un şir de garduri din sârmă ghimpată, ce împărţea panta în terenuri pentru vite. Văzură puţine case.

Daphne răsuci volanul, apăsând cu toată greutatea trupului său, ca să ia o curbă strânsă. Motorul tuşi şi se înecă, dar ea apăsă pe pedală şi reuşi să-l trezească la viaţă, dar numai pentru câţiva metri.

În faţă se vedea o pancartă, pe care scria DRUM ÎNGUST.

– Grozav, mormăi ea.

Pe creasta dealului, motorul muri definitiv. Inerţia îi duse mai departe un pic, apoi Daphne scoase maşina din viteză. Autobuzul continuă să meargă la vale, ajutat de gravitaţie.

– Putem să mai mergem un timp aşa, zise Daphne.

Jackson zâmbi şi spuse, scărpinându-şi umărul:

– Mai avem doar un kilometru şi jumătate. Vom ajunge!

Ceilalţi începură să aclame, bucuroşi.

Când ieşiră din umbra colinelor, la o cotitură a drumului, în faţa lor se întinse panorama lanţului muntos Altamont. Pasagerii priviră spre stânga autobuzului, vorbind între ei.

Colinele acoperite de iarbă păreau să se întindă la infinit. Iar pe ele erau mii şi mii de mori de vânt, ca o armată mecanică, rotindu-şi palele în briza curată.

35
Ştampilat cu un sărut

MEMORIU PENTRU PREŞEDINTE

DE LA: ASISTENTUL PREZIDENŢIAL PENTRU ŞTIINŢĂ ŞI TEHNOLOGIE

SUBIECT: MATERIALELE AFECTATE DE PETRO-MOLIMĂ

Următoarea listă de obiecte a fost alcătuită pentru a ajuta urmărirea extinderii petromolimei. Din cauza naturii incerte a microorganismului şi a compoziţiei variate a multor mase plastice, toate sau o parte dintre obiectele de pe listă pot fi distruse de un atac al molimei.

Pentru o discuţie completă a compoziţiei chimice şi a analizei descompunerii a 72 de polimeri reprezentativi bazaţi pe petrol, a se vedea Anexa F.

Ceşti de cafea şi materiale de ambalat din polistiren

Ambalaj alimentar

Scaune auto din vinilin

Sticle pentru şampon şi alte articole de toaletă

Izolatori pentru cabluri electrice (Notă: cauciucul natural pare a nu fi afectat)

Componente ale încălţămintei

Şireturi

Bidoane de benzină pentru automobile

Flori din plastic

Paie pentru băuturi

Baloane

Pixuri

Vitrine din plastic

Linoleum

Fibre pentru covoare

Haine din poliester

Vopsele acrilice

Mantale de ploaie

Suportul benzilor magnetice

Suportul compact-discurilor

Plăci pentru circuite electronice

Unele vopsele şi izolatori

Monitoare pentru calculatoare

Unele componente ale mobilierului

Telefoane

Seringi medicale

Rame de ochelari

Lentile de contact

36
Ultima şansă

Sus în munţi, vechiul reşou cu benzină din rulotă încetase să funcţioneze. Bâjbâind prin întuneric, Dick Morgret încercase pentru a patra oară să-l aprindă, fără succes. Trânti rabla de podea, făcând-o să zăngăne, apoi aruncă băţul ars de chibrit. Ameţit de somn, Morgret scotoci prin rulotă, încercând să-şi amintească unde ţinea păturile de rezervă.

O furtună, de început de vară, se întinsese peste munţii Californiei, aruncând benzinăria Ultimei Şanse în mijlocul nimicniciei. Morgret se trezise tremurând. Ascultase picăturile de ploaie ce izbeau acoperişul din tablă. Stropi de apă se scurgeau înăuntru, udându-i lucrurile. Bombăni, dar nu-şi irosi energia înjurând cu adevărat, din moment ce nu era nimeni să-l audă.

Luă o haină vătuită din dulapul de sub masă. Haina grea mirosea a mucegai, dar rulota duhnea suficient de puternic pentru a acoperi mirosul ei.

În timp ce se întindea din nou pe prici, aşteptând ca trupul său să încălzească aşternutul, apa se scurgea prin crăpăturile noi ale peretelui. Fiecare bucăţică a materialului izolant se transformase în pastă de dinţi, care lăsa apa să pătrundă în toate colţurile. Mai devreme încercase să astupe crăpăturile cu cârpe, apoi renunţase şi aruncase nişte pânză groasă peste mobilă. Toată rulota aia blestemată se făcea praf, ca şi viaţa lui. Ce era nou în asta?

Patul rămase rece, de parcă trupul nu putea ceda căldură, păturilor. Dormea singur de vreo şaisprezece ani. Îngropase trei neveste şi nu-l interesa să facă acelaşi lucru cu o a patra. Toate fuseseră proaste şi certăreţe, dar simţea uneori lipsa plăcerii simple provocată de cineva care făcea zgomot în casă sau încălzea patul. Acum, singurul zgomot pe care-l auzea, înainte de a se cufunda în somn, era zgomotul ploii care se scurgea în casă prin crăpăturile care se lăţeau.

Dimineaţa, aerul se limpezise. Morgret se uită pe fereastră. Pârâul ce cobora din munţi se umflase, din cauza ploii. În depărtare, văzu câţiva cai sălbatici alergând pe pajişte.

Se ridică, se opri într-o băltoacă de apă rece şi se aşeză pe un scaun de lângă masă ca să-şi scoată ciorapii uzi. După ce folosi toaleta din spatele rulotei, se împletici până la cele două pompe de benzină, aflate sub acoperişul rahitic din aluminiu. Nu avea nimic mai bun de făcut decât să-şi petreacă ziua aşteptând clienţi care nu vor veni.

Autostrada 178 trecea prin munţi, cobora în bazinul secat al albiilor

uscate de lacuri, către baze militare pentru teste şi către Valea Morţii. Morgret nu văzuse nicio maşină pe şosea de două zile, iar ultima maşină care trecuse nu oprise. Fără trafic, nici urmă de clienţi. Fără clienţi, nu avea încasări. Fără încasări nu putea să plătească creditorii.

Ambele tipuri de benzină – cea normală şi cea fără plumb – miroseau groaznic şi, mai rău, nu ardeau. Probabil un rahat de-al ecologiştilor, iar chestia asta îl îngrozea. Dacă guvernul află, probabil că va fi silit să distrugă rezervoarele îngropate şi să instaleze altele noi. În cazul ăsta, nu avea altă soluţie decât să plece, să abandoneze benzinăria, lăsând-o ciorilor.

Cisterna de la Oilstar nu venise săptămâna aceea cu marfă din Bakersfield – dar Morgret nu avea bani să plătească şoferul, iar creditul lui valora cât hârtia igienică folosită. Morgret se întreba dacă va trebui să plătească benzina contaminată companiei petroliere.

Aşternu un ziar vechi pe scaun, să nu i se ude pantalonii. Dimineaţa era rece, dar se aşezase la umbră pentru că aerul se va încălzi şi nu avea chef să se mute din oră în oră. Morgret se lăsă pe spate, gata să privească lumea trecând prin faţa lui.

Numai că lumea nu trecea prin faţa lui. Nici urmă de trafic. Nimic.

Către mijlocul dimineţii auzi un sunet dogit apropiindu-se pe drum. Avu nevoie de ceva timp să recunoască zgomotul de copite potcovite, care se deosebea de cel al cailor sălbatici. În scurt timp, de după cotitură apărură trei călăreţi. Purtau ponchouri din pânză groasă, cu pete întunecate lăsate de picăturile de ploaie. Toţi trei aveau părul lung. Cel mai mărunt şi mai tânăr avea o mustaţă subţire, ceilalţi erau complet raşi. Morgret recunoscu imediat individul cu înfăţişare hispanică, lat în umeri, călare pe un armăsar negru. Morgret se sili să se ridice de pe scaunul pliant în momentul în care Carlos Bettario se apropia de pompa de benzină.

Anii petrecuţi în aer liber dăduseră pielii lui Bettario aspectul pieii bine tăbăcite. Îşi legase părul lung, ce începuse să încărunţească, într-o coadă ce atârna de sub o pălărie cu calota turtită, ca a lui Clint Eastwood.

Dădură din cap cu nonşalanţă unul către celălalt.

– Salut, Carlos, zise Morgret, uitându-se la armăsar, apoi la pompă. Să-ţi fac plinul?

Ceilalţi doi călăreţi, argaţi probabil, chicotiră. Battario bătu armăsarul pe gâtul musculos şi spuse, fără urmă de accent:

– Mulţumesc, domnule, dar cred că şi-a făcut plinul.

– Eşti doar un curios în trecere, care nu vrea benzină! Ce te aduce aici din ranchul tău caraghios, Carlos? Vrei să mă inviţi la o întâlnire la biserică?

Bettario deţinea şi conducea Rancho Inyo, un ranch cunoscut,

pentru turişti, lângă Lacul Isabella, unde idioţii în vacanţă făceau pe cowboyii. Iar asta îl îmbogăţise pe Bettario.

– Dacă ai avea benzină, ţi-aş cumpăra fiecare strop. Dar nu mă aştept să stai mai bine decât ceilalţi din ţară, râse Bettario. Nu, am venit să te salvez, prietene.

Morgret se holbă la el şi se aşeză din nou pe scaunul care scârţâi. De unde ştia Bettario că benzina se stricase?

– Să mă salvezi? Despre ce vorbeşti, Carlos?

– Despre molimă, omule. Ce-o să faci acum? Benzinăria ta abia supravieţuia înainte, răspunse Bettario, făcând un semn cu bărbia către rulota dărăpănată şi către firma ULTIMA ŞANSĂ.

– Ce molimă? întrebă Morgret, mijindu-şi ochii.

Argaţii se uitară unul la altul. Bettario îşi scoase pălăria şi exclamă:

– Îţi baţi joc de mine? Nu urmăreşti ştirile?

– Carlos, nu mi-am plătit abonamentul la cablu pe luna asta. Mă gândeam să-mi cumpăr o antenă pentru satelit, una de două mii de dolari. Dar nu mi-ar fi folosit la nimic, din moment ce n-am televizor. Nici n-am primit vreun ziar care să nu fie vechi de o lună.

– Omule, o molimă distruge benzina şi plasticul. Oamenii au înnebunit. Suntem norocoşi că trăim aici, departe de haos.

Armăsarul fornăi, de parcă n-ar fi fost de acord că-s norocoşi.

– Eu sunt suficient de deştept ca să-mi dau seama că trebuie să ne strângem şi să colaborăm, dacă vrem să rezistăm în primul an.

Morgret îl privi atent, dar Bettario nu era genul de om care se ţinea de bancuri. Asta explica benzina proastă, lipsa totală a traficului şi întârzierea de-o săptămână a cisternei.

– Deci ai venit să mă salvezi?

Armăsarul întindea botul în jur, căutând ceva de mâncat. Bettario trase de hăţuri, ridicându-i capul.

– Nu mai avem turişti la Rancho Inyo, aşa că am loc pentru nişte oameni care ştiu ce fac. Eşti aici de mult timp, Dick. Eşti un aiurit, dar ai mult bun simţ şi ştii să munceşti. Am nevoie de oameni care să ne ajute să păstrăm cămările pline. Asta înseamnă să se pricepă la vânat, pescuit şi îngrijirea vitelor. Vrem să prindem cai sălbatici, pentru că, în lipsa automobilelor, caii vor fi mai preţioşi decât aurul. Şi mai ştii să repari diverse lucruri, continuă Carlos. Rancho Inyo obţine energie electrică de la hidrocentrală. Chiar dacă n-o să avem petrol, digul şi căderea de apă vor continua să facă să funcţioneze centrala – dacă o să găsim un mod de lubrifiere.

Bettario îi zâmbi lui Morgret, care era îmbrăcat în salopetă.

– Vino cu mine la ranch, Dick. Băieţii te vor ajuta să împachetezi tot ce vrei să iei cu tine.

Morgret ridică sprâncenele, apoi făcu un gest către rulota paradită, către pompele defecte şi către şoseaua pustie.

– Hai să rezumăm, Carlos. Vrei să las *toate astea* ca să vânez şi să pescuiesc toată ziua? Să prind nişte cai, să sparg nişte lemne, căpătând în schimb locuinţă şi masă gratis, într-un loc în care orăşenii fraieri plătesc o sută de dolari pe noapte?

– Trei sute cincizeci, atât au plătit în ultimul an, îl aprobă Bettario. Da, ai făcut foarte bine rezumatul.

– Pare mai bine decât o durere în cot, mormăi Morgret, privind în jur, spre petecul de pământ pe care-l deţinea în virtutea dreptului de prim ocupant; prinsese rădăcini acolo, dar nu simţea că ar părăsi ceva. Carlos, pune băieţii să mă ajute să dau jos firma asta, cu Ultima Şansă, şi-s gata să merg.

Condamnat la dragoste

Bătăile în uşă străbătură straturi de ceaţă care învăluiau mintea lui Jeffrey Mayeaux, trezindu-l după câteva ore de somn. Ura întreruperile constante provocate de faptul că era o persoană importantă. Ei bine, peste un an o să uite de toată aiureala asta.

Mayeaux se trezi, mirosind derutat cearşafurile noi. Apoi bucăţile se potriviră într-un întreg. Un apartament cu două etaje în Ocean City, un bârlog pe care i-l pregătise Weathersee cu o lună în urmă. Nimeni n-ar fi trebuit să ştie de el. Probabil că Weathersee pălăvrăgise.

Bătăile se auzeau de undeva, de afară, în dormitorul întunecat… uşa din faţă. Era prea devreme ca să poată gândi. Şi ce zi era? Duminică?

Se rostogoli din pat, iar femeia de lângă el gemu încet în somn. Mayeaux simţea mirosul de transpiraţie din aşternut. Femeia avea puţin peste douăzeci de ani, sâni mari, fund mic, păr blond, lung. Răcnise ca o nebună când terminase, dar îl dăduse gata. Păcat că avea şi mutră de măgar, dar cui îi păsa?

Când îşi aminti de noaptea trecută, simţi că are o erecţie. Weathersee aranjase ca tipa să-l aştepte în apartament. Nu ştiuse niciodată cu cât plătea şeful lui de cabinet femeile astea, sau dacă le convingea altfel. Dar se pricepea.

Soţia lui Mayeaux cunoştea unde erau cuibuşoarele lui de nebunii şi-l suna uneori, când avea nevoie de ajutorul lui în privinţa caselor sau dacă intervenea vreo urgenţă. Dar nimeni n-ar fi trebuit să ştie de locul ăsta din Ocean City.

I se păru că uşa se va sparge sub o ploaie de lovituri. Ritmul monoton îi spuse că era probabil vorba de cineva din serviciul de securitate. Altcineva, cu măcar o jumătate de creier, şi-ar fi imaginat că Mayeaux nu vrea să discute cu nimeni. Ce mod grozav de a începe ziua!

Mayeaux reuşi să se dea jos din pat şi să-şi pună halatul, fără să trezească fata.

Auzi o voce înăbuşită care-i striga numele, când închise uşa dormitorului în urma lui şi coborî pe scară.

– Ai răbdare, omule! mormăi el.

Apartamentul de pe malul mării mirosea a vin stătut şi a brânză. Razele soarelui umpleau holul, în care uitase să tragă perdelele în seara trecută. Îşi dorise să găsească un loc, în zona Washingtonului, unde să se servească la micul dejun cafea cu lapte şi cornuri.

Din cauza panicii ce se întindea şi a defecţiunilor mecanice produse de molima benzinei, îşi dăduse seama că nu putea să plece pentru o zi. Numai pentru o zi, aşa cum plănuise de luni de zile. Sigur,

îşi dăduse seama de gravitatea crizei – dar el nu avea nicio responsabilitate. Ceilalţi puteau să aibă grijă de mersul lucrurilor, măcar pentru câteva ore.

Vineri seara fuseseră raportate doar câteva defecţiuni în Maryland şi Virginia, dar ştirile se înrăutăţiseră cu fiecare oră. California îşi închisese graniţele, dar prea târziu pentru a opri răspândirea molimei, iar informaţiile de pe coasta de vest deveniseră sporadice.

Vicepreşedintele Wolani rămăsese blocat în Chicago, unde se afla într-un turneu de conferinţe când Agenţia Federală pentru Aviaţie oprise toate zborurile comerciale, în urma unor prăbuşiri de avioane, care fuseseră atribuite dezintegrării unor componente din plastic.

Mayeaux se amuzase aflând că preşedintele Holback rămăsese în Orientul Mijlociu, în timp ce făcea un turneu diplomatic foarte mediatizat în Quatar. Se descoperise că avionul prezidenţial era infectat cu petromolimă… iar acum microorganismele mâncătoare de petrol făceau ravagii în cele mai mari câmpuri petroliere arabe. N-ar fi vrut să fie în locul lui Holback.

– Domnule preşedinte al Camerei! Sunteţi acolo?

Vocea de afară era suficient de puternică şi de fermă ca să treacă prin uşa solidă.

Mayeaux se uită prin vizor. Văzu doi bărbaţi în costume de culoare închisă, cu fire care îi ieşeau pe sub guler până la căştile din urechi. Mai văzu alţi trei stând pe nisip, privind înainte. *Serviciul Secret?* Iisuse, nu puteau să fie mai subtili? Stăteau ca nişte reclame în oraşul ăsta turistic.

Îl trecu un fior. Ce naiba voiau? Teama iniţială că dăduse de necaz îl părăsi iute – ar fi trebuit să fie şi un reprezentant al autorităţilor, vreun funcţionar de la Departamentul Justiţiei, dacă făcuse ceva rău. Iar Mayeaux nu făcuse niciun secret din aventurile lui.

Dar Serviciul Secret aici! Dacă ar fi fost vorba de ceva important, ca să fie trezit duminică dimineaţă, Weathersee i-ar fi telefonat. Apoi îşi aminti că redirecţionase apelurile către birou. Desfiinţase telefoanele de aici de când soţia şi copiii lui locuiau împreună cu nişte prieteni.

Bărbatul din Serviciul Secret păru să-l simtă în cealaltă parte a uşii şi strigă:

– Domnule preşedinte al Camerei, este vorba de ceva important. Trebuie să discutăm cu dumneavoastră.

Mayeaux se uită dincolo de individ. Plaja fusese despărţită de locuinţa lui prin cordoane, iar clădirea înconjurată de poliţişti în civil.

– Da?

Mintea lui Mayeaux funcţiona cu toată viteza. Pentru prima oară nu reuşise să-şi păstreze masca de politician.

– E ceva urgent, domnule.

Când Mayeaux trase zăvorul, individul intră. Altul, solid ca un jucător profesionist de fotbal, făcu semn restului echipei. Mayeaux simţi aerul rece dinspre ocean.

Primul agent din Serviciul Secret părea încântat să-l vadă.

– Domnule preşedinte al Camerei, slavă Domnului că v-am găsit!

Dar nu-l privi în ochi în timp ce-i vorbea, ci examina apartamentul. Nu transpirase, nici nu obosise după cât bătuse în uşă.

– Despre ce-i vorba? se răsti Mayeaux.

Alt agent pătrunse în hol şi-l întrebă pe primul:

– Satchmo e în siguranţă?

– Da, spuse primul agent, apoi comunică informaţia prin intermediul microfonului de la rever.

Mayeaux îşi strânse halatul în jurul trupului. *Satchmo?* Serviciul Secret folosea nume codificate pentru preşedinte, vicepreşedinte şi familiile lor… Se săturase de toată aiureala aia.

– Ce se întâmplă? V-a trimis Holback să mă hărţuiţi?

Primul agent se opri, subit încruntat. Ochii lui albaştri continuau să privească în toate părţile.

– Nu, domnule. Trebuie să vă informăm că vicepreşedintele Harald Wolani a fost ucis noaptea trecută, într-un accident de ascensor din Chicago. Molima s-a întins până acolo, ceva mai iute decât ne-am aşteptat.

– Wolani a murit?

Mayeaux se dădu înapoi şi se lovi de sofaua de-un albastru deschis. Cu un gest automat, vru să se aşeze, apoi îşi văzu genunchii şi se îndreptă. Ar fi vrut să bea ceva, dar nu avu tupeul să se ducă la bar.

– Şi am pierdut legătura cu preşedintele, domnule. În Quatar au loc mari tulburări, iar ultima ştire pe care am primit-o de la ambasador era că guvernul din Quatar refuză să garanteze siguranţa preşedintelui. N-am reuşit să restabilim legătura.

– Jeffrey, ce se întâmplă? Să cobor? se auzi o voce somnoroasă din dormitor.

– Nu! răcni Mayeaux.

Nu avea nici cea mai vagă idee cum o chema pe tipă.

– Verific imediat, zise un agent, fugind pe scări.

– Ştiţi ce înseamnă toate astea, domnule, continuă primul agent, privindu-l pentru prima oară în ochi.

– Sigur că ştiu, răspunse el, permiţându-şi, în cele din urmă, să se prăbuşească pe sofa. O să acţionez ca preşedinte, până restabiliţi legătura cu Holback.

– *Dacă* putem restabili legătura cu preşedintele, domnule. Preşedintele Holback este prima ţintă pentru răzbunare.

– Să faceţi bine şi să restabiliţi legătura! se răsti Mayeaux,

ridicându-se şi simţind că-i tremură picioarele. Aduceţi-mi nişte cafea.

Întoarse spatele agentului şi se îndreptă, cu grijă, către bucătărie.

Agentul continuă, de parcă ar fi fost jignit că trebuia să-şi termine treaba lui de rutină:

– Zona plajei este sigură, domnule. Trebuie să vă conducem la Washington. Să depuneţi jurământul.

Mayeaux respiră adânc şi-şi simţi capul bubuind, din cauza panicii. Evenimentele se desfăşurau prea repede. Se aşteptase să se retragă după ce se termina legislatura şi să se întoarcă în New Orleans. Pregătise totul pentru o carieră liniştită şi bănoasă de lobby-ist. Totul era pregătit… întinse o mână, să se ţină de ceva.

Apartamentul se umpluse de străini. În jurul lui se auzeau voci puternice. Totul părea ireal. Afară, oamenii din Serviciul Secret pregăteau convoiul. Un camion cisternă al armatei era gata să urmeze limuzinele. Până la Casa Albă era un drum de trei ore. Chiar dacă vreun vehicul ar fi rămas în pană, cel puţin unul va ajunge până la capătul drumului.

Iar Mayeaux va depune jurământul.

Rămase locului, clipind surprins.

Nu voia să fie preşedinte în timpul a ceea ce părea a fi cea mai gravă criză de la Al Doilea Război Mondial. Dacă nu era chiar mai gravă.

38
Cumpărături prin cartier

Lumea din jurul Albuquerque-ului se sfărâma în bucăţi tot mai mici, iar generalul Bayclock ştia că supravieţuirea putea să depindă de rezervele de provizii pentru cazuri de urgenţă, de la baza forţelor aeriene. Spre sfârşitul după-amiezii, generalul ieşi din clădirea comandamentului bazei şi se uită la străzile din Kirtland, îngrozit de schimbările rapide.

Tăcerea era asurzitoare, pentru că Bayclock se obişnuise cu mugetul continuu al avioanelor ce aterizau sau decolau. Niciun avion nu aterizase pe aeroport de două zile, de când fusese suspendat traficul aerian.

Bizuindu-se doar pe comunicaţiile fragmentate, disparate, care mai mult provocau panică decât furnizau informaţii, Bayclock plasase baza aeriană din Kirtland în stare de urgenţă 3, mobilizând tot personalul important în bază şi mărind gărzile de la fiecare poartă. După câteva ore de la primele dovezi ale efectelor molimei, generalul ordonase serviciului de intendenţă să treacă la respectarea strictă a raţiilor.

Străzile, cândva haotice, nu mai erau circulate. La ordinele lui Bayclock, baza se adaptase iute la noua situaţie. Câţiva aviatori şi angajaţi civili treceau pe trotuar, pe lângă parcarea plină de autoturisme, camioane şi maşini oficiale, care probabil că nu vor mai funcţiona niciodată. Un bărbat străbătu străzile pustii pe o motocicletă care funcţiona cu alcool. Nu va trece mult timp şi componentele ei din plastic se vor distruge, iar vehiculul se va defecta, ca şi cele care foloseau benzină.

După ce dăduse voie aghiotantului său să plece, Bayclock porni pe jos către magazinul bazei, să-şi ia cele necesare. Hrană. Conserve. Apă îmbuteliată. Raţia lui îl aştepta. Se întreba dacă ar trebui să pună paznici înarmaţi la uşile magaziei.

Avea încredere în oamenii săi. Ştia că-i vor îndeplini ordinele. Fuseseră instruiţi în spiritul ierarhiei, dar generalul era îngrijorat de modul în care încerca să păstreze ordinea. Se simţea rupt de lume, obligat să ia decizii pe baza unor informaţii reduse. Nu voia să rişte să reacţioneze exagerat faţă de molimă, dar acum avea impresia că microbul era mai lacom decât se temuse. În câteva zile, Albuquerque devenise teatrul unui măcel.

Bayclock traversă strada Wyoming, din faţa cartierului general, se uită ca de obicei în ambele părţi înainte să păşească pe caldarâm, apoi se îndreptă spre clădire. Nu văzu nicio lumină aprinsă în barăci şi presupuse că personalul bazei deschisese ferestrele, ca să pătrundă aer curat.

În timp ce mergea, înconjurat de-o tăcere bizară, se gândi la

moartea vicepreşedintelui Wolani, care avusese loc cu două zile înainte. Îl şocase puternic. Dar, chiar dacă preşedintele era plecat din ţară, Bayclock avea încredere în ierarhie.

Anexa magazinului bazei părea prea aglomerată, remarcă el când se apropie. Îşi aranjă boneta şi merse ţanţoş mai departe. Panouri scrise de mână erau rezemate de pompele de benzină ale magazinului: COMBUSTIBIL CONTAMINAT.

O mână de oameni, în uniforme militare sau în civil, se învârteau în jurul prăvăliei. Mulţimea se linişti, când un căpitan înalt îl observă pe Bayclock şi-l salută. Generalul răspunse salutului şi intră pe uşa deschisă.

Se preocupă apoi de ce-ar trebui să procure pentru următoarele zile, concentrându-se asupra acestei probleme. Rafturile păreau pe jumătate goale. La casă, vânzătorul se certa cu un militar, despre câte cutii cu lapte praf putea să cumpere. Când luă ultimele două conserve cu supă – de roşii şi de mazăre, care nu-i plăceau – şi câteva pungi cu şorici, Bayclock avu senzaţia că se află iar în război.

Când apucă pungile cu şorici, degetele îi trecură prin ambalajul din plastic, de parcă acesta ar fi fost din albuş pe jumătate coagulat. Pojghiţa subţire se rupse, aerul pătrunse în pachet, iar punga se transformă într-o gelatină, ca o mucozitate. Generalul o privi dezgustat şi şocat, apoi îşi scutură mâna de murdărie.

Pe rafturi, din sticlele cu apă gazoasă curgeau stropi de umezeală. O sticlă cu must se despică, aruncând lichidul purpuriu pe podea. După murdăria de pe duşumea, îşi dădu seama că mai multe butelii se spărseseră în tot cursul zilei, atunci când diferite tipuri de plastic sucombaseră în faţa microbului.

Una dintre angajatele magazinului, o negresă tânără, cu părul tuns scurt, ca al lui Bayclock, ştergea cu o cârpă, încercând cu frenezie să cureţe clorul rău mirositor, care se scurgea din rafturi peste alţi detergenţi. Generalul se strâmbă, când se gândi la cutiile din plastic cu amoniac. Dacă toate chimicalele acelea se amestecau, puteau provoca un nor de gaz ucigător.

– Tu! Mută cutiile cu amoniac! se răsti el, iar femeia tresări şi se uită la el, apoi aruncă pe jos cârpa; Bayclock ridică vocea, enervat de ezitarea ei. Mută-le acum!

Fără să vadă dacă-i îndeplinise ordinul, generalul îşi luă raţiile şi se aşeză la coada de la casă. Femeia din faţa lui avea un bidon din plastic cu lapte. Sub privirile lui Bayclock, mânerul bidonului se rupse. Laptele se scurse pe piciorul femeii şi pe podea. Femeia se uita la bidon zăpăcită, de parcă ar fi muşcat-o propriul ei câine. Laptele stropi şi cracul pantalonilor curaţi ai generalului. Acesta se trase înapoi, încruntându-se din cauză că-i murdărise uniforma. Podeaua era lipicioasă, de parcă s-ar fi scurs pe ea tot felul de substanţe – dar

generalul observă că linoleumul începuse să se înmoaie.

Îşi înhăţă conservele, se uită la ele şi aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari casierului.

– Ia-i, mormăi el. Sunt mai mult decât de ajuns.

Apoi plecă iute. Voia să se întoarcă la postul de comandă al bazei, unde simţea că stăpâneşte lucrurile. Venise timpul să instaureze un control şi mai strict al procesului de fixare a raţiilor. Venise timpul să stabilească o mulţime de lucruri.

39
Voi supravieţui

Heather Dixon nu era singura care-şi dădea seama că lumea se transforma în infern.

Se lupta cu mulţimea din magazinul cu provizii pentru camping, mirosind sudoarea celorlalţi. Lipsea puţin ca aglomeraţia să se transforme în răzmeriţă.

Heather începu să fie cuprinsă de panică, se mişca iute şi respira cu greutate, îngrozită că nu va reuşi să-şi cumpere echipamentul de care avea nevoie ca să supravieţuiască în lunile următoare. Împinse o femeie înaltă, slabă, îmbrăcată cu haine din poliester care se dizolva, se lovi de rafturi de metal pe jumătate goale, şi se îndreptă către fundul magazinului.

Doi tipi cu înfăţişare de camionagii – unul cu barbă şi altul chel – se băteau pentru nişte saci de dormit din nailon. Heather se întrebă dacă nailonul va rezista petromolimei.

La casa din faţă, proprietarul magazinului – un om dolofan, care arăta de parcă nu fusese în viaţa lui într-o excursie – vindea fără încetare, cu o privire fixă. Nu-i venea să creadă în norocul lui.

Heather îşi croi drum prin magazin, ţinând în mână o bucată de hârtie, pătată de sudoare, pe care notase tot ce-i trebuia. Simţi ca i se face rău când văzu că dispăruseră toate rucsacurile cu ramă de aluminiu. De ce pierduse timpul scriind lista aia blestemată? Ar fi trebuit să fugă la magazin şi să se lupte pentru lucrurile de care avea nevoie. Obţinerea echipamentului potrivit însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte, iar oamenii – un număr tot mai mare – abia începuseră să-şi dea seama ce-i aştepta.

Se duse la raionul de raniţe, văzu etichete şi ambalaje mototolite risipite pe podea – şi un singur rucsac pe raft. Una dintre barele din aluminiu era răsucită, de parcă ar fi căzut cineva peste ea. Pânza de-un roz strălucitor era ţipătoare, dar ce mai conta? Spera ca pânza să nu se dizolve, dar în privinţa asta nu putea să facă nimic.

În timp ce se grăbea către rucsac, un bărbat în blugi şi tricou cu Bugs Bunny sprinta spre el. Heather ezită, apoi decise să-l întreacă. Se săturase să i-o ia alţii înainte şi venise momentul ca să se schimbe situaţia.

Bugs Bunny ţinea sub braţ trei butelii cu propan, pentru aragaz. Asta îl stânjenea în goană. Heather apucă rucsacul de-o curea, iar bărbatul de cealaltă.

– Îl iau! zise individul.

Heather răspunse înfigându-i un cot în vintre. Bugs scoase un vaiet surprins şi scăpă pe jos cele trei butelii. Acestea zăngăniră pe podea, iar individul se aplecă să le ridice.

Heather trase rucsacul roz la piept şi zise:

– Nu ţi se potriveşte culoarea!

Apoi se duse spre alt raft. Incidentul îi crease bună dispoziţie. Venise timpul să nu mai accepte măgăriile altora.

Heather era mai înaltă decât majoritatea femeilor din magazin, mai înaltă decât mulţi dintre bărbaţi. Nu se mai scuza când se ciocnea de cineva. Să se dea din drumul ei! Îşi aminti de sfatul primit la seminarul de autoapărare, la care erau obligaţi să participe toţi angajaţii de la compania de asigurări Surety: să nu arăţi ca o victimă. Încercă să pară fermă, imaginându-şi că-l avea în faţă pe Al Sysco. Gândul îi produse o furie rece şi strânse din fălci.

Oamenii se dădeau la o parte din drumul ei. Iar pe cei care nu făceau acest lucru îi împingea.

Umplu rucsacul cu hrană deshidratată, în ambalaj din staniol. Se uită la un aragaz de camping şi decise că o să gătească la focul de tabără. Optă pentru un cuţit mare de vânătoare, echipament de pescuit şi un sac de dormit ca un înveliş de mumie, garantat pentru minus douăzeci de grade.

Heather se uită prin magazin, renunţând la majoritatea articolelor. Un cort ar fi fost prea greu ca să-l care până acasă. Nişte crătiţi şi oale ar fi fost bune, dar nu avea nevoie de ele, putea să folosească ustensilele pe care le avea. Luă chibrituri, o trusă cu medicamente împotriva muşcăturilor de şarpe, un dispozitiv solar pentru purificarea apei.

Se simţea obosită. Într-o zi obişnuită, ar fi fost la serviciu, prelucrând formulare, ar fi răspuns la telefon, s-ar fi enervat din cauza felului în care o trata Sysco. Dar astăzi nu, îşi spuse ea. Nici altădată.

Apoi, dându-şi seama că nu va avea maşină, nici măcar o bicicletă, dacă nu găsea una fără piese din plastic, Heather îşi aminti de lucrul cel mai important – ghete solide pentru mers, din piele, cu talpă din cauciuc natural. Trebuia să evite tot ce era din plastic, vinilin sau cauciuc artificial. Ca să fie sigură că n-o să aibă probleme.

Păzindu-şi rucsacul roz, plin ochi, căută prin cutiile răsturnate cu ghete. Şi alţi oameni avuseseră aceeaşi idee, dar asta n-o îngrijora. Avea picioare mari, iar încălţămintea de mărimea aceea nu era prea căutată de femei.

În cele din urmă găsi o pereche de ghete negre, cu şireturi purpurii şi se aşeză la coadă. Avea puţini bani gheaţă economisiţi, nu mai avea slujbă – dar individul de la casă accepta cărţi de credit. Cărţi de credit! De parcă mai aveau vreo valoare!

Heather zâmbi fără vlagă. Spera să ajungă la casă înainte să i se dizolve cartea de credit în poşetă.

Curentul electric se întrerupse pentru a doua oară în ziua aceea,

iar Heather nu credea că va porni din nou. Stătea în sufragerie, cu perdelele trase în lături şi cu ferestrele deschise, să pătrundă aer curat. Voia să-şi pregătească echipamentul cel nou, cât mai era lumină. De acum, trebuia să gândească altfel.

Locuia într-o suburbie a Flagstaffului, într-o casă închiriată, cu două dormitoare, cu o curte în spate şi, în loc de garaj, o parcare. Jaluzelele de la ferestre erau din aluminiu. Clădirea fusese construită prin anii cincizeci, cu decorul tipic de atunci: pereţi galbeni, podele verzi-măsliniu. Heather o închiriase în urmă cu patru ani, intenţionând să se mute într-o casă mai bună, dar nereuşind acest lucru. Se gândea că va părăsi curând oraşul.

Îşi legă părul în coadă de cal, apoi se aşeză pe podea, să sorteze hrana uscată şi să citească instrucţiunile accesoriilor pentru camping. Făcuse o excursie, cu rucsacul în spate, în Marele Canion, împreună cu prietenul ei de atunci, Derek, un coleg de la societatea de asigurări. Individul o părăsise mai târziu, când găsise un post mai bun într-o firmă concurentă din Tucson. Relaţia lor nu avusese nimic deosebit, dar îi plăcuse excursia şi-i lipsea sexul. Marele Canion se afla la numai o oră şi jumătate de mers cu maşina, în nordul Flagstaffului, dar Heather nu se gândise niciodată să se ducă acolo singură.

De ce nu? se întrebă ea. *Încetează să fii un căţel care vrea să placă tuturor!*

Telefonul sună de două ori, apoi tăcu înainte ca Heather să-l ridice. Liniile telefonice nu funcţionaseră de patru ori din cinci, când încercase să sune pe cineva, iar singura dată când auzise tonul ezitase, apoi renunţase.

Familia ei încerca probabil s-o sune din Phoenix, dar nu voia să-şi contacteze rudele. I-ar fi cerut să vină acasă, să îndure tragedia împreună. Şi Heather Dixon nu intenţiona aşa ceva.

Familia ei locuia la trei ore de mers cu maşina. Avea două surori şi trei fraţi, Heather fiind copilul mijlociu, copilul care nu se distinge prin nimic. Când crescuse, trebuise să se descurce cu prietenii surorilor ei, cu jocul de softball al fraţilor, fără să-şi găsească propriul loc.

Universitatea din Flagstaff era destul de departe ca să-şi găsească independenţa, dar interesul îi dispăruse iute. Părăsise şcoala după un an şi se angajase la Societatea de Asigurări Surety. Nu recunoscuse niciodată că-i lipseau cei de acasă – dar orice discuţie cu părinţii ei îi arăta că ei ştiau care-i situaţia. Era timpul să plece şi să-şi caute un loc sigur.

Se gândi la Al Sysco, promovat în locul ei. Se gândi la Derek, care se folosise de ea ca de o trambulină ca să sară în altă companie.

Ei bine, asta era. Sysco aştepta să fie sunat de la biroul din Boston şi să i se spună că trecuse criza. Heather încercă să şi-l imagineze

luptând pentru supravieţuire, căutând să-şi procure hrană. Începu să chicotească. Apoi îşi dădu seama că Sysco nu concepea că leneşa, neimplicata Heather Dixon se putea schimba. Nu avusese curaj să fugă până nu începuse petromolima.

În genunchi pe covorul măsliniu, Heather întinse harta cu nordul Arizonei. Existau drumuri, avea provizii, nu vedea de ce n-ar reuşi să meargă dintr-un capăt al Marelui Canion la celălalt. Unde ar găsi un loc mai sigur?

Abia începuse să facă inventarul hranei uscate, când se auzi un ciocănit în uşă, punând-o în gardă. După ce magazinele rămăseseră fără mâncare, hoţii urmau să umble din uşă în uşă, spărgându-le şi furând. Dar ei n-ar fi bătut la uşă.

Heather se gândi să nu răspundă, dar perdelele erau trase de-o parte şi putea fi văzută foarte bine. Nu putea să susţină că nu-i acasă. Respiră adânc, îi păru rău că nu avea un pistol, apoi se duse la uşă. Se săturase să fugă.

Trase zăvorul cu un clinchet, apoi deschise uşa cu mai multă forţă decât intenţiona.

– Ce doriţi?

Bărbatul din faţa uşii se uită la ea surprins. Părea a fi de vreo treizeci de ani, solid şi musculos. Avea figura arsă de soare, încadrată de păr blond, lung. Părea un surfist ghinionist.

– Cine naiba eşti? întrebă el.

Heather se pregăti să-i trântească uşa în nas, dar ceva din ea o făcu să găsească întrebarea amuzantă.

– Dar tu cine naiba eşti? Eu sunt Heather Dixon. Mă bucur să te cunosc. Şi de ce stai în faţa uşii mele?

– Unde sunt părinţii mei? întrebă individul, făcând un pas înapoi.

– Cine? se miră ea.

– Jan şi Howard Brooks. Eu sunt Connor Brooks, fiul lor. Părinţii mei locuiesc aici.

Heather începu să înţeleagă, iar furia ei iniţială lăsă loc milei.

– Îmi pare rău, dar s-au mutat. Am închiriat casa asta acum patru ani. Am primit un timp scrisori adresate familiei Brooks, dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

– S-au mutat? Nu mi-au spus!

Heather rămase liniştită. Totul i se părea o glumă proastă.

– Presupun că n-au lăsat noua adresă, zise Connor.

Avea ochi albaştri, mari, plini de speranţă. Lui Heather îi plăcu.

– Nu cred. S-ar putea să ştie proprietarul, dar locuieşte în Sedona, iar telefonul nu funcţionează. Nu cred că ai maşină…

Connor se ţinu de tocul uşii, de parcă ar fi fost gata să cadă.

– Dacă aş fi avut maşină, nu mi-ar fi trebuit o săptămână să ajung aici. Nu-mi vine să cred! După ce-am trecut prin ce-am trecut, să

descopăr că s-au mutat!

Se apucă de păr, cu un gest de disperare, dar Heather avu impresia că juca teatru. Individul încercă să se uite în casă, după care întrebă:

– N-ai ceva de mâncare? Sunt lihnit.

Heather se gândi un moment. Voia ca individul să rămână? Tot ce spusese părea rezonabil. Şi mai avea nişte resturi în frigider. Totuşi…

– Aşteaptă aici, zise ea, închise uşa şi trase zăvorul.

Îl urmări un minut prin fereastra din colţ. Individul ieşise din portic şi se uita pe stradă. Se învârtea de colo-colo, cu mâinile în buzunare, aşteptând-o să se întoarcă.

Heather luă nişte pâine ambalată şi nişte brânză din frigider. Apoi, înainte să deschidă uşa, se întoarse şi luă două beri.

Connor se întoarse, când fata ieşi.

– Nu prea cunosc locul. Părinţii mei s-au mutat aici după ce am plecat de acasă, iar eu… nu prea am venit să-i vizitez.

– Serios? Ţine, zise ea, întinzându-i mâncarea.

În timp ce discutau, nu reuşea să-şi dea seama ce-l intrigase la el, dar Connor Brooks îi lăsase impresia de supravieţuitor. Nu avea nicio legătură cu vechea ei viaţă. Încercă să-şi dea seama daca i-ar fi folosit să-l aibă în preajmă. Iar individul păru să-i citească gândurile.

– Nu te superi dacă te mai rog ceva? Aş vrea să fac un duş. Am avut câteva zile grele şi mă simt de parcă m-ar fi călcat un camion.

Fata se gândi. Propunerea îi păru atât de deplasată, că zăbovi înainte să răspundă. Ciudat, cât de mult contau câteva ore… Vechea Heather ar fi fost jignită, chiar îngrozită – iar acest lucru o făcu să se decidă.

– Miroşi de parcă ai avea nevoie să te speli. Probabil că apa e rece, dar am un furtun în curte. Poţi să-l foloseşti.

– În curte?

– Consideră-te norocos, zâmbi Heather. Vremurile se schimbă. O să-ţi aduc un prosop.

40
Cowboy de oraş

Cei doi cai ai lui Alex Kramer erau încântaţi să plece la plimbare. Todd îşi freca palma bătătorită de gâtul moale, cald, al lui Ren, palomino-ul, apoi puse piciorul în scară şi se aruncă pe spatele calului.

Se întinse şi apucă frâul lui Stimpy, pe care-l prinse de cornul şeii. Poarta ţarcului rămăsese deschisă, iar Todd îl îmboldi pe Ren cu genunchii, conducând calul către drum.

– Să ieşim! zise el.

Bărbatul se simţea altfel, alături de caii binevoitori. Mirosul puternic de grajd şi bocănitul potcoavelor pe suprafaţa tare a drumului îi treziseră amintiri din tinereţe. Trecuse mult timp de când plecase la drum cu un cal şi dormise sub stelele Wyomingului. Sigur, va fi altfel când va călări prin suburbiile San Francisco-ului – şi cu mult mai periculos. Încărcase vechiul Smith & Wesson al lui Alex şi-l ţinea la brâu.

Vorbindu-le blând cailor, Todd îi mână să meargă alături pe drumul pavat. Colinele erau tăcute şi liniştite. Era timpul să acţioneze, să înceteze să aştepte ca lumea să se repare singură. Şi trebuia s-o salveze pe Iris, indiferent dacă ea voia sau nu. Ar fi fost o prostie să rămână în oraş. Chiar dacă suburbiile nu ardeau încă, gloata se va pune în mişcare cât de curând.

Todd privea înainte, lăsând în urmă casa abandonată a lui Alex. Pe drum, trecu pe lângă cutii poştale şi alei, dar casele rămâneau dezamăgitor de paşnice. Fum albastru-cenuşiu, de lemne, se ridica dintr-un coş. Întâlni un bărbat care-şi plimba ciobănescul german, de parcă ar fi fost o după-amiază normală. Todd şi bărbatul se salutară dând din cap, iar câinele lătră, dar caii continuară să meargă liniştiţi pe drum.

Totul părea ireal. În alte părţi ale lumii se prăbuşeau avioane, se dărâmau clădiri, mijloacele de transport se defectau. Ultima ştire pe care o auzise era că preşedintele rămăsese blocat în afara ţării. Postul de radio Country & Western menţionase ceva despre faptul că vicepreşedintele murise într-un accident de ascensor, dar nu exista o confirmare a zvonurilor… apoi postul de radio îşi încetase emisia. Todd nu reuşise să prindă alt post. Descoperise, când desfăcuse radioul, că plăcile din plastic pe care se aflau circuitele electronice ale acestuia se topiseră.

Doar cu o săptămână în urmă zburase cu elicopterul firmei Oilstar, împrăştiind microbul Prometheus. În momentul acela, considerase scurgerea de ţiţei de pe *Zoroaster* un dezastru teribil. Acum, opinia lui despre dezastre se modificase substanţial.

După o oră, ajunse pe şoseaua naţională 101, care străbătea

peninsula Marin, trecea peste podul Golden Gate şi ajungea în San Francisco, apoi în golful South. Todd conducea cei doi cai, într-un trap iute, pe banda din mijloc. Drumul tare nu pria copitelor, aşa că pătrunse pe banda cu iarbă din mijlocul autostrăzii, când avu ocazia. Se întrebă dacă asfaltul va deveni moale şi spongios, atunci când microbul va rămâne flămând. Apetitul microbului pentru plastic părea a se manifesta la întâmplare, imprevizibil.

Se simţea teribil de caraghios călare pe cal în mijlocul unei autostrăzi cu şase benzi, care ar fi trebuit să fie plină cu vehicule vâjâind cu o sută zece kilometri pe oră.

Grupuri de hoţi se mişcau printre maşinile moarte ce umpleau şoseaua, spărgând portierele încuiate sau împingând, pur şi simplu, parbrizul ce se desprindea din plasticul moale ce fixase geamul. Un bărbat înalt, fără cămaşă, ţinea un set de capace de roţi sub braţ, din care se scurgea pe el o dâră de grăsime şi murdărie. O femeie între două vârste, într-o jachetă din pânză roşie, căra o pungă mare din hârtie, plină cu cabluri şi piese de metal ale unor boxe stereo pentru maşini. Un adolescent blond tăia centurile de siguranţă cu un cuţit lung, apoi le arunca pe umăr, unde avea un teanc întreg. Todd nu-şi imagina pentru ce-i trebuiau puştiului. Când Todd se apropie, tânărul scoase capul dintr-un Volvo şi rânji spre el.

La trap, caii merseseră bine pe şoseaua goală. Ajunseră curând la tunelul care fusese tăiat într-o culme. Caii pătrunseră în tunel, iar copitele bocăneau puternic în spaţiul închis.

Acolo se aflau o mulţime de maşini, strivite într-o grămadă informă. Grămada ocupa ambele benzi, de zile întregi nu mai putuse să treacă nicio maşină pe acolo. Becurile din tavan se stinseseră, dar prin cele două capete ale tunelului pătrundea lumina zilei, suficient cât să vadă să călărească spre peretele rece. Caii înaintau nervoşi prin semiîntuneric. Podeaua din metal scotea sunete puternice, iar Ren şi Stimpy începură să alerge, speriaţi de zgomotul produs de copitele lor.

În cele din urmă ajunseră la lumina soarelui. Todd respiră puternic aerul rece, cu miros de ocean, şi se uită la podul Golden Gate, şi spre San Francisco, ce se vedea dincolo de acesta, spre orizont.

Nu cu mult timp în urmă, Todd se aflase acolo, pe puntea în pantă a lui *Zoroaster,* încercând să descarce cât mai mult ţiţei înainte ca petrolierul să se cufunde în adâncuri. Acolo fuseseră elicoptere, echipe de la televiziune, bărci, furtunuri de cauciuc…

Acum, în timp ce-i conducea pe Ren şi Stimpy pe pod, auzea doar şuieratul vântului. Sirenele de ceaţă nu mai scoteau sunete puternice, ca să avertizeze navele. Apa, aflată mult sub el, izbea cu zgomot stâlpii podului. Aerul era plin nu numai cu mirosul mării, ci şi cu o duhoare de sulf. Şuvoiul de ţiţei continua să se scurgă din petrolierul

scufundat, iar Prometheus se hrănea.

Gâfâind şi roşu la faţă, un alergător transpirat trecu pe lângă el, atent unde pune piciorul pe trotuar. Todd dădu din cap – oamenii erau cu adevărat nebuni! Cum putea cineva să-şi respecte tabieturile zilnice în mijlocul unei crize? Apoi îşi potrivi pălăria de cowboy: nu conta cât de mult se schimba lumea, gândi el, unele ritualuri rămâneau aceleaşi.

Cablurile podului, de deasupra lor, vibrau în bătaia brizei. Soarele, ce cobora spre apus, se apropia de apă departe, în largul mării. Todd nu văzu nave ale marinei, nici traulere de pescuit. Îl trecu un fior când îşi dădu seama cât de profund împărţise molima lumea în mii de bucăţele ce nu se mai potriveau între ele.

Indivizi cu rucsacuri şi figuri posomorâte mergeau pe trotuar, înaintând într-un marş forţat. Un tip solid, cu ochii înroşiţi şi cu praf cenuşiu pe figură, îmbrăcat într-un tricou pentru surfişti, îi strigă lui Todd:

– Omule, mergi într-o direcţie greşită!

– Ştiu, îi răspunse Todd.

O pereche tânără, cu trei copii – cel mai mare nu avea decât vreo opt ani şi plângea – căra pachete în spinare, în timp ce se târa spre Peninsula Marin, în direcţie opusă celei în care mergea Todd. Fetiţa de patru ani ducea o păpuşă din cârpă, cu păr ciufulit; semne negre marcau locul în care fuseseră ochii, din nasturi din plastic ce se dizolvaseră.

După zece minute, caii se apropiară de capătul de sud al podului. Valurile se zdrobeau de malul stâncos de la Fort Point. Chiparoşii de un verde închis şi clădirile militare, cu acoperiş roşu luceau în culori sclipitoare, de parcă ar fi răsucit cineva butonul pentru contrast. La capătul podului, un panou neluminat anunţa: STOP! PLĂTIŢI TRECEREA! Todd conduse caii pe lângă cabinele goale. Zâmbi ironic când trecu pe banda, nefolosită de nimeni, pentru camioane.

Apoi intră călare în San Francisco.

Todd evită partea mai aglomerată a oraşului, plănuind să treacă prin parcul Golden Gate, gonind cât mai iute, aplecat pe coama calului şi ţinând bine hăţul lui Stimpy. Caii lui deveniseră acum unele dintre cele mai preţioase proprietăţi din lume. Ţinea în mână pistolul cu piedica trasă şi-i îmboldi pe Ren şi Stimpy să fugă cât puteau.

Când ajunse la zona mare, împădurită, a parcului, cu lacuri mici şi luminişuri întinse, cu iarbă, uită pentru un timp că se afla în mijlocul unui oraş. Văzând iarba, Ren încercă să se oprească şi să pască, dar Todd nu-l lăsă, înghiontindu-l cu călcâiele, să păstreze ritmul. Nu se vedea niciun puşti jucând baseball, sau altceva, nici distrându-se.

O ceată de oameni doborau copaci cu ferăstraie şi securi luate din magazinele de fierărie din suburbii. Niciunul dintre ei nu părea

obişnuit cu munca fizică şi se odihneau destul de des. Fugiră în grabă într-o parte când un eucalipt se prăbuşi, apoi se întoarseră să-l taie în bucăţi. O movilă de lemne de foc se strânsese alături. Adolescenţi despicau trunchiurile cu topoare şi pene. Două femei bătrâne păzeau lemnele, cu nişte puşti noi-nouţe.

Todd îmboldi caii spre est, afară din parc, către zone mai periculoase. Merse pe alei, pe sub stejari mari. Case în stil victorian, vechi, mărgineau bulevardul de lângă parc, iar Todd menţinu caii pe iarbă cât putu de mult, apoi trebui să se întoarcă pe străzile oraşului, în Haight-Ashbury. Nu fu surprins să vadă diferiţi predicatori de stradă vestind apocalipsul şi oferind reţete de izbăvire mulţimilor ce vagabondau. De fiecare dată când se uita cineva prea atent la el, Todd scotea pistolul.

În faţa unui şir de cafenele întunecoase, vânzători stradali chinezi amenajaseră chioşcuri pentru fripturi, întreţinând focul cu bucăţi de mobilă sfărâmată. Găteau pe grătare din grilaje, aşezate deasupra focului. Uitându-se la mâncarea exotică în timp ce trecea, Todd avu deodată poftă de o friptură adevărată. Se întrebă cât de greu se găsea hrana.

Simţi un nod în gât, cuprins de claustrofobie din cauza clădirilor înghesuite, gata să se prăbuşească, a zgomotului de geamuri sparte şi a ţipetelor de pe trotuare. Îşi dădu seama că se rătăcise.

– Calmează-te, îşi spuse, calmează-te.

Respiră adânc, încercând să-şi potolească panica, trase de frâu şi opri caii, apoi căută în sacul şeii o hartă. O întinse şi încercă să găsească drumul cel mai bun ca să se întoarcă la autostrada 101. Se simţea caraghios stând călare în mijlocul unei intersecţii pustii, uitându-se la o hartă stradală, ca un turist rătăcit.

Abia decisese încotro s-o ia, când auzi o serie de pocnituri pe un acoperiş din apropiere. Abia după un moment le identifică drept împuşcături. Dincolo de stradă se ridică praf şi se auzi vâjâitul glonţului ce ricoşă din zidul clădirii.

– Iisuse! strigă el şi scoase pistolul, agitându-l în aer.

Alt glonţ lovi pământul, mai aproape. Todd trase în direcţia din care venea zgomotul, dar ştia că nu avea nicio şansă să nimerească. Strigă la cai, iar aceştia fugiră în galop de puşcaş, pe Van Ness, către şoseaua care ieşea din oraş.

După ce ascunse caii într-un desiş de stejari, pe culmea dealului, Todd se pregăti să petreacă noaptea pe culmile din peninsulă, la vest de autostradă. Până la căderea nopţii, îndreptându-se spre sud, străbătuse colinele ce mărgineau Daly City şi San Bruno. Putea să vadă aeroportul internaţional San Francisco, ce arăta ca o parcare imensă.

Împuşcăturile şi agitaţia îl făcuseră să evite contactul cu oamenii. Urmă drumuri lăturalnice pe coline, îndreptându-se în direcţia corectă.

Se gândea la Iris, ştiind că trebuie să se grăbească, s-o scoată din apartamentul neluminat, periculos, din Stanford. Probabil că nu-l aştepta. Dar, dacă era totuşi acolo, trebuia să-i dea de urmă cât de iute posibil.

Decise să se odihnească un pic şi să plece înainte de ivirea zorilor, apoi să parcurgă o distanţă bună în timpul zilei. Îşi făcu un foc de tabără într-un luminiş şi încălzi o cutie cu chili Wolfbrand, mâncând cu o lingură pe care o luase din bucătăria lui Alex. Dacă ar fi fost în stare să uite ce se întâmpla în restul lumii, ar fi fost o seară plăcută.

Regiunea părea prea liniştită, într-un fel îngrijorător. În Wyoming nu-l speria tăcerea, pentru că nu se aştepta să audă zgomote. Dar peninsula San Francisco trebuia să arate ca un pom de Crăciun din cauza mulţimii luminilor, a traficului, a oamenilor ocupaţi. Din locul în care se afla putea să vadă doar câteva semne de viaţă în vale – focuri de tabără, lanterne, faruri.

Apoi Todd adormi, înfăşurat în două pături.

Înainte să se scoale în întunericul de dinainte de zori, Todd mestecă nişte fulgi de porumb uscaţi, dintr-un pachet găsit în cămara lui Alex. Cerealele aveau gust de stătut. Todd se întrebă de când fuseseră cumpărate.

De data asta călări pe Stimpy şi urmă creasta dealului, apoi coborâră din nou pe şosea când răsări soarele. Păsările începură să slăvească dimineaţa, neimpresionate de prăbuşirea oraşelor.

Restul călătoriei către Stanford păru o repetare a după-amiezii anterioare, în timp ce traversa suburbii şi orăşele identice, dar cu nume diferite. Se părea că toată lumea era pe străzi, unii pentru a-şi apăra casele alţii pentru a le jefui pe ale celorlalţi. Găsi un parc izolat, umbrit de copaci, în Palo Alto, şi studie din nou harta, apoi se îndreptă spre campusul Universităţii Stanford.

Într-un cartier din oraş, un zgomot puternic de prăbuşire sperie caii. În timp ce se apropia, Todd văzu baricade improvizate care blocaseră o clădire pentru birouri, cu douăsprezece etaje. La fiecare minut, câte un geam se desprindea din rama de plastic şi cădea pe sol, reflectând soarele în timp ce exploda pe pavaj. Studenţii se plimbau pe străzi, bând bere din sticle şi aplaudând fiecare nouă prăbuşire de geamuri.

Todd dădu din cap şi merse mai departe.

Când descoperi, în cele din urmă, strada pe care locuia Iris, rămase în faţa clădirii cu trei etaje, neştiind unde să lase caii. Nu-i putea lega de un rastel pentru biciclete, nici nu voia să-i părăsească în faţa casei. Se tot gândi şi, până la urmă, decise să ia caii cu el. De ce nu?

Ren şi Stimpy bocăneau din copite, nedorind să intre pe uşa îngustă din sticlă. În cele din urmă reuşi să-i vâre în holul cu puţină mobilă şi-i legă de balustrada de fier a scării. Măcar nu erau în văzul celor de afară. Stând lângă o sofa bătucită şi o măsuţă veche, cei doi cai se uitau la Todd de parcă acesta ar fi înnebunit. El îşi duse mâna la pălărie, salutându-i, apoi urcă în grabă scările, bocănind cu cizmele pe suprafaţa tare.

După ce greşi coridorul, urmări numerele apartamentelor până ajunse la uşa lui Iris. Îşi scoase pălăria şi bătu la uşă. Aşteptă, simţind un nod în stomac. Probabil că nu era acasă. Iris era o femeie deşteaptă, mai mult ca sigur că avusese destulă minte ca să-şi strângă lucrurile şi să plece.

Şi chiar dacă ar fi fost acasă, tot n-ar fi ştiut ce să-i spună.

Uşa se deschise după un timp, cu lanţul de siguranţă pus. Iris se uită afară. Când îl văzu, figura i se lumină, plăcut surprinsă.

– Deci ai reuşit, zise ea, revenindu-şi, după care trase lanţul şi deschise uşa mai larg. Cum a fost călătoria? Am împachetat, aşa că putem pleca imediat.

Mototolindu-şi pălăria în mână, Todd îşi recită replica pregătită:

– De obicei nu-i nevoie să merg atât de mult ca să mă întâlnesc cu o femeie.

Iris se încruntă, dar bărbatul văzu că o amuza situaţia.

– Da? Atunci de ce-ai uitat să aduci flori?

41
Vibraţii bune

O duzină de cai înşeuaţi păşteau vegetaţia rară de lângă gardul ce despărţea deşertul de baza de rachete White Sands. Solul bătătorit era mânjit de sare, dar nu avea urmă de nisip de ghips, ce făcea alte zone să arate ca acoperite cu zăpadă. Lui Spencer Lockwood expediţia i se părea că seamănă mai mult cu un convoi cu vite dintr-un western decât cu un convoi către ferma antenelor pentru microunde.

Spencer verifică nodurile care fixau încărcătura de pături, conserve, apă, cutii cu scule, funii, sârmă şi truse de prim ajutor, din căruţa veche trasă de doi cai. Se uită şi la adunătura de cinci savanţi şi trei argaţi tineri, ghemuiţi în spatele căruţei. Câţiva dintre rancherii din Alamogordo reparau osiile.

Îşi şterse mâinile de praf şi se duse lângă rancheri. Se simţea caraghios cu pălărie turtită de cowboy, dar până şi Lance Nedermyer, care se trezise blocat în White Sands, fără niciun mijloc de transport cu care să se întoarcă la familia lui din Washington, renunţase la costumul lui negru şi purta acum blugi şi pălărie din pai.

– O să meargă? întrebă Spencer.

– Roata e paradită, *Doc,* dar o să te ducă până la locul în care vrei să ajungi, răspunse unul dintre rancheri, întinzând o mână de untură pe osie.

Faptul că i se spunea Doc îl făcea pe Spencer să se simtă de parcă ar fi fost într-un western vechi.

– Nu m-am gândit niciodată că o să folosesc untură de porc ca să ung osia, comentă rancherul, învârtind roata din lemn.

Spencer şi echipa lui de la ferma antenelor avuseseră întotdeauna o rezervă de provizii, primite de la baza închisă a aviaţiei de la Holloman, şi locuinţe ca ale coloniştilor. După călătoria lui în care traversase ţara, trecând prin Valea Morţii, rămăsese acasă doar trei zile înainte ca lucrurile s-o ia razna în jurul White Sandsului.

Gândindu-se la ce avea de făcut, Spencer vizitase câteva ranchuri mici de pe dealuri, ai căror proprietari găsiseră în experienţele lui o cale de a obţine electricitate ieftină. Curentul lor se întrerupsese cu câteva zile în urmă, primele victime ale prăbuşirii reţelei naţionale. Spencer le vorbise cu mai multă fervoare decât fusese în stare să manifeste faţă de savanţii de la Sandia, arătându-le riscurile tentativei lui, dar jurând că poate să obţină curent electric şi să pună iar în funcţiune minisateliţii şi ferma receptoarelor de microunde. Unii dintre rancheri îl goniseră de pe pământul lor, dar câţiva se oferiseră să-l ajute, dăruindu-i suficiente provizii cât să le permită lui Spencer şi echipei lui să ajungă la sediu.

Lance Nedermyer părea epuizat. Era chiar mai dificil decât de obicei, pentru că-l îngrijora faptul că nu putea lua legătura cu soţia şi fiicele lui. În est, în zonele dens populate ale metropolelor, condiţiile erau mult mai rele decât în sud-vestul rural, care se autoîntreţinea.

Nedermyer se holbă la căruţă şi zise:

– Cred că-i mai bine să renunţi la întreaga instalaţie pentru microunde, Spencer. Am făcut planul de evacuare din Alamogordo şi avem nevoie de caii tăi pentru călătoria către Cloudcroft.

Spencer oftă. Discutaseră despre asta în noaptea trecută.

– Poţi să vii cu noi şi să-ţi vezi de treabă, Lance. Sunt convins că poţi înlocui multe dintre componente cu fibră de sticlă sau cu ceramică. E un sistem simplu şi nu putem renunţa fără să testăm alternativa noastră.

Birocratul clătină din cap, ascunzându-şi îngrijorarea în spatele ochelarilor de soare, cu ramă din metal.

– Fii convins că, dacă primarul decide să conducă toată lumea în munţi, n-o să te aşteptăm.

– N-au decât să se ducă unde vor.

Urmă o tăcere stânjenită, în care cei doi scurmau cu cizmele în praf.

Acum, când proiectul pentru energia solară era izolat de restul lumii, jocurile politice rămăseseră o amintire a trecutului, iar Spencer ştia că nu există o unitate de măsură suficient de mică pentru a exprima cât de puţin îi păsa de ele. Dar încerca să-şi amintească faptul că Lance Nedermyer fusese cândva un cercetător talentat. Dacă ar fi vrut şi Lance să-şi amintească, s-ar fi dovedit de real folos.

Un rancher ca un urs, într-o cămaşă roşie din bumbac, întoarse capul într-o parte şi scuipă tutunul mestecat, apoi îi spuse lui Nedermyer:

– Dacă molima va fi şi mai rea, Doc Lockwood va fi singurul care ne va oferi electricitate. Ce avem de pierdut?

Spencer se aplecă, pentru a-şi ascunde în umbra pălăriei rânjetul şi replică:

– Dacă merge, o să vă dau curent doar câteva ore pe zi.

– Tot e mai bine decât nimic, ripostă rancherul, uitându-se la Nedermyer.

Rita Fellenstein cea osoasă îşi îndesă pe cap pălăria australiană şi se aruncă pe un cal murg. Calul dădu înapoi, dar Rita trase de frâu, să-l stăpânească. Scările şeii fuseseră ajustate pentru picioarele ei lungi şi subţiri. Se simţea în largul său în veşmintele western.

– Hei, Spence, n-o să fie mai răcoare azi. S-o luăm din loc.

– Are dreptate, o aprobă rancherul ca un urs şi-i întinse lui Spencer frâul unui cal sur, după care vorbi serios, în şoaptă: Ştim cu toţii că va fi mai uşor dacă ne îndreptăm spre Cloudcroft. Acolo e destulă apă,

lemn de foc şi vânat. Dar am trăit aici prea mult ca să renunţăm şi să plecăm. Oamenii îşi amintesc cum era înainte ca aviaţia să se instaleze la Alamogordo – aproape că au dărâmat întregul oraş. Nu l-am părăsit atunci şi n-o să-l părăsim acum.

Nedermyer se încruntă, iar Spencer se simţi stânjenit. Sări pe cal şi întrebă:

– Eşti gata, Rita?

Rita stătea aplecată peste gâtul calului şi vorbea cu doi dintre acei cowboy care-i însoţeau. Aceştia păreau că-i fac curte. Femeia îi zâmbi lui Spencer şi-i zise:

– Eşti în stare să stăpâneşti calul ăla sau vrei să călătoreşti în căruţă, împreună cu proviziile?

– Doamnă, ripostă el cu falsă indignare, sunt fizician, pot să stăpânesc orice!

În clădirea fără aer condiţionat erau peste patruzeci de grade Celsius. Rita îşi şterse sudoarea de pe fruntea înaltă, în timp ce se împleticea la lumina lumânării prin încăperea întunecată, arătând ca o sperietoare feminină. Juan Romero, tehnicianul electronist, se trăgea de mustaţa-i neagră, uriaşă, şi o privea, făcând diferite sugestii. Spencer stătea în urma lor. Se scărpina în barba care-i acoperise faţa. Renunţase să se radă.

– Ştii, Rita, motivul pentru care nu te-am lăsat să pleci este că poţi să faci tonomatul să funcţioneze iarăşi.

– Uită-te mai bine, Spence. Discurile s-au dizolvat, zise ea şi oftă. Acum vrei să mă laşi singură? Încerc să mă concentrez.

Spencer îşi aminti de petrecerea cu şampanie şi de reporterii care fuseseră de faţă atunci când minisateliţii furnizaseră prima oară curent electric. Părea cu un milion de ani în urmă.

Rita apucă o sârmă subţire şi spuse:

– Gata. Marconi ar fi fost mândru. Un radio cu unde scurte, în stare de funcţionare, fabricat cu cuţite de piatră şi piei de urs. Mai ai lubrifiant uscat?

– Da, răspunse Romero şi deschise un borcan cu praf de grafit, făcut din mine de creion măcinate fin.

Scund şi oacheş, Romero avea cel mai larg zâmbet şi cea mai mare mustaţă pe care le văzuse vreodată Spencer. Datorită priceperii lui de a încropi tot felul de dispozitive din resturi, proiectul minisateliţilor funcţionase chiar şi cu un buget redus.

Rita înfipse sârma în borcan, o răsuci, apoi o instală, făcând legătura finală.

– OK, stăpâne. Tot plasticul din instalaţie a fost înlocuit cu bucăţi de ceramică, luate din magazie, şi cu un pic de fibră de sticlă.

Spencer îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită la Rita:

– Atunci s-o conectăm la baterie şi s-o pornim.

– Gata.

Femeia făcu legătura cu unul dintre acumulatorii încărcaţi iniţial de sateliţii de pe orbită. Din difuzor se auzi zgomot de fond. Spencer puse mâna pe spatele expertului lor în comunicaţii.

– Romero, dă-i drumul, să vedem cine ne ascultă. Încearcă să iei legătura cu Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie.

– OK, răspunse Romero, scuturându-şi părul lung.

Rita se ridică, frecându-şi spatele care o durea. Apoi Romero se aşeză pe scaun şi începu să pună în funcţiune radioul cu unde scurte.

– Eşti sigur că LPR ne ascultă?

– N-o să ştim dacă nu încercăm. Dacă mai emite cineva în Statele Unite, atunci ei sunt.

Podeaua de lemn scârţâi când Spencer se duse să deschidă uşa de aluminiu a clădirii. Rămase apoi în cadrul de oţel al uşii, încercând să profite de vântul cald. Aerul era uscat, fierbinte.

Spencer strânse din ochi, din cauza luminii puternice, reflectată de nisipurile albe, din ghips. Trebuia să-şi pună echipa la lucru, până vor găsi o cale nouă de a ieşi din încurcătură. Toţi din ţară erau în aceeaşi barcă, izolaţi, străduindu-se să supravieţuiască, fără să le pese de deciziile globale luate de oameni aflaţi la mii de kilometri distanţă.

Rita ieşi din clădirea de beton şi se rezemă de perete, lângă el. Pescui o pungă în buzunar şi vârî în gură o bucată de tutun de mestecat.

– De ce naiba încerci să contactezi LPR? De ce nu Departamentul Energiei sau statul major pentru situaţii de criză?

– De când ai început să mesteci tutun? se interesă el, ignorându-i întrebarea.

– Dar tu de când ai început să fii maică-mea?

Spencer încercă să-şi stăpânească zâmbetul ce încerca să i se întindă pe faţă. De când avusese de-a face cu rancherii localnici, Rita devenise iritabilă. Dar părea că-i place să i se acorde atenţie.

– Scuză-mă, zise ea, după un moment. Tommy, tipul cel blond, vrea să se lase şi are provizii pentru vreo două luni. Mi le-a dat mie. Rancherii cred că-i caraghios să vezi o femeie mestecând tutun. Merită să simţi gustul ăsta infect, spuse ea şi scuipă, numai ca să le vezi expresiile. O să mă obişnuiesc, adăugă ea, luând încă o bucată.

Spencer atinse rama fierbinte a uşii şi-şi trase iute degetele. Trei persoane, în afară de Romero şi Rita, lucrau în rulotă, verificând echipamentul pentru sateliţi. Restul grupului, împreună cu cei doi ghizi dintre rancheri, stătea afară, la umbra vehiculelor inutile, sau în atelierul de întreţinere, odihnindu-se în timpul căldurii de peste zi.

Rita se şterse la gură şi spuse:

– Putem repara echipamentul mai puţin sofisticat, cu materiale

care nu-s făcute din petrol, dar crezi că putem înlocui suficient ca să luăm legătura cu sateliţii?

Bărbatul se gândi îndelung înainte de a răspunde:

– Pare o prostie, nu-i aşa? Să uităm diagnosticele delicate pe calculator, comutarea precisă şi altele – nu avem nicio şansă. Vom menţine raza tot timpul. Cei Şapte Pitici sunt acolo sus, trecând pe deasupra noastră în fiecare zi, neafectaţi de ce se întâmplă aici. Probabil că vom reuşi să repunem în funcţiune sistemul de recepţie. Prea puţin din celălalt echipament, este alcătuit din compuse petroliere sau are nevoie de lubrifianţi. Asta-i partea frumoasă când ai puţine elemente mobile.

– De cât timp crezi că vom avea nevoie? întrebă femeia, nu foarte convinsă de spusele lui.

Spencer o privi în ochi şi-i răspunse:

– Contează? Mai bine să încerc să fac chestiile astea să funcţioneze din nou decât să fug în munţi, cum ar dori Nedermyer.

Era nervos. Întrebările Ritei treziseră propriile-i îndoieli în legătură cu punerea în funcţiune a fermei pentru microunde. Poate că ar trebui să mai examineze o dată antenele.

– Mă întorc imediat. Strigă-mă dacă Romero găseşte ceva.

– Te duci să verifici antenele?

– Nu, doar să mă plimb, răspunse el, încercând să pară surprins de întrebare.

– Bine, bine…

Se întoarse la rulote şi clădiri după două ore. Soarele cobora către munţii din vest, scăzându-şi intensitatea luminii. Rita ieşi pe uşă, făcându-i semn să se grăbească.

– Hei, Spence, am găsit ceva!

Parcurse restul drumului în goană, simţindu-şi gâtul uscat şi plin de praf. În clădirea întunecoasă, Romero – care stătea lângă bancul de lucru din metal, vopsit în cenuşiu – ridică mâna, chemându-l lângă radio. Spencer se aşeză lângă difuzorul care şuiera.

– Ce-ai prins? întrebă el, ştergându-şi sudoarea de pe figură.

Înainte ca Romero să apuce să deschidă gura, o voce umplu camera:

– Institutul de tehnologie, radioul liber Caltech, condus de Agenţia Federală pentru Managementul Crizelor. Abia vă auzim.

Spencer trase un scaun lângă bancul de lucru plin cu lucruri. Romero împinse microfonul spre el.

– Aici doctorul Spencer Lockwood, vă vorbesc din White Sands, din New Mexico. Avem nevoie să intrăm în legătură cu Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie, din Pasadena. Puteţi să ne ajutaţi?

– Dacă abia aţi luat legătura cu noi şi nu v-aţi înregistrat, trebuie

mai întâi să ne daţi nişte informaţii.

Vocea din radio se opri pentru un moment, apoi continuă, indignată:

– Această frecvenţă de urgenţă a AFMC este folosită pentru cazuri *de urgenţă,* nu pentru convorbiri particulare!

Spencer se scărpină în barbă şi vorbi în microfon, aţâţat şi plictisit, în acelaşi timp:

– De acord, dar acum am nevoie să discut cu cineva de la secţia de sateliţi solari ai LPR. Suntem o instituţie federală şi-i o treabă importantă.

Radioul rămase tăcut câteva minute Spencer spera că acumulatorul nu va muri înainte să primească răspuns de la AFMC. Bătea cu degetele în rama de metal şi aştepta, aştepta… Romero se uită la el şi dădu din umeri. În cele din urmă, vocea feminină reveni:

– Salut, White Sands. LPR este parţial cuprins de răzmeriţe. O să reuşim să vă punem în legătură cu cineva în scurt timp, dacă rămâneţi în emisie. Puteţi să ne daţi nişte informaţii despre voi, pentru dosarele noastre?

Steven împinse microfonul către Romero:

– Spune-i tot ce vrea.

Romero rânji şi începu să răspundă la întrebări. Rita se uită la Spencer, îşi dădu pălăria pe spate şi lăsă părul strâns în cozi să-i cadă pe umeri.

– Ai reuşit să faci minunăţii mai mari decât să pui ferma pentru microunde în funcţiune.

Spencer încercă să nu zâmbească şi scoase capul afară, privind deşertul.

– Dacă vrem ca postul ăsta de recepţie să funcţioneze mereu, n-ar fi bine să mărim cantitatea de energie electrică pe care o primim de la sateliţi? Să păstrăm legătura ore în şir de fiecare dată. Gândeşte-te la cei douăzeci de sateliţi care aşteaptă la LPR, terminaţi, gata să fie expediaţi pe orbită. Dacă Nedermyer n-ar fi blocat procesul, ar fi fost acum pe orbită… sau chiar deasupra noastră.

Rita scuipă tutun într-o parte. Ochise o şopârlă mică, dar nimerise o piatră. Şopârla fugi.

– Cred că eşti puţin sărit de pe fix, zise ea. Spui că sateliţii ăia sunt în stare de funcţionare – că au fost într-o cameră curată, în vid, departe de petromolimă, pot să accept asta – şi să presupunem că-i putem cumva aduce aici, de la o mie şase sute de kilometri. Din Los Angeles în New Mexico. Şi ce-o să facem cu ei? Trebuie să-i ducem pe orbită. Au mai rămas nişte rachete de lansare aici, la White Sands, de care nu ştiu eu?

Îi urmări privirea lui Spencer, îndreptată spre nord, către Oscura Peak. De-a lungul muntelui se vedea dunga lungă, subţire, a

lansatorului electromagnetic, ce se întindea pe opt kilometri. Femeia începu să râdă, când îşi dădu seama:

– Nu-mi vine să cred! Eşti nebun! Absolut nebun! Una e să schimbi nişte piese dintr-un radio simplu şi să-l faci să funcţioneze, dar e de o mie de ori mai greu să schimbi fiecare izolator din ferma pentru microunde. Cu atât mai mult să aduci sateliţii traversând toată ţara şi să foloseşti un lansator care a funcţionat doar *o dată!* Chestia aia trebuie refăcută, ca să poată lansa sateliţii pe o orbită destul de înaltă! Şi cum naiba vrei să cari sateliţii aici? Cu căruţa?

Spencer încetă bombănitul. Era dezamăgit că-i citise gândurile atât de uşor şi întrebă:

– De unde ai ştiut?

42

Lunga călătorie cu trenul

De-un albastru limpede, dar pătat de nori, cerul din valea Napa se întindea deasupra gării pentru turişti. Dar turismul încetase.

Rex O'Keefe nu regreta mulţimile, automobilele sau grăsanii ce pretindeau că se pricep la vinuri, care treceau dintr-o cramă în alta, sorbind mostrele gratuite şi plescăind din limbă, a cunoscători. Lui Rex îi plăcea lumea mai mult aşa. Pace, fără complicaţii, având şansa să se relaxeze. Când o să se termine hrana, va trebui să trudească din nou, dar încerca să nu se gândească la asta de acum.

Tolănit pe banca veche din lemn, Rex sorbi din vinul roşu de masă – Gamay Beaujolais 1991, produs de podgoria Sandstone Crest, care se servea la temperatura camerei, ceea ce se potrivea cu ce avea pentru moment, deoarece frigiderul nu putea fi folosit. Plimbă vinul pe limbă, mişcându-l încet, să-i simtă muşcătura fierbinte, să simtă gustul de stejar.

În faţa lui, lucind în razele soarelui de dimineaţă, vechea locomotivă cu abur stătea pe şine. O Steam Roller. Privi admirativ trenul şi-şi dori ca zilele acestea bune să dureze veşnic. Iar din cauza petromolimei, lucrul dorit urma să se întâmple. Şi nimic nu se va mai schimba pentru multă vreme.

Pentru moment, Rex avea tot ce-şi dorea: mult vin, conducerea gării pentru turişti şi nimeni să-l sâcâie, din moment ce indivizii ce se îngrămădiseră aici în weekend luptau să supravieţuiască în marile oraşe şi nu mai făceau excursii prin zone viticole cu un tren cu aburi autentic, de la sfârşitul secolului XIX.

Adunase toată hrana uscată şi gustările din magazinul de răcoritoare, adăugând-o la propria-i rezervă din căsuţa din spatele gării. Îşi imagina că avea destulă mâncare pentru o jumătate de an. Hrana era destul de banală, nuci de import şi ceva brânză, legume conservate, care se adăugau celor pe care le cultiva în gradină, apă minerală îmbuteliată. Şi vin suficient. O să supravieţuiască. Da, o să supravieţuiască.

Avea patruzeci şi cinci de ani şi era burlac, iar lumea lui se întindea puţin dincolo de şine şi de gară, după ce petromolima făcuse ca vechea locomotivă să-şi dea ultima suflare şi să rămână locului – dacă nu reuşea să facă rost de lubrifianţi şi de câteva bidoane cu gaz.

Nu-i păsa de oamenii care veneau prin preajmă. De ce să linguşeşti străini care nu se vor întoarce niciodată? Localnicii nu se obosiseră să meargă cu trenul lui Rex, ei aveau propria lor industrie turistică, de care trebuiau să aibă grijă.

Rex era mulţumit să stea singur, cu amintirile lui. De pe vremea când fusese destul de mare ca să primească un trenuleţ electric şi

până când primise prima lui slujbă, la paisprezece ani, să spargă lemne pentru Steam Roller, Rex trăise cu gândul la ziua când o să poată lucra pe un tren.

Dar acum blestemata de locomotivă stătea locului, incapabilă să se mişte.

Rex se ridică şi se duse către monstrul împietrit pe şine. Vopsit în negru, Steam Roller-ul ardea lemn în cuptor şi încălzea apă în cazan, una dintre puţinele locomotive care nu fusese transformată ca să funcţioneze cu cărbuni sau cu motor Diesel. Rex simţea mirosul de creozot de pe şine, de petrol vechi, degradat, de pe roţi, de funingine bătătorită din cuptor.

Chiar şi nemişcându-se, locomotiva arăta minunat. Rex scoase o cârpă roşie din salopeta albastră cu alb – uniforma clişeu, pe care turiştii se aşteptau s-o poarte – şi începu să lustruiască pistoanele din alamă.

Trecu mâna pe suprafaţa metalului, apoi se înghesui în cabina mecanicului şi încercă să acţioneze comenzile. Pentru o clipă, se imagină conducând trenul prin vale, cu un bocănit ritmic, produs de roţile care treceau peste capetele şinelor. Viile de un verde viu se întindeau de fiecare parte a cabinei, viţele fiind întinse de-a lungul sârmelor în şiruri perfect drepte, ca o iluzie optică extinsă către culmi.

Clipind, Rex se întinse să apuce maneta de eliberare a aburului şi auzi o voce joasă venind din spatele cabinei, făcându-l să tresară:

– Păcat să laşi o asemenea frumuseţe să ruginească!

Rex se întoarse, deschise şi închise gura, de parcă s-ar fi aşteptat ca vorbele potrivite să iasă singure. Avu nevoie de o secundă ca să-l vadă pe străin: un bărbat ca un urs, solid, scund şi îndesat, cu piele oacheşă şi fără pic de păr pe cap. Se răsese de curând pe ţeastă. Nici sprâncenele nu le lăsase.

Rex simţi gustul acru al vinului urcându-i în gât. Zise, cu voce răguşită:

– Da, e trenul meu. Ce vrei?

Individul chel nu spuse nimic, doar se întoarse să privească trenul, admirându-l. Rex voia să plece, să se întoarcă în gară, dar nu putea să lase locomotiva nepăzită. Dacă străinul era vreun vandal? Gustul acru din gură nu dispărea.

Rex nu avusese necazuri în săptămâna ce trecuse de când molima lovise zona viticolă aflată la nord de San Francisco. Gara era departe de clădirile oraşului, iar el nu avea nimic ce-ar fi putut fura hoţii.

Rex dădu din mână, făcând semn omului să plece:

– N-ai ce căuta aici. E închis!

Chelul se înghesui în cabina mecanicului, lângă Rex, şi-şi trecu mâna pe panoul din lemn, peste comenzi.

– Cât durează să-l porneşti?

Vocea lui era încrezătoare, de parcă era obişnuit să comande pe asemenea nave.

– Ce? exclamă Rex. Să pornesc trenul? Eşti nebun? Nu mai merge nimic!

– Probabil că-s nebun. Dar trenul ăsta a fost construit înainte să începem să folosim produse petroliere. A fost proiectat pentru alte împrejurări, fără legătură cu ce am folosit noi mai târziu. Ajutaţi de câţiva oameni, am putea să-l punem în funcţiune.

– Noi? Al cui crezi că-i trenul? se răsti Rex. Eşti nebun?

Străinul cel solid îşi ridică pliurile ce-i fuseseră sprâncene, încreţindu-şi pielea rasă de pe frunte, şi întrebă:

– Ai alte planuri cu trenul ăsta?

După două zile, când Rex deveni sigur că străinul se ţinea de cuvânt, îi convinse pe fraţii Gambotti, pe Frank Haverson şi pe Jeny Miles să-şi lase viile şi să petreacă o după-amiază ajutându-i.

Demontară cutia de viteze, arborii pistoanelor, osiile şi comenzile. Reuşiră cu greu, folosind o şurubelniţă mare şi apăsând cu putere. Slănina şi untura, topite într-o oală adusă din crama Gambotti, oferiră suficient lubrifiant pentru prima rundă.

Străinul cel chel vorbea puţin, transpirând şi lucrând mai mult decât doi dintre ei la un loc. Rex încercă să ţină pasul cu el. Străinul era obsedat să facă trenul să funcţioneze din nou.

Rex nu-şi dădu seama când străinul preluase comanda şi nici nu-i păsă. Munceau din zori până seara, până nu mai vedeau din cauza întunericului. Străinul îşi mânca nucile şi legumele în tăcere. Şi bea apă minerală în loc de vin.

Rex O’Keefe sorbi îndelung din cupă – de data asta bea Gewurztraminer, puţin cam tânăr, dar limpede şi aromat – şi se uita la bărbatul solid cu ţeasta rasă. Omul puse jos farfuria goală, aprinse o lumânare şi se întoarse la lucru.

Rex se întrebă ce povară îl apăsa, de muncea atât de mult.

43
Împuşcături

Paznici înarmaţi, altă dată ascunşi discret după echipamentul de observare de înaltă tehnologie, patrulau acum făţiş prin complexul Casei Albe. Baricade opreau traficul pietonal pe Pennsylvania Avenue, în nord, şi pe strada E, la sud. Clădirea veche a guvernului şi cea a trezoreriei serveau drept zone tampon fortificate în vest şi est.

Ghemuit, Jeffrey Mayeaux mergea în mijlocul escortei sale, trecând prin poarta de fier forjat. În lipsa lubrifianţilor, balamalele porţii fuseseră înlocuite cu bucăţi de piele tăbăcită. Lubrifianţi artificiali mai sofisticaţi fuseseră produşi în laboratoarele Departamentului Comerţului din Gaithersburg, Maryland, dar erau păstraţi pentru cazuri de urgenţă.

Mayeaux se gândi la informarea care-i fusese pusă la dispoziţie în timp ce era condus spre Washington, sub gardă militară. Patru dintre camioanele din convoi sucombaseră din cauza petromolimei în timpul drumului care durase trei ore.

Cu o oră în urmă, preşedintele Holback fusese declarat mort, în mod oficial. Transmisiile prin radio, pe unde scurte, anunţaseră că preşedintele fusese ucis în timpul unui fel de răzmeriţă din Quatar, că ambasada fusese incendiată, ca răzbunare pentru petromolima care făcea ravagii în câmpurile petroliere din Orientul Mijlociu.

Mayeaux ştia că, din cauza întreruperii comunicaţiilor, nimic din toate acestea nu putuse să fie confirmat fără urmă de îndoială. Dar nu-i păsa. Urma să depună jurământul în calitate de preşedinte, nu de locţiitor. Niciun fel de pompă sau de ceremonial – doar o acţiune de urgenţă. Lumea o luase razna şi toată beleaua îi picase lui în poală.

Chiar în condiţii normale nu s-ar fi simţit în largul lui nimerind printre snobii de la Casa Albă – era un băiat din sud, nu provenea din mediul care ar fi trebuit, nu urmase şcolile care trebuia, nu parcursese ierarhia politică cum se cuvenea. Echipa de la Casa Albă îl tratase cu dispreţ chiar cu câteva zile în urmă. Iar acum Mayeaux trebuia să-i pună la punct. Din acest moment, urma să-şi facă de cap doar când se putea. Se întrebă cum va reacţiona bucătarul dacă-i va cere să pregătească fasole roşie creolă şi orez în fiecare luni, aşa cum cerea tradiţia.

O femeie de la serviciul de întreţinere desfăşura firul gros al unui telefon de urgenţă pe acoperişul aripii de vest. Păzit de poliţişti militari, personal al marinei căra coşuri cu hrană pe aleea executivului, către balamucul din Casa Albă.

– Pe aici, domnule preşedinte al Camerei.

Escorta serviciului secret îl conducea către uşa laterală, bine păzită. Altădată, viitorul preşedinte ar fi fost primit la uşa din faţă a

Casei Albe, ca un erou victorios, adus cu maşina prin porţile larg deschise, unde garda alcătuită din puşcaşi marini îi dădea onorul. Intrarea laterală era rezervată pentru întâlniri politice de rang inferior. Dar, cu balamucul din oraş şi cu zvonurile despre trăgători izolaţi, Mayeaux voia să fie o ţintă cât mai mică. Nu avea nevoie de ceremonii. Şi nici măcar nu voia funcţia aia.

O mulţime de birocraţi stăteau în interior, lângă uşă. Mayeaux zâmbi uşor recunoscându-l pe şeful de cabinet al fostului preşedinte, pe consilierul ştiinţific şi pe directorul financiar. Îi mai văzuse pe ceilalţi, dar erau prea mărunţi ca să fi meritat să-i ţină minte.

Şeful de cabinet îl conduse pe trepte.

– Domnule preşedinte al Camerei, trebuie să depuneţi jurământul înainte de a vă pune la curent cu situaţia de moment a crizei. Lucrurile merg rău şi e nevoie de măsuri drastice.

Şeful de cabinet vorbea cu un ton „ai încredere în mine”. Mayeaux ar fi vrut ca bătrânul Weathersee să-i ia imediat locul individului.

– Am închis deja graniţele, zise Mayeaux. Mi s-a spus că ni s-a recomandat, de către Consiliul de Securitate Naţională, să declarăm legea marţială în toată ţara şi să confiscăm tot petrolul necontaminat.

Consilierul ştiinţific dădu din cap, încruntat.

– Da, dar s-ar putea să fie dificil. Este ceva echivalent moral cu declanşarea unui război. Naţiunea noastră este în pragul colapsului.

Mayeaux se opri şi le privi expresiile grave. Ce naiba să facă el cu o asemenea atitudine?

– Domnilor, nu am intenţia să las Statele Unite să se destrame, dacă stă în puterea mea să opresc acest lucru.

Apoi întinse mâna, indicând că aşteaptă să-l conducă mai departe. Trecură prin Camera Roosevelt, către Biroul Oval, pe lângă drapele militare de campanie, lemn lustruit, opere de artă şi o diplomă înrămată a unui premiu Nobel pentru pace. Un bărbat înalt, cu favoriţi lungi, stătea alături de agentul serviciului secret, lângă uşă. Ţinea o Biblie şi părea nervos. Probabil că era un mic funcţionar din Departamentul Justiţiei, care trebuia să primească jurământul. Ce chestie, pentru el nu-l aduseseră pe şeful curţii supreme!

Grupul intră în Biroul Oval, umplând încăperea. Un şir de tufişuri pline cu flori mărgineau Grădina cu Trandafiri, chiar sub fereastră. Mayeaux zări pista de alergare ce înconjura pajiştea de sud. O alee ducea la bazinul de înot. Totul părea perfect, prea frumos ca să fie adevărat.

Nu voia să fie acolo.

Bărbatul cel înalt cu Biblia tuşi, apoi zise:

– Va rog să ridicaţi mâna şi să juraţi pe Biblie, domnule Mayeaux.

– Bine.

Jeffrey Mayeaux repetă cuvintele omului, pronunţând jurământul

exact cum îi fusese spus. Cuvintele nu însemnau nimic. Erau doar o linie directoare de urmat, precum jurământul lui de congresman sau jurământul depus la căsătorie. Nu cuvintele contau, ci poziţia pe care o va ocupa şi ceea ce putea să facă din acea poziţie. Murmură *Aşa să-mi ajute Dumnezeu* şi nu se simţi altfel decât înainte. Cu scandalurile minore în care fusese implicat în cele două legislaturi, nu visase să-şi păstreze biroul de congresman, cu atât mai puţin să ajungă preşedinte. Nu era pregătit pentru aşa ceva.

În timp ce ceilalţi îi strângeau mâna, urmând să-l conducă în sala de şedinţe, îşi aminti comentariul consilierului ştiinţific. Criza însemna să poarte un război.

Da, dar în timp de război ordinele comandantului erau executate. Mayeaux nu-şi permitea să fie condus de subalterni. Primul lucru pe care-l va face va fi să-i concedieze pe cei din administraţia Holback şi să se înconjoare cu oameni în care avea încredere. Găsirea unui bun vicepreşedinte devenise o prioritate.

– Domnule preşedinte al Camerei – adică domnule preşedinte, se corectă şeful de cabinet, să mergem în sala de şedinţe.

Şi porni către uşă.

– Imediat, zise Mayeaux. Vreau să discutăm mai întâi câteva lucruri. Unele schimbări.

Vă rog, domnule poştaş

MEMORIU PENTRU PREŞEDINTE
DE LA: ASISTENTUL PREZIDENŢIAL PENTRU ŞTIINŢĂ ŞI TEHNOLOGIE
SUBIECT: PETROMOLIMA – MATERIALE AFECTATE, ANEXA 3, CONTINUARE

Am revizuit lista, pentru a include următoarele:
Jucării
Ambalaj pentru băuturi
Maşini de copiat
Ambalaj de polietilenă pentru alimente
Mânere/comutatoare/butoane
Periuţe de dinţi
Uscătoare de păr
Nasturi pentru haine
Perii de păr
Cafetiere
Geamuri de ceas
Majoritatea ceasurilor
Videocasete
Filme cinematografice
Fotografii
Dischete
Adezivi
Garnituri de robinete
Plăcile întrerupătoarelor electrice
Învelişuri din plastic
Conuri portocalii pentru şosele
Găleţi din plastic
Perdele de baie
Impermeabile din plastic
Lacuri
Permise de conducere şi documente de identificare plastifiate
Unguente pe bază de petrol
Cărţi de credit
Corpuri de iluminat
Mingi de sport
Coşuri de gunoi
Bandă adezivă
Ustensile din plastic

45
Sac de dormit

Călare, Todd o scoase pe Iris iute afară din Stanford, trecură prin oraşul Palo Alto, apoi continuară prin terenul neted din sudul golfului. Deşi nu ştia unde voia să ajungă, ştia că trebuia să se îndrepte spre est, departe de oraşele din zona golfului.

Mâlul lăsat de maree puţea, era plin de gunoaie şi mâzgă irizată, ce se usca la soare. Ţânţarii îi bâzâiau în jurul feţei, iar caii dădeau de zor din cozi, încercând să gonească insectele. Când, în cele din urmă, o luară spre nord, pe sol solid, iarba înaltă fâşâia sub picioarele cailor, singurul sunet ce se auzea cu excepţia vântului şi a unor păsări ce se roteau pe deasupra reţelei pustii de autostrăzi.

Iris călărea alături, încercând să discute cu el. Deşi avea încredere în el când era călare, Todd nu ştia ce să spună – petrecuse atât de mult timp călărind spre Stanford, s-o ia de acolo, că nu se mai gândea la taclale. Avea alte lucruri la care să se gândească – de exemplu, la supravieţuirea lor. Dar era mulţumit că era cu ea, iar ea părea dispusă să rămână un timp cu el.

Soarele bătea în pălăria lui de cowboy şi pe mâinile-i bătătorite, bronzate, cu care ţinea frâul. Simţea mirosul cailor şi propria-i sudoare, ceea ce-l făcu să se întrebe dacă lui Iris îi plăcea apa de colonie. Probabil că nu.

– Încă nu ne-am înţeles, zise Iris, cu părul negru curgându-i pe figură. Crezi că-i o idee bună să ne ducem la comunitatea din Altamont?

Todd dădu din cap, dar evită să răspundă. Era încă surprins că Iris venise cu el.

– Pare o idee bună, mai ales dacă au acces la hrana din Central Valley. E şi mai bine dacă reuşesc să obţină curent electric de la morile de vânt, mormăi el, îndesându-şi pălăria pe cap când simţi briza dinspre golf. Dar nu prea mă încântă să trăiesc într-o gaşcă de hipioţi.

– Care-i problema? Trăiesc acolo, din produsele pământului, de ani de zile.

Todd tăcu un timp, apoi întrebă:

– Şi dacă indivizii cultivă droguri sau chestii de felul ăsta?

– Sunt convins că-ţi vor da şi ţie, dacă-i rogi frumos, râse fata.

– Nu asta am vrut să zic, mormăi Todd, înroşindu-se la faţă.

– Ştiu, ştiu. Sunt convinsă că acum îi interesează mai mult să cultive legume. Nu-ţi face griji, Tex.

– Nu îmi mai spune aşa! Sunt din Wyoming.

– Vrei să-ţi spun Wye?

Todd privi în depărtare, către soare, şi ripostă:

– Ai putea să-mi spui Todd, după care adăugă: În regulă, doamnă profesor? Sau ar trebui să-ţi spun Micuţa Domnişoară Star de Muzică Rock?

Fata se pregăti să-i dea un răspuns usturător, dar se mulţumi să chicotească.

– Bine, ţi-ai spus punctul de vedere.

Lăsară apa în urmă şi se îndreptară către colinele acoperite de iarbă, încununate cu stejari de un verde închis. Iris îl îmboldi pe Ren să facă iute câţiva paşi, ca să fie în paralel cu Todd.

– Ar trebui să evităm, cât se poate, Hayward, Newark şi Fremont, zise ea, arătând pe harta întinsă în faţa ei, pe şa. Nu-ţi spun cât de periculoase au devenit oraşele. Dacă ne depărtam de autostradă, există o mulţime de coline, ranchuri şi păşuni de aici până în Altamont. Crezi că ajungem acolo până la căderea nopţii?

Todd izbucni în râs şi-i explică:

– Am plecat din Stanford abia după prânz. Poate că ajungem mâine după-amiază.

Iris se uită din nou la hartă. Ochii ei se mişcau dintr-o parte în alta, de parcă ar fi verificat direcţiile şi distanţele.

– Puteam să ajung acolo cu maşina într-o oră.

– Eşti cu adevărat de formaţie ştiinţifică, nu? Caii nu-s la fel de iuţi ca maşinile. Şi nici nu-s la fel de confortabili, spuse Todd, mulţumit că vorbeşte despre un subiect pe care-l cunoştea. Şi după vreo treizeci şi cinci de kilometri, o să te doară fundul atât de tare că o să cazi din şa. Pun pariu că asta o să se întâmple destul de curând.

Todd îşi dădu brusc seama ce spusese şi-şi dădu una peste gură. Se înroşi la faţă.

– Mulţumesc, zise Iris. O să-mi faci un masaj, dacă o să mă doară prea tare?

De data asta, Todd chicoti, dar în sinea lui se întreba ce voise fata să spună cu adevărat.

Pe timpul nopţii stătură lângă un foc mic. Singurul lucru care mai lipsea era o pereche de coioţi, care să urle pe deal. Todd auzi împuşcături în depărtare, după lăsarea întunericului, dar nu era acelaşi lucru.

Iris scoase o conservă de piersici, „în suc propriu”, pe care o luase din cămara ei, şi o deschise cu un cuţit.

– Păcat că nu avem fasole la masă, zise ea răsturnând conţinutul în castroanele de călătorie. Am putea recrea scena din *Şei lucitoare.*

– Crezi că aşa este orice cowboy? râse Todd.

– Şi nu-i aşa?

– Ba da. După cum toţi profesorii sunt nebuni după rock-and-roll.

Todd se feri de pumnul de praf pe care-l aruncă Iris spre el. Reuşiră

să aibă o discuţie decentă în timpul mesei.

Todd reuşi, în cele din urmă, să se relaxeze, să nu mai ţină seama că umbla la ţară cu o femeie minunată, care-l zăpăcea şi-l excita. Durase ore până se liniştise, dar reuşise să discute cu ea fără să mai fie încordat.

Întunericul se răspândi pe cer. Iris se ridică şi se duse la mormanul de şei şi pături, pe care le luaseră de pe cai. Ren şi Stimpy nechezară din locul în care fuseseră legaţi, sub copaci. Todd se plimbă în jur, păzind tabăra.

Iris se întoarse lângă focul ce se stingea şi aruncă jos doi saci de dormit. Todd îşi luă pătura.

– Poţi să dormi lângă foc. O să stau de pază.

– Aşteaptă. Ajută-mă să unesc sacii. Mi-ai promis un masaj, mai ţii minte?

Todd ezită, neştiind ce să spună. Ce se întâmpla n-avea niciun sens. Se întoarse, simţind că roşeşte.

Iris chicoti, văzându-i reacţia.

– Eşti băiat deştept, Todd.

Îi luă pătura şi desfăcu ambii saci de dormit, căutând fermoarele.

– Nu-mi dau seama dacă aerul ăsta de Mare Găgăuţă e prefăcut sau adevărat.

– Ce aer de Mare Găgăuţă? întrebă el, sincer mirat.

– Oh, taci din gură şi treci în sac! zise Iris, iar zâmbetul ei părea că scânteiază în lumina fumurie. Te-aş ajuta cu ceva dacă aş cânta country & western? Aaaah, atââât de singur, aaah, o să plââânggg!

Todd se uita zăpăcit la ea.

– Îţi baţi joc de mine?

– Eu? se miră Iris. Sunt foarte serioasă în ceea ce priveşte masajul ăla. Fundul mă doare exact atât de tare cât ai spus.

Zăpăcit, Todd îşi trase pătura din mâna ei şi mormăi:

– Fie e primul lucru nesarcastic pe care l-ai spus, fie nu mă prind de poantă. Noapte bună, doamnă profesor. Avem drum lung de făcut mâine.

Şi plecă, fără să-i aştepte reacţia.

După câteva minute, în timp ce-şi întindea sacul de dormit pe iarba uscată, se întrebă dacă n-ar trebui să se întoarcă. Nu-şi imagina ce-i în mintea lui Iris. Într-un moment îşi bătea joc de el, iar în următorul voia să-i sară în sac. Uluitor!

Ascultă, încercând să audă vreun sunet care să-i arate că nu se culcase, că poate îl aştepta. Dar, în afară de pocnetul focului şi de fornăitul unui cal, nu auzi nimic.

46
Cowboy spaţial

La masa echipamentelor din ferma pentru microunde, Spencer privea componentele pe care le completaseră cu fibră de sticlă şi ceramică: senzori de diagnosticare, un cablu de comutare şi relee cu fibră optică. În căldura apăsătoare, monitoarele nefolositoare ale calculatoarelor arătau ca nişte ochi lipsiţi de viaţă. Cutiile din plastic tare se scurseseră într-o parte, lăsând să se vadă tuburile catodice din sticlă, într-un amestec de fire şi resturi de circuite.

Ţinând seama de viteza cu care progresau, mica lui echipă va reuşi să modifice tot echipamentul fermei pentru microunde în următoarele două săptămâni.

– Vine căruţa cu alimente! strigă Rita Fellenstein din uşă, apoi o luă la fugă în deşertul însorit.

Spencer o privi amuzat cum aleargă către căruţă, cu părul împletit în cozi atârnând de sub pălăria ei australiană. Flirtul ei cu cei doi argaţi devenise un lucru cunoscut de toată lumea.

Îşi puse pălăria cu boruri moi şi o urmă afară din rulotă. Clipi din ochi când pătrunse în lumina orbitoare din deşert, dar diferenţa de temperatură nu era sesizabilă, de când în interiorul clădirii nu mai exista aer condiţionat.

Cei doi argaţi tineri conduceau caii care trăgeau căruţa veche, din lemn. Spencer ştia că unii rancheri din zona Alamogordo donaseră butoaie cu apă şi lăzi cu raţii militare pe care le furaseră din baza aeriană Holloman, care fusese părăsită. Juan Romero, cu sudoarea scurgându-i-se pe spate, începuse să descarce, îngrămădind cutii cu pastramă de vită şi containere din aluminiu în umbra de lângă clădire.

Un bărbat scund, cu înfăţişare de hispanic şi păr ce începuse să încărunţească, stătea în spatele căruţei cu provizii. Spencer nu-l cunoştea.

– Un vizitator? o întrebă el pe Rita.

Rita îşi aruncă peste umăr cozile şi-şi pungi gura, mormăind:

– Nu-s convinsă.

Spencer păstră o figură inexpresivă în timp ce se duse către străinul scund care coborâse din căruţă. Bărbatul îi întinse mâna – o mână mică, îngustă.

– Sunteţi Spencer Lockwood? întrebă el, într-un fel ce arăta că-i obişnuit să conducă. Sunt Gilbert Hertoya. Lance Nedermyer a insistat să vin să vă văd.

Spencer strânse mâna individului şi simţi, surprins, o palmă aspră, bătucită, puternică. Îşi stăpâni încruntarea, dorindu-şi să poată întoarce căruţa şi să-l trimită pe tip acasă. Reuşi să-şi ia un aer de om fără probleme.

– Da, Lance a avut întotdeauna grijă de interesele noastre – după spusele lui. Cu ce vă pot fi de folos?

– Cred că eu vă pot ajuta, zâmbi Hertoya, fără ironie.

– Da? Am nevoie de orice ajutor posibil. Sper că aţi venit ca să treceţi la treabă, zise Spencer, aşteptând ca individul să înceapă să-i toarne ştirile rele.

– M-am plictisit să stau degeaba în Alamogordo. Mi-am lăsat familia acolo şi am venit să muncesc. Ştiu ce puteţi să faceţi… ezită Hertoya, apoi îl privi în ochi. Nu pot să vă condamn că nu m-aţi recunoscut. Sunt de la laboratorul Sandia din Albuquerque. Conduc, sau am condus, lansatorul electromagnetic de pe muntele Oscura.

– Lansatorul de sateliţi? Interesant! exclamă Spencer, rânjind cu gura până la urechi.

Dacă individul ştia să folosească lansatorul electromagnetic, până la urmă le putea fi de folos.

– Hei, Rita, Juan! strigă el. Terminaţi de descărcat căruţa, *avem* nevoie de ea pentru o călătorie până la muntele Oscura!

Spencer privi emoţionat cum Gilbert Hertoya deschise uşa ce ducea către măruntaiele aglomerate ale comenzilor lansatorului. Razele de soare ce pătrundeau prin ferestrele din tavan lăsau pete slabe de lumină pe utilaje. Fire de praf pluteau prin aer.

Spencer se uită pe coridor. Şine paralele de oţel se întindeau la distanţă, pe panta muntelui Oscura, până nu se mai vedeau. În cealaltă parte, cutii vopsite în albastru, conţinând condensatori de înaltă putere, stăteau îngrămădite lângă şine. Paşii oamenilor răsunau pe podeaua din ciment.

– Lansatorul electromagnetic a fost un proiect mai mic chiar decât cel al fermei antenelor, zise Hertoya. Măcar tu ai început cu fonduri serioase – noi am primit nişte mărunţiş de la Departamentul Energiei şi prea puţin de la NASA. Ca să ne continuăm treaba, am cerşit bani din fondurile interne de cercetare de la Sandia, şi am primit doar pentru că aveam relaţii în comunitatea cercetătorilor în domeniul armamentului.

– Şi noi a trebuit să umblăm după mărunţiş, mărturisi Spencer, încercând să nu pară că se scuză.

Cu toate că lumea se schimba iremediabil, remarcă scârbit că tot peste vechile intrigi politice dădea.

Rita stătea lângă el, uitându-se la şinele lungi. Tuşi din cauza aerului plin de praf, dar nu spuse nimic.

Gilbert îi conduse de-a lungul coridorului.

– Poţi să vezi doar primii trei kilometri ai lansatorului. Se întinde pe încă aproape cinci kilometri la poalele muntelui. Pentru performanţe de vârf ar trebui să mai instalăm doi kilometri şi jumătate de şine.

Putem lansa greutăţi mici pe o orbită terestră joasă, dar ca să atingem orbitele obişnuite, mai înalte, trebuie să lungim rampa. Echipa mea a lucrat aici în ultimii şase ani, înainte de petromolimă. Foloseam mulţi studenţi din ultimii ani de la universitatea de stat din New Mexico – plătiţi cu puţin şi entuziaşti. Avem mormane de şine şi de condensatori, depozitate lângă vârful muntelui, mai mult decât ne trebuie ca să terminăm treaba. Dacă am fi fost finanţaţi ca alte proiecte Sandia, am fi devenit o instalaţie adevărată de lansare cu mulţi ani în urmă.

Hertoya păşi sub şinele paralele şi arătă primul set de condensatori. Spencer îşi trecu mâna pe şină. Oţelul era rece şi neted. Rotiţele din mintea lui se învârteau cu furie, încercând să descopere cum puteau pune lansatorul în funcţiune.

– Plasăm încărcătura pe şine, într-o carcasă numită sabot, încărcăm condensatorii şi-i descărcăm unul după altul, într-o corelaţie sofisticată. Fiecare adaugă ceva la câmpul magnetic total care împinge sabotul în sus pe lansator, înghiontindu-l mereu. Când încărcătura ajunge la capătul şinei, are o viteză de zece kilometri pe secundă – mai mult decât suficientă pentru a ajunge pe o orbită terestră joasă.

Spencer dădu din cap, interesat, apoi întrebă:

– Ce greutate are încărcătura, parcă două sute de kilograme, dacă ţin bine minte, nu?

– Tot pachetul ajunge la o mie de kilograme, din care trei sute numai încărcătura. Restul este alcătuit din sistemul de ghidare şi o mică rachetă, pentru plasarea încărcăturii pe orbită.

Spencer se uită la cutiile albastre ale condensatorilor, apoi simţi un gol în stomac. Asta e, gândi el. Întreaga instalaţie era la fel de nefolositoare ca şi fabricile de automobile din Detroit. Păcat, fuseseră atât de aproape de reuşită…

– N-ar fi trebuit să-mi fac speranţe, zise el, pregătindu-se să plece. Condensatorii au izolatori pe bază de petrol. Nu pot fi folosiţi.

– Petrol? exclamă Gilbert, cu un gest de dispreţ. Nu, am decis să nu folosim izolatori pe bază de petrol, în favoarea unei tehnologii de izolare nou descoperite. Condensatorii noştri folosesc apă distilată.

– Condensatori cu apă? se minună Spencer.

– Unde ai fost până acum, pe Marte? râse Rita de el.

– Dacă putem folosi lansatorul ăsta ca să ducem pe orbită restul sateliţilor, vom avea un inel practic continuu de mini-sateliţi. Va fi simplu să construim şi alte ferme de antene la sol.

– Spencer, îl întrerupse Rita, trebuie să ne gândim cum vom supravieţui în iarna asta. Vino cu picioarele pe pământ! E nevoie de încă doi kilometri şi jumătate de şine! Au avut nevoie de şase ani ca să ajungă aici. Spencer o ia uneori razna, zâmbi ea a scuză către

Gilbert.

– Există o mulţime de oameni în Alamogordo care ar munci din greu să pună chestia asta în funcţiune, fiindcă-i singura şansă pentru viitor pe care o avem, insistă Spencer. Chiar dacă munca va dura mai mulţi ani.

În timp ce vorbea, devenea tot mai pătimaş.

– N-au nimic de făcut şi vor să ajute ca lumea să revină la normal. Ai văzut cum au răspuns rancherii.

– A fost vorba de cai şi mâncare, Spence, nu de muncă la calea ferată! exclamă Rita, exasperată.

Spencer puse un braţ pe umărul lui Hertoya şi-i spuse:

– Rita se poate ocupa de aprovizionare, dacă vei conduce terminarea proiectului lansatorului. Ferma pentru microunde nu mai are nevoie de oameni în plus pentru procesul de conversie.

Deveni tot mai pătimaş, pe măsură ce mergea:

– Putem să obţinem oricât curent din sateliţi. White Sands va deveni o nouă Atlantida, singurul loc în care se va păstra confortul vieţii din secolul douăzeci!

În timp ce ieşeau la soare, Rita clătină din cap, bombănind:

– Uneori cred că are creierul gata să explodeze…

47
Bine ai venit în coşmarul meu

Munţii Sandia, de la est de Albuquerque, căpătară o culoare roz-roşcat când lumina soarelui ce apunea se aşternu peste ei. Apusurile din deşert erau curate şi pure, pline de o stare primară tăcută, ce-i amintea generalului Bayclock de zilele luptelor din Golf.

Iar asta îi amintea de cele treizeci de mii de vieţi de care răspundea, din baza aeriană Kirtland. „Treizeci de mii de suflete”, gândi el. Toate în mâinile lui, în vremurile astea de criză.

Primele directive ale noului preşedinte Jeffrey Mayeaux picaseră ca un baros pe nicovală. Toţi comandanţii militari urmau să supună oraşele sub o lege marţială strictă. Trebuiau să declare starea de urgenţă, să strângă provizii pentru o distribuire ordonată în rândul populaţiei şi să păstreze ordinea cu orice preţ. Prin radioul cu unde scurte, preşedintele ordonase comandanţilor locali să mobilizeze contingente din Garda Naţională.

Din cauza schimbărilor radicale produse de molima petrolului, societatea urma să fie ca un cal nărăvaş, care încerca să scape de frâul legii şi civilizaţiei. Bayclock trebuia să muncească din greu şi să nu lase o clipă hotărârea să-i slăbească.

Când vizitase baza aeriană din Kirtland, Mayeaux îi spusese că ar putea colabora bine, indiferent ce s-ar întâmpla – iar acum Mayeaux devenise comandantul său. În criza produsă de petroplagă, Mayeaux avea de dus o povară mult mai grea decât a lui, iar Bayclock jurase să-l sprijine pe deplin pe noul preşedinte.

Răsuflă adânc, privind muntele Sandia înainte să se întoarcă spre primarul David Reinski. O echipă de cincisprezece poliţişti, toţi bărbaţi tineri, solizi, înalţi de peste un metru nouăzeci, îi apărau de elementele anarhiste care provocaseră atâtea pagube. Poliţiştii militari stăteau cu faţa spre exterior, cu armele automate la îndemână, gata să le folosească într-o secundă. Bayclock refuzase protecţia celor câţiva poliţişti civili care rămăseseră la datorie.

Stăteau în centrul pieţii oraşului, o insulă de siguranţă în mijlocul vârtejului. Zgomot de geamuri sparte şi ţipete sporadice se auzeau din întuneric. Mai multe clădiri ardeau. Ascuns în spatele unei ferestre întunecate, cineva striga insulte.

În faţa bisericii spaniole se aflau caii lui Bayclock, legaţi şi păziţi de un alt grup de poliţişti. Scena ar fi putut face parte din decorul mexican al unui western vechi. Cetăţenii puteau să mârâie în faţa disciplinei silite – cel puţin la început – dar urmau să se obişnuiască. Iar cândva îi vor mulţumi că-i salvase.

Primarul Reinski se agita, se uita în toate părţile, de parcă n-ar fi fost sigur că poliţiştii militari ai lui Bayclock i-ar fi oferit suficientă

protecţie. Bayclock îl lăsă pe primar să fiarbă un pic înainte să-i vorbească.

– Ai văzut destul? Spune-mi cum ai putea rezolva chestia asta singur.

– Eu… nu ştiu cât timp vom fi în siguranţă aici.

– Crezi că acum suntem în siguranţă? se răsti generalul. Uită-te acolo, îi arătă el clădirile din spate. Singurul motiv pentru care n-am fost atacaţi este că pe acoperişurile de acolo se află trăgătorii mei. Au împuşcat deja doi potenţiali asasini.

– Bine, ai dovedit că ai dreptate, răspunse Reinski, privind în jur.

– Nu cred. Nu suficient, zise generalul şi se întoarse către conducătorul echipei de poliţişti. Lanarelli!

– Da, domnule!

– Neutralizează-l pe primar.

– Da, domnule!

Sergentul solid avu nevoie doar de o secundă ca să reacţioneze. Lanarelli făcu un pas înainte şi ridică arma, punând ţeava automatului la tâmpla primarului.

– Întindeţi-vă pe pământ, domnule!

Reinski păli şi exclamă:

– Ce se întâmplă?

Se uită spre Bayclock, dar generalul se întorsese cu spatele.

– Întinde-te acum! mârâi Lanarelli.

Reinski se lăsă încet jos, pe ciment. Lanarelli apăsă arma pe capul primarului, iar Bayclock se ghemui alături şi spuse încet:

– Nu există responsabilităţi împărţite, domnule primar, înţelegi? Urmez ordinele directe ale preşedintelui Statelor Unite, iar pentru asta nu trebuie să cer permisiunea vreunui primar. Am vrut doar să-ţi arăt cât de ridicol de vulnerabil eşti, adăugă el, ridicându-se. Unde-i escorta ta de poliţie, care a jurat să menţină liniştea? Spune-mi, unde-i individul cu megafon care ar fi trebuit să-mi ordone să-i las primarul în pace? Nu suntem în ţara lui Papură Vodă!

Reinski răspunse doar dând din cap. Bayclock se lăsă într-un genunchi şi-i şopti:

– Să-ţi spun eu unde sunt. Majoritatea oamenilor care au jurat să te păzească sunt acasă, cu familiile lor, apărându-le de nelegiuiţii din jurul nostru. Datoria nu mai înseamnă nimic pentru ei. Dacă ar fi sub comanda mea, i-aş trimite în faţa curţii marţiale, ca trădători şi dezertori.

Reinski se ghemui pe pământ. Generalul îi făcu semn lui Lanarelli să-l lase să ridice capul şi continuă:

– N-ai văzut oamenii mei fugind. Chiar dacă n-am avea acces la lubrifianţi sintetici pentru armele din bază, tot ar rămâne aici. Ar folosi ciomege sau săbii, chiar pumnii goi, ca să mă apere sau să-şi apere

ofiţerii. Asta-i datoria lor. Asta-i diferenţa dintre civili şi militari, zise generalul, ridicându-se şi scuturându-şi praful de pe genunchiul uniformei. Noi am jurat să respectăm ordinele, indiferent ce s-ar întâmpla. Poţi să continui să ai grijă de funcţionarea apei şi de strângerea gunoiului, domnule primar. Dar oricine poate să te dea dracului şi să treacă dincolo de limita oraşului.

Generalului nu-i plăcea să-şi afirme punctul de vedere într-un fel atât de dramatic, dar Reinski rămăsese convins, într-un fel naiv, că toată povestea se va rezolva după câteva zile, că se va întâmpla ceva miraculos şi că putea ignora ordinele emise chiar de preşedinte. Bayclock se aplecă şi-l apucă pe primar de braţ, ajutându-l să se ridice.

– Mulţumesc, Lanarelli. Întoarce-te la postul tău.

– Da, domnule.

Arma dispăru, iar sergentul plecă. Din nou generalul rămase singur cu Reinski, înconjuraţi de un inel de oameni. Reinski avea ochii holbaţi, roşii şi înlăcrimaţi din cauza şocului şi a jignirii.

– Preşedintele a dat instrucţiuni tuturor comandanţilor militari să ia orice măsuri pentru păstrarea ordinii. Sunt responsabil pentru vieţile a treizeci de mii de oameni din Kirtland, domnule primar. Prin ordin prezidenţial, şi oraşul Albuquerque se află în responsabilitatea mea. Dumneata nu ai o asemenea răspundere. Eu am. O responsabilitate foarte profundă şi am nevoie de încrederea oamenilor tăi pentru a o duce la îndeplinire. Dacă mă vei sprijini, va fi mai uşor.

Reinski dădu din cap. Se părea că nu-şi recăpătase glasul.

– Oamenii mei au jurat să mi se supună, continuă generalul. Nu mă pune să demonstrez acest lucru locuitorilor din Albuquerque.

Reinski reuşi să vorbească cu greutate:

– Ce-mi cereţi să fac?

Bayclock îşi permise să se relaxeze, imperceptibil.

– Să anunţi public că mă sprijini când voi anunţa aplicarea legii marţiale.

– Când se va întâmpla acest lucru?

– Imediat.

– Am de ales?

– Nu, nu avem de ales, răspunse Bayclock, clătinând din cap.

48
Dacă voi cădea

Centrul pentru vizitatori era închis, având doar două maşini abandonate în parcare. Heather încercă să-i arate lui Connor peisajul spectaculos ce se vedea de pe marginea Marelui Canion, dar bărbatul luă o piatră ruginie şi sparse o fereastră a muzeului pustiu.

– N-am venit atâta drum fără să vedem exponatele, zise el.

Nu răsună nicio alarmă, nu veni nicio maşină a poliţiei. Heather nu credea că pe Connor îl interesa muzeul. Îi făcea plăcere să pătrundă prin efracţie. Aşa era felul lui. Dădu din umeri şi-l lăsă să se distreze. Ce mai conta? Satisfăcut, Connor o urmă să privească peisajul.

Avuseseră nevoie de o săptămână de mers pe jos ca să ajungă la capătul de sud al Marelui Canion. Când Heather fusese aici cu prietenul ei Derek, veniseră cu maşina, stătuseră într-o căsuţă şi nu dăduseră atenţie peisajului din jur. Dar hoinăritul cu Connor o făcuse să aprecieze mai mult zona, anticipând plăcerea în timp ce parcurgea kilometru după kilometru. Acum avea timp să privească vegetaţia, să admire imensitatea peisajului.

Marele Canion arăta atât de spectaculos, că nu-i putea cuprinde măreţia. Mintea ei era prinsă de detalii – terase crestate, fâşii de culoare trecând din ocru în castaniu, roşu aprins şi stacojiu. Umbrele creau nuanţe portocalii în adâncul crevaselor. Vântul şuiera peste râpa cufundată în izolare.

Ajunseseră aici mergând pe drum de-a lungul râpei, oprindu-se la fiecare punct de observare, fără să se grăbească. Nu aveau o agendă cu lucrări, nici rezervare sau slujbă la care să se întoarcă. Heather se simţea revigorată, se simţea o persoană complet nouă.

Nu auzeau copii ţipând, părinţi care răcneau, turişti care se certau, nu vedeau avioane bâzâind deasupra canionului. Cerul era albastru ca o podoabă de pom de Crăciun. În faţa ei, canionul cobora un kilometru şi jumătate, ca un golf între vechile obiceiuri şi lumea nouă care va apărea mai târziu din resturile petromolimei. Heather Dixon se afla pe malul potrivit al acestei prăpăstii.

După ce stătu locului un moment, Connor o prinse din spate, strângând-o lângă el, cuprinzând-o cu braţele de mijloc. Când îşi frecă bărbia de umărul ei, Heather se feri de asprimea bărbii nerase, apoi chicoti.

Bărbatul îşi trecu degetele peste buzunarele pantalonilor ei, apoi le trase încet peste coapsele şi abdomenul ei. Un fior trecu prin şira spinării fetei, care îşi frecă fesele de tăria din prohabul bărbatului.

Connor îşi frecă mâna de pântecul ei, apăsându-şi degetele prin doc. Atingerea lui provocă în ea un val de căldură. Bărbatul îşi apăsă unghia de fermoarul ei, aţâţând-o.

Heather se desprinse, clipind din cauza soarelui puternic, apoi se uită la balustrada din faţa ei.

– Dacă te exciţi mai mult, o să cădem în prăpastie.

Connor dădu din umeri şi rânji, cu dezarmanta lui expresie de băiat bun.

– O să fie o cădere lungă. O să avem timp s-o facem iute, înainte să ne lovim de fundul râpei.

– Mai bine am găsi un loc la umbră.

– Bună idee!

Din ziua în care Connor apăruse în uşa ei, o cuprinsese un vârtej. Ştia ce dorea partea ei mai puternică, dar, în acelaşi timp, îi era frică să nu fie respinsă, era speriată de ce s-ar putea întâmpla cu străinul acela. Poate de aceea îl trimisese în curtea din spate.

Când ieşise, bărbatul îşi scosese cămaşa, pe care o ţinuse mototolită într-o mână, iar apa se scursese de pe pantalonii lui, udând solul. Ea îl invitase să intre, încercând să pară nepăsătoare:

– Risipeşti apa. Închide-o şi vino înăuntru.

Din cauză că se întrerupsese curentul, în baie nu era lumină. Connor lăsase uşa întredeschisă şi-şi scosese pantalonii. Heather se dusese în bucătărie, dar se pomenise curând în faţa uşii parţial deschise a băii.

Apoi deschizătura se mărise, ca şi cum Connor ar mai fi deschis-o un pic. Heather vedea doar umbre neclare, apoi lucire de piele goală, când bărbatul se strecurase sub duş. Se întorsese şi păruse să privească direct spre ea, înainte să se ghemuiască dincolo de perdeaua din pânză.

Heather se săturase să fie speriată. Începuse deja să-şi descheie nasturii de la bluză. Apoi îşi scosese sutienul. Îşi trăsese pantalonii de pe ea, ascultând apa care plescăia. N-ar fi făcut aşa ceva înainte – şi tocmai de aceea insista să facă asta acum.

Heather stătuse goală în uşă. Ştia că arăta bine, că probabil arăta mai bine fără haine, din moment ce acest lucru n-o stânjenea. Connor o privise printr-o deschizătură a perdelei, fără să spună nimic.

Mişcându-se încet, lăsase uşa deschisă în urma ei şi se dusese către duş, trăsese perdeaua şi se uitase la el. Zâmbise. El arăta slab, musculos – şi excitat.

Heather intrase în cadă, cu piele de găină din cauza frigului, îşi strânsese braţele în jurul trupului, încercând să se apere de apa rece. Connor mişcase capul duşului, să îndrepte jetul de apă către perete, lăsând doar o şuviţă ceţoasă în aer.

– O să te obişnuieşti într-un minut. Dacă stai suficient. Şi cred că vei sta, spusese el, privind-o.

– Nu pari surprins.

Connor dăduse din umeri. Nu se atinsese încă de ea.

– Credeam c-o să faci asta. Am văzut în ochii tăi.
Heather se uitase la el, încercând să nu tremure, şi întrebase:
– De aceea mi-ai cerut să te las să faci duş?
Connor clătinase din cap, iar picături de apă săriseră din părul lui blond, încâlcit.
– Nu, dar mă adaptez la schimbări şi gândesc din mers.
Replica de modă veche îi ieşi din gură înainte să o poată opri:
– Dar în pat poţi să gândeşti?
Heather voise să fie sarcastică, dar apa rece care se scurgea de pe vârful nasului ei îi stricase poanta.
– Nu o să am grija gânditului, când o să fim în pat.
Înainte să apuce să-i răspundă, Connor se aplecase şi-i luase un sfârc în gură şi-l supsese puternic. Fata gâfâise, parţial surprinsă, parţial de plăcere, apoi gemuse când bărbatul îşi strecurase degetele între picioarele ei.
Apa duşului stropise mai departe peretele, împrăştiindu-se peste trupurile lor, dar Heather nu mai remarcase temperatura…
Acum, stând pe malul de sud al Marelui Canion, Heather se întoarse şi privi sătucul care vieţuise cândva de pe urma turiştilor. Devenise un oraş fantomă. Probabil că majoritatea angajaţilor încercaseră să se întoarcă la „civilizaţie”. Niciunul dintre ei nu dorise să fie împiedicat să se întoarcă în oraşe.
Connor o prinse pe la spate.
– Hai să uităm de căutatul unui loc la umbră. M-am săturat să dorm pe pământ. Să mergem într-o cameră.
Şi arătă către impunătoarea clădire Bright Angel, aflată puţin mai încolo, pe drum.
Heather nu mai făcuse aşa ceva până atunci. Nimic atât de frumos. I se părea cam extravagant.
– Mda, poate au o cameră, două, disponibile. Bine, să facem ceva deosebit, zâmbi ea.
– Era şi timpul, dacă vrei să cunoşti părerea mea. Toată viaţa am văzut cum obţineau alţii lucrurile care mi se cuveneau. M-am săturat.
Heather încărcă pistolul pe care-l avea la şold. Connor îşi puse puşca lungă în spate.
– Să mergem, zise el.
Ţinându-se de mână, se îndreptară spre hotelul Bright Angel.

49
Fuga în junglă

Poliţiştii din serviciul de securitate al forţelor de aviaţie se împrăştiaseră pe stradă, într-o demonstraţie de forţă. Un ofiţer călare răcnea ordine ca un comandant de cavalerie. Bărbaţi şi femei în uniformă păzeau intersecţiile. Doi poliţişti militari de elită folosiră paturile puştilor pentru a sparge uşa de sticlă a unei clădiri pentru birouri, apoi urcară cele trei etaje şi luară poziţii de tragere pe acoperiş. Acopereau toată zona cu bătaia armelor lor.

Obligaţi să iasă în stradă de echipe de militari care băteau la uşi, civilii se strânseră în intersecţii. Unii se frecau la ochi, ieşind pentru prima oară din case după mai multe zile. Alţii protestau în timp ce erau mânaţi către centrul străzii. Mulţimea rămase liniştită, cu excepţia câtorva copii care plângeau şi a câtorva adolescenţi care protestau că-s trataţi ca nişte animale. Dură doar cincisprezece minute până când peste cinci sute de oameni se strânseră în intersecţie.

Pe stradă, generalul Bayclock urmărea adunarea de pe cal. Cinci poliţişti îl înconjurau, păzindu-l de nemulţumiţi şi de vreo tentativă de asasinat. Era a patra adunare la care asista şi a douăzecea care avea loc de la declararea legii marţiale în zona Albuquerque.

În centrul mulţimii, un sergent major se urcase pe o stivă de lăzi pe care scria ARDEI VERDE. Conform programării, pe Central Avenue alt militar făcea un anunţ similar.

Sergentul ridică mâinile, cerând să se facă linişte, apoi recită discursul cunoscut:

– Sub incidenţa legii marţiale nu va fi permisă nicio încălcare a regulilor de siguranţă. Fără radio sau televiziune, nu avem posibilitatea să transmitem acest ordin publicului, aşa că fiecare să se asigure că vecinii au fost informaţi. În acest moment nu putem să tipărim informaţia, pentru o răspândire mai largă. Până când acest lucru va fi posibil, în fiecare zi la – sergentul se uită pe o foaie – ora treisprezece şi treizeci, vom face anunţurile aici, în această intersecţie. Vom distribui hrană, apă şi medicamente celor care au nevoie. Dar ascultaţi cu atenţie – din cauza numărului mare de oameni aflaţi sub protecţia noastră, vom dispune doar de o oră pentru a îndeplini această sarcină.

Un murmur străbătu mulţimea. Sergentul ridică o mână.

– Staţi, n-am terminat!

Deoarece mulţimea nu tăcu imediat, unul dintre ofiţerii de siguranţă trase un foc de armă în aer. Sergentul privi în jur şi apoi continuă:

– Au fost emise mai multe legi noi. Cea mai importantă este că se

introduc restricţii de circulaţie între apusul şi răsăritul soarelui. Din cauză că nu avem curent electric în oraş, e dificil să-i protejăm noaptea pe toţi. Prin ordinul preşedintelui Mayeaux, generalul de brigadă Bayclock, comandantul bazei din Kirtland, îşi va asuma comanda pe perioada legii marţiale. Primarul Reinski sprijină pe deplin aceste măsuri şi solicită tuturor cetăţenilor să coopereze.

Sergentul-major se uită la mulţime şi zise:

– Suntem aici ca să vă ajutăm. Până când lucrurile vor reveni la normal, suntem în aceeaşi situaţie cu toţii şi vom face tot ce putem ca să fie bine.

Satisfăcut că lucrurile erau sub control, generalul Bayclock trase de hăţuri, iar calul făcu înapoi câţiva paşi, apoi se întoarse.

Bayclock îl privi pe primarul Reinski, care urmărise liniştit discursul, şi-i spuse:

– Următoarele zile vor fi critice, trebuie să avem o mână de fier.

Tânărul primar părea că slăbise, avea ochii roşii şi cearcăne.

Nu-i răspunse generalului.

Bayclock mârâi, pe jumătate înclinând să-l ignore, dar îşi dădea seama de importanţa aparenţelor, chiar în timpul legii marţiale.

– Mă duc la bază, şi îmi mut cartierul general în complexul mai sigur din munţii Manzano. Te sfătuiesc să vii cu mine. Nu toată lumea e de acord cu ceea ce fac şi nu voi reuşi să te protejez decât dacă vei fi cu mine. Am dublat paza la bază.

Reinski vorbi, cu voce joasă:

– Nu exagerezi un pic, generale?

Furia îl cuprinse instantaneu pe Bayclock, care izbucni:

– Poate nu-ţi aminteşti lecţiile de istorie, domnule primar, dar cele mai eficiente bastioane militare sunt un simbol al ameninţării, mai ales în asemenea timpuri. Aminteşte-ţi de Bastilia!

Reinski îşi muşcă buzele. Sunetele scoase de mulţimea neliniştită îl făcu pe general să se întoarcă în şa. Când cei care asigurau securitatea trântiră mai mulţi oameni la pământ, izbucniră strigăte puternice. Un bărbat se ridică, încercând să se apere. Pe deasupra ţipetelor, sergentul major îşi agita braţele, încercând să ţină mulţimea sub control. Încet, oamenii de pe margini începură să se împrăştie, înlăturându-se astfel posibilitatea izbucnirii unei revolte.

Bayclock se întoarse din nou spre Reinski:

– Aşa vom face şi mai departe. Oamenilor trebuie să le intre în cap că vorbim serios.

50
Incendiind casa

Plini încă de furie, după întrunirea din noaptea trecută şi după marşul pe autostrada părăsită, Jake Torgens şi gloata răzvrătită ajunseră la rafinăria Oilstar, cerând răzbunare – dar paznicii dispăruseră deja din faţa porţii complexului industrial.

Jake se uită prin geamul murdar al cabinei goale de lângă poartă. Una dintre ferestre căzuse înăuntru şi-i aştepta doar scheletul metalic al unui scaun. Jake se simţi dezamăgit că nu întâlneşte nicio rezistenţă. De multe ori în trecut, paznicii firmei Oilstar îi întâmpinaseră calmi la intrare pe Jake şi pe prietenii acestuia, protestatari angajaţi în *nesupunere civică nonviolentă* – toţi cu maniere perfecte, de parcă ar fi fost la un ceai în înalta societate.

Dar de data asta juraseră să nu se rezume doar la rezistenţă pasivă. Protestul civilizat era pentru vremuri civilizate – nu acum, când toată ţara se dezagrega. De acum nu mai existau cete înarmate, care să decidă ce demonstranţi vor fi arestaţi, nici pancarte agitate în faţa camerelor de luat vederi. Nu mai era vorba de un spectacol, ci de supravieţuire.

– Intraţi! strigă Jake, agitându-şi braţul ca un comandat ce-şi dirijează trupele. Locul ăsta e de-acum al nostru!

Trase de gardul din plasă de sârmă, în timp ce ceilalţi năvăliră cu ciomege şi răngi. Mulţimea era alcătuită în mare parte din oameni furioşi de pe străzi, cei care voiau să lovească pentru că pierduseră orice viitor. Actul lor nu urma să rezolve nimic, dar măcar simbolul răului va dispărea.

Jake ridică pumnul în aer. Gestul fu imitat de mulţime, ca un semn al solidarităţii. Jake Torgens ar fi putut opri tot dezastrul petromolimei, dacă ar fi luat măsuri extreme de la început. Asta a fost cea mai mare greşeală din viaţa lui.

Participase la întrunirea de la Oilstar, se opusese din răsputeri împrăştierii microbului Prometheus. Reuşise chiar să obţină un ordin de interdicţie temporară de la judecătorul Steinberg – iar cu ajutorul reţelei sale, Jake ar fi putut să facă apel după apel, blocând pentru totdeauna acea împrăştiere blestemată. Ţinuse ordinul tribunalului în mâini când oamenii săi năvăliseră pe digul firmei Oilstar, îl agitase şi ceruse ca elicopterul să aterizeze şi să se supună legii. *Legii!* Dar elicopterul împrăştiase microbul ucigător, fără să se sinchisească.

Acum, întreaga planetă plătea pentru asta.

În jurul lui se auzeau blesteme. Jake inspiră adânc şi strigă:

– Ardeţi Oilstar-ul!

Complexul rafinăriei era un coşmar de Escher, alcătuit din turnuri de fracţionare, conducte, vane, scări şi pasarele. Maşinuţe Cushman,

albe, rămăseseră abandonate lângă structura enormă din metal. Clădirea administraţiei şi laboratoarele de cercetare se găseau în centrul complexului, ca o oază înconjurată de o ţară a nimănui, industrială.

Rezervoarele imense de depozitare a gazului natural, ţiţeiului şi benzinei se aflau pe pantele colinelor, cutii imense din metal, închise cu capace tot din metal. Nicio îndoială că în ele rămăsese combustibil încă folosibil – ar fi avut o valoare imensă, dacă petromolima s-ar fi mulţumit să devoreze doar octani, dar, din cauza prăbuşirii polimerilor cu lanţuri lungi, niciun motor nu mai putea funcţiona, chiar dacă ar fi dispus de combustibil necontaminat.

Dar gazul putea să ardă. *Oh, da,* gândi Jake, *şi va arde!*

În interiorul aripii pentru bioremediere din complexul Oilstar, Mitch Stone se uita neajutorat la notiţele împrăştiate în faţa lui. Folosise o rangă ca să deschidă sertarele încuiate ale biroului lui Alex Kramer, adunând jurnalele de laborator şi notiţele pe care microbiologul le lăsase în urma sa. Datele oficiale şi rapoartele periodice fuseseră deja copiate şi trimise la centrele de cercetări privind molima, din toată ţara. Dar aici trebuia să fie ceva în plus. Mitch căutase direct la sursă, pentru că acolo trebuia să fie ceva în plus!

– Afurisit să fii, Alex! Mi-ai făcut chestia asta intenţionat?

Mitch se uita la comentariile scrise de mână. Calculatorul lui Kramer – doar o grămadă de circuite, fire şi sticlă – rămăsese pe masă. Dischetele se dizolvaseră, ajunseseră nişte grămezi de neidentificat. Dar Mitch ştia că Alex, individ de modă veche, ţinuse un jurnal scris de mână. Îşi bătuse joc de el pentru asta, dar acum îl binecuvânta pe bătrân pentru metodele lui preistorice.

În timp ce răsfoia paginile şi se uita la date, îl cuprinse disperarea. Ridică hârtia liniată în lumina care pătrundea prin fereastră. Unul dintre geamurile din birou căzuse din ramă şi se zdrobise de sol. Vântul şuiera prin încăpere.

Emma Branson se plimba nervoasă prin faţa biroului, aşteptând ca Mitch să-i răspundă.

– Stone, eşti mai incompetent decât credeam? Trebuie să găsim ceva! Ai fost implicat de la început, nu-ţi aminteşti nimic?

Neajutorat, Mitch ar fi vrut să dea din umeri şi să găsească o scuză, dar doamna Branson părea gata să-i scoată ochii. N-ar fi acceptat nicio explicaţie neserioasă.

– Am fost implicat, dar... am lucrat îndeosebi în domeniul managerial. Mă duceam la şedinţe şi rezolvam problemele de relaţii cu publicul. Alex făcea toată treaba.

Îşi dădea seama cât de stupidă părea justificarea lui. Îşi trecu mâna prin părul încâlcit. Nu se tunsese de o lună.

– Nu aşa apăreau lucrurile în rapoartele tale, zise doamna Branson,

cu voce de gheaţă.

Mitch îşi feri privirea şi se uită din nou pe datele mâzgălite. Dură ceva timp, dar când recunoscu modul de acţiune, i se făcu rău şi se simţi prea stânjenit pentru a-l arăta Emmei Branson.

– Ce s-a întâmplat?

– Se pare că doctorul Kramer falsifica datele. Scria rezultate incorecte în registrele laboratorului.

– Eşti sigur?

Mitch arătă cu degetul coloanele de cifre. Să se uite singură. Numerele erau simple aiureli, ca să ocupe spaţiul. Kramer trecuse rădăcina pătrată a lui doi, valoarea lui pi şi altele. Doamna Branson căscă ochii mari, iar Mitch se întrebă dacă femeia o să facă o criză de furie sau o să înceapă să plângă.

Dar, înainte ca femeia să apuce să reacţioneze, zgomotul exploziei unui rezervor de gaze naturale zgudui camera. Bubuitura făcu să zornăie geamul rămas. Alte bubuituri răsunară în complexul rafinăriei.

Doamna Branson scăpă din mână carnetul şi se duse spre fereastră.

– Ce naiba se întâmplă afară? întrebă ea.

Afară, un ghem de flăcări albastre-portocalii se ridică spre cer. Fragmente de metal arzând acopereau solul. Unul dintre turnurile de fracţionare se înclinase, din cauza exploziei.

Mulţimea se agita în depărtare. Siluete mărunte de oameni se strânseseră în jurul rezervoarelor de benzină şi de ţiţei. Voiau să le dea foc şi lor?

– Pui de lele! Ţărani cu făclii, îţi vine să crezi? Hai, să mergem în clădirea administrativă. Garda mea personală este acolo.

– Da, doamnă, răspunse zăpăcit Mitch.

O urmă, lăsând deschisă uşa biroului lui Alex. Se auziră împuşcături, răspunsurile paznicilor doamnei Branson la atac, dar puştile bubuiră doar de câteva ori înainte de a fi capturate, iar răcnetele deveniră şi mai puternice.

Înainte să apuce să coboare pe scări cele trei etaje, auziră zgomot de geamuri sparte la parter.

– Rahat! mormăi Mitch, cu voce tremurătoare.

Doamna Branson părea gata să se repeadă în învălmăşeală şi să-i sfâşie pe sabotori.

– Urcă pe scări. Trebuie să ajungem la etajul doi şi să ne ducem în spate. Poate ajungem la ieşirea pentru cazuri de urgenţă.

Mitch fugi după ea, urmat de zgomotul de geamuri sparte şi de ţipete. Când ajunseră la cealaltă scară, coborâră în grabă, dar când aproape că ajunseră jos, uşa fu spartă şi patru indivizi intrară în clădire.

Mitch înlemni, sperând că intruşii nu se vor uita în sus. Dar nu avu

noroc. O femeie se uită la scară şi-i descoperi. Se lumină la faţă de bucurie.

– Acolo sunt! Doi dintre ei!

Mitch se întoarse şi urcă în grabă scările, lăsând-o pe doamna Branson în urmă. Bătrâna se împletici după el. Mintea lui Mitch o luă razna. Văzuse o mulţime de filme stupide cu suspans, în care victimele continuau să fugă pe scări, în timp ce erau hăituite. Dar ce altă şansă aveau? Oamenii erau sub ei, urcând.

– La etajul patru, zise el. Depozitul blindat! Cred că-i deschis, am umblat acolo azi dimineaţă, să caut rapoartele lui Alex. Dacă intrăm acolo, nu vor putea să ajungă la noi.

Doamna Branson se împleticea lângă el. Atacatorii ajunseseră la etajul doi.

Când ajunseră la etajul patru, Mitch avea un avans considerabil faţă de femeie. Alergă pe coridor, străbătu un birou de dactilografie, cu despărţituri ce se dizolvau, şi fugi către depozitul de documente din spatele acesteia. Uşa grea din oţel rămăsese parţial deschisă.

Se uită în urmă şi o văzu pe doamna Branson dând colţul, cu braţele întinse în lături, gâfâind. Coafura i se stricase şi-şi aruncase pantofii, ca să alerge mai bine. La zece trepte în urma ei venea mulţimea ce urla.

Mitch se ghemui în depozit. Un bec slab, alimentat de o baterie pentru cazuri de urgenţă, pâlpâia în tavan. Dacă o aştepta pe cucoană, n-ar fi putut să închidă uşa grea din oţel înainte de sosirea celorlalţi. Nu ezită. Trase de mâner şi închise uşa, proptindu-se cu picioarele în podea.

Emma Branson ajunse la depozit chiar când se închidea uşa. Strigă la el, înainte ca urmăritorii s-o prindă de umeri. Mitch încuie uşa, cu ultimele-i puteri. Codul se ştergea automat, nimeni nu putea intra. Auzi gemete înăbuşite, dar nu înţelese niciun cuvânt.

Nu voia să ştie ce se întâmpla cu Emma Branson.

Mitch se trase până la zidul din spate şi se aşeză în colţ, risipind documente pe care scria PROMETHEUS, în timp ce tremura fără să se poată stăpâni. În cele din urmă, dându-şi seama că era în siguranţă, începu să râdă. Şi găsise hârtiile.

Pe Jake Torgens îl ustura faţa. Sprâncenele şi o mare parte din păr fuseseră pârlite în timpul monstruoasei explozii de gaz natural. Cel puţin cincisprezece oameni muriseră, cu trupurile zdrobite zburând în flăcări prin aer, din care se scurgeau picături de sânge încins.

Dar gloata trebuia să facă tot ce avea de făcut, indiferent de pierderi. Focul va fi o catastrofă ecologică, dar Jake considera, în momentul acela, că-i o problemă secundară. Unii dintre ecologişti salutaseră în petromolimă soluţia finală a problemei mondiale a

poluării industriale. Jake se gândea că s-ar putea ca în final să aibă dreptate, dar pentru moment o încurcaseră cu toţii.

Mai mulţi protestatari veniră cu canistre din metal şi sticle pline cu benzină contaminată, pe care o extrăseseră din rezervoare. Deschiseseră vanele şi lăsaseră combustibilul să se scurgă pe colină. După ce oamenii lui vor pleca, Jake o să ordone aruncarea în aer a întregii chestii, să ajungă până la cer.

Polly veni în fugă. O grăsană care se autodescria drept „o rotofeie ademenitoare”. Polly era blajină de felul ei, dar când o apuca furia, era în stare să ucidă. Rânjea, cu ochii sclipind.

– Am prins doi în clădirea laboratoarelor de cercetare. Unul s-a încuiat într-un depozit blindat şi n-am putut să ajungem la el, dar am prins-o pe vrăjitoarea aia bătrână, Branson. Încă trăieşte. Se chinuie. S-o aducem jos?

– Nu, răspunse Jake. Lăsaţi-o acolo sus şi asiguraţi-vă că va rămâne acolo. Legaţi-o de uşa depozitului blindat şi plecaţi cu toţii din clădire. Ştii ce trebuie făcut vrăjitoarelor, nu?

Polly rânji. Luă un bidon cu benzină şi fugi spre clădire.

Fum negru pătrundea prin găurile de aerisire ale depozitului. Mitch Stone tuşi, apoi se ghemui pe podea. Covorul fumega. Paginile documentelor înşirate pe rafturile de metal deveneau cafenii.

Întreaga clădire ardea. Mitch fusese prins în capcană, urma să se coacă în depozit ca într-un cuptor. Trebuia să iasă. Fumul gros îi ardea ochii. Nu mai putea respira.

Când apucă mânerul uşii, metalul era atât de încins că-i arse palma. Ţipă. Luă nişte hârtii, să-şi apere pielea, şi împinse din nou în clanţă. Reuşi să deschidă uşa.

Şi braţul înnegrit, ca o gheară, al Emmei Branson pătrunse înăuntru. Pielea trupului ei scheletic era carbonizată. Avea gura deschisă, de parcă ar fi continuat să ţipe.

Mitch se dădu înapoi. Documentele din depozit se aprinseră toate, deodată. Flăcările ca de furnal pătrunseseră înăuntru.

51
Spânzură-l

Când locotenentul Bobby Carron deschise ochii, era complet treaz, dar dezorientat. Nu vedea nimic familiar, doar o pată mare, albă, acolo unde ar fi trebuit să recunoască diferite lucruri. Nu era în cazarma ofiţerilor burlaci din China Lake, zăcea în pat într-o cameră ciudată, semiîntunecată. Şi avea dureri.

Bobby văzu pereţi fără nimic caracteristic, simţi miros de bandaje antiseptice şi avu impresia că are un ghemotoc de bumbac în gură, când îşi trecu limba peste dinţi. O gură cu gust neplăcut. Jaluzelele fuseseră trase, iar puţina lumină ce pătrundea înăuntru parcă ar fi fost spălată şi sterilizată. *Unde naiba sunt?* De undeva, din afara încăperii, se auzi un cântec slab, ca un zumzăit de maşinărie. Nu-şi imagina ce putea fi.

Braţele îl durură, când încercă să se mişte. Făcea un zbor de traversare a ţării, împreună cu Petronfi Dezgustătorul, spre plaja unde se puteau bronza şi uita de marină. Se urcase în avion, zburase către Corpus Christi…

Bobby încercă să-şi ridice capul. Simţi bandaje, legături… Apoi amintirile năvăliră peste el: nu mai avusese curent, sistemul electric se defectase, văzuse avionul Dezgustătorului stricându-se şi prăbuşindu-se, apoi explodând. Propriul lui avion se prăbuşise, în timp ce încerca să ajungă la aeroportul din Albuquerque. Se ejectase, văzuse F/A-18 căzând în deşert, în timp ce solul stâncos năvălise către el, ca o mână uriaşă ce-l pălmuia…

Supravieţuise, dar cât de grav fusese rănit? Trupul îi tresări, cuprins de valuri de durere şi ameţeală. Paralizase? Unde era Dezgustătorul? Unde erau infirmierele? De ce nu-l supraveghea nimeni? De cât timp era acolo?

Se chinui să se ridice într-un cot. Nu exista nici măcar un monitor de supraveghere! Dacă era un spital adevărat, ar fi trebuit să existe diagnostice, aer condiţionat, nu tăcerea aia blestemată! Căută butonul sonerie lângă pat, dar găsi doar sârme goale.

Bobby respiră profund de câteva ori. În toţi anii în care făcuse parte din marină nu fusese niciodată într-un spital, cu excepţia verificărilor de rutină, tip „întoarce capul şi tuşeşte”. Se forţă să se aşeze din nou pe pernă şi să se relaxeze. Ascultă, dar nu auzi niciun cărucior pe coridor, nici măcar o infirmieră venind să controleze un pacient. Auzea doar zgomote amortizate de mulţime, dincolo de ferestrele închise.

Mintea îi funcţiona de zor, alegând diverse variante. Dacă era într-un spital, atunci lucrurile nu mergeau deloc bine. Ar fi trebuit să audă *ceva.*

Bobby împinse cearşaful şi, mişcându-se de parcă ar fi fost într-o cameră acoperită cu cioburi de sticlă, se dădu jos din pat. Îl dureau muşchii şi avea o serie de vânătăi, pe care nu le avusese înainte. Piciorul drept era înfăşurat într-un bandaj din pânză, dar putea să se sprijine pe el. Ambele glezne i se umflaseră. Capul îi bubuia din cauza ameţelii produsă de sedative şi calmante, iar în urechi auzea un ţârâit continuu.

Trupul lui încerca să-şi amintească să meargă. Câte zile fusese fără cunoştinţă? Gemu, încercând să izgonească durerea.

Se împletici către fereastră, păşind încet pe podeaua rece din gresie. După un minut ajunse la fereastră şi privi la mulţimea strânsă jos.

Afară, mii de oameni ce se agitau umpluseră o piaţă, cântând:

– Spânzuraţi-l, spânzuraţi-l pe ticălos!

Mulţimea se îngrămădise în jurul unei platforme, ca apele unui râu furios în jurul unei stânci ce-i stătea în cale. Grinzile ridicate alcătuiau o spânzurătoare primitivă. Bobby clipi, şocat. Ce naiba se întâmpla?

Cinci bărbaţi, îmbrăcaţi în uniforme nisipii de camuflaj, urcară pe platformă. Un băiat slab, de vreo şaisprezece ani, urcă pe trepte, împleticindu-se din cauza legăturilor de la picioare. Era ţinut de braţe şi ajutat să urce.

Băiatul fu condus către spânzurătoarea din centrul platformei, unde îl întâmpină un bărbat mătăhălos, în uniformă. Unii dintre oameni continuau să cânte, alţii păreau ciudat de abătuţi.

Bărbatul în uniformă îşi ridică mâinile deasupra capului, iar tăcerea se întinse ca o pătură peste piaţă. Băiatul continua să se zbată, ţipând terorizat. Bărbatul în uniformă făcu alt semnal, iar unul dintre paznici vârî un căluş în gura prizonierului.

Bobby se aplecă în faţă, să audă cuvintele pe care le striga omul. Îşi rezemă degetele amorţite de grilajul ferestrei. Lumea înnebunise? Avea halucinaţii?

– ... un lanţ depinde de tăria unei verigi. Şi de fiecare dată când o verigă slabă ameninţă binele întregului, trebuie înlăturată. Nu-mi place ceea ce mă obligă să fac circumstanţele, dar acum, mai mult ca niciodată în istoria noastră ca naţiune, trebuie să sprijinim legea fără nicio ezitare. Preşedintele a dat instrucţiuni explicite. Regulile sunt corecte. Viitorul nostru depinde de o supunere strictă.

Bărbatul supraveghea încruntat mulţimea. Nimeni nu striga, doar la margine se murmura.

Unul dintre bărbaţii în uniformă de camuflaj aruncă o funie lungă peste braţul spânzurătorii. Altul făcu iute un pas înainte şi puse laţul în jurul gâtului tânărului, care se zbătea cuprins de panică. Avea mâinile legate la spate. Ofiţerul cel solid se dădu înapoi, în timp ce un aviator încerca laţul.

– Datoria mea este să apăr oamenii din acest oraş. Sorţii sunt împotriva noastră, dar eu nu voi permite ca jefuitorii să înrăutăţească şi mai rău lucrurile. Orice persoană care refuză să colaboreze cu noi reprezintă o ameninţare pentru toţi.

Apoi făcu un semn cu degetul. Imediat, trei oameni păşiră înainte şi apucară funia. Apoi traseră puternic de ea, ridicându-l pe tânăr.

Băiatul se legănă în aer, dând din picioare şi zbătându-se în timp ce se asfixia. Trupul i se arcui, coatele i se întinseră, încercând să rupă funiile ce-i legau încheieturile. Bărbia i se sucea dintr-o parte în alta. După câteva minute, figura lui căpătă o culoare purpurie-închisă. O pată umedă îi apăru între picioare.

Bobby plecă de la fereastră. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos şi încercă să vomite pe podea, dar elimină doar salivă acră.

Îşi clătină capul, să-şi limpezească mintea. Întreaga scenă părea o piesă educativă jucată în iad. Se aşeză pe marginea patului, ameţit. O asemenea justiţie brutală, în stilul westernurilor, ar fi putut fi aplicată într-o republică bananieră din Lumea a Treia.

Uşa camerei se deschise, iar o infirmieră încruntată se uită la el. Se minună şi exclamă:

– Te-ai trezit, locotenente! Ai avut traumatisme teribile, iar noi nu dispunem de aparatura obişnuită ca să te tratăm. Sper că te simţi mai bine.

– Nu ştiu, mormăi Bobby, şocat.

Infirmiera se uită spre fereastră şi se duse să închidă jaluzelele.

– Puştii ăia afurisiţi ştiu acum că interdicţiile de circulaţie înseamnă ceva serios. Te întrebi de câte ori trebuie să le dai un exemplu ca să înţeleagă. E bine să te mişti, zise ea, verificând bandajul de la picioarele lui Bobby. Trebuie să-l contactez pe ofiţerul de legătură.

– De ce au pus spânzurătoarea lângă spital? întrebă Bobby, căruia nu-i venea să creadă urechilor. De ce aici?

Infirmiera dădu din cap către fereastră:

– Există mai multe, în tot oraşul. Dacă generalul vrea să dea un exemplu, trebuie ca pedepsele să fie văzute de o mulţime de oameni, iar în zilele astea comunicaţiile se fac cu dificultate. Nu mai poţi să iei un ziar sau să te uiţi la CNN. Nu poţi decât să răspândeşti zvonuri despre interdicţiile de circulaţie.

Lucrurile mergeau prea repede. Bobby simţea încă acreala pe gât.

– Dar de ce interdicţii de circulaţie? De ce-i spânzurat cine le încalcă?

– Generalul aplică legea marţială împotriva hoţilor şi a răzvrătiţilor. Nimănui nu-i place, dar fără măsurile astea drastice, spitalul ar fi fost distrus de cei care voiau să fure medicamente şi echipament. Avem pază la fiecare intrare.

– Dar de ce lege marţială? Ce s-a întâmplat?

Femeia zâmbi şi-l bătu pe umăr:

– Ai multe de aflat. Eşti un om norocos, generalul vrea să te întâlnească.

PARTEA A TREIA
CONSECINŢELE

52
Trăiască şeful

Camera Guvernului din Casa Albă era plină, în timpul întâlnirii de dimineaţă a echipei, ce pretindea cu disperare că lucrurile se desfăşoară normal, dar puţini dintre cei prezenţi făceau într-adevăr parte din guvern. Era prea dificil să aduni în fiecare dimineaţă funcţionarii de nivel înalt care mai rămăseseră. În schimb, echipa Casei Albe servea de releu de legătură pentru restul executivului, transmiţând informaţii de la şi către preşedintele Jeffrey Mayeaux, prin toate mijloacele posibile – radio, mesageri, instrucţiuni scrise de mână. Într-un efort de a asigura continuitatea, noul vicepreşedinte şi echipa sa erau păziţi serios la reşedinţa acestuia, din Observatorul Naval.

În Biroul Oval, Mayeaux privea pe fereastră tancurile şi transportoarele blindate care stăteau nemişcate pe Elipsă, la sud de pajiştea Casei Albe. O demonstraţie militară de forţă. Vehiculele blindate serveau mai mult ca o linie Maginot decât ca un mecanism practic, destinat să oprească răzmeriţele din jurul Washingtonului. După ce petromolima se întinsese în capitală, tancurile rămăseseră blocate. Nu se puteau mişca, nu puteau roti turelele, nici să manevreze ţevile grele de tun. Dar Mayeaux considera că arătau teribil de impresionante.

Preşedintele sorbi din cana cu cafea de cicoare, o imitaţie complet eşuată a cafelei cu lapte. Cafeaua de la Casa Albă fusese întotdeauna extravagantă şi aromată, făcută din boabe bine prăjite, aşa cum le place colegilor. Iar acum, tot ce reuşea să facă bucătăria era o zeamă mocirloasă, care avea gust amar, indiferent cât de mult zahăr puneai. Mayeaux agită lichidul negru ca smoala şi se uită la el.

Nu-i plăcea să se scoale atât de devreme, dar nu avea timp de odihnă. Responsabilităţile erau mai mari în calitate de şef al executivului. Planurile lui pentru un viitor liniştit erau bune de aruncat la gunoi. Un milion de oameni visau să ajungă preşedintele Statelor Unite, şi tocmai el avusese bafta să reuşească! Ca şi cum ar fi vârât mâna într-o pungă cu sărăţele şi ar fi nimerit peste o cursă pentru urşi, nou-nouţă!

Izolat în fortificaţia Casei Albe, Mayeaux nu avea posibilitatea să se descarce. Auzise că JF Kennedy îşi adusese acolo amante… dar JFK avusese de-a face doar cu Golful Porcilor, comuniştii şi criza rachetelor din Cuba. În timpul administraţiei Mayeaux, petromolima distrusese fiecare detaliu al vieţii cotidiene. Nici măcar nu putea să dea fuga până la Camp David, să scape un pic din locul ăsta blestemat. I se cerea să conducă trecerea în secolul douăzeci şi unu, dar având la dispoziţie tehnologia de pe vremea lui Thomas Jefferson!

– Domnule preşedinte, suntem toţi prezenţi.

Franklin Weathersee apăruse în uşa Biroului Oval. Părea să radieze de fiecare dată când spunea „domnule preşedinte” – n-ar fi acceptat o asemenea atitudine de la altcineva, dar Weathersee… îi datora multe lui Weathersee. Mai multe decât îşi putea aminti.

– Care-i programul pe ziua de azi, Frank? întrebă Mayeaux, punând cana jos. Vizităm demnitari? Facem o excursie la Acapulco? Afacerile merg ca de obicei?

Weathersee răspunse sec, fără să se uite în agenda completată de mână. Nu părea să aibă vreodată simţul umorului.

– Şefii de stat-major au completări la legea marţială. Nu vor să vorbească până nu te duci acolo.

– Să mergem şi să punem capăt poveştii, zise Mayeaux, renunţând să privească pajiştea din sud. Indivizii ăştia mă scot din ţâţâni. Dacă n-au de gând să mă sprijine, să numim pe cineva care vrea.

Holul era întunecos, luminat doar de razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele birourilor. Sculpturi din metal, primite ca daruri din partea unor guverne străine, stăteau pe mesele aliniate de-a lungul holului. Majoritatea covoarelor se deterioraseră, pe podeaua de lemn rămăseseră din ele doar reziduuri.

Weathersee şopti, când se apropiară de Camera Guvernului:

– Nu-i uşor să-i înlocuiţi, domnule preşedinte…

Mayeaux se opri în faţa uşii şi mârâi:

– Ce naiba spui, Frank? N-am cerut funcţia asta, ar trebui acum să fiu înapoi în New Orleans, pescuind. Dacă vreau să fiu mai mult decât un suplinitor, trebuie să am o echipă cu care să colaborez.

Weathersee îl trase înapoi. Mai mulţi oameni îi remarcaseră şi se opriseră. Doi agenţi ai serviciului secret aşteptau la capătul holului, făcându-se că stau degeaba.

– Sunt militari, domnule preşedinte, nu politicieni. Nu sunt *yesmani.* Nu au un program electoral. Au jurat credinţă Constituţiei Statelor Unite.

– Nu te amăgi singur, Frank, bombăni Mayeaux. Toţi au un program electoral, inclusiv ofiţeraşii ăştia. Au doar alte butoane pe care trebuie să apeşi. Mai sunt în funcţie doar pentru că aşa am vrut eu.

– Da, domnule.

– Sau mă sprijină, sau îşi găsesc altă slujbă, indiferent că este sau nu petromolimă. Am destule griji şi fără ei.

Intră pe uşă, zâmbind cât de frumos putea, în timp ce ceilalţi se ridicară să-l salute. Mayeaux se îndreptă către scaunul său cu spetează înaltă. Îl trase cu mâini tremurătoare.

– Deci, care-i problema? Daţi-mi versiunea scurtă.

Cei patru ofiţeri stăteau în faţa lui, dincolo de masă, lângă secretarul de stat pentru apărare. Plăcuţe de bronz, aflate pe

speteaza scaunelor, identificau fiecare membru al cabinetului.

Scaunele fuseseră aranjate în jurul mesei pe măsură ce diferite servicii obţinuseră rangul de departament guvernamental.

Generalul Wacon, preşedintele Statului-major Interarme, un bărbat încăruntit ce arăta ca un pilot militar în uniforma sa de aviator, împinse un set de referate peste masă. Hârtiile fuseseră scrise de mână – puţinele calculatoare reconstruite lucrau în depozite bine păzite şi erau folosite la lucruri mult mai importante decât pregătirea rezumatelor pentru şedinţe.

– Am reuşit să stabilim legătura cu şaptezeci la sută dintre bazele militare, domnule preşedinte. Nu ştim de ce am pierdut legătura cu restul de treizeci la sută, dar nu cred că-i din cauza unor defecţiuni tehnice.

– Spune-mi ce înseamnă asta, zise Mayeaux, împingând hârtiile înapoi. Nu am timp să le citesc pe toate.

– În comunicaţiile noastre de urgenţă ca să fim în legătură directă cu comandantul fiecărei instalaţii. Petromolima nu afectează transmisiile fără fir.

– Atunci ce naiba înseamnă? Am pus o întrebare simplă, daţi-mi un răspuns simplu. Nu cuvinte cu mai multe înţelesuri, nici jargon tehnic.

Generalul continuă expunerea fără să se enerveze, dar nereuşind să-şi ascundă încruntarea.

– Răzmeriţe extinse, domnule. Bazele cu care nu mai avem contact sunt localizate lângă oraşe cu populaţie numeroasă – Los Angeles, New York, Philadelphia. Fiind vorba de atât de mulţi oameni în vecinătate, presupunem că civilii n-au cooperat cu militarii care aplicau legea marţială.

– Deci oamenii nu se supun ordinelor date de preşedintele Statelor Unite? Iar comandanţii militari nu pot să impună cererile noastre? Poate ar trebui să ne ascundem cu toţii în dulapuri şi să plângem!

– Nu ştim sigur ce s-a întâmplat, domnule preşedinte. Bazele militare cu care avem legătură raportează creşterea neliniştii în rândul populaţiei civile. Fiecare comandant a pierdut oameni din cauza răzmeriţelor, chiar şi în statele din sud, unde, prin tradiţie, militarii sunt trataţi cu mai mult respect.

Mayeaux strânse fălcile, apoi se relaxă în timp ce-l asculta pe general. Nu putea să ceară comandanţilor săi să aplice directive de urgenţă într-o situaţie de criză. Şi încă împotriva civililor! A fi cel mai puternic om din lume nu era de loc ceea ce se credea.

Chiar dacă avusese loc o întrerupere a comunicaţiilor, oamenii vor asculta de un conducător puternic, nu de un nevolnic, prea speriat ca să-şi pună în aplicare propriile-i ameninţări. Mayeaux ştia acest lucru. Era ca în cazul creşterii copiilor – stabileşti nişte reguli, iar dacă puştiul depăşeşte linia, pleosc! Schimbi comportamentul.

Metoda funcţionase în Louisiana, cu săracii care o luaseră razna, funcţionase şi în congres, când fusese preşedintele Camerei. Congresmenii care nu respectau linia stabilită de Mayeaux se trezeau fără niciun proiect federal pentru districtul lor. Iar în privinţa poporului american, acesta nu ştia cât de tenace putea fi Jeffrey Mayeaux.

Cât de afurisit de tenace.

Conducătorii diferitelor servicii se rezemaseră de spătare şi aşteptau ca preşedintele să-şi spună vorbele înţelepte. Mayeaux se simţi ca un predicator sub un cort. Ce naiba voiau de la el?

– Care-i starea celorlalte trupe? Pentru care alte probleme ale apărării naţionale nu suntem pregătiţi, domnilor?

Întrebarea păru să-i trezească pe ofiţeri. Se priviră între ei.

– Fiecare bază statală foloseşte propriile-i resurse pentru a asigura aplicarea legii marţiale, domnule preşedinte. Au apelat la Garda Naţională şi la alte grupuri de aplicare a legii. Niciuna dintre forţele noastre nu-i pregătită să respingă un atac extern, dar, sincer vorbind, nu-mi dau seama cum ar putea avea loc un asemenea atac, fără combustibil…

Mayeaux respinse observaţia cu un gest din mână.

– Nu-i vorba de un atac din afară, ci de unul *din interior.* Dacă nesupunerea civililor afectează funcţionarea instalaţiilor, trebuie să ţinem lucrurile sub control strict. Oamenii să ştie că nu glumim. Nu-s vremuri obişnuite.

Cei cinci ofiţeri rămaseră cu figurile împietrite, fiecare păstrându-şi gândurile pentru sine. Ce adunătură de tâmpiţi! Mayeaux se ridică de la masă, simţind că se enervează. *Nu ia nimeni lucrurile în serios?* Ei bine, dacă ei nu vor să găsească o soluţie, o va găsi el. Trebuia să aibă grijă de întreaga ţară, indiferent dacă-i plăcea sau nu.

Înainte de a pleca, preşedintele zise:

– Domnilor, să-mi daţi un inventar complet al forţelor de care dispuneţi: oameni, utilaje, tot ce aveţi. Vreau să fiţi în stare să răspundeţi la întrebări de câte ori o să am nevoie. Cazaţi-vă în clădirea veche a guvernului. Să-mi pregătiţi informaţiile într-o săptămână. Dacă lucrurile nu vor merge mai bine până atunci, o să iau anumite decizii.

Franklin Weathersee îl urmă pe Mayeaux, care părăsi încăperea.

În tăcere, ceilalţi se ridicară.

53
Niciun fir de iarbă

Nisipul alb lucea ca un ocean din praf de scântei uscate. Doar cu o lopăţică, Spencer Lockwood săpă numai un metru până ajunse la umezeală.

Pânza freatică din zona White Sands fusese întotdeauna la suprafaţă, deşi debitul ei se redusese substanţial în ultima jumătate de secol, fiind stoarsă de staţiile zdravene de pompare din coridorul Rio Grande. Dar lucrurile nu mai rămăseseră aşa şi după petromolimă. Apa era excepţional de curată, datorită filtrării naturale – şi era din belşug.

Aranjându-şi pălăria, Spencer puse un pic de untură pe fiecare parte a garniturii din ceramică şi strânse capul pompei de apă. Un fir lung de sârmă, învelită în cârpă, ducea de la pompă la un stâlp de telegraf, iar de aici la substaţia electrică. Părţile transformatorului erau risipite în jurul substaţiei, văzându-se bine din cauza soarelui: bobine din cupru, izolatori ceramici, miezuri de fier. Noua substaţie arăta ca o colecţie de jucării gigantice. La o sută de metri mai încolo, trei argaţi stăteau lângă o grămadă de vreascuri, aşteptând ordinul să aprindă focul de semnalizare.

Lângă el, Rita Fellenstein îşi dădu pe ceafă pălăria ei australiană şi scuipă într-o parte, adăugând încă o pată de tutun mestecat pe nisipul ca neaua.

– Chiar crezi că o să funcţioneze, Spence?

Bărbatul îşi frecă mâinile cu nisip, să le cureţe de untură, apoi se şterse de pantalonii jerpeliţi.

– Dacă nu putem duce curent electric de la ferma antenelor la staţia de pompare, ne va fi imposibil să alimentăm ranchurile.

– Nu asta te-am întrebat.

Căldura se ridica din sol, ca nişte degete întinse către cer. Vizibilitatea în jur era bună.

– Nu văd de ce n-ar merge. În principiu, nu-i o chestie de inteligenţă. Facem contactul şi maşinăria începe să pompeze apă.

Rita îşi strânse saliva şi scuipă din nou. Părea că o amuză dezgustul de pe figura lui.

– Dacă spui tu… Nu eşti singurul care ai încercat s-o repari.

– De aceea există ingineri, rânji Spencer, păstrându-şi îndoielile pentru sine.

Rita se duse la argaţi. Picioarele ei lungi şi subţiri se balansau la fiecare pas. Indivizii, bine dispuşi, o salutară, dar Rita le spuse să-şi ţină gura şi să aprindă focul.

Spencer se mai uită o dată la pompă – era obsedat să facă verificări înainte să înceapă o experienţă. Totul părea gata, dar el nu

credea niciodată. Linia electrică ducea până la substaţie, iar componentele pompei fuseseră verificate de zece ori.

Îşi aminti cât de paranoic fusese în ziua primului test al fermei de antene. Acum era şi mai emoţionat de ideea că ar putea să facă să funcţioneze în deşert o simplă pompă de apă.

Unul dintre argaţii ghemuiţi lângă grămada de lemne lovi o cremene cu o bucată de metal. Mai aveau câteva chibrituri prin magazie, dar se putea să fie ultimele pe care le vor avea vreodată. Iasca amnarului, adusă de la ferma cu microunde, prinse scânteia şi începu să scoată fum. Aşchii, apoi vreascuri mai mari din lemn de mesquite, începură să ardă, trosnind şi făcând fumul mirositor să se ridice în aer.

Rita se dădu înapoi, ferindu-şi faţa când unul dintre argaţi aruncă o mână de ace de brad peste foc. Fumul se îngroşă şi se văluri.

– Mai avem nevoie doar de o pătură, ca să transmitem semnale de fum, zise Rita.

– Nu vrem să conversăm cu ei, replică Spencer. Vrem doar să pornească instalaţia.

Ştia că Juan Romero era la ferma pentru microunde, aşteptând să vadă fumul.

Spencer se uita la pompă, neştiind prea bine la ce să se aştepte. După ce Romero făcea legătura cu electricitatea de la fermă, motorul ar fi trebuit să se pună în mişcare – ce era de văzut? Substaţia de transformare va transforma curentul captat de antene în curent alternativ pentru pompă. Dacă treaba asta mergea, ar fi fost primul pas pentru restabilirea unei reţele electrice în zonă, electricitate care nu depindea de petrol sau de componente din plastic.

Prin ridicarea unor ferme similare de antene, alcătuite din sârme simple împrăştiate pe sol sub orbita minisateliţilor, şi prin lansarea sateliţilor rămaşi în depozitele LPR, Spencer putea să redea curentul electric unei benzi late din ţară – chiar şi din lume. Îi plăceau planurile nebuneşti, optimiste, care le dădeau ceva de făcut.

Un pocnet ascuţit îl trezi din visare. Fum acru se împrăştia de la stâlpul cel mai apropiat. Spencer simţi deodată miros de creozot arzând.

– Substaţia de transformare a pornit! strigă el.

Rancherii apucară lopeţile şi începură să arunce nisip peste echipament, să stingă focul. Scântei albe dansau în jurul staţiilor de transformare, însoţite de trosnituri puternice. Focul de semnalizare continua sa ardă, aruncând valuri de fum în aerul lipsit de vânt.

– Grozav! zise Spencer şi fugi spre foc. Ajutaţi-mă să-l sting!

Ştia că Romero va menţine circuitul electric închis până semnalul de fum va înceta.

Vreascurile uscate de mesquite ardeau cu flacără puternică,

luminoasă. Spencer luă o găleată cu nisip şi o goli peste flăcări.

Nisipul se aşternu peste cărbuni. Fumul continuă să se ridice în aer. În cele din urmă, o pătură aruncată peste foc stinse flăcările.

Spencer se dădu înapoi şi aşteptă ca fumul ce ieşea de sub pătură să se transforme din negru în alb-cenuşiu. Substaţia de transformare continua să scoată scântei, ca un reşou electric cufundat într-o cadă. Dar dacă fumul se împrăştiase, infernul din substaţie rămăsese. Romero întrerupse curentul. Echipamentul electric arăta pârlit.

O chestie care nu implică inteligenţă, spusese Spencer despre exerciţiu. Chiar aşa fusese!

– Ce facem, îl reparăm şi încercăm din nou? întrebă Rita, ştergându-şi faţa cu mâna.

– Trebuie să fie o problemă mecanică, răspunse bărbatul, uitându-se la componentele substaţiei.

Înainte de petromolimă, staţia de transformare fusese un punct de transfer între curentul produs de Compania Serviciului Public din New Mexico şi Reţeaua Electrică Rurală. Nu mai rămăsese din ea decât o grămadă fumegândă de rezistenţe, bobine şi izolatori. Oricum, compania electrică n-o să-i dea în judecată, cerând daune pentru pagube.

– Hai să descoperim ce n-a mers, zise Spencer. Numai aşa putem să învăţăm. Vreau să fiu la ferma pentru microunde la apus, să luăm legătura cu cei de la LPR.

– Nu pari impresionat că ai făcut praf o substaţie de transformare, comentă Rita.

– Riscurile meseriei, răspunse Spencer, mimând o expresie şocată, ca să-şi ascundă dezamăgirea. Ai stat cam mult pe lângă Nedermyer.

Romero se trase de mustaţa neagră, pe oală.

– Cei de la Caltech sunt la radio, Spence. Te aşteaptă.

– Mulţumesc.

Acum, după ce soarele apusese, radioul lor pe unde scurte putea prinde orice post din lume.

Clădirea era luminată cu lumânări din ceară. Aveau câteva lanterne cu baterii, dar încercau să nu le folosească prea mult. Umbrele aruncate de flăcările pâlpâitoare dansau pe pereţii rulotei.

Zgomotul de fond se auzea în difuzorul radioului ca valurile oceanului, distorsionând vocea care transmitea ştiri în toată ţara, pentru a fi difuzate local. Romero repeta ştirile imediat pe canalul de urgenţă, verificând dacă a înţeles bine conţinutul lor.

– N-o să le spui că ai dat greş cu testul! îi şopti Rita. LPR n-o să ne dea sateliţii, dacă află că nu avem o linie electrică în stare de funcţiune.

– Experimentul n-a eşuat, răspunse Spencer. A dovedit doar că

există deficienţe în presupunerile noastre.

– Cine a vorbit prea mult cu Nedermyer? mârâi femeia.

– E totul pregătit. Ai cinci minute, zise Romero, întinzându-i microfonul.

Spencer apăsă de două ori pe buton.

– Alo? Aici Spencer Lockwood, de la White Sands.

Trecu un moment, dar în difuzor se auzea doar zgomot de fond. Spencer se încruntă şi începu să repete apelul, când o voce îl întrerupse:

– Doctorul Lockwood?

– Da, eu sunt.

– Aşteptaţi un pic. Avem aici pe cineva care vrea să vă vorbească.

Microfonul scoase trosnituri când fu trecut altcuiva.

– Spencer? Doctorul Lockwood pe care l-am cunoscut la Caltech?

Spencer rămase cu gura căscată. Vocea îi părea cunoscută, dar trecuseră atâţi ani…

– Seth? Seth Mansfield? Tu eşti?

– Spencer, te mai joci cu minisateliţii ăia? Doctorul Soo de la LPR mi-a spus că-i baţi la cap să-ţi trimită sateliţii rămaşi. Ce-i cu aiureala asta? Ultima ştire despre tine m-a făcut să cred că erai fizician, nu cercetător în domeniul rachetelor. Cel puţin aşa ţi-am scris pe diplomă.

Spencer se bucură să-şi audă din nou mentorul.

– Seth, ce faci acolo? Credeam că ai ieşit la pensie de ani de zile.

Vocea laureatului Premiului Nobel se auzi din nou, puternică pentru un om de şaptezeci şi patru de ani.

– Te aştepţi să mă dau la fund şi să fac pe mortul? M-am întors după ce ne-a lovit petromolima. Pot măcar să spăl eprubetele microbiologilor care încearcă să vină de hac chestiei ăsteia.

Romero se aplecă spre el şi-i şopti:

– Mai ai doar patru minute, Spence.

Spencer îi făcu semn să-l lase în pace şi spuse:

– Seth, aş vrea să mai discut cu tine, dar n-am timp.

– Bine. Am auzit că trebuia să transmiţi astăzi curent la o amărâtă de pompă de apă.

– Da, Seth, dar…

– Te-ai gândit bine, Spencer. Avem nevoie de o infrastructură funcţională, înainte ca minisateliţii să fie de folos. Poţi să ai toată energia microundelor din lume, dacă nu poţi s-o transmiţi oamenilor. Cum a fost? A funcţionat?

Rita se apleacă spre el, încruntată. Spencer văzu cum i se iroseşte timpul preţios. Operatorii reţelei de urgenţă a Caltech aveau reputaţia de a fi nemiloşi în privinţa împărţirii timpului de emisie radio. Oftă. Însemna să lupte pentru o cauză pierdută dacă se contrazicea cu

vechiul lui profesor.

– N-a mers exact cum am plănuit, Seth. Avem mai multe probleme decât am bănuit cu transformatoarele. Dar e doar o problemă inginerească.

Romero îşi dădu o palmă pe frunte, gemând, dar Spencer continuă să vorbească în microfon:

– O să-l reparăm. Am o echipă care lucrează la modificări, folosind ce-am învăţat din test.

– Probleme inginereşti! Astea-s cele mai bune, zise Mansfield. Crezi că ideea ta rămâne valabilă?

– Bineînţeles! Transmitem energia electrică la mai mult de douăzeci de mile, iar asta-i mai mult decât am crezut că-i posibil pe liniile astea primitive. Am ars un transformator din substaţie, deci ştim că electricitatea a ajuns acolo.

Spencer se uită spre Rita, care-i şopti *mai puţin de un minut.* Spencer avu impresia că auzi un râset, prin zgomotul de fond.

– O mulţime de oameni de la LPR cred că visezi cu ochii deschişi, fiule. Aici e foamete, pe străzi sunt răzmeriţe, dacă n-ai auzit încă.

– Avem rapoarte asemănătoare din El Paso şi Albuquerque, ripostă Spencer. Un motiv în plus să dăm oamenilor un exemplu de speranţă, ceva care să le arate că putem să ne punem pe picioare.

– Bine, Spencer. Cei de la LPR voiau să se asigure de două lucruri: că nu minţi şi că eforturile lor nu vor fi inutile. Cred că îl pot convinge pe directorul executiv al LPR că nu baţi câmpii. Dar nu ştiu cum crezi că pot ajunge de la Caltech la White Sands sateliţi în greutate de o tonă şi jumătate. Cu roaba? Cu un car cu boi?

Spencer nu ştia ce să spună.

– Asta-i altă problemă, dar e vorba tot de o problemă inginerească. O putem rezolva.

– Dacă o rezolvi, meriţi premiul Nobel, râse bătrânul.

54

Acasă în munţi

Todd Severyn îşi dădu pe ceafă pălăria de cowboy şi privi lanţul munţilor Altamont. Calul lui, cel ciocolatiu, fornăi către iarba uscată, cu gust neplăcut. Cerul de deasupra lor era albastru şi limpede, fără pic de nor. Bărbatul nu se aştepta să audă vreun refuz… cel puţin până nu se întorcea la ţicniţii din comunitate.

O îmboldi pe Stimpy să coboare panta, urmând un drum pentru vite, către apeductul sclipitor care aducea apă proaspătă din munţi. Punându-se în mişcare, Stimpy strivi iarba cu o călcătură energică, arătându-i lui Todd că îi plăceau drumurile lungi, regulate.

Mori de vânt albe, lucitoare, rotindu-se în bătaia brizei ce venea dinspre munte, mărgineau crestele colinelor înconjurătoare. Multe dintre turbinele eoliene aveau rotoarele arse, din cauza lubrifianţilor care deveniseră cleioşi. Jackson Harris şi grupul lui de hipioţi îşi petreceau zilele încercând să le repare.

Departe, în stânga, Todd putea să vadă autostrada interstatală, plină de maşini defecte şi abandonate. Fără trafic rutier şi cu oamenii părăsind cadavrele oraşelor, lumea i se părea mai suportabilă, într-un fel. Ca în Wyomingul lui iubit, viaţa îşi redusese ritmul, revenise la metode din urmă cu un veac, de pe vremea când oamenii din comunităţi cooperau ca să supravieţuiască, iar fiecare orăşel era un mic univers în sine.

De aceea Jackson Harris şi comunitatea din Altamont reuşea să se descurce, dar Todd nu-şi găsea locul în ea. Din punct de vedere filosofic, se aflau la poli diferiţi, chiar dacă lui îi făcea plăcere să locuiască în aşezarea lor. Cât timp nu era obligat să cânte cu ei la concertele din jurul focului de tabără cântece vechi rock & roll. Iar lui Iris Shikozu îi plăcea aici, chiar dacă el nu se simţea în largul lui.

Când ajunse la apeductul dintre munţi, Todd conduse calul încât să urmeze fundaţia din beton. Doi bărbaţi şi un adolescent îşi cufundaseră picioarele în canalul cu apă liniştită şi pescuiau, cu undiţe din bambus şi gută din bumbac. Când Todd trase de frâu, să oprească, Stimpy îşi vârî botul în apă şi bău îndelung.

– Există peşte aici? întrebă Todd.

– Crapi, răspunse un bărbat cu o pălărie de pai.

– Şi-s buni de mâncat? se interesă Todd, remarcând un coş din plasă de sârmă cufundat în apă.

– Depinde cât de flămând eşti, răspunse adolescentul.

Pentru că pescarii nu manifestară interes pentru continuarea discuţiei, Todd îşi continuă drumul de-a lungul trecătorii Altamont, apoi peste creasta munţilor. Visa ca mai târziu să străbată toată ţara şi să ajungă la ranchul părinţilor săi, poate împreună cu Iris. Dar

deocamdată nu, până nu se aşează un pic lucrurile.

Jackson şi Daphne Harris, Doog şi ceilalţi din comunitate îi primiseră bine pe el şi pe Iris şi le dăduseră o rulotă veche, să locuiască în ea. Todd era stânjenit că locuia cu Iris fără să fie căsătoriţi, dar nici Iris, nici hipioţii nu păreau să se sinchisească de asta. Iris nu semăna cu femeile pe care le cunoscuse, care sau săreau din pat în pat, sau mureau de poftă să se mărite. Dar Todd făgăduise să se mute de îndată ce va exista un loc disponibil. Îi promisese s-o ia din Stanford şi se ţinuse de cuvânt, dar nu-i ceruse să se culce cu el, ca să-şi dovedească recunoştinţa.

Iris îi acceptase compania cu bucurie şi, din celălalt pat din rulotă, vorbea cu el până noaptea târziu, când el ar fi vrut să doarmă. În timpul zilei, când credea că femeia nu-l vede, îi admira făptura micuţă, ochii negri migdalaţi şi părul negru ca smoala. Iris părea să aibă energie pentru doi în trupul ei slab, iar Todd învăţase să n-o subestimeze. Simţea că ataşamentul lui faţă de ea devenea tot mai profund, de-o profunzime care-l speria.

Dar nu voia să rămână acolo, să se stabilească acolo. Se trezise că nu-şi găseşte locul, că doreşte să facă şi altceva în afară de concertele zilnice. Se simţea încă responsabil pentru catastrofa care avusese loc – dacă nu s-ar fi grăbit să răspândească microbul lui Alex, petromolima nu s-ar fi produs. Pentru a-şi potoli neliniştea, călătorea mult, călare, depărtându-se de comunitate când simţea că tâmpiţii de acolo îl scot din minţi.

Reuşise să stabilească legături între colonia din Altamont şi ce mai rămăsese din laboratoarele din Livermore, din cealaltă parte a munţilor, unde laboratoarele guvernamentale de cercetare, cândva foarte dezvoltate, mai executau câteva programe, cu resturile de echipament ce rămăsese în funcţiune. Urmând drumul, Todd ajunse pe culmea munţilor şi se îndreptă spre vest, către oraşul Livermore, să vadă dacă cercetătorii laboratorului descoperiseră ceva nou.

Din cauza trupului ei mic şi agil, Iris Shikozu primise sarcina să se urce pe stâlpii morilor de vânt, să înlocuiască rotoarele arse. Cu truse de scule într-un rucsac din pânză, Iris se căţăra pe treptele din metal, ca să ajungă în vârf, unde turbina eoliană cu trei lame din aluminiu înţepenise, zăngănind în bătaia vântului.

Şirul de mori de vânt arăta ca un câmp cu tulpini uriaşe de porumb, din metal. Vântul bătea, făcând stâlpul să se clatine. Iris se agăţase cu braţul de trepte, asigurându-se.

– Ţine-te bine, strigă Jackson Harris de jos.

Iris se uită spre el şi-l văzu ducându-şi mâinile pâlnie la gură. Bărbatul mai spuse ceva, dar vântul îi purta aiurea cuvintele.

Nu avea nicio importanţă, ştia ce are de făcut. Ajunse în vârf, se

legă şi scoase rucsacul, căută în el o şurubelniţă, ca să scoată carcasa metalică ce acoperea rotorul turbinei eoliene. Făcuse chestia asta de zeci de ori până atunci.

Pe dealul din apropiere, Doog şi doi copii refugiaţi din oraş se distrau aruncând cu pietre într-un şanţ cu apă. Doog găsea întotdeauna lucruri simple, cu care-şi ocupa timpul. Munca nu făcea parte dintre ele.

Iris reuşi să scoată şuruburile şi trase capacul din metal. Palele uşoare din aluminiu aveau o formă potrivită să prindă vântul din orice parte ar fi bătut. O vană din spate folosea la alinierea în direcţia potrivită. Palele se învârteau, punând în mişcare un rotor ce genera electricitate. Dar fără lubrifianţi din petrol, rotoarele se ardeau, iar Iris le tot înlocuia. În comunitate, Daphne Harris şi câţiva puşti din Oakland petreceau ore în şir rebobinând cu grijă sârma din cupru pe rotoare.

După ce Iris scoase din rucsac rotorul reparat, cu care să-l înlocuiască pe cel ars, se odihni un moment. Îi plăcea munca pe care o făcea, descoperise fericirea în lumea de după petromolimă, era mulţumită într-un fel pe care nu-l trăise până atunci. Se simţea ca acasă.

Era o viaţă foarte diferită de cea pe care o obligaseră părinţii ei s-o urmeze – să fie cea din frunte într-o competiţie pentru şobolani, să lucreze şaizeci de ore pe săptămână, să-şi propună să fie cea mai bună, să fie tot timpul ocupată. Acum descoperise că era bine altfel. Îi plăceau bucuriile acelea simple.

Şi-i plăcea să fie cu Todd.

Îl surprinsese de mai multe ori pe Todd privind-o, când credea că n-o să-l observe. Chiar când erau împreună, bărbatul părea că tânjeşte după ea, ca după ceva de neatins. Bărbatul era atât de direct şi de sincer, încât lui Iris îi plăcea să creadă că nu avea gânduri ascunse, că umbla după ea numai pentru că o plăcea. În maniera lui de căţel, Todd nu putea să ascundă ceva. Subtilitatea nu reprezenta punctul lui forte. Dar avea un fel de drăgălăşenie.

– Hei, ce faci, o să visezi acolo toată după-amiaza? strigă la ea Jackson Harris.

Iris demontă iute rotorul vechi şi-l puse în rucsac, apoi îl instală pe cel nou. Bocănind pe treptele din metal, îi auzi pe Harris şi pe Doog discutând.

– Sigur că aş vrea să ascultăm nişte muzică. Asta îmi lipseşte cel mai mult. Cine ar fi crezut că Grateful Dead o să dispară vreodată? zise Harris şi aruncă o piatră în şanţ.

Când Iris coborî ultimele trepte ale stâlpului morii de vânt, Iris îşi aminti de toate CD-urile pe care-i plăcea să le asculte. Lucrurile care-i lipseau cel mai mult erau cafeaua şi rockul. Sări pe stratul de pietriş

din jurul stâlpului şi se întoarse spre Harris şi Doog.

– Şi eu simt lipsa muzicii, zise ea. Ce avem de gând să facem în privinţa asta?

Todd Severyn îşi conduse calul prin poarta filialei din Livermore a Laboratorului Naţional Sandia. Spirale de sârmă ghimpată încununau gardul înalt, dar postul de pază era pustiu. Nimeni nu se sinchisea de securitatea laboratorului. Multe dintre clădiri fuseseră dărâmate sau golite, dar unii dintre cercetători veneau în continuare la lucru, iar alţii locuiau în rulotele din parcare.

Timp de o lună, echipele colaboraseră frenetic, încercând să descopere o metodă de eradicare a petromolimei. Dar echipamentul se stricase, calculatoarele nu mai funcţionaseră, iar complexul de cercetare se prăbuşise, majoritatea savanţilor renunţând la orice speranţă. Doar câţiva mai continuau să caute soluţii inovatoare.

Todd o legă pe Stimpy de rastelul pentru biciclete şi intră în clădirea administrativă. Zona în care fuseseră primiţi vizitatorii fusese transformată într-un centru de comandă. Posterele colorate, vesele, de reclamă pentru laboratoarele naţionale ale Americii fuseseră înlocuite cu o hartă întinsă a Statelor Unite, în care înfipseseră piuneze colorate.

Unul dintre directori, Moira Tibbett, ţinea o hârtie în mână şi se uita la hartă. Purta un halat din bumbac. Tibbett citea lista de localităţi de pe hârtie, jucându-se cu o piuneză. Privi harta ca un entomolog gata să înfigă un ac într-o insectă, apoi apăsă piuneza.

– Aţi primit ştiri de la reţeaua Atlantis? întrebă Todd şi-şi turnă un pahar cu ceai încălzit la soare; avea gust bun.

– Da. Încă trei posturi au început să funcţioneze săptămâna asta. Pentru o instituţie politică, AFMC face o treabă foarte bună căutând enclavele şi făcând legătura între ele, răspunse femeia, înfigând încă o piuneză, în alt loc.

Todd se minună: vechea ranchiună faţă de Agenţia Federală pentru Managementul Crizelor se schimbase cu o sută optzeci de grade!

– Şi ce-i nou în dimineaţa asta? Daţi-mi nişte ştiri, să am ce duce în colonie.

– Ei bine, ştirile locale sunt cele obişnuite, zise doamna Tibbett. Inginerii din oraşul Livermore încearcă să asigure populaţiei suficientă apă. Avem o grămadă de probleme cu sistemul de canalizare. Echipele de pompieri s-au organizat mai bine, dar până acum am avut noroc în privinţa incendiilor. Iar în legătură cu hrana, vechea poveste.

Todd dădu din cap. Cu cincizeci de mii de locuitori şi oarecum izolat, oraşul Livermore era probabil locul cel mai potrivit pentru a face faţă petromolimei: nu atât de mare ca să nu-şi poată strânge provizii, dar suficient de mare ca să aibă o infrastructură cu oarecare

şanse de funcţionare.

– Şi ce-i nou pe harta cea mare? întrebă Todd, făcând semn către perete.

Doamna Tibbett luă altă piuneză şi stabili alte coordonate, de data asta în Missouri.

– Un fel de ironie a sorţii – Spencer Lockwood, de la ferma antenelor solare din White Sands, ştie că minisateliţii pe care ar trebui să-i plaseze pe orbită sunt păstraţi, în containere ermetice, în Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie din Pasadena. A găsit o metodă să-i lanseze în New Mexico, dar nu are cum să-i ducă acolo.

Todd se scărpină în cap. Pălăria de cowboy lăsase dungi ciudate pe părul lui castaniu. Nu ştia dacă să fie sceptic sau uimit.

– Nu putem să facem să funcţioneze sistemul de canalizare şi individul vrea să lanseze sateliţi pe orbită?

– Douăzeci de sateliţi, răspunse doamna Tibbett, cu figura parcă tăiată în piatră. Dacă Lockwood spune că poate să-i lanseze, crede-l. L-am invitat aici, nu cu multă vreme în urmă. E un tip ambiţios.

Todd se uită la hartă, văzu piuneza din New Mexico, la baza de rachete din White Sands, şi încă una lângă Los Angeles, în Pasadena. Începu să-şi imagineze o mare expediţie prin tot sud-vestul, pentru transportul sateliţilor din Pasadena, prin Arizona, în New Mexico. Un convoi de căruţe către stele!

Dar aşa ceva nu avea şanse de reuşită. Îşi luă rămas-bun de la Moira Tibbett şi se îndreptă spre casă, către Iris.

55
Pe autostradă

Lângă Albuquerque, clădiri din beton şi buncăre fuseseră ridicate pe panta colinelor. Imperiul lui Bayclock, aşa le numea locotenentul de marină Bobby Carron. Înconjurat de patru garduri din metal, complexul de peste patruzeci de mii de hectare din Manzano servise cândva ca depozit pentru arme nucleare. Iar acum Bayclock folosea buncărele drept cartier general.

Gărzile de la poartă luară poziţia de drepţi şi-l salutară pe Bobby, în timp ce-i permiteau să intre. Ofiţerul se simţea ciudat în uniformă de aviaţie.

Însoţit de escortă, Bobby urcă nişte scări şi intră într-o clădire fortificată. Tânărul strânse din dinţi. Rănile lui, încă în curs de vindecare, îi trimiteau fiori dureroşi în trup.

Zidurile din beton erau groase de o jumătate de metru, cu ferestre zăbrelite. Grămezile de echipament electronic scos din uz făceau ca locul să arate ca o versiune bizară a unui castel medieval. În cele din urmă trecu pe lângă două santinele, ce stăteau în faţa biroului lui Bayclock.

– Repaus, căpitane!

În prima clipă, Bobby nu-şi dădu seama că Bayclock i se adresase lui. În biroul întins, pe care-l ocupa generalul, covorul degradat, din pluş acoperea toată podeaua, până la lambriurile dintr-un lemn de culoare închisă, ce se băşicase atunci când stratul de vopsea se dizolvase; diplome de premii militare, litografii cu avioane de luptă şi diplome şcolare umpleau peretele.

– Intră, te rog, căpitane. Ţi-ai revenit pe deplin de pe urma rănilor?

Bayclock îi făcuse semn să intre în încăpere, apoi se trântise într-un fotoliu din piele, din spatele biroului. Lumina se strecura cu greu prin ferestrele înguste.

Bobby păşi înainte, ţeapăn şi oficial, aşa cum învăţase la Academia de Marină. Amintirea adolescentului ce nu respectase interdicţiile de circulaţie şi care atârnase de spânzurătoare îi rămăsese limpede în minte.

– Sunt locotenent, domnule general. Nu căpitan. N-am găsit aici nicio uniformă de marină pe care s-o pot purta.

Bayclock îşi miji ochii şi zâmbi.

– Ai dreptate, locotenente. A-ţi spune căpitan înseamnă o promovare cu trei grade! Nu mi-am imaginat niciodată de ce militarii n-au reuşit să standardizeze blestematele astea de grade. Ia loc.

– Mulţumesc, domnule general.

Bobby se aşteptase ca Bayclock să fie un fel de căpcăun, ghemuit în spatele biroului, gata să rupă gâturi cu mâinile goale. În loc de asta,

generalul avea ochi luminoşi, păr brunet tuns regulamentar, şi-şi împreunase mâinile în faţa lui cu o mişcare lejeră, delicată. Bayclock părea echilibrat, potrivit locului în care se afla. Bobby îşi dădu seama imediat că Bayclock fusese pilot de luptă; dar asta nu-l făcea să se simtă apropiat de general. Bayclock îl examina cu atenţie, iar Bobby se întrebă la ce concluzii ajunsese.

Generalul luă o hârtie din teancul din faţa lui. O privi în lumina slabă şi spuse, fără să ridice privirea:

– Am aflat că ţi-ai revenit, mă bucur că te simţi mai bine. Ai fost informat despre situaţia de aici – lege marţială şi toate celelalte, la ordinul preşedintelui?

– Da, domnule general.

Cum să nu afle? După ce văzuse cum se purta generalul cu nesupuşii din oraş, Bobby se simţea stânjenit numai pentru faptul că se afla în aceeaşi cameră cu el.

– Unii oameni sunt nişte sălbatici, ar vrea să fure tot ce văd. Soldaţii mei sunt solicitaţi dincolo de limitele normale, locotenente. Orice persoană aptă de care dispun se străduieşte să menţină pacea în oraş. Folosesc funcţionari militari ca şefi de formaţii, mecanici de avioane ca supraveghetori. Ei slujesc după capacităţile lor şi fac o treabă extraordinară, dar nu pot să le cer nimic în plus.

– Da, domnule general, zise Bobby, stând ţeapăn pe scaun, privindu-l pe general şi întrebându-se unde voia să ajungă, convins că acesta nu vorbea doar aşa, ca să se afle în treabă.

Iar generalul continuă:

– Nu trebuie numai să aplic legea, ci să am grijă de oamenii ăştia, să le asigur existenţa aici pentru mult timp. Asta înseamnă să coordonez expediţii după hrană, să reparăm conductele de apă, să păstrăm legătura cu preşedintele, pentru cazul în care se schimbă ordinele.

– Deci liniile de comunicaţii funcţionează?

Vocea lui Bobby sunase probabil neîncrezătoare, pentru că generalul mârâi:

– Molima n-a afectat undele electromagnetice, locotenente, doar petrolul!

Bayclock împinse hârtia către Bobby, iar acesta o luă, când ajunse la marginea mesei din metal.

– De fapt, am interceptat nişte mesaje de la White Sands, emise prin reţeaua de urgenţă a Agenţiei Federale pentru Managementul Crizelor.

Interceptat? gândi Bobby, păstrându-şi figura inexpresivă. Acesta fusese lucrul cel mai important pe care-l învăţase în timpul pregătirii militare – cum să-ţi domini reacţiile. Tipul ăsta îşi închipuie că-i în plin război!

– Într-un fel, au obţinut energie electrică şi au folosit-o pentru pompele de apă. Pompe de apă! Ai idee de câţi oameni am nevoie ca să pompez apă din pânza freatică deasupra căreia stăm? O mare parte din cei de care dispun. Iar oamenii ajung să se omoare, pentru că personalul militar bine pregătit pompează apă, în loc să patruleze prin oraş! Din punct de vedere tehnic, White Sands se află sub jurisdicţia mea, iar preşedintele a reconfirmat acest lucru. Suntem toţi în acelaşi rahat, iar dacă vrăjitorii ăia au reuşit să se pună pe picioare şi să producă electricitate, atunci să afle că am nevoie de ea!

Bobby Carron stătea pe scaun ca o statuie, ignorând durerea din picior şi coaste. Umbrele din încăpere accentuau încordarea de pe figura lui Bayclock. Mai văzuse până atunci câţiva comandanţi ţicniţi, dar Bayclock părea să se creadă un Napoleon al Apocalipsului.

– Nu pot să am încredere în civilii ăştia blestemaţi ca să conducă expediţia – cercetătorii de la laboratorul Sandia din Albuquerque şi-au pus coada pe spinare şi au fugit la primele semne de răzmeriţă. Nici cadrele militare de la laboratorul Phillips nu-s mai grozave. N-am reuşit să ajung la enclava cercetătorilor din Los Alamos şi oricum nu aveam încredere în proiectanţii ăia de bombe. Dar cei din White Sands şi-au fabricat o mică Atlantidă numai pentru ei.

Generalul îşi trosni degetele, unul câte unul. De parcă ar fi rupt nişte lucruri – sau nişte gâturi.

– Am nevoie de cineva în care să am încredere, locotenente Carron – cineva care-i obişnuit să acţioneze singur şi care poate să se descurce când lucrurile se încurcă. Pe scurt, am nevoie de un pilot militar. Când am preluat comanda aici, am considerat că am ocazia să instalez aici spiritul piloţilor militari… cunoşti simţul datoriei care se creează într-o unitate operaţională de luptă. Savanţii ăştia au un simţ al datoriei deformat, sunt dedicaţi mai degrabă profesiei lor decât misiunii generale.

Bayclock păru brusc obosit, de parcă l-ar fi epuizat efectul propriilor sale ordine.

– Nu ştiu dacă-i o coincidenţă sau nu, locotenente. Abia te-am întâlnit, dar ştiu că n-ai fi fost pilot dacă n-ai avea stofă, chiar dacă faci parte din marină şi nu din aviaţie.

Zâmbi fără vlagă şi continuă:

– Un coleg al meu a spus odată: există două tipuri de oameni pe lumea asta – piloţi militari şi fanfaroni. Eu sunt înconjurat de fanfaroni. Am nevoie de un pilot militar care să conducă o expediţie la White Sands şi să se întoarcă aici cu un raport.

Bobby încercă să-şi ascundă uimirea. Evenimentele din ultimele săptămâni îi năpădiră mintea – trezirea în spitalul distrus, execuţia hoţilor, efectele depline ale petromolimei… Generalul credea că Bobby era de acord cu aplicarea legii marţiale în oraşe.

Dar văzu în asta o ocazie de a scăpa din toată nebunia. Ştia că ar fi fost o prostie să-şi arate graba. Se ridică şi întinse mâna către Bayclock:

– Domnule general, sunt omul dumneavoastră. Unde trebuie să semnez?

Caii mergeau pe-o latură a autostrăzii interstatale 40, la est de Albuquerque, ce trecea în paralel cu vechea şosea 66 prin trecătoarea dintre munţii Sandia şi Manzano. Asfaltul spongios devenise prea moale ca să suporte vreo greutate, iar caii tropăiau pe marginea şoselei. Călăreţii cărau mai multe zeci de litri cu apă, împreună cu raţiile de hrană.

Lângă Bobby, în fruntea expediţiei de cinci persoane, călărea însoţitoarea lui, o femeie sergent solidă, numită Caitlyn Morris, şi care nu scosese o vorbă de o oră. Trei savanţi se ţineau după ei – doi de la laboratoarele Sandia din Albuquerque şi unul de la laboratorul Phillips al forţelor aeriene, care urmau să examineze generatoarele de curent din White Sands şi să ia de acolo componentele de care ar fi avut nevoie generalul în Albuquerque.

Caii mergeau încet prin trecătoare. Pantele muntelui sterp – ce se ridicau în fiecare parte ca o pâlnie cafenie, uriaşă, tăiată în două şi culcată într-o parte – erau acoperite cu bolovani. Deşi trăise în pustietatea din China Lake în ultimii doi ani, Bobby simţea încă lipsa copacilor deşi din Virginia, unde crescuse, a oceanului şi a umidităţii. În jur părea să fie un peisaj extraterestru.

Bobby se întoarse spre femeia sergent taciturnă de lângă el. Caitlyn Morris era mecanic de elicopter şi zburase de multe ori de-a lungul coridorului spre White Sands. Părul ei blond era tuns scurt, accentuându-i conformaţia robustă şi şoldurile pline. Nu avea mai mult de un metru şi jumătate, dar stătea dreaptă în şa, sigură pe sine.

– Se pare că am înaintat binişor, zise Bobby. Cât crezi că va dura până vom ajunge în White Sands?

Sergentul Morris nu-l privi când îi răspunse, continuă să privească drumul din faţa lor:

– Depinde.

– De ce?

– De o mulţime de lucruri.

– Uite ce-i, sergent, zise Bobby, enervat, nu ne jucăm de-a *cine ştie câştigă…*

– Taci! îl întrerupse femeia, ridicând o mână, apoi trase de hăţuri, încetinind mersul calului şi puse mâna pe revolverul strălucitor, bine curăţat.

Bobby trase şi el de hăţuri, vru să spună ceva, apoi zări mai multe siluete coborând panta muntelui. Indivizii erau îmbrăcaţi în blugi

prăfuiţi şi maiouri. Unii încercau să se ascundă în tufişuri, altora nu le păsa dacă erau văzuţi. Toţi aveau măciuci, răngi sau cuţite. După un minut, se răspândiră într-o linie ce bloca şoseaua, la cincizeci de metri în faţa lor. Bobby numără cincisprezece oameni, dintre care jumătate erau adolescenţi.

– Ce se întâmplă? întrebă Arnie, unul dintre savanţii din urma lor. Ce fac?

Sergentul Morris se întoarse în şa:

– E rândul dumneavoastră, domnule locotenent. Voi, ceilalţi, staţi liniştiţi.

– Mulţumesc, mormăi Bobby şi lăsă puşca în teaca din spatele şeii, nesimţindu-se încă pregătit s-o folosească.

Unul dintre indivizi veni către ei. Era bărbos şi chel, cu pielea arsă de soare. Bărbatul se opri la douăzeci de metri. Ţinea o rangă lungă în mâna stângă, ca pe un baston.

– Unde vă duceţi?

Bobby se întrebă dacă individul avea de gând să le ceară o taxă pentru trecere. Se întoarse în şa şi văzu că în spatele lor apăruseră cinci indivizi, blocându-le calea de întoarcere.

– La White Sands. Sunt locotenentul Carron şi-l reprezint pe generalul Bayclock din Kirtland.

Poate că tactica sângeroasă a generalului îi speriase pe indivizi şi-i va face să fugă.

– Mergi în direcţie greşită. White Sands e spre sud.

– Tot spre sud e şi Laguna Pueblo. Noi respectăm teritoriul nativilor americani. Au avut loc ceva tulburări acolo…

– Foarte bine, locotenente, rânji individul. Dar e un drum lung ca să-ţi cari apa şi hrana. Nu cred că o să reuşeşti. Caii nu vor rezista, sunt sigur.

– O să ne aprovizionăm la Clines Comers, înainte s-o luăm spre sud. Generalul ne-a autorizat să dăm în schimb bonuri pentru alimente, plătibile în Kirtland.

– Plătibile în Kirtland? răcni omul, iar restul grupului izbucni în râs. Deci generalisimul Bayclock o să lase oameni să intre în Albuquerque şi să ia hrană? Bine. Nu vrei să ne dai şi nouă nişte bonuri, ca să treci prin trecătoare? Pentru protecţie, îţi dai seama.

Bobby se îndreptă în şa. Toată chestia era ciudat de medievală.

– Bonurile nu-s pentru trecere. Suntem o expediţie militară oficială, ce acţionează în condiţiile legii marţiale. Vă cer să ne permiteţi să trecem sau să suportaţi consecinţele!

Indivizii râseră între ei. Bărbosul se apropie şi mai mult.

– Poate nu m-ai auzit, locotenente. Ţi-am cerut o donaţie. Dacă ne mai dai doi cai şi ceva din provizii, pe lângă bonuri, o să vă ajutăm.

Vorbise încet, uitându-se la Bobby. În timp ce se apropia, păru s-o

observe pentru prima oară pe femeia sergent. Ochii i se măriră.

– Cine eşti, domnişorico? Paznica lui? Probabil că preţuieşti mai mult decât un cal, nu-i aşa?

Sergentul Morris scoase revolverul. Individul rânji.

– Voi, militarii, n-aţi folosit armele de ceva timp, nu-i aşa? întrebă el, continuând să înainteze către Bobby şi Caytlin. Ce vă face să credeţi că funcţionează?

– Acesta-i ultimul avertisment! strigă Bobby.

Individul îl ignoră. Se afla la cinci metri când sergentul Morris ridică pistolul, calmă. Îl armă şi se uită la Bobby. Acesta făcu semn din cap, iar ea trase. Bubuitura armei răsună printre stâncile sterpe.

Individul se apucă de burtă şi se prăbuşi, ţipând. Ceilalţi rămaseră locului şocaţi, neştiind ce să facă. Bobby scoase puşca şi o îndreptă când într-o parte, când în alta. Indivizii dădură iute înapoi. Bobby strigă, acoperind ţipetele rănitului:

– Mai pofteşte cineva?

Şi trase piedica.

Indivizii mormăiră şi le făcură loc să treacă. Bobby îndreptă arma către puştiul de lângă drum şi zise:

– Ajută-ţi prietenul, spitalul din Kirtland va face tot ce se poate. Voi, ceilalţi, ascultaţi-mă! Ce faceţi aici e treaba voastră, dar în oraş sunteţi sub incidenţa legii marţiale. Legea se aplică şi personalului militar ce călătoreşte prin trecătoare. Armele noastre funcţionează încă, strigă el, ridicând puşca. Să ţineţi minte asta, rândul viitor!

Apoi se adresă sergentului Morris şi celor trei savanţi, care se holbau la el:

– Să mergem.

Trecură în galop prin spaţiul liber lăsat de bandiţi. În urma lor, tâlharii discutau, nehotărâţi. Rănitul ţipa, pe pământ. Bobby şi sergentul Morris îşi ţineau armele pregătite. Nu scoaseră o vorbă până nu se îndepărtară de grupul tâlharilor. Bocănitul copitelor pe marginea prăfuită a şoselei era singurul sunet ce se auzea. După vreo zece minute trecură de o curbă, iar trecătoarea prin munţi se deschise către valea dinspre est. Bobby văzu munţii ce se întindeau spre orizont, pe o sută douăzeci de kilometri. Între ei, scheletul şoselei interstatale se târa la poalele înălţimilor. Iar în depărtare se zărea un orăşel.

Sergentul Morris se întoarse şi vorbi, pentru prima oară neîntrebată:

– V-aţi descurcat bine, domnule locotenent.

Bobby simţi cum i se lasă umerii, din cauza destinderii. Înghiţi în sec, având un gust acru în gât.

– Şi tu ai ţintit bine.

Trase de frâu, oprind calul, se aplecă şi vomită.

– Vă simţiţi bine, domnule? întrebă femeia, apropiindu-se.

Bobby mai vomită o dată, apoi se şterse la gură cu dosul palmei. Reuşi să se îndrepte în şa.

– Acum da. Hai să ne pregătim pentru partea cea mai plăcută a călătoriei.

56
Dă-mi găzduire

Conacul stătea izolat la capătul unei alei pline de praf. În spatele unui gard din sârmă ghimpată, nişte oi păşteau printre tufişurile din jurul clădirii. În apropiere, o moară de vânt, de felul celor din secolul nouăsprezece, stătea nemişcată, aşteptând să bată vântul, ca să pompeze apă din adâncurile de sub deşert.

Heather Dixon îşi săltă rucsacul roz pe umeri. Se şterse cu mâna pe frunte, să înlăture sudoarea şi praful. Soarele încălzea puternic, în timp ce ea şi Connor se chinuiau pe drumul lung, lăsând urme cu ghetele în praf.

Connor insistase ca şi Heather să care bagajele. Urmărea timpul la ceasul lui de mână, ca nu cumva să le care un minut mai mult decât ea. *Egalitate deplină,* zisese el. Heather ar fi vrut să-şi care propria greutate, dar el nici nu voise să audă. În loc de bagaje, Connor ducea puşca şi cuţitul mare de vânătoare.

– Poate găsim nişte apă aici, zise ea, poate şi ceva de mâncare.

Figura lui Connor fusese arsă de soare, dar lucrul ăsta nu părea să-l deranjeze. Schimbarea culorii îi dădea un aspect aspru. Nu se răsese, dar barba lui era de culoare deschisă, ca şi părul blond, făcându-l să arate ca un vagabond de pe plajele Californiei.

– Aş putea să fac un duş, zise Connor, făcându-i cu ochiul. Nu vrei să facem împreună? Ultima oară a fost amuzant.

Heather îi răspunse cu un râs silit şi privi în altă parte. După zilele grele de mers se săturase iute de Connor Brooks. Începuse să regrete că plecase cu el, călătorind fără ţel spre sud-vest, apoi luând-o spre est, fără nicio destinaţie precisă.

Partidele de sex fuseseră plăcute, una din cele mai bune părţi ale întregii experienţe. Dormise sub cerul înstelat, făcuseră tabăra unde avuseseră chef, se simţise complet liberă pentru prima dată în viaţa ei – fără slujbă la care să se întoarcă, fără să-i pese de convenţiile sociale care-i complicaseră viaţa. Dar, după un timp, chiar a face dragoste cu Connor devenise ceva neplăcut, de parcă ar fi fost un lucru pe care-l datora, nu ceva spontan.

Connor spunea că ei sunt Bonnie şi Clyde ai Apocalipsului, iar manierele lui grosolane o enervau. Privirea pe care o avea, ţelurile lui ascunse, o speriau. Îşi dădea seama, zi după zi, cât de singură era împreună cu el.

Cu mult înainte să ajungă la conac, Heather auzi lătratul unui câine. Văzu potaia mare, neagră, legată de scheletul morii de vânt cu o funie lungă. Câinele era păros, mai degrabă un ciobănesc, dar cu un strop de labrador şi de ciobănesc german. Câinele lătra întruna, dar Heather nu detecta în asta ceva ameninţător. Probabil că după

petromolimă văzuse puţini străini.

Connor mergea alături de ea, ţinând puşca, de parcă asta îl făcea invincibil.

Uşa din faţă se deschise şi pe ea ieşi o femeie. Zâmbetul ei larg era ca o floare ce se deschide. Avea aproape patruzeci de ani, iar părul îl legase într-o coadă de cal care n-o avantaja. Hainele ei aveau înfăţişarea ponosită a veşmintelor făcute în casă. Figura femeii strălucea ca o lună plină, făcând ca ochii lucitori să pară mici.

– Salut! Pot să vă ajut cu ceva?

Connor, jucându-şi rolul de individ grosolan, făcu un pas în faţă. Vorbi în şoaptă, intenţionat, de parcă ar fi fost precaut.

– Am venit să luăm hrană şi apă.

Heather îşi scoase rucsacul roz şi-i zâmbi femeii:

– Puteţi să ne daţi ceva?

O a doua femeie ieşi afară, părând prudentă. Stătuse ascunsă în spatele celeilalte în întunericul casei, privind şi ascultând. Femeia, poate cu un an sau doi mai în vârstă decât prima, purta haine asemănătoare. Figura îi era posomorâtă, de parcă cineva i-ar fi croit, pliat şi cusut expresia cu ani în urmă. Se uită prudentă spre Connor şi Heather.

– Avem un pic.

Connor întinse capul, încercând să vadă ce se afla în umbra uşii.

– Unde-i stăpânul casei?

– Trebuie să se întoarcă de la templul din Salt Lake City, piui femeia cea bine dispusă.

– A ieşit şi trebuie să vină, spuse, în acelaşi timp, femeia cea posomorâtă.

Connor mârâi, ignorând minciuna evidentă. Se întoarse spre femeia bine dispusă şi întrebă:

– În Utah? (Pronunţase U-taw). La templu? Ce sunteţi, azteci sau ce?

Heather se uită la el şi murmură:

– Sunt mormoni, prostule!

– Mormoni? exclamă Connor şi chicoti. Deci astea-s cele două neveste ale individului!

– Shelda e sora mea! se răsti femeia posomorâtă.

– Ia ascultă, zise Connor, uitându-se la Heather cu o expresie de concentrare, nu se spune că mormonii trebuie să aibă în casă provizii de toate felurile pentru un an de zile? Pentru cazuri de urgenţă. Ar trebui să aibă o grămadă de lucruri.

Femeia posomorâtă se trase încet spre casă şi dispăru în umbră. Heather îşi dădu seama că se dusese după o puşcă pe care o ţinea ascunsă. Connor ridică arma, cu o mişcare înspăimântătoare, iute, şi o aţinti spre uşă.

Câinele, cu instinctul de apărare al stăpânilor trezit brusc, deveni sălbatic, lătrând şi trăgând de capătul funiei.

Connor îndreptă puşca spre animal, de parcă ar fi aţintit un deget către un copil neascultător şi apăsă pe trăgaci. Bubuitura răsună în curtea conacului, iar câinele zbură în spate prin aer, cu pântecele despicat de alicele încărcăturii. Îşi încurcă două picioare în funie, când se zbătu, apoi rămase ca o zdreanţă însângerată în curtea plină de praf.

Se aşternu o tăcere înăbuşitoare. Toţi rămăseseră ţepeni. Moara veche de vânt, prinzând, în cele din urmă, un pic de briză, scârţâi şi se învârti de două ori, apoi rămase locului.

Heather se uită la Connor, neştiind ce să spună. Puşca fusese foarte zgomotoasă. Trăsese pentru prima oară cu ea, cu toate ameninţările şi fanfaronadele lui din ultimele zile. Fumul mirosea dezgustător, a sulf.

Figura lui Connor căpătă o expresie gânditoare.

– Poate ar trebui să rămânem aici, Heather. În locul ăsta găsim tot ce ne trebuie şi m-am săturat de hoinăreală. Hai, doamnelor, râse el, puneţi-vă tenişii, aveţi de mers!

Heather îşi puse mâinile în şolduri, refuzând să-l lase să-i vadă spaima:

– Connor, potoleşte-te!

Se întinse după puşcă, dar bărbatul o trase, uitându-se la ea.

Femeia cu figura rotundă căzu în genunchi în faţa uşii. Continua să se uite la câinele nemişcat, care sângera în praf.

Femeia cea posomorâtă reapăru, cu ochii mari, ca nişte monede. Se prinse de uşorul uşii, dar nu se mişcă.

Connor îi zise lui Heather, ţinând puşca aţintită asupra femeilor:

– Care-i problema? Am rătăcit prin statul ăsta ca nişte vagabonzi, iar căţelele astea stau aici, grase şi puturoase, pe rezerve de mâncare pentru un an. A venit rândul nostru! Merităm un pic de bunăstare, să mai schimbăm situaţia. Am impresia că vrei să te întorci la oamenii care te-au călcat în picioare toată viaţa.

Heather spuse, mai calmă decât intenţionase:

– Oamenii ăştia nu mi-au făcut nimic.

– Bine, atunci să-l căutăm pe Al Sysco, ăla de care te tot plângeai, ripostă bărbatul şi îndreptă ţeava puştii către picioarele femeilor. Aş putea să-l fac să danseze, ca în filmele vechi cu cowboy. Pac, pac, pac!

– Bine, mi-ar plăcea să mă întorc pe jos până în Flagstaff, doar ca să-l fac pe un omuleţ jalnic să se văicărească! Potoleşte-te, Connor, avem lucruri mai bune de făcut.

Apoi se întoarse spre femeia cea posomorâtă, singura în stare să facă ceva în momentul acela.

– Puteţi să ne daţi nişte apă şi un pachet cu mâncare? Vă rog, adăugă ea, după o scurtă ezitare.

– Să nu încerci nimic! o ameninţă Connor, îndreptând arma spre figura surorii dolofane.

Lui Heather nu-i plăcea privirea lacomă a lui Connor. Din ce în ce mai mult, adevărata lui personalitate ieşea la iveală. Se înfioră când se întrebă ce-ar fi putut face femeilor, dacă n-ar fi fost ea de faţă.

– De ce naiba ai devenit subit atât de plictisitoare? se răsti Connor la fată.

După câteva minute, femeia cea posomorâtă se întoarse cu proviziile. Inima lui Heather bătu mai iute, iar fata încercă să respire normal. Se temuse că femeia va veni cu o puşcă, iar lucrurile s-ar fi încurcat rău de tot. Dar femeia adusese doar apă şi nişte mâncare în cutii.

– Luaţi… vă rog, lăsaţi-ne în pace.

Connor voi să-i răspundă, dar Heather îl prinse de braţ şi-l sili să se întoarcă.

– Să mergem! zise ea şi se întoarseră pe drumeagul plin de praf.

În timp ce mergeau, Heather se uită în urmă. Femeia cea posomorâtă îşi apucase sora de mână şi o ajutase să se ridice. Apoi se duseră amândouă şi rămaseră, şocate, lângă câinele mort.

57
Salut, la revedere

– Hei, Spence, avem musafiri!

Cuvintele răsunară prin aerul nemişcat din jurul lansatorului electromagnetic de pe panta muntelui Oscura.

– Cine e? întrebă oftând Spencer.

Chiar şi în izolarea lumii de după molimă, oamenii găseau cum să-i întrerupă munca de zece ori pe zi. Se jură că n-o să fie el cel care să repună vreodată telefoanele în funcţiune.

Gilbert Hertoya dădu din umeri. Trupul lui mic, îndesat, se zărea în uşa acceleratorului cu acoperiş de tablă.

– Nu ştiu, vin călare dinspre nord.

Spencer puse jos cheia şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Barba îl mânca nebuneşte pe căldura aceea toridă. Raze de lumină străbăteau prin găurile pereţilor metalici, dar nu era pic de curent. Spencer reuşea să rămână în interior, ca să lucreze, doar câte o jumătate de oră.

Dădu drumul unui colac de sârmă pe podeaua din ciment. În ultimele zile era singurul lucru pe care-l putea face fără să provoace cârtelile cercetătorilor lui. Îl trataseră de sus şi-i ceruseră să se ţină departe de echipamentul delicat după fiascoul experimentului cu pompa cu apă. Ducând lipsă de lucrători necalificaţi, Gilbert Hertoya îl pusese, încântat, să monteze comutatoarele releelor lansatorului electromagnetic.

– Dacă studenţii de la facultăţi netehnice pot să facă asta în vacanţele lor de vară, cred că vei reuşi şi tu, zisese Gilbert.

Spencer ieşi din clădirea întunecată, în soarele strălucitor al deşertului. Duse mâna pavăză la ochi şi privi în jos, pe panta muntelui. Gilbert stătea pe o grămadă de plăci de metal, să fie mai sus, şi arătă spre nord.

– Mda. Şi nu sunt din Alamogordo. Dacă nu cumva se întorc de la Cloudcroft.

– Sunt prea la sud. Şi s-ar îndrepta spre munţi, dacă s-ar fi rătăcit. Ştii, adăugă Spencer după ce se gândi un moment, Romero a primit nişte rapoarte alarmante – lege marţială în Albuquerque, răzmeriţe în El Paso, o mulţime de indieni au omorât pe oricine a intrat în teritoriul lor… Noi, aici, am fost norocoşi.

– Ce-ar trebui să facem? întrebă Gilbert, coborând de pe grămada de metal.

– Să le urăm bun venit, ce-am putea să facem altceva?

În clădirea din beton de la baza lansatorului, Spencer şi Gilbert aşteptau, la umbră. Călătorii se îndreptau direct către instalaţii –

lansatorul de opt kilometri putea fi zărit de departe.

Spencer îşi dădu pe ceafă pălăria cu boruri mari şi privi, cu braţele încrucişate, cum se apropie călăreţii. Cei doi din frunte purtau uniforme de aviatori şi văzu că în spatele şeilor aveau puşti. Avu brusc o viziune a cavaleriei năvălind în oraş.

– După ce-or fi venit? mormăi el, iar Gilbert se mulţumi să privească, apărându-şi ochii de soare cu mâna.

Bărbatul cu umeri laţi în uniformă părea tânăr şi solid ca un jucător de fotbal. Strigă, de la o distanţă de cincizeci de metri de ei:

– Hei! Sunt locotenentul Bobby Carron şi-l caut pe doctorul Lockwood. Puteţi să-mi spuneţi unde-l pot găsi?

Spencer se uită la tânăr. Vocea îi părea cunoscută, dar nu-şi dădea seama de unde. Se mai întâlniseră?

– Se pare că sunt cinci persoane.

– Toţi călare?

Unul dintre cei trei din urmă se alătură locotenentului şi răcni:

– Gilbert! Tu eşti, bătrâne şobolan?

– Arnie! exclamă Gilbert Hertoya, rânjind, după care-i şopti lui Spencer: Am lucrat cu el la Sandia. E un tip cumsecade.

Arnie întinse braţele în lături şi explică:

– Mi-au făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz. Vino să discutăm.

Pe când vizitatorii se apropiau, Spencer văzu că Arnie părea preocupat.

– Ai avut noroc că ai fost aici când ne-a lovit molima, Gilbert. Au murit o mulţime de oameni.

Locotenentul Carron sări de pe cal. Spencer îşi chinuia mintea, încercând să-şi amintească unde-l văzuse. Apoi îşi aduse aminte: întoarcerea de la Livermore, maşina închiriată care se defectase în deşertul californian. Zâmbi şi întinse mâna.

– Ştiam că te cunosc de undeva, locotenente. Sunt Spencer Lockwood – m-ai salvat acum vreo două luni, când am rămas fără benzină în Valea Morţii.

Bobby ţinu calul de hăţuri şi se uită la Spencer. Apoi zâmbi.

– Ai dreptate. Îţi uitasem numele, iar atunci nu purtai barbă, nu-i aşa?

– N-are rost să consum lame de ras.

– Nu mi-am închipuit că eşti persoana pe care trebuia s-o găsesc, râse Bobby, apoi îi prezentă pe cei din grupul lui.

Toţi părură încântaţi, cu excepţia sergentului Morris, cea încruntată. Ea abia îi strânse mâna lui Spencer, fără pic de căldură.

– Ce pot să fac pentru voi, din moment ce aţi străbătut jumătate de stat ca să mă găsiţi?

– Am auzit că ai produs electricitate aici, zise Bobby. Am venit să

căpătăm amănunte.

– Doamne, mi-a fost teamă că se va întâmpla asta!

Bobby descheie nasturii cămăşii uniformei şi scoase o foaie de hârtie împăturită, o netezi şi i-o înmână lui Spencer. Părea stânjenit.

– Suntem în misiune oficială. Îl reprezint pe generalul Bayclock din Kirtland.

Spencer luă hârtia, dar continuă să-l privească pe Bobby.

– Credeam că faci parte din garnizoana din China Lake. Ce caută un om al marinei în mijlocul deşertului?

– E o poveste lungă. Citeşte, acolo se explică o parte din ea.

Spencer începu să citească. În partea de sus a foii erau ştampilate cuvintele: RESPECTAŢI ORDINELE. Întrebă, mirat:

– Bayclock este conducătorul bazei, nu-i aşa?

– Comandantul bazei… şi şeful poliţiei în Albuquerque, presupun, din cauza legii marţiale şi a întregii poveşti.

– Şef al poliţiei. Ca Matt Dillon?

Spencer parcurse paragrafele dense, devenind tot mai îngrijorat.

– Deci acest general crede că, deoarece răspundea din punct de vedere tehnic de dotarea noastră înainte de petromolimă, ne aflăm acum sub autoritatea lui, conferită de legea marţială? Nu ne-a vizitat niciodată laboratorul, nici măcar nu mi-a dat un telefon – iar acum trebuie să alcătuim un plan pentru a furniza electricitate în Albuquerque, numai pentru că zice el? Nu-ţi dai seama cât de ridicol este?

Da, povestea ar fi fost amuzantă, în alte circumstanţe. Bobby dădu din umeri.

– Generalul nu glumeşte, domnule doctor Lockwood, zise sec sergentul Morris.

Spencer împături hârtia, rezistând impulsului de a o rupe şi de a împrăştia bucăţile în deşert. O ignoră pe femeia sergent.

– Ce crezi de toate astea, locotenente?

Bobby dădu din mâini, stânjenit:

– Ştii, eu sunt doar un mesager…

– Nu te speria, mi-ai salvat viaţa cândva şi n-o să te împuşc pentru că mi-ai adus ştiri rele. De fapt, nici măcar n-am vreo armă.

Spencer se întoarse spre ceilalţi vizitatori. Gilbert Hertoya şi Arnie veniră lângă ei. Sergentul Morris rămase pe calul ei, ca o statuie a unui vechi erou de război din piaţa unui orăşel.

– Bine, zise Spencer, şi acum ce se va întâmpla? Ce ştiţi despre asta?

– Nu vrei să mergem la umbră? întrebă Bobby Carron şi-l luă de braţ, apoi, după ce se îndepărtară de femeia sergent, îi şopti: o să-ţi povestesc nişte chestii despre Bayclock de n-o să-ţi vină să crezi!

Spencer, Bobby Carron şi sergentul Morris stăteau călare în afara fermei antenelor. Rita Fellenstein şi cei trei savanţi oaspeţi stăteau şi ei lângă Spencer. Şirurile de antene pentru microunde, ca nişte biciuşti, se întindeau în faţa lor, precum un lan de tulpini de porumb, argintii, lucitoare.

Spencer se plecă în şa, în timp ce Bobby vorbea. Tânărul ofiţer părea că-şi exprimă cu greu gândurile.

– Nu-s cercetător sau ceva asemănător, zise Bobby, dar am făcut destulă inginerie în Annapolis ca să cunosc diferenţa dintre posibil şi probabil. Nu-mi place să mă întorc şi să-i spun generalului că ar fi posibil să producem electricitate prin această metodă, dar că va fi puţin probabil ca acest lucru să se întâmple la scara pe care o prevede el. Aici este doar un loc de testare. Nu e suficient curent pentru toţi cei din Albuquerque. Ce ar trebui să facem? Să-i spunem că-i o pierdere de timp?

Spencer se lăsă în şa.

– Nu cred că i-aş furniza electricitate lui Bayclock chiar dacă aş putea. Şi, dacă judec după cele pe care mi le-aţi spus, ar trebui înlăturat din funcţie.

– Credeţi-l, doctore Lockwood, interveni Arnie, pătimaş. Soţia şi copiii mei ar fi încă în viaţă dacă n-ar fi fost măsurile disciplinare ale lui Bayclock!

– A-l ajuta pe Bayclock înseamnă să-l ajuţi să-şi justifice poziţia, să fii de acord cu atrocităţile pe care le-a comis, zise Spencer, scărpinându-se în barbă, apoi clătină din cap. Îmi pare rău, locotenente, dar nu te pot ajuta. Ne aflăm aici într-un echilibru foarte instabil şi dacă ne-am implica în altele, am depăşi limitele. Între noi fie vorba, dacă generalul ar conduce alt fel de operaţiuni, am putea să facem rost de câţiva oameni în plus şi am încerca să-l ajutăm, în viitor. Nu vreau să par o jigodie, dar… încheie el, dând din umeri.

Calul lui Bobby îşi ridicase capul şi fornăise, de parcă ar fi fost de acord cu spusele lui Spencer. Bobby trase de dârlogi.

– Nu te pot blama, răspunse el, zâmbind fără vlagă. Nu îndrăznesc să mă gândesc că o să mă înapoiez şi o să aduc veşti proaste.

Rita Fellenstein îşi împinse calul lângă ei. Picioarele ei lungi atârnau până la genunchii calului, chiar dacă le ţinea în scări. Scuipă pe sol o îmbucătură de tutun de mestecat şi întrebă:

– De ce să te întorci, Bobby? Ai putea să ne ajuţi la pregătirea lansatorului. Un tip solid ca tine s-ar descurca bine.

Bobby se uită spre deşert, iar Spencer îşi dădu seama că se gândise şi el la acelaşi lucru.

– Dacă nu se întoarce nimeni, de unde să ştie generalul că n-aţi păţit nimic? continuă Rita. Ştie de bandele din afara oraşului şi probabil că habar n-are ce nebuni pot fi prin zonă. Ce-ar putea să

facă? Să trimită o armată să mărşăluiască până aici, să te salveze? Cred că are destule necazuri la el acasă.

Arnie puse mâna pe umărul lui Gilbert Hertoya şi declară:

– Nu mă mai întorc. Rămân aici.

Ceilalţi doi cercetători îşi exprimară imediat acordul.

Bobby privi ferma antenelor. O briză uşoară bătea în jur, provocând o furtună miniaturală de praf.

– Eu şi locotenentul nu vom dezerta, zise sergentul Morris. Puteţi să vorbiţi despre el cum vă place, dar generalul Bayclock are dreptul să comande, iar voi sunteţi obligaţi să-i îndepliniţi ordinele.

Spencer îşi întoarse calul cu spatele către vânt. Prin vălurirea produsă de căldură, zări totuşi în depărtare căruţa cu provizii din Alamogordo, îndreptându-se către clădire.

– Să ne dăm din calea vântului. Să descărcăm căruţa şi să discutăm mai târziu.

Când grupul ajunse la rulota de comandă, proviziile fuseseră descărcate în cea mai mare parte. Spencer fu surprins să-l vadă pe Lance Nedermyer stând în dricul căruţei şi împingând un bidon de peste două sute de litri, din aluminiu, plin cu apă. Spencer îşi dădu pălăria pe spate şi-l salută:

– Bună, Lance. Ai nevoie de ajutor?

– Bineînţeles.

Având oameni în plus, descărcarea celor zece butoaie cu apă dură puţin. Rita se duse să verifice proviziile depozitate sub rulotă, luând pe cei trei cercetători noi cu ea. Nedermyer se rezemă de căruţă şi-şi şterse faţa cu dosul palmei. Ochelarii lui de soare se stricaseră cu o lună în urmă, victime ale petromolimei.

– Ce te aduce aici, Lance?

Birocratul din Washington bău îndelung din apa călâie înainte să-i răspundă. Ca şi ceilalţi, nu se răsese de vreo lună. Barba lui nu mai arăta ţepoasă, ajunsese deja stufoasă. Părea că-i lipseşte mai mult costumul decât soţia şi fetele rămase în zona capitalei.

– S-au răzgândit în privinţa plecării spre Cloudcroft, zise el cu amărăciune. I-ai aţâţat cu posibilitatea de a avea curent electric şi nu vor să se gândească să-şi petreacă iarna în munţi. Cred că prea mulţi oameni şi-au amintit cum era pe vremuri şi tu le-ai dat o falsă speranţă, de care să se agaţe.

– De unde ştii că-i falsă?

– Chiar nu ştii? ripostă Lance, cu un zâmbet amuzat.

– Despre ce vorbeşti? Avem nevoie de orice speranţă posibilă.

Lance clatină din cap şi spuse:

– Oamenii de acolo abia mai rezistă. *E de rău,* Spencer, nu-i o joacă! Majoritatea n-or să supravieţuiască în primul an.

Spencer îi replică, neîncrezător:

– Un motiv în plus ca să punem lucrurile pe roate *aici!* La ce le-ar folosi să-i mânaţi în munţi?

– Acolo există vânat, lemn de foc... şi apă, pentru numele lui Dumnezeu! Acolo au măcar strictul necesar ca să rămână în viaţă. Aici e doar deşert – şi blestemata ta fermă pentru microunde, care nu poate transmite curent la mai mult de patruzeci de kilometri. Ar fi mai bine dacă am fi în Albuquerque, acolo generalul Bayclock face lucruri folositoare, hrăneşte oamenii, păstrează ordinea. E al naibii de realist, în comparaţie cu toţi cei de aici.

Spencer se supără, auzind criticile. Numai de asta nu avea nevoie. Poate că venise timpul să facă ceea ce făcea un conducător: să-l dea afară pe sâcâitor. Îl suportase prea mult pe Lance, sperând să se schimbe.

– Cred că am avut noroc, Lance. Din ce-am auzit de la locotenentul Carron, lucrurile sunt de zece ori mai rele în Albuquerque. Nu mai suport convorbiri despre supravieţuire, gen Jeremiah Johnson. Cred că a sosit vremea să ne apucăm cu toţii de treabă.

Apoi făcu semn din cap către cei trei cercetători care-i însoţiseră pe Bobby Carron şi pe sergentul Morris din Albuquerque.

– Întreabă-i pe ei trei ce înseamnă să speri, unde există în momentul ăsta cineva care încearcă să îmbunătăţească lucrurile!

– Ce vrei să spui? se miră Lance.

Spencer se simţea fericit. În trecut încercase să evite o confruntare directă, dar acum erau vremuri noi, metode noi.

– Munca noastră e destul de grea şi fără să fiu iscodit în tot ce fac, Lance. E timpul sau să fii alături de noi, sau să ne laşi în pace.

– Iscodit? Ţi-e teamă de un pic de critică de specialitate? Hai, Spencer, orice proiect ştiinţific dă loc la dezbateri!

– Exact, numai că aici nu mai e vorba de un proiect ştiinţific, ci de supravieţuire. Am discutat destul. Ori treci la treabă, ori pleci.

Spencer respira greu şi se înroşise la faţă, dar Lance continuă să zâmbească şi zise:

– Deci sau accept ce faci, sau tac? Nu te credeam în stare de aşa ceva, Spencer.

– Dacă te duci în Cloudcroft, vreau să fii în căruţă, atunci când pleacă. Poţi să-ţi iei cu tine partea de provizii şi un cal. Locotenentul Carron se îndreaptă către Albuquerque, continuă Spencer după o scurtă pauză. Poţi să te duci acolo. Tu hotărăşti.

Lance dădu din buze, apoi se întoarse către Bobby Carron:

– Când vă întoarceţi, domnule locotenent? Vă deranjează dacă vin cu dumneavoastră?

Bobby se uită în altă parte. Mâinile-i masive se tot strângeau şi se deschideau.

Sergentul Morris se uită la Bobby şi, pentru că acesta nu răspunse, zise:

– Aş vrea să ne întoarcem cât mai iute, domnule locotenent. Generalul a dat ordine explicite.

Bobby continuă să privească în depărtare. Lance îl întrebă:

– Domnule locotenent, pot să vin cu dumneavoastră?

– Fă ce vrei, răspunse Bobby, făcând un efort ca să vorbească. Eu rămân aici. Dacă doctorul Lockwood are nevoie de cineva care să-l ajute să pună în funcţiune ferma pentru microunde.

– Sigur, răspunse Spencer, surprins, avem nevoie de oricine vrea să ne ajute. Oferta e valabilă şi pentru dumneata, sergent Morris. Şi pentru tine, Lance, continuă el, după o scurtă ezitare, dacă te răzgândeşti.

Lance Nedermyer clătină din cap şi tot trupul lui solid se mişcă o dată cu gestul pe care-l făcu.

– Eu m-am decis deja. Ce spui, sergent?

Femeia strânse din buze şi se uită la Bobby de parcă ar fi devenit ultimul jeg. Vocea ei profundă răsună aspră:

– Locotenentul este destul de mare ca să ştie ce face… şi cunoaşte consecinţele nesupunerii la ordine, a dezertării în timpul legii marţiale. Oamenii sunt spânzuraţi pentru mai puţin de atât!

Bobby dădu din cap, uitându-se în continuare către orizont. Continua să strângă şi să deschidă mâna.

– Mda, zise el. L-am văzut pe Bayclock făcând asta.

58
Ghiuleaua

Cu coloane de abur şi fum negru, trenul îşi anunţă prezenţa în calmul dimineţii. Şuieratul, subţire şi strident la distanţă, era suficient de puternic pentru ca oamenii din comunitatea Altamont să-şi lase treaba baltă şi să alerge pe culmea dealului, ca să vadă ce cobora prin Central Valley.

– E un tren! exclamă neîncrezător Todd Severyn, umbrindu-şi ochii cu palma şi aplecându-se în faţă. E un afurisit de tren! Îţi vine să crezi?

Jackson Harris stătea lângă el, cu pielea-i neagră lucind de transpiraţie. Avea barba şi părul zburlite, de parcă se luptase cu un uragan.

– Un tren vechi, cu aburi, zise Harris. Cum de l-au pus în funcţiune?

– Cum de *continuă* să funcţioneze?

Locomotiva din depărtare trăgea după ea patru vagoane, unul pentru pasageri, un vagon restaurant şi două pentru marfă, precum şi o încărcătură de lemne, chiar în spatele cabinei mecanicului.

– O ştire nemaipomenită! zise Todd. Trebuie s-o spun şi altora. Se pare că se îndreaptă către oraşul Tracy.

Todd fluieră, iar caii veniră iute, dornici de plimbare. Bărbatul o bătu pe Stimpy pe gât şi-i spuse:

– Data viitoare, fetiţo. Acum e rândul lui Ren.

Îl înşeuă pe Ren, sări în şa, apoi se duse către mica rulotă. Deşi Todd se trezea în zori, Iris nu se scula niciodată devreme. Cu toate că foloseau aceeaşi rulotă, Todd avea grijă să-i respecte intimitatea. Bătu în perete.

– Hei, Iris, ieşi afară!

Femeia păşi pe uşa ce se deschise, cu ochii împăienjeniţi şi clipind, din cauza agitaţiei.

– Am văzut un tren, Iris! Mă duc să văd despre ce-i vorba. Mă întorc de îndată ce obţin ceva informaţii.

– *Un tren?* Imposibil! exclamă ea, încrucişându-şi braţele. Şi cum funcţionează? Nu cred că au găsit o metodă de neutralizare a petromolimei.

– Vrei să vii cu mine?

Femeia îşi trecu mâna prin părul negru, nepieptănat, şi păru să se gândească la propunerea lui.

– Nu, du-te singur. Să-mi spui ce-ai descoperit.

Todd se îndreptase deja spre Ren, prea preocupat ca să-i răspundă.

Locomotiva stătea zăngănind şi şuierând, oprită în staţia Tracy. Era

ca o omidă gigantică, neagră, cu roţile şi apărătoarea din faţă vopsite în stacojiu strălucitor. Balustrada împodobită ce se întindea de-a lungul cazanului, balamalele, clopotul şi supapa pentru abur luceau toate, vopsite în auriu. Coşul pentru fum se ridica precum un con mare, negru, şi toate niturile luceau ca nişte nasturi din bronz. Cu litere aurii, sub cele două ferestre ale cabinei mecanicului era scris numele STEAM ROLLER.

Todd îşi conduse calul printre oamenii îngrămădiţi pe şine. Iris avusese dreptate – care era poanta? *Dacă un tren funcţiona, unde erau celelalte?*

Soseau tot mai mulţi oameni, mergând de-a lungul şinelor, păşind printre traverse. Văzuseră de departe locomotiva apropiindu-se şi veniseră de acasă sau de la câmpurile pe care munceau. Todd simţea o aţâţare copilărească, de parcă ar fi reapărut Moş Crăciun, cu mult timp după ce încetaseră să mai creadă în el.

Fluierul cu aburi al locomotivei scoase un şuier care-i făcu pe toţi să tresară. Todd trase de hăţul lui Ren, ca să nu lase calul să fie cuprins de panică. Mulţimea tăcu, în momentul în care cineva se mişcă în cabina mecanicului şi ieşi afară, mijindu-şi ochii din cauza soarelui puternic, şi se uită la publicul adunat. Alţi trei bărbaţi rămaseră în interiorul cabinei, privind mulţimea şi lăsându-şi purtătorul de cuvânt să întâmpine singur spectatorii.

Bărbatul nu era înalt, dar cu trup masiv, ca de urs. Avea umeri laţi şi piept musculos, înghesuite într-o salopetă de bumbac. Pielea lui, închisă la culoare, dovedea un amestec de rase. Era plin de sudoare.

Însă trăsătura lui cea mai izbitoare era capul lipsit complet de păr, care-i stătea pe umeri ca o bilă de popice. Nu avea barbă, nici mustaţă – chiar şi sprâncenele fuseseră rase. În timp ce individul chel se prinse de tocul uşii cu o mână, Todd observă părul negru de pe degete. *De ce şi-ar rade un bărbat tot capul, chiar aşa?*

Mecanicul li se adresă cu o voce care părea obişnuită să dea ordine şi să strige, ca să fie auzită la distanţă mare:

– Civilizaţia nu-i moartă dacă voi n-o veţi lăsa să moară! Nu putem să abandonăm! Cu perseverenţa omenească putem aduce totul înapoi!

Cuvintele păreau învăţate pe dinafară, de parcă ar fi strigat acelaşi lucru la fiecare oprire de-a lungul căii ferate. Dar cuvântarea lui oglindea propriile gânduri ale lui Todd.

– Dacă ne implicăm tot mai mulţi, putem face minuni!

Oamenii care stăteau de o parte şi de alta a trenului mormăiră, de parcă nu l-ar fi crezut. Dar îl ascultau – îi impresionase numai prin faptul că venise cu trenul.

– Cum te numeşti? strigă Todd.

– Spuneţi-mi… Casey Jones, răspunse bărbatul brunet, uitându-se

la el.

Unii dintre oameni chicotiră, alţii nu înţeleseră gluma.

– Ascultaţi-mă, spuse omul ce pretindea că-i Casey Jones. Am făcut acest tren să funcţioneze din nou. Locomotivele cu lemne erau folosite cu mult înainte să ajungem dependenţi de plastic şi combustibil fosil. A trebuit să refacem unele părţi, dar n-a fost nimic ce nu se putea face cu un pic de pricepere şi perseverenţă. Călătorim prin California centrală pentru a aduna hrana care vă prisoseşte, cea care putrezeşte pe câmpurile voastre. Intenţionăm să conducem trenul până în Los Angeles, să ajutăm oamenii care flămânzesc acolo.

– Aiurea! strigă cineva. Cu noi ce-o să se întâmple? Los Angeles merită ceea ce are – poluarea aerului, apă irosită! Şi ce-ai de gând cu San Francisco?

Casey Jones se uită la auditoriu de sus, de pe treptele Steam Roller-ului şi începu să vorbească, cu o fervoare de predicator:

– Cei de acolo sunt rupţi de lume! Au nevoie de provizii! Mor de foame. *Mor de foame!* Aveţi prea multe aici. Nu puteţi folosi tot ce aveţi pe câmpuri şi ştiţi acest lucru.

Întinse mâinile, rugându-se, de parcă el ar fi avut nevoie mai mult decât oamenii din Los Angeles ca misiunea lui să reuşească.

– Daţi-mi surplusul vostru. Îl vom duce acolo, să hrănim oamenii. Măcar atât putem face. Consideraţi acest lucru ca primul pas pentru refacerea Statelor Unite. Cum puteţi să vă împotriviţi la aşa ceva?

– Să le ia dracu pe Statele Unite! Ce-au făcut pentru noi?

– Şi ce ne vor da în schimb? întrebă primarul din Tracy.

– Cine ştie? răspunse Casey Jones, de parcă întrebarea l-ar fi înfuriat. Important este să-i *ajutăm.* La întoarcere o să aduc produse industriale, care vă vor folosi. O să încercăm să facem un troc cât mai avantajos. Ce-aţi zice de geamuri noi, sau metal, haine sau ceramică?

– Ne garantezi că o să ne aduci ceva în schimb?

– Nu. N-ai înţeles *nimic!*

– O să vă dau eu câte ceva, zise un bărbat înalt, slab, iar Todd îl recunoscu: era Marvin Esteban, un fermier localnic. O să vă dau varză. M-am săturat de varză. O să mâncăm varză murată toată iarna.

Oamenii chicotiră. În timp ce alţii se ofereau să doneze baniţe de migdale, tomate sau fructe, Todd se gândea. Trenul urma să se îndrepte către Los Angeles, prin Central Valley, către Pasadena şi Laboratorul pentru Propulsare cu Reacţie.

Către sateliţii solari.

Todd se aplecă peste coama lui Ren, roşu la faţă de emoţie. Exista o şansă să facă ceva folositor, ceva care să merite, nu doar să fie un agent de legătură pentru comunitatea lui Doog. Nu ştia dacă planul ăla aiurit cu energia solară o să reuşească, dar exista o şansă, şi pentru asta merita să facă drumul. Iar faptul că părea un lucru

imposibil îl ambiţiona. Orice era mai bine decât să stea acolo şi să prindă rădăcini.

Rânji şi trase de hăţ, când Ren începu să adulmece pământul. Se întrebă cum s-o convingă pe Iris să vină cu el.

În comunitatea Altamont, rulota lui Todd şi Iris stătea pe jantele celor patru roţi, sprijinită cu blocuri de beton. Todd îşi propusese să se mute de îndată ce va găsi alt loc, dar nu căutase niciodată altul.

Rulota fusese adusă acolo de un cuplu de pensionari din Alexandria, Louisiana, care colindase toată ţara cu ea. Fusese abandonată în Altamont şi recuperată de Doog; începuse să se degradeze cu mult înainte de izbucnirea petromolimei. Pereţii ei erau din aluminiu alb, îndoiţi ici-colo, pătaţi cu urme verzi de muşchi.

După ce Todd şi Iris cârpiseră crăpăturile şi astupaseră găurile rămase după dizolvarea izolaţiei, rulota era totuşi foarte plăcută, chiar şi în răcoarea serii. Amintindu-şi de prima seară petrecută lângă focul de tabără, Todd sugerase să doarmă în paturi separate. Iris dăduse din umeri, fără să forţeze lucrurile – iar Todd îşi dăduse palme, prea stânjenit să mai discute din nou problema.

Acum, în interiorul rulotei, cu uşa închisă şi cu ferestrele trase, Todd şi Iris se certau, în miez de noapte.

Iris zise, cuvintele ei devenind tot mai tăioase:

– Todd, eşti doar prea aţâţat. Eşti ca un copil într-un magazin cu jucării şi ai cam luat-o razna. Nu poţi salva lumea de unul singur. Şi fugi tocmai când avem nevoie de tine aici.

– Dar aici nu facem nimic, spuse el, exasperat. Suntem ca o adunătură de soldaţi bătrâni care n-au văzut niciodată o bătălie şi care pălăvrăgesc despre război. Ai lucrat din greu la Stanford, încercând să împiedici răspândirea petromolimei. Iar acum, când lumea s-a schimbat, vrei să zaci şi să faci pe moarta! Există o grămadă de lucruri pe care le putem face, iar acesta este unul dintre ele! Casey Jones şi trenul lui sunt dovada că există mai multe speranţe decât credeam. Măcar să încercăm, propuse el, apoi continuă, de parcă atunci îi venise ideea: putem să ne întoarcem aici, dacă nu merge…

Iris, stând pe marginea patului îngust, izbucni furioasă:

– Casey Jones! Gândeşte-te bine, Todd. Uită-te pe hartă. Nu avem niciun mijloc adevărat de transport. Nu putem să gândim ca pe vremuri, când foloseam avioane cu reacţie. Nu pleci din San Francisco, cobori în Los Angeles, iei nişte sateliţi şi-i duci până-n New Mexico, iar dacă nu merge te întorci iute aici!

– Nu simţi că ai vreo responsabilitate pentru cele întâmplate? Nu-ţi aminteşti că am răspândit microbul Prometheus? Eu îmi amintesc.

– Dar există o mulţime de lucruri importante pe care le putem face

aici. Sunt de acord că lumea trebuie să-şi revină, dar va fi o mişcare lentă, în localităţi mici, cu tehnologie inferioară, ca aici. Trebuie să reconstruim de la bază, nu de la vârf. Nici nu mai avem vreo temelie şi cu asta trebuie să începem.

Todd se gândi la zilele în care rătăcise fără ţel, călărind pe dealuri, discutând cu oamenii, simţind vântul, purtând ştiri şi zvonuri de la un grup la altul. La ce folosea asta? Încercă să-şi păstreze calmul.

– Şi ce-ar trebui să facem?

– Să organizăm schimburi între comunităţile care ne înconjoară. Să tragem linii electrice de la centralele eoliene până în Tracy sau chiar până în Livermore. Spuneai că cercetătorii din laboratorul de acolo au reuşit să refacă puncte de transformatoare şi să transporte cantităţi limitate de electricitate. Gândeşte-te ce înseamnă asta pentru reconstruirea lumii.

Todd nu vedea ce diferenţă era în folosirea sateliţilor pentru energie solară. Pe de altă parte, după ce minisateliţii ar fi fost lansaţi pe orbită, ar fi deservit o zonă mult mai largă, nu o insulă izolată din munţi. Dar nu acesta era motivul principal pentru care voia să plece.

– Tot ce facem aici reprezintă un exemplu. Are impact asupra celorlalţi, Todd. Implică-te şi ai să vezi.

– Da, e ca şi cu concertele voastre. Spune-mi de ce-i mai important ce-i aici decât să pui în funcţiune o întreagă fermă pentru energie solară. Explică-mi cum găsirea unei metode de a asculta rock and roll va ajuta o mulţime de oameni.

– Ar trebui să visezi, Todd, zise Iris, dezamăgită.

– Mi se pare mai degrabă un coşmar, mormăi Todd, tot mai furios. Aducerea înapoi a drogurilor, zgomotului şi delincvenţei juvenile e un lucru pe care l-aş lăsa în urmă, o dată cu vechea societate. Iron Zeppelin, Visual Purple şi Neon Kumquats, sau cum s-or chema formaţiile alea, n-ai decât să le păstrezi pentru tine!

Domolită, Iris începu să chicotească şi spuse:

– Todd, eşti tare prost uneori!

Todd împinse scaunul din lemn când se ridică. Scaunul s-ar fi răsturnat, dar rulota era atât de îngustă, încât se lovi de perete şi se îndreptă.

– Bine, Iris. Dacă faptul că încerc să fac o lume mai bună mă face să par prost, o să ajung un idiot. Dar măcar o să încerc să ajut o mulţime de oameni, nu doar pe ticniţii cu care locuim.

Deschise uşa.

– Todd, unde pleci?

– Afară. Departe de toate astea.

– Todd!

– Nu te îngrijora. O să mă întorc. Îţi promit, mormăi el şi ieşi.

Uşa se trânti singură şi o auzi pe Iris strigând:

– Aşteaptă!

Dar vorbele ei fură întrerupte de bubuitul uşii, care răsună în beznă ca o împuşcătură. Todd se puse în mişcare. Se gândi să se ducă până în Tracy, unde aştepta Casey Jones şi trenul lui cu aburi, cu unul dintre cai. Dar ştia că oamenii din comunitate aveau nevoie de Ren şi Stimpy – iar animalele vor fi aici în siguranţă, exact cum ar fi dorit Alex Kramer. Porni pe jos prin noaptea luminată de lună.

În vagonul restaurant, reamenajat, al trenului cu aburi, căpitanul Miles Uma, fostul căpitan al petrolierului *Oilstar Zoroaster,* se relaxa şi chibzuia. Folosit pentru depozitare, vagonul restaurant era plin cu lăzi de fructe coapte şi legume, nuci şi alte produse. Mirosurile se amestecau în spaţiul îngust.

Rex O'Keefe şi fraţii Gambotti stăteau în vagonul pentru pasageri. Lui Uma nu-i păsa. După ce le câştigase încrederea, făceau ce li se spunea, de parcă ar fi fost fericiţi că apăruse în sfârşit cineva care preluase conducerea şi acceptase responsabilitatea. Ca orice bun căpitan, Uma îi trata cu respect – iar acum, că ordinea revenise în viaţa lor, nu le păsa că muncesc.

Uma deschise două dintre ferestrele înguste, lăsând să pătrundă adierea nopţii. Afară, oraşul Tracy, adormit, stătea în întuneric, cu excepţia focurilor celor ce stăteau până noaptea târziu. Ceilalţi se vârâseră în pat la căderea întunericului.

La lumina pâlpâitoare a lumânării butucănoase, Uma îşi cufundă degetele într-un castron cu apă călâie, luă o bucată de săpun şi-şi săpuni faţa şi capul. Scoase un brici lung, ascuţit, propti o oglinjoară de peretele interior al trenului, într-un loc în care putea să-şi vadă propria-i reflectare, şi începu să se radă la lumina lumânării. La început, ca să-şi ascută atenţia, îşi rase sprâncenele; apoi trecu la barbă şi, în final, îşi rase capul, descurcându-se la ceafă doar prin pipăit.

Asta îl făcea să se simtă curat, renăscut, altfel. Ar fi dorit să poată îndepărta la fel şi povara vinovăţiei.

Condusul unui tren pe calea ferată abandonată se deosebea mult de comanda unui superpetrolier enorm, precum *Zoroaster.* Dar astfel avea o ocupaţie şi reuşea să scape de deprimarea aceea cumplită. Rex O'Keefe şi ceilalţi fuseseră cuceriţi de visul lui. Uma descoperise că, dacă se concentra asupra unei sarcini, înceta să se gândească la izbirea de podul Golden Gate…

Pe măsură ce totul se prăbuşea, Uma călătorise spre nord de San Francisco, schimbându-şi numele, temându-se să nu-l recunoască cineva. Se blama necontenit. Făcuse munci ciudate, încercând să fugă de el însuşi şi urmărind, cu o suferinţă crescândă, cum se înrăutăţesc lucrurile. Până când dăduse de gara din valea Napa.

Uma termină să se radă şi stinse lumânarea, apoi se duse către un scaun gol, comod, din vagonul restaurant reamenajat. Era obosit, nu de munca pe care o făcuse, îndesând lemne în cuptor, ci pentru că în seara aceea ieşise în lume.

Nu-i plăceau întâlnirile, dar oamenii le oferiseră o masă şi avuseseră chef de vorbă ore în şir, până când Uma şi ceilalţi se înapoiaseră în tren. Căpitanul încercase să răspundă la cât mai multe întrebări, dar, după un timp, treaba devenise obositoare.

Dimineaţa, în zori, chiar pe când se chinuia să se scoale de pe o banchetă din vagonul restaurant, unde dormise, Uma deschise ochii auzind bătăi în una dintre ferestrele întredeschise.

– Hei, Casey Jones, eşti acolo?

Uma se aşeză pe bancă şi se uită la un cowboy înalt.

– Vreau să mă alătur grupului tău, zise individul. Cred că ai nevoie de încă o persoană.

Uma se duse ţeapăn către fereastra vagonului restaurant, fără să-l invite pe bărbat să intre. Cowboyul se apropie, cu un zâmbet nervos pe figură, şi întinse mâna prin fereastra deschisă.

– Sunt Todd Severyn, mă bucur să te întâlnesc.

Uma strânse fără vlagă mâna întinsă. Cowboyul părea puternic, dar avea cearcăne în jurul ochilor înroşiţi. Pe pantaloni se vedeau pete lăsate de iarbă.

– Am mers toată noaptea, ca să ajung aici.

– Poate că ne-ar folosi un ajutor, zise Uma, dar e o treabă care te deşală. Eşti sigur că vrei aşa ceva?

– Depinde de ce priorităţi aveţi. Am motivele mele.

Răspunsul scurt al lui Todd părea să se refere nu numai la întrebarea pe care i-o pusese Uma. Căpitanul se trase într-o parte, lăsând cowboyul să urce în tren, şi zise:

– Cu toţii avem.

59
O dovadă de încredere

La opt kilometri spre sud de cartierul general al generalului Bayclock din munţii Manzano se întindea, pe o suprafaţă de trei pogoane, un câmp de oglinzi. Prin culoarele ce separau oglinzile de un metru, lumina reflectată lăsa impresia unei câmpii neîntrerupte de argint topit.

Ideea de a folosi proiectul abandonat al laboratorului Sandia din Albuquerque, de testare a folosirii energiei solare, pentru a produce electricitate, păruse bună, dar Bayclock dorise să vadă chiar el aparatura.

Oglinzile controlate prin calculator fuseseră proiectate să se rotească, să urmărească soarele şi să focalizeze razele orbitoare asupra unui turn din beton, cu trei etaje. Iluminarea intensă încălzea un vas special, producând abur care învârtea o turbină şi producea curent electric. Dar acum oglinzile rămăseseră ţepene, nefolositoare fără o manevrare manuală, din oră în oră. Ar fi fost nevoie de ani întregi pentru a lustrui oglinzile ciobite, pentru a ajunge la acurateţea necesară unei focalizări optime.

Idioţii ăia de cercetători n-au avut bunul simţ să imagineze ceva practic, gândi Bayclock, în timp ce se uita la aparatura nefolositoare. *Nu-i potrivită împrejurărilor.* Făcuseră nişte jucării sclivisite şi se bătuseră reciproc pe umeri. Generalul nu credea că refacerea sistemului ar fi fost altceva decât un efort inutil. Văzuse destul. Se strecură prin câmpul cu oglinzi şi se întoarse în locul în care-l aştepta calul şi escorta înarmată.

Femeia care condusese programul de cercetare pentru energie de la Sandia – Bayclock îi uitase deja numele – se ţinea după el. Arăta la fel de impunătoare ca şi numărul de programe pe care le condusese cândva. Înaltă peste un metru optzeci şi cântărind aproape o sută de kilograme, rivaliza cu Bayclock ca dimensiuni. Dar fundul mare şi braţele umflate arătau starea proastă a sănătăţii ei. Grupul amestecat de cercetători o urmă, în timp ce ea se ţinea după Bayclock, pas cu pas.

– Vreţi electricitate, vă putem da. E doar vorba să ne asiguraţi accesul la lubrifianţi uscaţi. Vă garantez că putem reconstitui câmpul de oglinzi şi să-l punem în funcţiune, la un nivel minim, într-o săptămână. Urmează apoi înlocuirea izolatorilor. După aceea, în optsprezece luni, vom optimiza oglinzile. Nicio problemă.

Bayclock ajunse la marginea labirintului de oglinzi. Un ofiţer adjutant şi trei soldaţi îl aşteptau, călare.

– Mi-aţi spus că totul era controlat prin calculator. Cum veţi sincroniza mişcările oglinzilor după soare fără calculator?

Femeia îşi agită mâinile în timp ce vorbea, de parcă ar fi arătat spre o tablă plină cu ecuaţii:

– Avem nevoie de aproape o sută de persoane, care să poziţioneze fiecare câte zece oglinzi.

– O sută de oameni care să stea la soare zilnic? mârâi Bayclock. Şi unde o să şlefuiţi oglinzile? O muncă enormă pentru a obţine o sută de kilowaţi. Rapoartele informative spun că-i de zece ori mai puţin decât poate produce grupul de la White Sands.

Femeia de la Sandia îşi puse mâinile în şolduri şi ripostă:

– Asta înseamnă cu o sută de kilowaţi mai mult decât aveţi acum! Şi înseamnă cu mult mai puţini oameni decât folosiţi ca să vânaţi puştii după ora stingerii! Ce-i mai important?

Bayclock plecă, ignorând-o. Femeia îl apucă de braţ:

– Domnule general, voiaţi o metodă de a produce electricitate. Noi putem să producem. Nu-i mult, dar e un început.

Bayclock îşi trase braţul, eliberându-l. Unul dintre soldaţi luă arma de pe umăr, dar ofiţerul ridică mâna, oprindu-l. Apoi spuse:

– Se apropie un mesager, domnule general.

Bayclock zări un călăreţ izolat, care străbătea deşertul. Dăduse ordin să nu fie întrerupt – cu excepţia cazurilor importante. Se întoarse către savanţi şi le spuse:

– Nu avem suficient lubrifiant uscat. Ne trebuie pentru întreţinerea armelor, aşa că trebuie să găsiţi altă metodă. Dacă n-aţi remarcat, vă atrag atenţia că avem probleme cu aprovizionarea.

– Dar fără lubrifianţi, oglinzile nu se vor roti! exclamă femeia.

– Imaginaţi-vă o metodă. Cantitatea minimă de electricitate produsă de voi va fi suficientă pentru complexul Manzano. Vreau să o am până la sfârşitul săptămânii. Restul oraşului poate să mai aştepte.

Bayclock făcu semn femeii că terminase cu ea şi se întoarse către călăreţul care se apropia de câmpul cu oglinzi. Acesta, îmbrăcat în haine de camuflaj pentru deşert, descălecă, luă poziţia de drepţi şi salută.

– Domnule general, expediţia s-a întors de la White Sands!

– Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a trimis pilotul acela! zise Bayclock, apoi sări pe cal, lăsând savanţii în mijlocul celor o mie de sori reflectaţi; ofiţerul făcu semn soldaţilor să-l urmeze.

– Domnule general, ne cereţi imposibilul! strigă femeia după el.

Bayclock dădu pinteni juganului negru, făcându-l să se întoarcă, şi răspunse:

– Crezi că te distrezi? Fă ce ţi s-a zis! Să te pregăteşti să colaborezi cu cei de la White Sands. Mă descurc eu cu oamenii care-mi pun la îndoială autoritatea!

În timp ce pleca, împreună cu escorta, generalul simţi mulţumirea că măcar locotenentul Carron reuşise. Două tipuri de oameni – *piloţi*

de luptă şi filfizoni. Ştia în cine trebuie să aibă încredere.

Bayclock porni în trap iute când grupul lui trecu prin porţile din plasă de sârmă ale complexului Manzano. Santinelele înarmate stăteau în poziţie de drepţi la umbră, salutându-şi comandantul când acesta trecu prin dreptul lor.

Cele patru garduri din sârmă ghimpată care înconjurau complexul erau la distanţă de şapte metri unul de altul, între ele fiind doar pământ, făcând zona să arate ca un hipodrom uriaş, aruncat peste munţii colţuroşi. Mai multe clădiri cu două etaje, făcute din lemn şi acoperite cu vopsea albă crăpată, formau partea centrală a ansamblului. Zeci de buncăre din beton erau risipite pe cele patru coline.

Bayclock se duse direct spre cel mai mare buncăr, aflat în spatele clădirilor vechi din lemn. Doar doi cai stăteau afară, legaţi de o pancartă pe care scria NU PARCAŢI şi adulmecând pământul prăfos, căutând ceva de mâncare.

– Spune-i primarului Reinski să vină aici imediat ce-i posibil. Transmite-i că locotenentul Carron s-a întors de la White Sands. Avem noroc.

Ajungând în birou, generalul o găsi pe sergentul Caitlyn Morris, împreună cu un bărbat solid, bărbos, pe care nu-l cunoştea. Cei doi se ridicară când intră generalul. Plină de praful de pe drum, femeia sergent solidă, blondă, arăta de parcă nu făcuse baie de mai multe săptămâni.

– Buna ziua, domnule general.

– Sergent, o salută el, dădu din cap către străin şi se uită după pilotul din marină. Bine te-ai întors. Unde-i locotenentul Carron? Îl aştept să-mi dea un raport complet.

Sergentul Morris strânse din buze şi mormăi:

– Ei bine, domnule…

Bărbosul făcu un pas înainte şi întinse o mână murdară:

– Sunt Lance Nedermyer, domnule general. Ne-am întâlnit cu câteva luni în urmă, la ceremonia de predare a instalaţiilor cu adaptoare optice către universitatea din New Mexico. A fost şi Jeffrey Mayeaux.

Bayclock îi strânse mâna lui Nedermyer şi îl privi cu atenţie, îşi aminti de străin, dar atunci era mai gras, avea ochelari de soare şi o comportare autoritară. Nedermyer părea să fi slăbit cu cincisprezece kilograme. Barba îi ascundea faţa trasă. Birocratul din Washington arăta mai degrabă ca un vechi căutător de aur decât ca un funcţionar al Departamentului Energiei.

– Bine, ce naiba s-a întâmplat? întrebă Bayclock, uitându-se la sergentul Morris. Şi ce cauţi aici, Nedermyer?

Sergentul Morris înţepeni, iar Nedermyer spuse repede:

– Am rămas blocat la White Sands când ne-a lovit petromolima. Am încercat să ajut oamenii din Alamogordo să se mute în munţi, în siguranţă, dar ei au ales să-şi încerce norocul cu Spencer Lockwood. E un pierde-vară, domnule general, face numai ce vrea, fără să se gândească la consecinţe. I-a convins că *poate* salva lumea cu sateliţii lui solari. În loc să încerce să fie de folos cu resursele pe care le are, i-a pus pe toţi să lucreze la lansatorul pe şine şi să întindă fire pentru curentul electric în mijlocul deşertului.

– Ferma solară funcţionează? întrebă Bayclock, aşezându-se în spatele biroului.

– Depinde, ezită Nedermyer. Dar…

Generalul ridică vocea:

– Am pus o întrebare simplă, Nedermyer. Funcţionează?

– Da, domnule.

– Locotenentul Carron şi cercetătorii de la Sandia pe care i-am trimis acolo au finalizat planul de a aduce tehnologia microundelor la Albuquerque? Cât de curând va începe să funcţioneze aici?

Nedermyer părea stânjenit şi răspunse:

– N-aţi înţeles, domnule general. Lockwood este un om periculos. Şi-a stabilit priorităţi greşite. A avut dificultăţi să transmită curent la patruzeci de kilometri…

Bayclock îl întrerupse, plictisit că nu i se răspunde clar:

– Voi, blestemaţii de savanţi, trebuie să găsiţi tot timpul motive de contrazicere? Ferma cu microunde funcţionează sau nu?

– Da, dar…

– Atunci nu-mi pasă dacă transmit curent în reţeaua utilitară a New Mexico-ului sau dacă ne construiesc altă fermă pentru microunde aici. Funcţionează şi ăsta-i singurul lucru care mă interesează. Sateliţii de pe orbită sunt imuni la petromolimă şi reprezintă o resursă pe care o putem folosi. Am două laboratoare pline cu oameni care pot să rezolve amănuntele. Ai înţeles?

Nedermyer deschise gura, gata să vorbească, apoi o închise, frustrat. Sergentul Morris făcu un pas în faţă:

– Domnule general, mi-e teamă că nu vom primi niciun ajutor din White Sands.

– Ce? Ridicol! Laboratorul din White Sands este sub comanda mea. Locotenentul Carron a rămas acolo să stabilească detaliile?

Sergentul Morris se uită neajutorată la Nedermyer, care dădu din cap şi zise:

– Băieţii dumneavoastră au schimbat corabia, domnule general. Nu numai că White Sands refuză să vă ajute, dar cercetătorii pe care i-aţi trimis şi locotenentul de marină au ales să lucreze pentru Lockwood. Nu se mai întorc aici.

– Au dezertat, spuse sergentul Morris, de parcă ar fi fost vina ei.

O furtună se declanşă în capul generalului.

– Imposibil! Carron nici nu s-ar fi gândit să dezerteze! E un pilot de luptă! Nu poate să dezerteze!

– Mi-e teamă că acesta-i adevărul, domnule general, spuse sergentul Morris, cu voce încordată, de parcă fiecare cuvânt ar fi putut s-o arunce într-o prăpastie. Eu… l-am avertizat în privinţa faptei lui. A înţeles pe deplin consecinţele.

Bayclock simţi că se înroşeşte la faţă de furie şi de neîncredere. Se uită la litografiile avioanelor de luptă, la premiile şi diplomele sale. Supravieţuirea în lumea post-petrolieră fusese construită pe o temelie din coji de ouă, iar pietrele de temelie nu puteau fi lăsate să se clintească. Avusese încredere în locotenentul de marină – piloţii de luptă erau o specie aparte, prea bine instruiţi, prea bine motivaţi ca să ia decizii neîntemeiate. Trebuia să fie o greşeală, sau să existe un motiv pentru care Carron părea că dezertase.

Bayclock se uită atent la Nedermyer şi întrebă:

– Individul ăla, Lockwood, l-a silit în vreun fel pe locotenentul Carron să rămână, l-a forţat cumva?

– Nu, domnule general, clătină din cap Nedermyer. E evident că aşa a ales locotenentul. Doctorul Lockwood a jurat să nu vă ajute şi v-a provocat, practic, să veniţi şi să preluaţi locul acela.

Bayclock respira iute.

– Sergent, asta-i şi părerea ta?

Sergentul Morris îl privi în ochi pe general. De data asta, vocea ei era fermă:

– Da, domnule. Doctorul Lockwood a mai spus că oamenii din Albuquerque ar trebui să se revolte şi să vă schimbe din funcţie.

Generalul clocotea. Când era în avion şi-şi pierdea controlul, Bayclock se baza pe pregătirea sa: păstrează-ţi capul limpede, aplică regulamentele. Pierderea controlului de sine sau a maşinii pe care o comanda l-ar fi ucis cu siguranţă. Acelaşi lucru se întâmpla acum, la o scară mai mare. Îşi concentră furia într-un vârf de ac, mic, strălucitor ca laserul.

Ştia care-i sunt priorităţile. Readucerea energiei electrice în Albuquerque era următorul pas crucial în scoaterea oraşului din necazuri. Intenţiona ca această operaţiune să fie un model pentru monumentalul efort al preşedintelui Mayeaux de a menţine ţara unită. Statele Unite aveau nevoie de electricitate sigură pentru a avea acces la apă, hrană, transport şi comunicaţii.

Şi aveau nevoie de lege şi ordine. O jumătate de milion de oameni depindeau de eforturile lui Bayclock, iar el ştia ce are de făcut.

Adjutantul intră pe uşa biroului, ţinând capela albastră sub braţ. Îşi şterse o urmă de transpiraţie de pe fruntea arsă de soare şi spuse:

– Domnule general, primarul Reinski e pe drum şi va sosi aici într-o oră. Mai doriţi să-l vedeţi?

– Mai târziu, răspunse generalul şi-i făcu semn că poate să plece. Nedermyer, întrebă el, strângând din fălci, ce ştii despre operaţiunile lui Lockwood din White Sands?

– Aproape tot, răspunse acesta, zăpăcit. Eu i-am aprobat toate planurile, la Departamentul Energiei.

– Poţi să le pui în aplicare?

– De ce?

– Nu pune întrebări, doctore. Eşti la fel de bun ca Lockwood?

– Dacă mi se dau autoritate şi oameni, pot să rezolv problema.

– Bine. Vreau să-ţi razi barba şi să arăţi ca lumea. A durat o săptămână să ajungeţi aici? o întrebă generalul pe sergentul Morris.

– Da, domnule.

Călare, gândi Bayclock. Asta înseamnă trei săptămâni de marş forţat. Poate să-şi permită asta? Cu arme şi pregătire superioare, o expediţie militară către White Sands ar avea nevoie de puţini oameni, iar răsplata ar fi enormă, atât în tehnologia recuperată, cât şi în întărirea autorităţii generalului.

Spuse adjutantului, cu voce dură:

– Cheamă-i pe coloneii David şi Nichimya aici. Cei din White Sands par să nu-şi dea seama că sunt sub incidenţa legii marţiale.

Îşi trosni din nou încheieturile degetelor şi adăugă:

– Le voi confisca bunurile.

60
Călătorie

Călătoria cu trenul dădu din nou scop vieţii lui Todd.

După ce locomotiva avu presiunea necesară a aburului, Todd îi ajută pe fraţii Gambotti şi pe Rex O'Keefe să arunce lemnele sparte în cuptor. Dax şi Roberto Gambotti cântau, cu voce răguşită, cântece vechi, iar Rex stătea în spatele lor, supraveghind alimentarea. Alungând cu mâna fumul ce-i venea în ochi şi sorbind dintr-o ceaşcă de cafea umplută cu Chardonnay, Rex expunea virtuţile vinurilor pe care le duceau cu ei: Merlot, Cabernet, Riesling. Todd nu fusese niciodată băutor de vin.

Bărbatul solid, de culoarea cafelei, care-şi spunea Casey Jones, nu se mişca din cabina mecanicului, de parcă ar fi jurat să stea de veghe tot drumul. Plin de funingine şi transpirat, atât din cauza muncii, cât şi a căldurii, Todd era bine dispus din cauza efortului fizic constant, ajutând Steam Roller-ul să înainteze.

Şinele se întindeau în faţa lor, prin toată California, trecând prin Central Valley. În stânga, un şir jos de munţi devenea tot mai mare, pe măsură ce valea se lărgea, iar şinele se îndreptară spre est, pe lângă poalele Sierrei Nevada. La treizeci, patruzeci de kilometri trebuia să se oprească, pentru a curăţa şinele: dădeau la o parte lemne, maşini, ba chiar şi carcasa unui avion Piper Cub. Chiar şi în zonele nepopulate, oamenii veneau alergând să vadă trenul. O dată au auzit împuşcături. Casey Jones dorea să parcurgă iute restul drumului până în Los Angeles şi nu voia să mai zăbovească.

Viteza *maximă* a locomotivei era doar de cincizeci de kilometri pe oră. Peisajul monoton se târa lent prin faţa lor, dar înaintau. Era bine să fii în mişcare. Todd îşi scoase cămaşa şi o agăţă de un stâlp de lângă fereastra deschisă a locomotivei. Simţi pe piele şuvoaiele reci ale aerului de vară.

Prefera să lucreze cu Casey Jones, pentru că ceilalţi se grăbeau să se bucure de situaţie. Ca şi cum şi-ar fi folosit discernământul pentru a nega tot ce se întâmplase cu lumea din jurul lor.

În prima noapte, Todd şi Casey lucraseră în tăcere, încercând să se depăşească unul pe celălalt în îndemânarea în muncă fizică. Todd chicoti când îşi imagină cum ar fi reacţionat Iris la atitudinea lor: civilizaţia s-a prăbuşit, ar fi mormăit ea cu dispreţ, iar voi, masculii puternici, vă întreceţi încă între voi! Uneori şi-o imagina stând lângă el. Visa cu ochii deschişi că vor călători în jurul lumii, încercând să repare dezastrul la a cărei dezlănţuire ajutaseră.

Se simţea mâhnit, pentru că-i era dor de Iris, şi se simţea vinovat pentru că încerca să ignore mâhnirea aceea… şi pentru că-i plăcea ceea ce făcea.

Tovarăşul lui nu voia să discute, era preocupat până la deprimare. Părea să poarte povara unei vinovăţii proprii. Todd încercă să converseze cu el, pe când stăteau alături, în cabina strâmtă.

– Cine eşti? întrebă Todd, strigând, din cauza zgomotului cuptorului şi al zăngănitului trenului.

– Ţi-am spus deja.

– Aşa e. Dar care-i numele tău adevărat?

– Nu te interesează!

Todd vârî lemne în cuptor.

Trenul se târa mai departe, oră după oră. Todd şi Casey lucrau în ture, cu fraţii Gambotti şi Rex O'Keefe. În timp ce se odihneau, Casey Jones refuză să discute. Todd rămase în vagonul restaurant, mestecând tomate şi jupuind foile exterioare ale verzelor. *Mâncare pentru iepuri,* gândi el. Avea poftă de o friptură zemoasă, sau de un hamburger de la McDonald's, dar nu avea de ales.

Şinele treceau prin Fresno, apoi prin Bakersfield, oraşe înconjurate de zone suficient cultivate pentru ca populaţia să se poată hrăni, chiar dacă nu avea o cantitate prea mare de hrană în plus. Casey oprea trenul doar pentru scurt timp, ca să schimbe ştiri cu mulţimea adunată. Todd stătea în spate şi privea cum se îngrămădeau oamenii să vadă Steam Roller-ul pufăind în oraş, o imagine în negru şi stacojiu a tehnologiei pierdute.

În a doua zi, o ramură a căii ferate Southern Pacific o luă spre vest de Bakersfield, către metropola Los Angeles. Casey încetini, pentru ca Todd şi Roberto Gambotti să sară jos şi să fugă în faţă, la acele care schimbau macazul.

La început, Todd se temu că macazul era blocat, dar, după ce s-au uitat la mecanism, cei doi mutară încet, cu greutate, bucata de metal care-i ducea pe alte şine.

Deşi vagoanele de marfă erau pline cu fructe şi zarzavaturi, Todd nu ştia ce cantitate de hrană era necesară în Los Angeles. Câte milioane de oameni trăiau în imensul oraş muribund? Dar Casey insista să meargă mai departe. Todd nu încercase să discute cu el. Aştepta să ajungă la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie.

Oamenii lucrară cu schimbul pe timpul nopţii. Trenul trecea prin întuneric cu un clămpănit monoton, hipnotizant. De două ori loviră ceva aflat pe şine, dar de fiecare dată fusese un obstacol prea mic ca să le reducă viteza.

Todd stătea în beznă, lângă uşa închisă a cazanului ce vâjâia. Simţea valuri de căldură, amestecate cu pale de aer rece, ce se strecurau pe ferestre. Luna atârna deasupra, luminând ca un reflector lăptos şinele argintii din faţa lor.

Obosit de munca de peste zi, Todd se prinse cu degetele de fereastra deschisă şi privi în noapte, gândindu-se la Iris.

Steam Roller-ul se târa spre vest, trimiţând în văzduh aburi pe când se apropia de colinele din jurul Los Angelesului.

De la distanţă, oraşul părea înlemnit, ca într-o poză. Grupurile de clădiri erau mai dese pe pantele mai abrupte. Uitându-se prin fereastra mânjită de funingine din faţa locomotivei, Todd văzu mulţimi ieşind din case şi strângându-se pe străzi. Oamenii se uitau la calea ferată, în timp ce maşina cu aburi arunca nori spre cer. Unii alergau către şine şi aruncau cu pietre în ei. Alţii se ţineau după ei.

Casey Jones, stând în cabina mecanicului, se delecta privindu-i. Scoase braţul lui musculos, cu piele întunecată, pe fereastră şi făcu semn. Unii îi răspunseră, alţii se mulţumiră doar să se uite. Câteva pietre ricoşară din suprafaţa de metal. Rex O’Keefe ridică oala plină cu vin, închinând în cinstea mulţimii.

Todd se simţi copleşit de incertitudine. Abia ajunseseră la periferia oraşului întins şi văzuseră deja mult mai mulţi oameni decât cei care veniseră să întâmpine trenul în Bakersfield. Dacă gloata îi va înconjura şi va răsturna trenul de pe şine?

Vagonul restaurant era plin de lăzi cu mâncare şi legume şi fructe, dar cât de multe erau n-ar fi ajuns pentru o zi. N-ar fi hrănit nici măcar o parte dintre oameni, iar pe fiecare figură se vedea spectrul foamei. Casey chiar credea că putea opri trenul şi distribui mâncarea în ordine, apoi să aştepte ca oamenii recunoscători să-i aducă mărfuri în schimb?

– Ei, Casey Jones, răcni Todd prin larma locomotivei, ce plan ai?

Dar mecanicul rânji spre el şi continuă să se uite la oameni. Rex O’Keefe şi fraţii Gambotti stăteau în vagonul pentru pasageri şi priveau, bând vin.

În tăcerea oraşului lipsit de trafic, zgomotul Steam Rollerului se auzea la câţiva kilometri. Oamenii se înşiraseră de-a lungul terasamentului, ca să privească trenul trecând, dar Casey merse mai departe, până când zona rezidenţială periferică rămase în urmă şi se apropiară de sectorul industrial, mai murdar, al oraşului. Mergând mai încet, trenul împingea în lături resturi şi bucăţi de maşini vechi, îngrămădite pe şine.

Todd se uită în sus. Cerul era de-un albastru de cristal, limpede. Puteai să vezi la distanţă de mai mulţi kilometri.

– Pun pariu că aerul din Los Angeles n-a fost atât de curat de peste un veac! zise el. Se pare că petromolima n-a fost chiar atât de rea.

Lângă Pasadena trecură pe lângă cariere de pietriş urâte, abandonate, cu munţi de piatră spartă şi praf care se împrăştia. Planuri înclinate înalte, din metal, şi benzi transportoare pentru piatră rămăseseră ca nişte piese dintr-un joc imens de construcţii pentru copii. Munţii San Gabriel se ridicau abrupţi, monolitici, în spatele lor.

Steam Roller-ul se apropie de un grup de magazii, uzine din tablă

şi clădiri industriale de mărimea unor hangare pentru avioane – multe dintre ele înnegrite şi distruse de focuri recente. Reţele de aprovizionare se desprindeau din calea ferată principală şi se întindeau ca o pânză de păianjen printre clădirile imense.

Casey încetini mersul locomotivei, când pătrunseră în ansamblul de magazii. Todd zări limbi de fum negru-cafeniu cârlionţându-se în aer, în faţa lor. Era îngrijorat, lucrurile păreau prea liniştite…

Parcurseră o curbă şi văzură trei maşini distruse pe şine. Printre carcase lucea un rug de lemne sfărâmate.

– Hoo! ţipă Todd şi se întinse după frâna de urgenţă, dar trase de mânerul fluierului cu aburi, care slobozi un chiot suficient de puternic ca să zguduie clădirile pustii.

Casey Jones se aplecă şi trase de mânerul frânei. Roţile motoare ale locomotivei se blocară. Din şinele de metal săriră scântei, în timp ce locomotiva încerca să-şi oprească mişcarea inerţială pe o distanţă de câţiva metri. Rex O’Keefe ţipă din spatele trenului.

Todd îşi pierdu echilibrul şi se lovi de placa fierbinte din faţa cazanului. Simţi că-i sfârâie pielea şi se trase înapoi, învingându-şi durerea.

Casey închise ochii, de parcă s-ar fi rugat în tăcere, trăgând cu toată greutatea lui de manivelă. Roţile scoaseră un geamăt. Vagoanele de marfă din spatele locomotivei zăngăniră în timp ce încercau să se oprească, dar locomotiva alunecă precum o ghiulea printre automobilele stricate.

Una dintre carcase, un Volvo roşu, fu aruncată în aer şi căzu răsturnat, cu acoperişul în jos. Celelalte două maşini se agăţară de tamponul locomotivei. Una sări în sus şi sparse geamul din faţă al cabinei. Bucăţi de lemn aprins săriră în toate direcţiile, precum cenuşa purtată de un curent de aer.

Cazanul fâsâi, iar Casey Jones sări din cabină şi-şi croi drum printre resturi, să vadă ce stricăciuni făcuseră automobilele.

Pe Todd îl ustura palma pe care şi-o fripsese de uşa cuptorului. Îşi scutură mâna, apoi supse băşica murdară de pe degetul mare, acolo unde arsura era mai puternică.

Zona industrială imensă rămăsese tăcută, mai tăcută decât restul lumii. Câţiva pescăruşi se învârteau pe deasupra magaziilor…

O săgeată zăngăni în fereastra cabinei mecanicului, chiar lângă capul lui Todd.

– Ce-i asta? întrebă el şi se întoarse.

Văzu patru bărbaţi îmbrăcaţi în jachete negre şi blugi uzaţi. Ieşiseră din lăzile goale, răspândite pe lângă calea ferată. Unul se urcă pe un camion vechi, să tragă mai bine. Foloseau arcuri rudimentare şi săgeţi cu vârf din oţel. Altă săgeată lovi peretele locomotivei. O clipă, Todd fu prea zăpăcit să se adăpostească, nevenindu-i să creadă că se

afla într-un tren cu aburi, din secolul nouăsprezece, şi se trăgea în el cu săgeţi… la periferia Los Angelesului!

Casey Jones părea că nu-şi dă seama de pericol, în timp ce se apropia de tren. Todd îl strigă, dar o săgeată îl lovi pe Casey, înfigându-se în umăr. Casey întinse mâna în spate şi smulse săgeata. Vârful ascuţit zgâriase pielea, dar nu se înfipsese adânc. O scoase şi sângele începu să-i curgă pe spinare.

Alţi membri ai bandei alergară din magaziile din stângă, către trenul prins în capcană. Todd se uită la instrumentele de comandă. Aburul avea încă presiunea ridicată, clocotea în cazan.

Todd trase de maneta schimbătorului de viteze, folosind ambele mâini – care-l ardeau de durere – ca să pună trenul în marşarier. Cele patru roţi motoare se rotiră şi împinseră vagoanele care se opriseră.

Locomotiva se zgudui. Aburul ieşi pe coş, amestecat cu fum negru. Trenul se cutremură şi se dădu înapoi câţiva centimetri. Cele două maşini prinse de tampoane zăngăniră şi scârţâiră. Roberto Gambotti ţipă şi căzu din tren. Fratele lui ţipă la Todd:

– Tâmpitule! Vezi ce-ai făcut?

Şi sări să-l ajute pe Roberto.

Bandiţii se apropiaseră. Roţile locomotivei se roteau încet, trudnic. Trenul se mişcă înapoi. Todd văzu alţi atacanţi, cu ţevi din metal, cuţite, săbii. Ignoră mâna friptă şi răcni:

– Casey, mută-ţi fundul aici!

Bărbatul solid se căţără în compartimentul mecanicului, dar văzură amândoi că locomotiva n-o să capete suficientă viteză ca să ajungă în siguranţă.

– Repede, în spate!

Todd deschise iute uşa din spatele cabinei şi se strecură spre vagonul restaurant. Membrii bandei se repeziră la tren şi începură să se caţere pe el, spărgând ferestrele cu ciomegele. În faţă, alţii se urcau pe locomotiva pusă în mişcare. Alţii se urcaseră în vagoanele din spate.

Todd deschise o fereastră din cealaltă parte a vagonului restaurant. Se uită la rana însângerată din spatele lui Casey.

– Eşti rănit grav?

– Sunt bine, răspunse Casey, dar rostise cuvintele cu greu.

– Du-te, zise Todd, împingându-l pe Casey spre fereastră. Suntem o pradă uşoară aici.

Casey se strecură şi căzu în genunchi din trenul în mişcare. Todd ateriză lângă el, dar îşi păstră echilibrul. Îl văzu pe Rex O'Keefe alergând de-a lungul şinelor, ţinând în mână cana. Se luară după Rex, dar le ieşiră în cale trei bandiţi, care săriseră din tren.

Todd se uită în jur şi luă o decizie instantanee:

– În direcţia asta!

Se întoarseră şi fugiră spre cea mai apropiată magazie.

Magazia semăna cu o barjă făcută din plăci de aluminiu, mânjită cu inscripţii indescifrabile. Todd se îndreptă spre uşa cea mai apropiată. Era încuiată, dar atârna în ramă. Todd o izbi cu umărul, iar Casey Jones i se alătură pentru o a doua izbitură. Rama se îndoi suficient pentru ca uşa să sară din balamale. Casey lăsase o urmă însângerată pe uşa din metal.

Intrară în magazie. Todd trânti uşa şi căută ceva, prin semiîntuneric, cu care s-o baricadeze. Stăteau în mijlocul unei grămezi de rafturi din metal, lăzi cu piese de maşini şi echipamente sub învelitori din pânză. Deasupra se găseau pasarele care legau între ele turnurile de rafturi. Trei blocuri-motor pentru automobile erau prinse de lanţuri atârnate de scripeţi.

Lângă uşă, Casey Jones descoperi mai multe butoaie pentru petrol.

– Vino aici şi ajută-mă!

Unele erau pline cu apă murdară, altele cu o mâzgă uscată. Casey răsturnă un butoi greu în faţa uşii. Todd se strâmbă, când îl ajută să mute un al doilea butoi. Îşi scutură mâna care-l ustura încă şi auzi un bandit lovind în uşa baricadată. Uşa metalică se izbi de butoi. De afară se auzi un icnet.

Todd se întoarse şi apucă alt butoi. Acesta era mai uşor decât se aştepta şi se răsturnă, răspândindu-şi conţinutul pe podeaua din ciment, scoţând un sunet ca de cupe din plastic răsturnate. Todd ridică una, apoi o aruncă iute.

Era un craniu omenesc. Butoiul era plin cu cranii.

Următorul butoi era plin cu oase. Carnea fusese curăţată de pe ele.

– Nu cred că hrana din tren le va distrage atenţia prea mult timp, zise Todd, simţindu-şi gâtul uscat. Se pare că nu-s vegetarieni.

Todd şi Casey alergară prin labirintul ca o închisoare al magaziei. Lumina se strecura prin panourile sparte ale luminatoarelor de deasupra, ca nişte lănci boante. Praful plutea în razele de lumină.

Razele soarelui pătrunseră în beznă când bandiţii reuşiră să forţeze uşa. Atacatorii se răspândiră prin magazie. Izbeau cu ţevile lor de metal în rafturi. Unul dintre ei râse, în umbră.

– N-am un presentiment bun, mormăi Todd.

Casey Jones se uită în jur şi prinse unul dintre blocurile-motor grele, ce atârna de lanţuri.

– Vino aici, şopti el.

Todd i se alătură. Apucară blocul-motor şi-l traseră, pas cu pas. Îl auziră pe unul dintre bandiţi apropiindu-se, lovind ritmic rafturile din metal.

– Ieşiţi afară, ticăloşilor! răcni banditul.

Bocănitul deveni mai puternic. Individul apăru de după colţul rafturilor.

Todd şi Casey împinseră la unison blocul-motor.

Blocul zdrobi individul, împingându-l în raft. De pe rafturile de sus căzură lăzi, ca o avalanşă. Individul strigă, iar ceilalţi atacatori se opriră din insulte şi veniră în goană. Teancul de rafturi se prăbuşi şi lovi următorul şir de rafturi.

Todd şi Casey o luară la fugă. În colţul întunecat al magaziei văzură trepte care duceau la reţeaua de pasarele de deasupra. Nu reuşiră să-şi dea seama câţi bandiţi îi urmaseră în magazie.

– Hai! zise Casey şi-l împinse pe Todd spre scări.

Treptele trosneau, zăngăneau, în timp ce ei se izbeau de zidul de sprijin. Bandiţii îi auziră şi fugiră după ei.

Todd ajunse la pasarelă şi alergă prin spaţiul liber. În urma lui se auzea bocănit de paşi. Aflat la jumătatea drumului, Todd se întoarse şi văzu un singur inamic venind pe grătarul de metal către ei, agitând un cuţit lung.

– Casey, fii atent în spate!

Casey se întoarse şi se îndreptă spre banditul ce venea, de parcă s-ar fi pregătit să ia parte la o încăierare dintr-o cârciumă. Atacatorul rânji şi lovi cu cuţitul.

Cu o viteză remarcabilă pentru dimensiunile lui, Casey Jones prinse antebraţul omului şi-l lovi de balustradă. Oasele încheieturii trosniră ca nişte surcele.

În timp ce banditul ţipa de durere, Casey îl prinse de turul pantalonilor şi-l ridică peste balustradă, aruncându-l cu capul în jos pe podeaua din ciment. Inamicul nici nu apucă să ţipe în timp ce cădea. Singurul sunet pe care-l scoase fu când lovi pardoseala, un sunet de pepene izbit cu un ciomag.

Todd ajunse la uşa către acoperiş înainte ca alt bandit să reuşească să alerge până la capătul scărilor. Razele soarelui pătrunseră înăuntru când deschise uşa. Todd şi Casey fugiră pe acoperiş.

Altă magazie se întindea alături de prima, între ele fiind doar un spaţiu de doi metri. Todd parcurse uşor distanţa, sărind şi aterizând într-o explozie de zgomot, când cizmele lui de cowboy izbiră acoperişul ruginit din metal. Casey Jones ateriză lângă el, căzând în genunchi. Gâfâia. Todd se uită în urmă şi zise:

– După ce ne depărtăm de ei, putem să ne ascundem în oraş.

Casey Jones nu-i răspunse. Se întoarse să privească trenul, care ajunsese la capătul zonei industriale înainte să-i oprească cineva mersul înapoi. Cazanul locomotivei explodă. Din cabina mecanicului ţâşneau flăcări pe ferestre, prelungindu-se până la coş. Casey vedea oamenii care se îngrămădeau în tren, înhăţând lăzi cu mâncare din vagonul restaurant, rupând în bucăţi pereţii vopsiţi în negru şi roşu.

– Trenul meu, zise el, posomorât. Trenul meu!

Todd îl prinse de braţ. Din rana de pe umărul lui Casey curgea încă sânge. Mâna lui Todd era carne vie.

– Să mergem, nu putem face nimic.

– Unde o să ne ducem acum? întrebă Casey. Unde să ne ducem?

Todd îşi aranjă pălăria de cowboy pe cap, când se pregătiră s-o ia la fugă.

– O să ajungem în Pasadena. O să căutăm Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie. Avem o treabă de făcut acolo.

61
Fantezie rock & roll

Pe indicatorul din hârtie îndoită scria PISTA DE CURSE ALTAMONT, având deasupra o dungă stridentă, în alb şi negru. Cineva îl fixase la nivelul ochilor pe un stâlp pătat cu creozot, dar nu rezistase prea bine vicisitudinii vremii.

În timp ce tropăiau pe colinele acoperite cu iarbă, Iris se întreba cât de mult trecuse de când pista găzduise curse publice. Zona îngrădită era înconjurată de sârmă ghimpată ruginită, pe care erau prinse, din loc în loc, inscripţii care anunţau VĂ RUGĂM NU TRAVERSAŢI.

Iris, Jackson Harris şi Doog se apropiară de gard, se uitară în jos spre pista ovală, mărginită de tribune, către lemnul cenuşiu şi vopseaua albă, jupuită, a estradei crainicului. Harley, adolescentul vagabond din Oakland, se strecură prin sârma ghimpată. Un vârf i se agăţă de tricou şi băiatul înjură.

Pustietatea tăcută era deranjată doar de vântul ce bătea prin iarba uscată.

– Locul ăsta e bântuit de fantome, zise Harley.

– O pistă de curse nu foloseşte la nimic după petromolimă, spuse Doog, cu voce lentă.

La început, Iris crezuse că Doog avea o fire înceată sau că era cam greu de cap, dar comportarea lui nu era decât aceea a unui om calm – nu era vorba de lene, ci de dorinţa de a nu se grăbi. Îşi alegea cu grijă cuvintele înainte de a le rosti, iar ele exprimau exact ceea ce voia el să spună. Soţia lui Jackson, Daphne, susţinea că-i un tip inutil, dar Iris nu era de acord. Îl urmărise şi văzuse că Doog muncea la fel de mult ca şi ceilalţi. Numai că se mişca după ritmul lui propriu.

Doog avea o barbă mare, înspicată de-o cărunţeală prematură, ce-o făcea să arate ca nişte smocuri de lână netoarsă ce-i ţâşneau din bărbie. Avea figură întunecată, cu riduri în jurul ochilor. Purta ochelari rotunzi, ca ai lui John Lennon. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse de cămaşa murdară.

– Ei bine, pista de curse e bună acum pentru altceva, zise Jackson Harris. Să verificăm, să vedem cum sună muzica.

Trase firele de sârmă ghimpată, făcând loc pentru Iris şi Doog, apoi trecu şi el.

Harley fugi înainte, prin iarba uscată de vară, până la marginea tribunei. Două bănci grele, din lemn, se rupseseră din cauza vechimii.

– Trebuie să le reparăm, arătă Iris spre ele.

– Mda, o aprobă Harris. Avem tot timpul. O să dureze ceva până vor veni toţi aici. Ar fi fost drăguţ să ţinem concertul pe patru iulie, dar cade săptămâna viitoare. Să fim realişti şi să ne propunem să-l ţinem

de Ziua Muncii.

– Bună idee, omule, zise Doog.

– Mda, fu de acord şi Iris. Asta ne dă timp să implicăm nişte muzicanţi şi să încercăm să adunăm câteva instrumente.

Harley strigă, din vârful tribunelor şubrede:

– Credeţi că a rămas ceva în standul cu răcoritoare?

– Du-te şi uită-te, îi răspunse Harris.

Harley se amuză forţând ferestrele cu ramă din scânduri. În jurul lor, soarele bătea puternic asupra pistei. Printre coline se zăreau benzile pustii ale autostrăzii interstatale, ce se îndrepta către Los Angeles.

Iris încercă să-şi imagineze cum ar arăta un concert acolo. În următoarele luni se va ocupa numai de proiectul acela... chiar dacă făcea asta numai ca să nu mai aibă timp să se gândească la Todd.

Plecase furios şi, după patru zile, nu se întorsese încă. Ştia că plecase spre sud, cu trenul cu aburi. Într-o lume în care existau doar alternative groaznice pentru călătoriile la mare distanţă, s-ar putea să nu se mai întoarcă vreodată...

Doog şi Harris numeau amândoi evenimentul *Ultimul mare concert rock & roll.* Iris încercase să-i explice, dar nu exista nimic în Todd Severyn care să-l facă să înţeleagă că acest concert era la fel de important pentru *sufletele* oamenilor ca şi întinderea liniilor electrice sau ca o călătorie eroică pentru livrarea unor sateliţi care, probabil, nu vor ajunge niciodată în spaţiul cosmic.

Lui Todd nu-i păsa de genul ei de muzică. Nu o refuza, dar rock & roll-ul nu-l impresiona aşa cum o emoţiona pe ea, pe Harris sau pe mulţi alţii. Presupunea că şi ea ar fi simţit acelaşi lucru dacă Todd ar fi fost obsedat de ideea de a ţine ultimul mare concert de country & western. Dar exista ceva deprimant în muzica aceea, care glorifica nişte câini credincioşi, neveste necredincioase şi camionete...

– Poate că vom reuşi să folosim sistemul de amplificare al stadionului, zise Harris, arătând spre difuzoarele din metal, montate pe stâlpi în jurul pistei. Poate convingem nişte genii ale ştiinţei din Livermore să ne instaleze nişte amplificatoare. Atunci o să aducem curent de la morile de vânt şi o să alimentăm difuzoarele astea mari.

– O să sune ca dracu, îşi dădu cu părerea Doog.

– Omule, replică Harris, clătinând încet din cap, a trecut atât timp de când n-am ascultat muzică dată tare, că până şi Barry Manilow o să mi se pară că sună bine.

Doog se trânti pe o bancă din tribună, care scârţâi sub el.

– Omule, înseamnă că a venit sfârşitul lumii!

Iris îşi înăbuşi râsul şi se uită la cei doi.

Harris se aşeză lângă Doog. Rămaseră tăcuţi un timp. Sub ei, Harley scotocea prin interiorul standului cu răcoritoare. Nu părea să fi

găsit ceva, dar se amuza copios.

În cele din urmă, Harris dădu din cap şi-şi rezemă bărbia de mâini.

– Mi se pare corect să facem asta. E ca un fel de ispăşire, ştii… Să pregătim ultimul concert.

Se uitară amândoi la tribuna opusă, de parcă ar fi văzut mulţimea ţipând şi aplaudând o formaţie.

– Mda… îţi aminteşti? Rolling Stones n-a cântat până nu s-a făcut noapte, zise Doog. Spectacolul a început la zece dimineaţa. Santana, parcă, apoi Jefferson Airplane, Flying Burrito Brothers şi Creedence Clearwater Revival.

– Nici vorbă! îl întrerupse Harris. Cei de la Creedence n-au cântat niciodată la Altamont! Au fost Crosby, Stills, Nash şi Young, apoi Rolling Stones.

– Cred că şi Dead a fost acolo.

Harris se apucă de cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă cât de prost era prietenul lui:

– Iisuse! Ai amestecat totul! Grupul Grateful Dead a sugerat celor de la Stones să-i angajeze pe Îngerii Iadului ca paznici. N-au venit şi ei aici!

Iris se uita la ei, amuzată. I se părea că asistă la un fel de ritual.

– Voi aţi fost acolo? La concertul din Altamont? întrebă ea.

– Doog a fost, răspunse Harris.

– Nu. N-am fost.

– Vorbiţi întotdeauna de parcă aţi fi fost.

– Nu ştiu, dădu Doog din umeri. Poate am fost.

Iris se uită la stadionul gol, încercând să-şi imagineze cum fusese atunci, ascultă ecouri fantomatice de muzică, aplauze şi ţipete de durere răsunând până-n munţi. Asta se întâmplase cu zece ani înainte să apară ea pe lume.

– Îi plătiseră pe Îngerii Iadului cu bere în valoare de cinci sute de dolari ca să asigure paza, iar Îngerii s-au apucat să pocnească oamenii în cap cu ciomege făcute din tacuri de biliard retezate, povesti Doog, rânjind ironic spre Iris. Mick Jagger s-a ales cu un pumn de la un fan, în timp ce grupul Stones încerca să ajungă pe scenă.

– Ar fi trebuit să vezi cum a înnebunit mulţimea cântând *Satisfaction,* zise Harris. Toţi voiau să plece şi să rupă mâinile şi picioarele oamenilor. Apoi, când a cântat *Sympathy for the Devil,* un puşti a scos un pistol şi l-a îndreptat spre scenă…

– Nu era *Sympathy for the Devil!* îl întrerupse Doog. Asta-i o legendă citadină. Era *Under My Thumb.*

– Nu aşa îmi amintesc eu, zise Harris, uitându-se la prietenul său.

– Ce s-a întâmplat cu puştiul cu pistolul? întrebă Iris. El a fost cel ucis?

– Da, răspunse Harris. Indivizii i-au smuls arma şi, până să-şi dea

seama cineva, Îngerii Iadului l-au lovit şi l-au călcat în picioare, până a murit. Grozavă pază, nu?

– Omule, comentă Doog, după ce dădu din cap, concertul de la Altamont a fost, probabil, momentul cel mai întunecat al anilor şaizeci. Cu toată dragostea şi pacea şi armonia despre care tot pălăvrăgeau hipioţii. Ne-a făcut tuturor o imagine rea.

Iris se ridică de pe bancă şi-şi scutură turul pantalonilor. Simţi că-i trosnesc genunchii.

– Ei bine, spuse ea, să ne asigurăm că nu se va întâmpla asta la cel *de-al doilea* mare concert din Altamont.

Harley se întoarse de la standul de răcoritoare. Avea hainele pline de praf şi aşchii în părul vâlvoi.

– Am găsit ceva, spuse el, emoţionat. Două cutii de bere şi o oranjadă. O să beau o bere.

– Nu, zise Harris, dă-le încoace!

– Eu le-am găsit!

– Eşti prea tânăr.

Morocănos, Harley îi întinse cutiile calde.

Anunţaseră prin mesageri oamenii din Tracy şi din alte oraşe din Central Valley, ca şi pe cei din enclava din jurul Livermorelui. Urmau să anunţe prin radio, prin reţeaua Atlantis, pe oricine asculta radioul pe unde scurte. Zvonul se va răspândi, chemând spectatori şi muzicanţi la Ultimul Mare Concert de Rock & Roll.

Rămaseră tăcuţi, sorbind berea caldă, trecând cele două cutii de la unul la altul. De Ziua Muncii, liniştea nefirească va fi înlocuită de sunete omeneşti, de muzică răsunând spre cer.

Cu trenul spre stele

Femeia de la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie clipi şi exclamă:

– Glumiţi!

Todd şi Casey Jones se uitară unul la celălalt şi dădură din umeri. Todd îşi scoase pălăria de cowboy.

– Nu, doamnă, suntem serioşi. Am venit să luăm sateliţii ăia pentru energie solară şi să-i ducem în New Mexico.

Femeia le făcu semn să intre în clădirea din beton a centrului de cercetare, încă privindu-i cu un amestec de uimire şi neîncredere.

– Intraţi şi spălaţi-vă. Cred că aţi suferit din cauza căldurii.

Femeia era o asiatică solidă, de vreo cincizeci de ani, cu şolduri late şi braţe groase. Arăta ca o persoană care putea să mişte singură echipamentul greu, neavând răbdare să aştepte s-o ajute cineva. Îşi prinsese părul cărunt cu ace complicate. Se numea, le spusese ea, Henrietta Soo.

Laboratorul întunecos arăta ca o versiune a anilor şaizeci a unei clădiri pentru înaltă tehnologie, un cub înalt de opt etaje, cu ferestre întunecate şi ciment de culoare deschisă. Jaluzelele din aluminiu fuseseră scoase, pentru a permite să intre cât mai multă lumină. În interior, petromolima dizolvase majoritatea covoarelor şi linoleumul, lăsând să se vadă ciment şi borduri din placaj.

Henrietta Soo îi conduse pe Todd şi pe Casey prin birouri goale şi printr-o sală de conferinţe în care vreo şase oameni discutau de zor, mâzgălind ceva pe o foaie de hârtie întinsă pe un şevalet.

În bucătărie, Henrietta răsuci un robinet. Apa curse cu presiune scăzută, dar era suficient ca să poată să bea şi să se spele. Picăturile se scurgeau dintr-o parte în alta o ţevii robinetului fără garnitură. Femeia plecă, lăsându-i să se spele cu rândul la chiuvetă, după ce le dăduse prosoape din hârtie cafenie, cu care să se şteargă.

– Băiete, bine mai e! exclamă Todd, în timp ce apa i se scurgea pe bărbie.

Casey Jones îşi udă capul chel, frecându-şi pielea oacheşă cu vârful degetelor.

După ce trenul se stricase, merseseră pe jos două zile la nord-vest de Pasadena. Trecuseră prin metropolele întinse, zăpăcitoare, Burbank şi Glendale, întrebând oamenii de pe străzi încotro s-o ia. Probabil că arătau ca într-un film absurd: ambii mânjiţi de funingine, cu spatele lui Casey plin de sânge uscat, întrebând pe toţi care era drumul către Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie.

În Pasadena, Rose Bowl era gol, dar un talcioc se ivise de la sine, în care vânzătorii ofereau o nouă varietate de mărfuri, ale vremurilor de

după molimă. Pajiştea clubului de golf de lux era lăsată în paragină, cu iarba netunsă.

În momentul acela Todd şi Casey erau flămânzi şi obosiţi, dar ajunseseră la destinaţie. Florile colorate şi sălciile arcuite făceau ca LPR să arate ca un campus, cu cele şapte mii de hectare ale sale îngrămădite lângă munţii abrupţi, de-un verde-cafeniu. După ce pătrunseseră în complexul laboratorului, căutaseră conducerea departamentului pentru sateliţi. În LPR lucrau de obicei peste cinci mii de oameni, dar acum locul era tăcut, căzut în letargie.

Henrietta Soo se întoarse cu o trusă medicală de prim ajutor, din metal, o deschise şi scotoci prin ea, căutând bandaje din tifon.

– Să văd ce ai pe spate, îi zise ea lui Casey, iar acesta îşi scoase cuminte cămaşa.

Femeia curăţă cu un tampon din vată rana făcută de săgeată, în cealaltă mână ţinea o sticluţă cafenie.

– Am obţinut o sticluţă cu alcool de la unul dintre laboratoarele noastre. Toate tuburile din plastic cu alifiile pentru prim ajutor… s-au topit. Mai am ceva antibiotice, dar le folosim cu economie, spuse ea, zâmbind a scuză, apoi îl întrebă pe Todd: tu cum te simţi?

Todd îşi îndoi mâinile. Avusese noroc că nu se formaseră pustule mai mari, de la arsură.

– Eu n-am nimic.

Casey Jones se uită la perete, cât timp femeia înlătură sângele uscat, spălă rana şi îi bandajă umărul. După ce termină, Henrietta închise trusa şi se întoarse spre ei.

– Acum să discutăm. Am nişte minisateliţi ai doctorului Lockwood închişi ermetic şi gata de lansare, dar nu văd cum aţi putea să-i luaţi pe toţi. Când a cerut ajutor ca să-i fie transportaţi la sistemul lui de lansare cu accelerare pe şine, nu m-am gândit că se va oferi cineva să facă treaba asta. Sateliţii stau într-o cameră izolată de luni de zile. Aş vrea să ştiu cum vă propuneţi voi doi să-i duceţi la White Sands?

Femeia tăcu şi aşteptă răspunsul. Todd privi în jos, spre cizmele lui murdare şi-şi mişcă picioarele. Casey nu-i oferea nicio idee. Todd nu o privi pe Henrietta în ochi şi zise:

– Speram să aveţi dumneavoastră o sugestie, doamnă.

Todd stătea în faţa radioului cu unde scurte al LPR, zăpăcit. Se uită la microfon.

– E totul gata?

– Da, îi răspunse Henrietta, aplecându-se peste umărul lui. Dă-i drumul.

– Sunteţi sigură că frecvenţa şi celelalte sunt bune?

– Da, răspunse din nou Henrietta, un pic nerăbdătoare.

– Şi eu trebuie doar să apăs pe butonul microfonului?

Henrietta se încruntă:

– N-ai mai avut de-a face cu asta, nu? Toţi suntem conectaţi la reţeaua Atlantis. Ne-am creat propriul nostru nod aici şi am renunţat la federali, ca să avem un timp de emisie rezonabil. Agenţia Federală pentru Managementul Crizelor s-a supărat pe noi, dar preiau semnalul de pe această frecvenţă şi-l dirijează către postul de recepţie din Livermore. Probabil că tot aşa este preluat şi de alte substaţii şi retransmis în toată ţara.

Todd simţi un nod în gât la gândul că mii de oameni îi ascultă mesajul personal, dar, înainte să-şi piardă tot curajul, luă microfonul.

– Aici Todd Severyn, care o apelează pe Moira Tibbett din Laboratorul Naţional Sandia din Livermore, California.

Spera că doamna Tibbett îl asculta. Din câte ştia, ea nu pleca niciodată acasă, nu părăsea niciodată harta cu piuneze colorate care însemnau numărul în creştere de posturi din reţeaua de urgenţă pe unde scurte.

– Sandia, mă auzi? repetă el. Sunt Todd Severyn şi transmit din Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie din Pasadena.

Vocea morocănoasă a doamnei Tibbett se auzi în difuzor:

– Todd, te aud. Înţeleg că ai ajuns în Los Angeles? Terminat.

Un zgomot de fond strident îi însoţise transmisia.

– Am ajuns cu bine. Locomotiva noastră a fost distrusă de o bandă de acolo, dar eu şi Casey Jones suntem sănătoşi şi nevătămaţi.

– Asta-i o ştire grozavă, Todd!

– Puteţi… zise Todd, ezitând. Puteţi să-i transmiteţi ştirea lui Iris Shikozu din colonia Altamont?

– O vom trimite prin următorul curier care se duce acolo. Terminat.

– Şi să-i spuneţi…

Cuvintele se opriră în gâtul lui Todd. Se scuză faţă de sine că avea trac, dar în sinea lui ştia că nu asta îl oprise.

– Spuneţi-i că sunt bine. Vom lua sateliţii şi-i vom duce în New Mexico. Uraţi-ne noroc.

– Mult noroc, Todd, îi răspunse doamna Tibbett. Îţi vom ţine cu toţii pumnii. Terminat.

– Şi eu am terminat, zise el şi închise.

Henrietta Soo stătea lângă el, cu braţele încrucişate la piept, ca o bunică grijulie.

– Ai vorbit de parcă ţi-ai fi recitat cuvintele, domnule Severyn. Hai să vă arăt minisateliţii. Poate asta vă va da o idee despre felul în care îi veţi transporta, dacă prietenul tău nu descoperă altceva astăzi.

Casey Jones se dusese în dimineaţa aceea să vadă dacă nu găseşte vreo soluţie pentru transportul sateliţilor. Folosise apa de la robinet şi o bucată de săpun ca să-şi radă complet capul, încât acesta lucea după ce-l spălase şi-l ştersese. Obsedat de problemă, Casey

ieşise să vadă ce poate găsi în haosul din Pasadena.

Todd nu putea discuta deschis cu partenerul său, deşi merseseră sute de kilometri împreună şi abia scăpaseră de moarte. Bărbatul care-şi spunea Casey Jones avea în el un fel de microb al vinovăţiei, care-l rodea.

Casey se comportase bine cât timp fuseseră în mişcare, ducând provizii către Los Angeles, acţionând pentru a-şi linişti conştiinţa. Dar când se opriseră şi trebuiseră să rezolve o problemă, devenise neliniştit ca un leu în cuşcă. Todd presupunea că şi el ar fi făcut acelaşi lucru. Într-un fel, el şi Casey se asemănau.

Henrietta Soo îl conduse pe Todd în străfundurile complexului de laboratoare, departe de birouri şi săli de conferinţe. Linoleumul parţial dizolvat de pe podea lăsase resturi ca o tablă de şah, cu modele ciudate, pe suprafaţa podelei.

La capătul unui coridor se vedea, pe o uşă vopsită în roşu, un indicator de ieşire pentru cazuri de urgenţă. Un şir de dulapuri cenuşii, metalice, se aliniau pe partea stângă a holului, ca pe un coridor de liceu. În cealaltă parte, ferestre întunecate dădeau spre o cameră sterilizată, de mărimea unei magazii.

– Aici am asamblat minisateliţii, spuse doamna Soo. O cameră sterilizată de clasa o mie. Aerul dinăuntru a fost filtrat şi refiltrat, încât în el există de o mie de ori mai puţine particule decât în aerul de afară. Chiar dacă asta nu poate opri răspândirea petromolimei, douăzeci de minisateliţi sunt deja pregătiţi, ambalaţi şi sigilaţi, gata de lansare. Planul iniţial prevedea construcţia a circa o sută de sateliţi, dar proiectul lui Lockwood avea buget redus, deci a trebuit să înaintăm pas cu pas. Probabil că avem piese şi componente pentru încă douăzeci de sateliţi. În plus faţă de cei deja construiţi.

În lumina strălucitoare a neoanelor din interiorul camerei sterile, Todd văzu pe mese carcasele celor douăzeci de sateliţi solari ambalaţi, ca nişte coconi lungi de-un metru.

– Ai discutat cu doctorul Seth Mansfield? întrebă Henrietta. Este interesat de proiectul acesta de când a discutat cu Spencer Lockwood prin radio. Seth îl admiră foarte mult pe acest tânăr. Seth mai vine pe aici şi ne ajută să găsim soluţii. El te-a vârât în chestia asta?

– Nu, doamnă, clătină din cap Todd. Am auzit la radio că oamenii din White Sands au nevoie de cineva care să transporte sateliţii şi că acest lucru va contribui mult la refacerea ţării. Obosisem să stau degeaba.

Se abţinu să menţioneze că participase la răspândirea microbului Prometheus.

Henrietta se apropie de geam şi arătă cu degetul ei dolofan spre ceva ce Todd nu vedea.

– Fiecare minisatelit e de mărimea unui rezervor mare şi

cântăreşte aproape o sută de kilograme. Foloseşte propulsie electrică solară pentru controlul altitudinii şi are un supercalculator de mărimea unui pachet de cărţi. Şi deţine un set extrem de subţire de panouri de baterii solare, care-s aşezate într-un strat gros de câţiva centimetri, dar o dată întinse, captează energia de pe o suprafaţă de mai multe sute de metri pătraţi.

Todd puse muchia palmei pe sticlă şi încercă să vadă înăuntru, dar nu zări niciun detaliu.

– Pare a fi ceva delicat, zise el. Sateliţii se vor strica dacă-i cărăm la aproape două mii de kilometri, prin toată ţara?

Femeia clătină din cap.

– Totul a fost întărit, ca să reziste la o acceleraţie de zece mii de ori cât gravitaţia terestră, în timpul lansării. Este standardul pentru acest tip de echipament. Dacă doctorul Lockwood n-ar fi solicitat izolatori de siliciu, petromolima ar fi pătruns până la sateliţi.

În timp ce se întorceau în biroul Henriettei, Todd privi în jur. Celelalte încăperi erau goale.

– Ieri, când am venit, am văzut o mare întrunire. Unde-s ceilalţi? Câţi oameni mai lucrează aici?

– Foarte puţini, răspunse Henrietta Soo. Majoritatea oamenilor noştri tratează probleme practice, încearcă să găsească remedii tehnologice temporare pentru diferite servicii ale oraşului. Cea mai importantă este reţeaua de transmisiuni de urgenţă. Reuneşte tot mai multe posturi, pe măsură ce oamenii îşi construiesc radiouri pentru unde scurte.

Când intrară în încăpere, Henrietta apăsă comutatorul luminii electrice, din obişnuinţă. Se încruntă, supărată pe sine, când nu se întâmplă nimic.

– Aici nu-i chiar atât de rău cât am crezut la început. PVC-ul pare a nu fi afectat, plasticul tare din care-s făcute majoritatea conductelor subterane. Şi cauciucul natural, deşi cauciucul sintetic a devenit spongios şi nu mai e bun. Bachelita, plasticul acela vechi, de culoarea chihlimbarului, pe care-l găseşti în magazinele de vechituri, a rezistat petromolimei. E fragil, dar se comportă bine. Şi a reuşit să supravieţuiască şi ceva nailon.

Todd ştia ca astea-s veşti bune, dar nu se simţea foarte impresionat.

– Da, dar dacă nu mai avem industria care să producă materialele astea…

– Asta înseamnă că putem găsi înlocuitori – cu timpul – dar va fi groaznic de greu să supravieţuim tranziţiei.

Mai târziu, după ce Henrietta îl convinse pe Todd că trebuia să contacteze grupul de la White Sands, bărbatul luă microfonul – cu mai

puţină emoţie – şi aşteptă ca Spencer Lockwood să accepte legătura.

– Aici Lockwood, spuse o voce de bărbat. Cu cine vorbesc?

– Vorbeşti cu individul care o să-ţi aducă sateliţii solari de la LPR.

– Ce?! exclamă Spencer, cu o voce subit cuprinsă de-o emoţie copilărească, apoi se potoli. Sper să fim în stare să-i primim, când vei ajunge cu ei aici. S-ar putea să avem ceva probleme cu armata. Unii ştabi vor să ne ia toate jucăriile. Sper să le păstrăm.

– O să sosim cât de repede putem, îl asigură Todd.

– Mult noroc. Noi vă aşteptăm.

După ce schimbară câteva detalii, Todd închise. Simţea că-l cuprinde iar simţământul grabei. Parcurseseră drumul până-n Pasadena, dar problemele practice îi siliseră să se oprească.

Todd se plimba nervos prin încăpere, când Casey Jones se întoarse din căutările lui zilnice. Rânjetul de pe figura individului mătăhălos îl făcu pe Todd să se oprească.

– Ai găsit ceva? întrebă el.

– Poate, răspunse Casey şi scoase o carte veche, roasă. Am o hartă cu toate liniile principale şi secundare din sud-vestul Statelor Unite. De aici putem să ajungem pe căile ferate din Atchinson, Topeka şi Santa Fe, care ne vor duce spre est, în Barstow, Flagstaff şi drept în Albuquerque. De acolo, o alta duce direct în White Sands.

– Căi ferate? întrebă Todd. De unde ai cartea asta?

– Din bibliotecă, răspunse Casey şi puse cartea pe masă, apoi se trânti pe un scaun pliant din metal. O adevărată gradină zoologică! Ar fi trebuit să-i vezi pe oamenii de acolo. Luau tot felul de cărţi cu sfaturi practice. Cum să-ţi faci singur haine sau mobilă, cărţi de grădinărit, chestii de felul ăsta. Biblioteca e dată peste cap, dar am găsit ce căutam. Poţi să-ţi imaginezi că o doamnă m-a întrebat dacă am legitimaţie pentru bibliotecă?

– Asta înseamnă că unele părţi ale civilizaţiei acţionează încă, zise Todd, apoi se posomorî. Şi ce-o să faci cu harta căilor ferate? Trenul nostru s-a stricat.

– Da, dar am descoperit altceva. Într-un depou vechi am descoperit două drezine de mână. Sunt ruginite, dar cu un pic de grăsime şi nişte glaspapir o să le punem la punct. Le putem lega între ele, le vom pune pe şine şi vom trage la manivelă până vom traversa toată ţara. Cred că vom putea face rost de o roabă, să ducem minisateliţii până la calea ferată. Iar de acolo… o să plecăm, pur şi simplu.

Şi rânji, satisfăcut.

Todd era sceptic.

– Îţi dai seama că sunt douăzeci de sateliţi acolo? Şi sunt *grei.*

– Putem lua doar jumătate. După ce demonstrăm că putem să-i ducem la destinaţie, ne întoarcem după ceilalţi. Sau poate să vină altcineva.

– E ridicol!

– Ştiu, zise Casey, dând din umeri, dar continuând să zâmbească.

Plecară pe înserat, cărând cei zece minisateliţi cu roabele, împreună cu apă îmbuteliată şi alimentele pe care le putuseră procura, precum şi trei pături metalizate, care să-i apere de căldura deşertului şi de frigul nopţii. Cu tot ajutorul dat de unii lucrători de la LPR, a fost nevoie de cinci drumuri ca să care întregul bagaj în drezinele ascunse.

Henrietta Soo îi surprinse, insistând să vină cu ei în călătoria aceea dificilă.

– Minisateliţii sunt copiii mei, zisese ea. Cum să vi-i încredinţez vouă? Trebuie să-i păzesc.

Şi rămăsese fermă. Todd se certase cu ea, dar Casey Jones abia aştepta să plece. În cele din urmă, în timp ce Henrietta trudea alături de ei, împingând o roabă încărcată şi ţinând pasul cu ei, Todd o crezu că poate să-şi facă partea ei de muncă. Îi amintea de Iris – şi ea insistase să-şi care partea ei.

Conform hărţii lui Casey, aveau de parcurs circa o mie opt sute de kilometri. Presupusese că puteau face cincisprezece-douăzeci şi cinci de kilometri pe oră trăgând de manivele, după ce se puneau în mişcare. Fiind trei, puteau lucra cu schimbul, circa zece ore pe zi. Voiau să călătorească noaptea, ca să evite bandele de felul celei care distrusese locomotiva lui Casey. Dacă plecau pe seară şi munceau de zor toată noaptea, puteau să fie departe de Los Angeles în zori.

Casey legă cele două drezine cu un bolţ şi le împinse pe şine, să vadă cât de uşor se mişcau vehiculele vechi.

– Putem să ajungem într-o săptămână, zise el.

– Este o estimare optimistă? întrebă Henrietta.

– Este una pe care mă bizui, răspunse Casey.

Încărcară drezinele, legând bine minisateliţii ambalaţi cu grijă şi proviziile lor pentru drum. După ce totul fu asigurat, urcară în vehiculul din faţă.

– E o nebunie, zise iarăşi Todd. Doctorul Soo a spus că avem de transportat o tonă de sateliţi.

– Şi ce dacă? Hai să plecăm până nu ne vede cineva, răspunse Casey şi se aşeză cu spatele la vânt, cu faţa spre est, apoi apucă bara de metal. Cum sunt mâinile tale?

Todd se aşeză în faţa lui, apucând capătul opus al barei de balansare.

– Nu-ţi face griji. Dar spatele tău?

– Stăm de vorbă sau plecăm?

Todd strânse bara.

– Pornim la trei: un… doi… trei!

Începură să împingă împreună.

Sus, jos, la început lent, până când drezinele legate se puseră în mişcare şi prinseră viteză. Sus… jos… sus… jos… în cele din urmă, căpătând inerţie, simţiră mişcarea, văzură traversele alunecând sub ei.

– Am pornit! strigă Casey.

– Am chef să cânt *Am lucrat la calea ferată,* zise Todd.

Simultan, Henrietta Soo şi Casey Jones îi strigară să tacă.

Todd se mulţumi să pompeze.

Cele două drezine se mişcau prin noapte, cărând minisateliţii solari şi pe cei trei pasageri. Todd auzea doar zgomotul roţilor din oţel frecându-se de şine.

63

Nave din lemn

– A venit echipa de la Agenţia Naţională de Securitate, domnule preşedinte, zise Franklin Weathersee, bătând la uşa încăperii apăsătoare, izolate.

Jeffrey Mayeaux bodogăni de unul singur, sorbi, apoi puse jos paharul. *Hai să ne distrăm!* Doar două înghiţituri de bourbon vechi. Soţia lui dormea în alt apartament, pe acelaşi coridor, aşa că Mayeaux era liniştit din partea ei. Acum, când viaţa ei socială nu mai exista, soţia începuse iar să vrea să-şi petreacă timpul cu el, dar lui nu-i plăcea această schimbare. Încă un necaz căruia trebuia să-i facă faţă. Abia se dezbrăcase, să se culce, când venise Weathersee să-i anunţe şedinţa. La ce bun să conduci ţara asta blestemată, dacă eşti la dispoziţia oricui?

Figura lui Weathersee era acoperită de umbra aruncată de becul de mic voltaj ce atârna din tavan. Mayeaux văzu doi agenţi ai serviciului secret, care stăteau lângă uşa dormitorului.

– Mulţumesc, Frank. După cinci minute, deja m-am plictisit de atâta odihnă. N-ar fi trebuit să mă laşi să pierd timpul!

– Nu, domnule, răspunse Weathersee, fără urmă de zâmbet pe figură.

Dacă nu s-ar fi întrerupt comunicaţiile cu bazele militare, Mayeaux ar fi amânat şedinţa pentru a doua zi, dimineaţa. Să-i înveţe pe toţi să-l respecte. Nu-i plăcea să lucreze la lumina aia chioară, după cum nu-i plăcea să se trezească devreme. Dar îşi luă halatul şi se duse spre uşă. Dacă se aşteptau să apară în costum, înseamnă că erau tâmpiţi.

Inginerii guvernului puseseră în funcţiune ascensoarele. Dar, după ce păţise vicepreşedintele ăla idiot în Chicago, Mayeaux nu mai voia să folosească liftul. Se îndreptă către cele două şiruri lungi de scări care duceau de la apartamentele de la etajul al treilea spre Biroul Oval.

Din cauza enormului efort de a produce electricitate cu o maşină veche cu aburi, luată de la Institutul Smithsonian, nu erau multe lumini aprinse în Casa Albă. Peste trei mii de soldaţi erau ocupaţi să strângă lemne, să întreţină focul şi să aibă grijă de funcţionarea generatoarelor cu aburi din capitală. Generos, Mayeaux semnase un ordin al guvernului prin care cea mai mare parte a curentului era distribuită spitalelor, dar cu ceea ce rămăsese ţinea deschise liniile principale de comunicaţii.

Preşedintele se împiedică de-un covor, în beznă. Înjură. Dacă lucrurile vor merge şi mai rău, o să facă o gaură în podea şi o să instaleze un stâlp, ca la pompieri, să alunece iute către şedinţele

importante. N-ar fi o chestie cu adevărat prezidenţială?

Echipa de la Agenţia Naţională pentru Securitate îl întâmpină în afara Biroului Oval. Mayeaux remarcă două femei în grup, dar nu-l impresionară. Ambele arătau dedicate muncii lor şi nu erau deloc atrăgătoare. *Slujba asta trebuie să mă fi marcat şi pe mine,* gândi cu amărăciune Mayeaux. Îi invită pe ceilalţi în birou şi trecu direct la treabă.

– V-am chemat aici pentru a-mi da altă perspectivă, dragilor. Nu-s convins că pot să am încredere în rahaturile pe care mi le spun şefii Statului Major Interarme. Nu vreau palavre – spuneţi-mi ce se întâmplă aici.

Conducătorul echipei, o femeie între două vârste, fără pic de machiaj şi cu părul lăsat liber peste umeri, împinse o foaie mare de carton pe masă. Pe ea prinsese foi albe de hârtie, pe care era desenată zona periferiilor Washingtonului. Femeia arătă promenada care se întindea pe trei kilometri şi jumătate, de la monumentul lui Washington până la clădirea Capitoliului.

– Am terminat de instalat antenele subterane de extrem de joasă frecvenţă, domnule preşedinte. În plus, există cinci antene pentru unde scurte în jurul Casei Albe, continuă femeia, arătând diferite locuri pe schiţă.

Unul dintre însoţitori îi înmână un teanc de hârtii.

– Antenele de EJF au stabilit deja legătura cu şase submarine din clasa Trident, care se află încă sub apă şi sunt neafectate de molimă, din câte cunoaştem. Înseamnă că rămân zece submarine despre care nu ştim nimic şi trei a căror dispariţie a fost confirmată. Presupunem că au fost distruse, probabil din cauză că garniturile de etanşare s-au stricat, dar aceasta nu-i o concluzie definitivă.

– Distruse?

– Da, domnule. Sau au ieşit la suprafaţă şi petromolima s-a infiltrat în sistemele lor, sau au fost foarte aproape de straturile infectate, iar molima a pătruns astfel în ele.

Mayeaux se uită pe material. Pagini întregi de coduri scrise de mână apăreau pe fiecare pagină, cu decodificare complicată, scrisă tot de mână, pe rândul următor. Dar şi materialul decodificat părea o înşiruire de lucruri fără înţeles.

– Deci putem comunica acum cu submarinele nucleare care au supravieţuit? Pot să le transmit ordine noi?

– Da, domnule, dădu din cap femeia. Sau cel puţin câtorva dintre ele. Încercăm să luăm legătura cu celelalte, în zonele din ocean repartizate lor, dar vom fi siguri doar peste o săptămână.

– Ce crede de chestia asta marina? întrebă Mayeaux, împingând înapoi hârtiile.

– Nu am văzut analiza lor completă, domnule preşedinte, răspunse

încet şefa echipei. Instrucţiunile noastre erau doar să stabilim un sistem de comunicaţii fără erori.

Mayeaux se gândi un moment. Până atunci, niciuna dintre noile informaţii nu contrazicea ceea ce îi spuseseră şefii armatei. Dar nu era convins că i se spusese întreaga poveste. Îşi propuse să ţină minte să-i ceară lui Weathersee să-i facă o listă nouă cu consilieri de încredere.

– Bine. Să trecem la următoarea problemă. Care-i situaţia bazelor militare cu care nu s-a putut lua legătura? Aţi reuşit mai bine decât Statul Major Interarme să daţi de cei de acolo?

Cei din ANS se priviră, apoi şefa grupului îşi drese glasul şi spuse:

– Nu, domnule, n-am reuşit. Colaborăm strâns cu partenerii noştri militari şi nu am reuşit să restabilim comunicaţiile.

Mayeaux clătină din cap. Ar fi trebuit să bea şi restul băuturii ăleia afurisite înainte să coboare scările.

– Ce-i cu comunităţile din jurul bazelor? Au răspuns în vreun fel?

– Domnule, singurul lucru despre care am primit rapoarte este că au existat jafuri şi incendii scăpate de sub control în oraşele mai mari: Philadelphia, Chicago, Dallas şi Denver.

– Ce s-a întâmplat în Los Angeles? întrebă Mayeaux. Pe vremuri era un loc *fierbinte.*

– Există o problemă, domnule, zise femeia, răsfoind hârtiile, dar Mayeaux fu sigur că evita să-l privească în ochi. Credem că altă organizaţie ar trebui să rezolve asta…

– M-am săturat de vorbe în doi peri! se răsti preşedintele, fulgerându-i cu privirea pe toţi cei aflaţi în încăpere. Am pus o întrebare, daţi-mi un răspuns!

Femeia continuă:

– Los Angeles a refuzat să aplice legea marţială. Am primit un mesaj de la primarul oraşului că oamenii de acolo se gândesc să se separe de naţiune. Nu vor să participe la serviciul militar obligatoriu sau la impozite în hrană. Primarul a ordonat împărţirea tuturor rezervelor de hrană ale armatei către populaţie. Din câte ştim, militarii din zona Los Angeles au cooperat la această acţiune, încâlcând ordinele pe care le-aţi dat.

Femeia îşi strânse hârtiile şi încheie:

– Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost o solicitare de a ajuta un fel de expediţie ce pleca de la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie către New Mexico. Nu e limpede despre ce e vorba, dar legătura cu New Mexico poate fi un simptom de încălcare a legii marţiale în toată ţara. LPR şi-a însuşit nodul reţelei radio pentru urgenţe al Caltech şi refuză să coopereze cu AFMC sau cu alte agenţii pentru situaţii de criză. Se pare că cei de acolo au organizat expediţia.

Mayeaux simţi că-l cuprinde furia. Trebuia să-l oblige pe fiecare să-i spună ştirile rele. Se temeau chiar atât de el sau se fereau să

găsească o soluţie?

– Să vă spun ceva. Aiureala asta a mers prea departe. Trebuie s-o oprim chiar acum. N-am cerut funcţia asta, dar nu vreau să fiu ţinut minte drept omul care a permis dezmembrarea Statelor Unite!

Se întoarse către Frank Weathersee şi-i ordonă:

– Adună şefii Statului Major Interarme, chiar acum. Vreau mai multe informaţii şi, dacă nu vor să se întoarcă, dă cu ei de pământ!

– Foarte bine, domnule preşedinte.

Mayeaux se dezlănţui. Uneori îi plăcea teribil să le tragă unora şuturi în fund. Se aplecă deasupra mesei, vorbind iute. Gândindu-se bine, i se păru că asta sună foarte prezidenţial.

– Expediţia aia, în New Mexico. Răspândeşte ideea secesiunii? A instigat la declanşarea aiurelii din Los Angeles? Cum îl chema pe generalul pe care l-am întâlnit în Kirtland cu câteva luni în urmă, în drum spre Acapulco?

Trosni din degete, încercând să-şi amintească.

– Bayclock, domnule.

– Aşa e. Pune-i pe şefii statului major să-l avertizeze pe generalul Bayclock că un fel de mişcare a trădătorilor se îndreaptă către el. Mi se pare a fi un om cu picioarele pe pământ. Asigură-te că generalul înţelege că toată lumea trebuie să-l sprijine, că trebuie să înăbuşe lucrurile astea încă în faşă, şi toate celelalte chestii mobilizatoare. Acesta s-ar putea să fie testul de stopare a anarhiei.

Weathersee nu părea convins.

– Da, domnule, mişcarea pentru trădare. Şi alte probleme pe care ar trebui să le rezolve şefii statului major?

– Până acum noi suntem pentru indivizii ăia doar o voce la radio. Nu avem niciun mijloc cu care să ne susţinem ameninţările. Asigură-te că vicepreşedintele a primit aceste informaţii la Observatorul Naval. Şi pune-i pe şefii statului major să întocmească un plan, să dea un exemplu de… ceva. Dacă Los Angeles încearcă să se desprindă, poate le trebuie o lovitură în cap ca să vadă mai bine lucrurile. Să învăţăm din istorie. Abraham Lincoln a făcut acest pas. A vârât în închisoare pe cei mai mulţi dintre oamenii de afaceri şi directorii de ziare din Baltimore care n-au vrut să-l sprijine. Cu siguranţă că le-a dat o lecţie!

– Ce propuneţi, domnule preşedinte? întrebă Weathersee.

Mayeaux se uită la şeful lui de cabinet.

– Nu ştiu. Poate să facem praf Insula Catalina cu o rachetă nucleară. La urma urmei, am reluat legătura cu submarinele.

Weathersee rămase drept, cu braţele lipite de corp, uitându-se la Mayeaux, şi spuse:

– Dacă vreţi să învăţaţi ceva din istorie, domnule, ar trebui să vă reamintiţi ce-a păţit preşedintele Lincoln. M-am gândit că-i bine să vă atrag atenţia.

– Locotenente, întrebă Spencer, ce ştii despre serviciul de informaţii al armatei?
– Serviciul de informaţii al armatei? Asta îmi aminteşte de expresia *contradicţie în termeni,* zise Bobby Carron, dezlegând de colţul clădirii parasolarul ca un cort; soarele apusese dincolo de munţii Organ iar aerul deşertului devenise rece. Eu zbor pe avioane de luptă – ştii, grepfrut şi mazăre.
– Grepfrut şi mazăre? exclamă dezgustat Spencer. Cu asta vă hrănesc?
– Nu, domnule, râse Bobby. Despre piloţii de pe avioanele de luptă se spune că au testicule cât un grepfrut şi creierul cât un bob de mazăre.
– Înţeleg, chicoti Spencer. Hai în rulotă. Eşti singurul militar de aici. Deci aprecierea ta e a unei persoane competente.
– Corect.
Bobby dădu drumul frânghiei ce întindea paravanul făcut din mătase de paraşută. Pentru a menţine încăperile mai răcoroase în timpul căldurilor mari de peste zi, grupul lui Spencer obţinuse nişte pânză din surplusurile de la Alamogordo. Pe paraşută scria BAZA AERIANĂ HOLLOMAN, pentru că fusese luată de acolo în urmă cu câţiva ani, când baza aceea fusese închisă. După ce vântul puternic al serii sfâşiase ultimul parasolar, coborârea paraşutei devenise ritualul de seară al lui Bobby.
Bobby îl urmă pe Spencer în rulotă, unde Juan Romero asculta vocile ce se auzeau din difuzoare, prin zgomotul de fond, şi strângea buzele, zăpăcit, încât mustaţa-i neagră atârna peste gură. Echipamentul electronic zăcea pe masă, demontat, părţi din el fiind folosite pentru construirea radioului improvizat. Romero exclamă:
– Totul e cifrat!
– Nouar nouar terminat. Movila ţestoasei sfătuită să pândească bandiţii.
Se auziră şi alte fraze fără sens.
Spencer se uită spre Bobby Carron, de parcă pilotul din marină ar fi înţeles informaţiile cifrate.
– Ai idee ce spun, locotenente?
– Recunosc unele cuvinte codificate, zise Bobby, încruntându-se din cauza concentrării. Poate n-au reuşit să-şi pună în funcţiune echipamentul obişnuit pentru cifrare.
Se uită la radioul improvizat de parcă ar fi căzut în transă. Spencer nu zise nimic.
Întunericul se lăsase şi trei lanterne electrice luminau camera de

comandă. Foloseau electricitate obţinută din instalaţiile solare, înmagazinată în acumulatori în timpul transmisiei zilnice a grupului de minisateliţi. O briză rece pătrundea pe uşă, aducând o aromă dulce de yucca.

– Cum poate să se înţeleagă ce spun, cu zgomotul ăsta de fond atât de puternic? întrebă Romero, privind spre Bobby. Probabil că-i aşa din cauza petelor solare.

– Ai auzit vreodată un pilot vorbind la radio? se interesă Spencer. Nu înţelegi nimic din ce spune, până nu vorbeşti şi tu.

Bobby ridică o mână, apoi spuse, ca şi cum ar fi recitat ceva:

– Zic ceva de felul următor: Evenimentele au scăpat de sub control. Luaţi toate măsurile pentru a asigura continuitatea…

Ezită şi clătină din cap, apoi mormăi:

– Unele chestii n-au niciun înţeles.

– Continuă, îl îndemnă Spencer şi-i făcu semn lui Romero să se aşeze.

Rita Fellenstein li se alătură, venind din camera din spate. Îi făcuse ochi dulci lui Bobby de când venise, spre dezamăgirea argaţilor.

După trei minute transmisia cifrată încetă. Bobby mâzgăli ceva într-un carneţel. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

– Din ce-am priceput, i s-a ordonat generalului Bayclock să ocupe instalaţia voastră din White Sands. Trebuie să fie dur. Toate lucrurile sosite de undeva – o expediţie din California? – trebuie confiscate şi predate Statelor Unite.

Spencer o privi pe Rita şi exclamă:

– Sper că nu-i vorba de expediţia trimisă de LPR.

– Generalul este autorizat, continuă Bobby, să folosească forţa pentru a păstra integritatea Statelor Unite.

– Ce naiba înseamnă asta? mormăi Rita.

– Înseamnă că am fost declaraţi vânat, iar clovnul ăla de Bayclock vine să ne dea gata, omule! strigă Romero, ridicându-se, împingând scaunul şi dându-şi părul din ochi, ca un bandit periculos.

– E suficient de nebun ca să facă asta, zise Bobby. Trenul care transportă minisateliţii a plecat din zona Los Angelesului exact la timp. Primarul din Los Angeles a preluat conducerea Gărzii Naţionale şi a declarat California de Sud stat liber. Bayclock vrea să împiedice oamenii de la LPR să ajungă la tine.

– E ridicol! protestă Spencer, clătinând din cap. Crede că expediţia trimisă de LPR este o forţă armată? Cât de paranoic a devenit?

– Ştiu că generalul a supravegheat transmisiunile din White Sands, răspunse Bobby. Aşa a descoperit că ai un generator de curent electric.

– Da, timp de douăzeci de minute pe zi. Şi câteva baterii rămase.

– A fost suficient să mă trimită aici, zise Bobby, cu figura înăsprită.

E serios în ceea ce priveşte întărirea aplicării legii marţiale şi trebuie s-o fi luat razna când voi n-aţi vrut să vă supuneţi şi să cooperaţi. Probabil că-şi închipuie că grupul de la LPR face parte dintr-o conspiraţie menită să-i submineze autoritatea. Sprijinit de Casa Albă, a decis – pun pariu că-i aşa – să dea un exemplu cu noi.

Romero râse, dar Bobby continuă:

– În Albuquerque a spânzurat adolescenţi pentru că au furat conserve de ton sau pentru că au rămas pe stradă după lăsarea întunericului.

În rulotă se aşternu tăcerea. Bobby se uita la fiecare dintre ei. Spencer îi puse o mână pe umăr.

– De ce nu termini de dat jos parasolarul? Romero o să caute pe frecvenţele AFMC, să vadă dacă descoperă vreo informaţie care să confirme ce-ai auzit.

Bobby se opri în uşă şi spuse:

– Ştii, m-aş simţi mai bine dacă am şti ce are de gând să facă ticălosul ăla de Bayclock. Nu-mi place să fim făcuţi bucăţele de vreo mie de fanatici, fără nicio somaţie. Fără să ştim când se va întâmpla asta.

Spencer îşi reprezentă harta New Mexico-ului în minte.

– Are nevoie de cel puţin o săptămână ca să ajungă aici, chiar dacă a pornit la drum astăzi. O să anunţ Alamogordo. Poate unii dintre fermieri ne ajută să scăpăm. Să ne adăpostească, măcar. Putem să fugim.

– Asta înseamnă să abandonăm ferma antenelor, omule! strigă Romero. Spencer, nu poţi să faci asta!

– Poate ar trebui să punem pândari pe culmea Oscura, care să ne avertizeze cu semnale de fum, iar noi vom continua să testăm substaţia, sugeră Rita.

– Ar fi mai eficient dacă am avea pândari mai aproape, zise Bobby. Ce se va întâmpla dacă muntele va fi acoperit de nori? Sau dacă Bayclock decide să atace noaptea? Avem nevoie de un turn înalt de trei sute de metri, sau de un avion.

Zâmbi fără convingere, gândindu-se vizibil la altceva, de parcă ar fi ştiut că n-o să mai zboare niciodată.

– Lăsaţi. Mă duc să termin de strâns paraşuta.

Lui Spencer îi veni deodată ceva în minte şi spuse:

– Nu-i o idee rea.

– Care? întrebă Bobby, întorcându-se.

– Paraşutele. Pun pariu că, dacă vom coase mai multe la un loc, putem să facem un balon cu aer cald, ceva ca în romanul lui Jules Verne. Îl umplem cu aer cald şi gata, se ridică!

– Combustibilul, Spence! îi reaminti Rita, dându-i un cot în coaste. În caz că n-ai observat, nu se găseşte propan, pentru încălzitorul

central.

– Fraţii Montgolfier nu aveau propan, dar aveau lemne. Şi mai bine, putem să facem cărbune. Aerul cald e aer cald, nu? Iei nişte cărbune şi-l arzi într-un vas mare din metal şi gata! De fapt, mormăi el, putem să facem mai multe baloane şi să le echipăm cu arme…

Rita oftă şi-şi dădu ochii peste cap:

– Deja văd de pe acum: prima flotilă de baloane a regimentului White Sands. Riscându-şi vieţile, ridicaţi la trei sute de metri, pândind înaintarea hoardelor barbare. Dă-te înapoi, locotenente, zise ea, făcându-i acestuia semn să se retragă.

– De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Bobby, privind de la Spencer spre Rita.

– Gândeşte atât de puternic, încât s-ar putea să fii rănit când o să-i explodeze creierul.

Gilbert Hertoya venea călare dinspre lansatorul electromagnetic, părând şi mai mic pe calul mare. Grupul se reunea frecvent pentru a coordona orientările tehnice, dar de data asta aveau probleme mai serioase de discutat.

– Bine, zise Spencer, prima întrebare este dacă merită să-i căutăm şi să ne luptăm cu indivizii ăia.

Bobby Carron mârâi, îşi încrucişă braţele şi se uită în jur.

– Dacă nu vom acţiona împotriva lui Bayclock, va instaura acelaşi fel de lege marţială sângeroasă şi aici.

Spencer se uită în jur, dar nimeni nu zise nimic.

– Cred că suntem toţi de acord să nu ne predăm. Dar ce facem? Luptăm sau fugim?

– Bobby are dreptate. Dacă fugim, nu vom recăpăta niciodată laboratorul, spuse Rita. Fără să mai pomenim ce va face Bayclock aici.

– Asta-i partea cea mai nebunească, zise Bobby. Ce-o să facă? Adică eu, educat de marină, aviator şi nimic altceva, până şi eu ştiu că n-are rost să strângi toate astea şi să le duci în Albuquerque.

– Dar cum să-l oprim? întrebă Romero. Nici nu vom apuca să tragem cu puştile că ni le vor lua imediat.

– Argaţii vor să ne ajute, spuse Rita. Nu-l vor lăsa pe general să-şi facă de cap şi să ocupe locul ăsta.

– Romero are dreptate, spuse Spencer, uitându-se la ceilalţi. Chiar cu ajutorul rancherilor, vom lupta cu *militari,* nu cu o mână de cercetători. Cine dintre cei de aici, cu excepţia lui Bobby, ştie ceva despre armată? Adică noi nu suntem nici măcar cercetători în domeniul armelor!

– Nu-i chiar aşa, interveni Gilbert Hertoya, după ce-şi drese glasul şi-şi trecuse degetele prin părul înspicat. N-am lucrat la lansatorul electromagnetic toată viaţa mea. Laboratorul Sandia e foarte mare,

iar eu am fost implicat în tot felul de domenii, inclusiv în cel al armelor.

– Şi ai vreo idee? Ne vor îngădui să câştigăm?

– Sigur, am idei, rânji Gilbert. Dar întrebaţi-mă după trei săptămâni cum ne vor ajuta să-i învingem.

– Bine, să auzim ce propui.

– Prima idee. Nu va dura mult să construim un generator homopolar.

– Ce? întrebă Bobby.

– Un generator homopolar, îi răspunse Rita, ironică. Chiar n-ai auzit de aşa ceva?

– Putem să refolosim nişte şine, condensatori şi baterii rămase de la lansator şi să construim un tun cu lansare electromagnetică.

– Tunurile cu lansare electromagnetică n-au avut prea mult succes nici în condiţii normale, zise Spencer.

Gilbert păru jignit şi se mişcă pe scaun.

– Am fost în stare să construim un lansator de sateliţi, bazat pe acelaşi principiu. Nu vom încerca să atingem de data asta o viteză care să ducă obiectul pe o orbită, vom construi doar o armă rudimentară.

– Bine, spuse Spencer. Asta-i o idee. Şi altceva?

– Putem produce explozibili sau măcar praf de puşcă. Ştii formula veche: o parte cărbune, două părţi salpetru şi patru părţi sulf.

– Şi unde o să găsim *toate astea?* întrebă Rita.

– Noroi, urină şi bere, recită Bobby. Ne dădeau salpetru în mâncare, la Annapolis. Reduce apetitul sexual.

– Grozav! exclamă dezamăgită Rita.

– Sunt de acord că vom avea ceva probleme, recunoscu Gilbert, dar nu putem face alţi explozibili. Se pare că în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial s-a strâns coajă de citrice şi s-a extras din ea un ulei pentru explozibili.

Dar continuă, fără să-i pese de privirile sceptice ale celorlalţi:

– Nu glumesc! E destul de uşor de produs, un galon de ulei din coajă de portocală la cincizeci de kilograme de nitrat de amoniu, care-i un fel de văr îndepărtat al unui exploziv folosit pretutindeni.

– Nitrat de amoniu? De unde să-l luăm?

– E o chestie simplă, rânji Gilbert. Este un îngrăşământ. În sudul New Mexico-ului există o mulţime de livezi de lămâi şi portocali. Nu va fi greu sa extragem cât ulei avem nevoie. Şi ştiu că se găsesc şi îngrăşăminte. Ne mai trebuie un pic de TNT pentru a detona explozibilul şi am obţinut bombe făcute în casă.

Bobby clătină din cap şi mormăi:

– Poate ar trebui să ne răzgândim în privinţa luptei cu generalul.

Rita se ridică de pe scaun, arătând ca un stâlp de telefon lângă

trupul solid al lui Bobby, şi se răţoi:

– Ai avut încredere în cercetătorii care au proiectat avionul tău?

– N-am zburat cu lăzi cu fructe, replică dispreţuitor Bobby.

– Dar ai zbura cu baloane cu aer încălzit cu cărbune? întrebă Gilbert.

Romero îşi drese glasul şi interveni:

– În timp ce voi vă expuneţi ideile trăsnite, vă supăraţi dacă o să stabilesc o legătură telegrafică între ferma cu microunde şi lansatorul electromagnetic?

– Dar radioul funcţionează bine, Juan, se supără Gilbert.

– Da, dar Bayclock nu poate intercepta transmisiunile pe o linie telegrafică specială. Există mult cablu pentru telefon, căruia Southwest Bell n-o să-i simtă lipsa.

– Poate ar trebui să atârnăm cablul de un balon, chicoti Bobby.

– N-o să mă crezi, zise încet Gilbert, dar cineva a făcut asta în timpul Războiului Civil.

Bobby mârâi ceva. Spencer se ridică.

– Bine. Trei săptămâni. Să ne străduim cu toţii.

– Ţine aici. Strâns, strâns – acum deschide!

Spencer împinse capătul cilindrului de aluminiu în focul puternic. Prin capătul de sus al ţevii, fumul pătrunse în paraşutele cusute una de alta.

– Grăbeşte-te, Spence! Nu atât de mult fum! strigă Rita.

– Încă un minut!

Spencer ţinea cilindrul cu mâinile înmănuşate, dar simţea totuşi prin ele căldura. Bobby Carron agita flăcările, îndreptând mai mult aer fierbinte în cilindrul gros de şaizeci de centimetri. Precum apa ce curge printr-un pai, aerul fierbinte gonea prin tubul de aluminiu şi se răspândea în sacul balonului, ce era întins pe pământ.

Materialul pentru paraşute se întindea, în timp ce Romero fugea pe la margine, împiedicând mătasea să se mototolească. Gilbert Hertoya conducea o echipă de argaţi, care ţineau întinse funiile legate de partea superioară a balonului ce se umfla.

Încet, leneş, sacul de culoare kaki se lărgea, pe măsură ce aerul fierbinte şi fumul pătrundeau în cavitate. Balonul se frecă de nisip, întinzând zeci de metri de ţesătură, în efortul de a se înălţa. După un minut, Spencer trase ţeava de aluminiu deasupra focului şi o fixă în mijlocul nacelei. Balonul se legăna dintr-o parte în alta, îndoindu-şi carcasa înaltă cât o clădire cu trei etaje.

– Nu-l lăsaţi încă să se ridice de la pământ! strigă Gilbert, cu ochii holbaţi şi mânjit de funingine pe faţă, cu transpiraţia curgându-i pe frunte.

Argaţii se ţineau bine, trăgând de funiile care ancorau balonul.

Balonul cu aer cald arăta ca o cuvertură aiurită, psihedelică. Petice multicolorate de paraşute cusute la un loc, o nacelă făcută din aluminiu, în vârful căreia se găsea un grătar Weber supradimensionat, în care ardea o grămăjoară de cărbune.

Bobby i se alătură lui Spencer. Amândoi erau mânjiţi cu funingine şi praf. Bobby îşi frecă ochii înroşiţi şi se uită în sus.

– Cât de ţicnit mă crezi? Drăcia asta poate să ia foc într-o secundă, dacă flăcările scapă de sub control. Mai degrabă aş zbura pe avioanele experimentale de la China Lake.

– După ce ai ajuns sus, nu mai e nevoie să păstrezi flacăra puternică. Doar să întreţii focul, ca să păstreze aerul cald în cavitate.

– Cât timp pot să rămân în aer? întrebă Bobby.

Balonul trăgea de funii, gata-gata să se ridice.

– Probabil că o oră, cu încărcătura de cărbuni pe care o iei. E suficient ca să priveşti bine în jur.

Cel puţin zece oameni de la ferma pentru microunde lucraseră pentru a pregăti acel unic balon.

– Sper că a meritat efortul. Nu mi se pare eficient să foloseşti atât de mulţi oameni doar ca să ridicăm un observator.

– Acest lucru ne-ar putea anunţa mai devreme cu cel puţin o zi sosirea armatei lui Bayclock, deci merită osteneala. Pe de altă parte, dacă reuşim să-l ridicăm în aer prima dată, restul va fi uşor. O să-l aducem jos, mai adăugăm cărbune şi-l ridicăm din nou. Cât timp îl ţinem priponit, îl putem ridica din nou în fiecare dimineaţă.

– Şi să ne rugăm să nu fie vânt, zise Bobby.

– O să-i anunţăm pe cei din Alamogordo şi din Cloudcroft, ca să se mobilizeze să ne ajute, zise Spencer. Ne consideră prietenii lor şi nu vor să vină vreun Napoleon să le răpească şansa de a avea din nou electricitate.

– Bine, doctore. Să sperăm că planul tău va funcţiona.

– Planul meu? se miră Spencer. Tu eşti cel cu grepfrut şi mazăre, nu mai ţii minte?

Spencer îşi dădu capul pe spate şi duse mâna la frunte, să-şi apere ochii de lumina soarelui. Balonul lui Bobby se ridicase doar la zece metri de sol în al treilea zbor şi părea gata să se răstoarne în orice clipă.

Romero şi tehnicienii se întorseseră, încercând să optimizeze conversia curentului la ferma antenelor. Gilbert se ocupa de lansatorul electromagnetic de pe culme. În următoarele zile urmau să sosească rancherii din Alamogordo, pentru a pregăti apărarea.

Bobby Carron păstrase focul din vasul de metal la minim. Argaţii dădură drumul funiilor de ghidare, lăsând capetele să atârne din partea de sus a balonului. O frânghie, legată de o ancoră masivă din

ciment, atârna sub nacelă. Bobby împrumutase pălăria veche a Ritei. Stătea la marginea nacelei, privind în depărtare, dar nu dăduse alarma.

Spencer se îndoia că Bayclock putea să-şi aducă trupele acolo în următoarele zile. Dacă nu avea suficienţi cai, puteau să treacă săptămâni până apărea cineva.

Dar Bobby insistase să verifice timpul necesar ca balonul să devină operaţional. În felul ăsta, când în cele din urmă generalul îşi va face apariţia, procedura de observare urma să fi devenit o rutină. Şi puteau să se concentreze asupra părţii celei mai dificile: oprirea armatei lui Bayclock.

65

Ciocanul lui Lucifer

În a cincea zi de marş forţat, Lance Nedermyer începu să nu mai fie sigur că-i plăcea ideea cuceririi instalaţiilor solare de la White Sands – chiar dacă generalul Bayclock îi promisese că-l va pune pe el să se ocupe de asta.

Expediţia consta din o sută de soldaţi, toţi înarmaţi şi mergând într-o formaţie răsfirată, plus hamali pentru provizii, personal auxiliar şi curieri. Soldaţii purtau ghete de luptă din piele şi îmbrăcăminte de camuflaj pentru deşert. În faţa lor se afla o avangardă de zece călăreţi. Atât putuse lua Bayclock din trupele de la Albuquerque. În fruntea tuturor se găsea însuşi generalul, călare pe juganul negru din grajdurile de la Kirtland, şi flancat de colonelul David de la laboratorul Philips şi de colonelul Nichimya, comandantul serviciului de personal. Garda generalului, alcătuită din poliţişti militari de elită, se găsea chiar în urma lor.

Forţa expediţionară pornise spre est, urmând traseul şoselei interstatale 40, apoi vechea Cale 66, cea care marcase cândva cheful de călătorie al americanilor. Când trupa ajunse în oraşul Moriarty, se îndreptă spre sud, trecând prin mica aşezare Estancia, unde câţiva oameni se strânseră să se uite la detaşament. Pe calul lui negru impresionant, Bayclock stătea ţanţoş, de parcă ar fi condus o defilare a cavaleriei.

Lance se împleticea printre pedestraşi, încercând să se menţină în formaţie, dar ieşind des din rând, oprindu-se să-şi tragă răsuflarea. Nu avea antrenamentul pe care-l aveau soldaţii. De fapt, nu se antrenase deloc în viaţă. Unii dintre ofiţeri, ocazional chiar Bayclock, îl admonestau, cerându-i să-şi păstreze locul. Lance nu înţelegea de ce-i atât de important să mergi în formaţie prin mijlocul deşertului, dar nu-l contrazisese pe general.

Sergentul Caitlyn Morris conducea grupul de soldaţi, urmând încă o dată drumul către capătul statului. Nicio expresie nu se citea pe figura ei ca de piatră. *Căţea îngâmfată!* Nici măcar nu vorbise cu el pe drumul de întoarcere de la White Sands.

În căldura din apropierea prânzului, Lance transpirase şi obosise. Hainele i se lipiseră de trup. La baza aeriană îl pricopsiseră cu o uniformă de mărimea potrivită, lipsită de însemne de grad. Uniforma i se potrivise bine la început, dar acum părea că fiecare cusătură, fiecare fir de aţă găsea o metodă de a-i freca pielea. Îi era sete, îi era foame şi-i era frică să se plângă.

Lance intrase într-o rutină în care nu făcea nimic, doar mergea. La fiecare cincizeci şi cinci de minute se striga către rânduri: *Pauză cinci minute!* iar el se prăbuşea, rezemându-se de rucsac. Încerca să-şi

economisească energia, dar cum să-şi încarce bateriile pentru o oră de mers în numai cinci minute? Îşi amintea de zilele în care încercase să urce pe muntele Old Ragtop, din Apalaşi, nu departe de Washington. Fusese obligat să se întoarcă doar după o oră. Dar acum nu se putea întoarce.

Sergentul Morris se întoarse şi-l muştrului:

– Rămâi în picioare în timpul pauzei. Altfel o să fii înţepenit.

Îi ignoră sfatul şi continuă să gâfâie.

Distanţele erau înşelătoare în deşert. Soldaţii păreau că merg veşnic, fără să înainteze deloc. Munţii de la orizont păreau la o aruncătură de piatră la căderea serii, dar după o zi de mers nu se apropiau deloc. Lance căuta să stabilească ţinte mai apropiate, uitându-se după tufişuri ţepoase de mesquite sau după o movilă de pietre din apropiere.

După prima zi grea, Lance făcuse greşeala să se gândească la soţia sa şi la cele două fiice, care se aflau departe, în est. În cadrul serviciului său din Departamentul Energiei, Lance petrecuse mult timp călătorind. Rareori petrecuse mai mult de două săptămâni pe lună cu familia sa şi nu bănuise nimic când îşi părăsise casa, ducându-se să asiste la demonstraţia lui Lockwood cu minisateliţii solari şi la ceremonia de transfer de tehnologie de la Kirtland.

De atunci nu-şi mai văzuse soţia şi fetele. De fapt, după defectarea liniilor telefonice la începutul crizei, reuşise să le vorbească doar de două ori. Şi discutaseră doar despre cât de rău mergeau lucrurile… micuţa Lisa plânsese, iar asta făcuse lucrurile şi mai greu de suportat.

De atunci, Bayclock îşi croise o poziţie de dictator militar în New Mexico, iar Jeffrey Mayeaux ajunsese preşedintele Statelor Unite. Iar Lance era în mijlocul unei călătorii fără sfârşit, printr-o pustietate uitată de Dumnezeu.

Zâmbi cu buzele crăpate. Abia aştepta să ajungă la ferma antenelor din White Sands, pe care urma s-o conducă – şi începu să refacă în gând aparatele confortului modern, precum umidificatorul.

La amiaza celei de-a şasea zi se apropiară de o mică aşezare a nativilor americani, un pueblo. O mână de rulote paradite şi un magazin universal stăteau ca o grămadă de resturi aruncate neglijent la intersecţia unui drum îngust, plin de gropi, cu un drumeag din pietriş ce ducea în munţi.

Generalul Bayclock ridică mâna, cerând atenţie, şi se întoarse în şa, ca să poată striga spre soldaţi:

– Ne vom reaproviziona aici. Va conta ca o pauză pentru odihnă. Nu mai mult de o jumătate de oră!

Pueblo-ul părea să aibă mai multe clădiri decât locuitori. Din spatele cocioabelor, din grădini mici cu fasole, ardei şi porumb ieşiră

bătrâne şi copii, care se uitau la soldaţi. Lance nu văzu bărbaţi adulţi. Erau la vânătoare? Pui de găină scotoceau peste tot, după seminţe şi insecte. Un câine lătră şi sperie puii.

Doi copii mici, cu păr negru, goi şi acoperiţi de murdărie, se jucau în stradă. Aici fusese trafic rutier redus, chiar şi înainte de petromolimă. Camionete şi maşini rablagite erau risipite, la întâmplare, printre rulotele de locuit. Lance nu avea idee dacă vehiculele acelea erau victime ale molimei sau se stricaseră cu mult înainte.

Toţi cei din pueblo rămaseră nemişcaţi, în timp ce soldaţii se apropiau. O femeie solidă, mămoasă, ieşi din magazinul universal şi se rezemă de unul dintre stâlpii de susţinere ai uşii din lemn.

Bayclock îşi conduse calul direct spre ea.

– Avem nevoie de hrană şi apă, doamnă. Pentru o sută de persoane.

Femeia se uită la general. Arăta dură şi asprită de vreme, ca o învăţătoare pe care o avusese cândva Lance. Chiar pe căldura aceea, femeia purta o bluză roşie din flanel şi nu transpirase de loc.

– Sunteţi bineveniţi la apa din fântână, răspunse ea, arătând spre o pompă a comunităţii, aflată lângă o rulotă goală. Dar hrană în plus nu avem.

Figura lui Bayclock se întunecă, de parcă o furtună subită de iarnă îi trecuse peste trăsături.

– Nu contează, o să ne dai ce avem nevoie.

Se apropiară şi alţi oameni din sat. Femeia îşi încrucişă braţele la piept şi zise:

– Şi dacă refuzăm?

Bayclock se uită la ea, de la înălţimea la care se afla, pe calul lui mare, negru. Se mişcă, de parcă ar fi făcut un gest conştient ca să-i lucească stelele de general în razele soarelui.

– Invoc dreptul statului asupra proprietăţii private în ceea ce priveşte rechiziţionarea de provizii. Autoritatea mea provine direct de la preşedintele Statelor Unite. Refuzul înseamnă încălcarea legii.

Femeia se miră şi ieşi din porticul magazinului în lumina soarelui:

– Mai există Statele Unite?

Lance se făcu mititel. Generalul făcu semn primului rând de soldaţi:

– Luaţi atâtea alimente câte puteţi căra în timpul marşului. Imediat!

Mai multe femei din pueblo îşi părăsiră grădinile şi se îndreptară spre porticul magazinului. Un adolescent cu braţul stâng înfăşurat într-un bandaj murdar li se alătură. Se aşezară în faţa uşii, blocând trecerea.

Oamenii generalului ezitară.

– Daţi-vă din drum, zise Bayclock, privindu-i de pe cal. Sau va trebui să facem uz de forţă.

Soldaţii luară armele de pe umeri, uitându-se stânjeniţi unii la alţii. Unii se uitau în faţă, concentrându-se asupra ţintelor.

Proprietara prăvăliei se uita la ei fără să clipească, apoi privi spre ţevile puştilor. Împinse bărbia proeminentă în faţă şi zise:

– Sunteţi siguri că armele astea funcţionează? Puştile noastre au tras o dată, de două ori, şi după aceea n-au mai fost bune de nimic. Vreţi să riscaţi nişte împuşcături care să o ia razna şi să vă omoare proprii oameni?

– Vă asigur că aceste arme funcţionează, răspunse Bayclock, cu voce aspră.

– Şi ce-o să faceţi? Veţi împuşca femei şi copii?

Se uită apoi la ceilalţi, care stăteau lângă ea. Majoritatea nu păreau la fel de încrezători ca ea.

– Faceţi loc! ordonă generalul. Acesta-i ultimul avertisment!

În momentul acela, Lance îşi dădu seama că Bayclock credea în ceea ce spunea.

Probabil că şi femeia cea solidă îl crezu. Dădu din umeri şi se dădu la o parte.

– Cred că nu mă surprinde avertismentul, zise ea şi dădu din cap spre ceilalţi, făcându-le semn să se retragă.

– Vom lua numai ce ne trebuie, spuse Bayclock, fără să pară bucuros.

– Ne luaţi ceea ce ne trebuie, replică femeia.

Mai târziu, când soldaţii se puseră în mişcare, călăreţii indicară direcţia, trecând în faţa pedestraşilor, care mărşăluiră după ei. Lance nu se putu împiedica să nu privească în urmă, întâlnind privirile furioase, de oameni ce se simţeau trădaţi, ale celor din pueblo.

Expediţia mai parcurse opt kilometri înainte de a poposi pe timpul nopţii. Soldaţii făcură focuri, iar personalul taberei întinse corturi şi pregăti mâncarea, cu alimentele proaspete luate din pueblo.

Lance era în pragul colapsului. Muşchii îi erau ca nişte corzi de pian întinse. Trupul îi era o masă de băşici dureroase, sudoare uscată şi arsuri de soare care înţepau. Fusese puternic tulburat de evenimentele din după-amiaza aceea şi se duse să discute cu Bayclock – în parte ca scuză pentru a evita să facă alte munci obositoare, dar şi pentru că dorea nişte răspunsuri.

– Domnule general, de ce a trebuit să-i zgândărim pe oamenii din pueblo? Lucrurile ar fi putut degenera în ostilitate. Aveam rezerve care ne ajungeau pentru toata călătoria.

Bayclock se uită la Lance ca la un specimen interesant, dar minor, dintr-o colecţie de insecte.

– N-ai înţeles fondul problemei, doctore Nedermyer. Nu l-ai înţeles deloc. Proviziile au fost un amănunt lipsit de importanţă.

Îşi încrucişă mâinile peste abdomenul cu muşchi tari şi rămase în faţa cortului comandantului, urmărind pregătirea focurilor taberei.

– Expediţia asta nu constă doar din mersul la White Sands şi ocuparea fermei de energie solară. Este o tactică de unificare, o demonstraţie a faptului că suntem uniţi. Fără liniile noastre de comunicaţii, Statele Unite ar fi decăzut. Oamenilor nu trebuie să li se permită să creadă că-şi pot bate joc de lege.

Bayclock îşi îngustă ochii, privind în întunericul care se mărea.

– Sunt unul dintre oamenii însărcinaţi cu această responsabilitate. De multe ori *nu-mi place,* pentru că-i o mare povară să protejezi omenirea de propria-i înclinaţie spre anarhie. Dar faptul că nu-mi place treaba asta, continuă el, întorcându-se spre Lance, nu înseamnă că pot să dau din umeri şi să-mi ignor misiunea. Am o responsabilitate faţă de această naţiune, faţă de oameni. Sunt ca un baros şi aceşti oameni sunt nicovala. Fie vorba între noi, putem făuri naţiunea din nou – dar acest lucru nu se va întâmpla de la sine. Ci numai prin efort, prin efort puternic. Acum ai înţeles, doctore Nedermyer? Lucrurile îţi sunt suficient de clare?

– Da, domnule, zise Lance, simţind un nod în gât.

Îl înţelesese pe general… prea bine chiar.

Lance se trezi la sunetul împuşcăturilor ce răsunau prin întuneric.

În timp ce soldaţii ieşeau de sub pături, el se ridică de pe solul tare, gemând din cauza durerilor din spatele înţepenit, şi privi în jur. Îşi puse ochelarii şi încercă să observe detalii în beznă. Auzea cai, dar aceştia păreau risipiţi, la distanţă din ce în ce mai mare.

Ridicându-se în picioare, Lance se împiedică de o piatră şi căzu. Câteva pocnituri se auziră din stânga lui. Alţi oameni se grăbeau în direcţia aceea. Trăgeau în beznă, dar împuşcăturile lor sunau diferit – mai limpezi şi mai înăbuşite.

Fuseseră atacaţi de oamenii din pueblo! Dar cum de aveau indienii puşti care funcţionau? Lance respiră adânc. Atacatorii folosiseră probabil cartuşe goale şi praf de puşcă pentru a fabrica bombe mici, care zguduiseră noaptea.

Caii fugeau în altă direcţie, în partea opusă a taberei faţă de cea în care se auzeau exploziile. O diversiune? Îl auzi pe general răcnind, dar oamenii erau cuprinşi de panică, nici măcar Bayclock nu putea stăpâni situaţia.

În cele din urmă, unul dintre aviatori slobozi o rachetă de semnalizare spre cer. Racheta explodă într-o lumină albă, incandescentă, înconjurată de panglici de fum strălucitor. Sub lumina subită ce se întinse peste tot, se văzură caii fugind în toate direcţiile.

Doi tineri călăreau pe o pereche de cai furaţi, galopând prin noapte. Bayclock ţipă către soldaţi să-i împuşte, dar aceştia nu-i nimeriră. Tinerii călăreţi dispărură în întunericul din depărtare. Dând din mâini, generalul îşi trimise oamenii să prindă caii şi să caute atacatorii.

Lance se grăbi să-şi pună ghetele şi se duse să-i ajute, dar ştia că nu aveau nicio şansă de succes.

66
Câinii războiului

Spencer stătea lângă lansatorul electromagnetic, simţind că lacrimi de amărăciune îi ardeau ochii. Deşi ştia în sinea lui că era necesar ceea ce făcea, visul minunat după care alergase atât de mult timp era făcut bucăţi, pentru ca din bucăţile acelea să construiască un mijloc de apărare împotriva *barbarilor.* Îi făcea greaţă faptul că demontau lansatorul, distrugând astfel orice speranţă de a lansa sateliţii pentru energia solară – şi lucrul ăsta nu era corect, mai ales acum, când o expediţie de la LPR se afla pe drum!

Rita Fellenstein supraveghea conectarea liniei de transmitere a curentului electric de la ferma pentru microunde la instalaţiile de acumulatori ale lansatorului. Spencer era mulţumit că nu avea nevoie de un transformator, pentru a mări tensiunea, ca acela care se stricase când încercaseră să pornească pompa pentru apă. Alţi tehnicieni încercau încă să-l repare.

Gilbert Hertoya mârâia, în timp ce-l ajuta pe Arnie, prietenul său cercetător refugiat din Sandia, să deschidă un perete din aluminiu al învelişului lansatorului. Spencer zări cele două şine paralele, strălucitoare, lângă care se înşirau condensatori şi acumulatori.

Lucrătorii lui Gilbert demontaseră şi scoseseră o porţiune de zece metri din lansator, pe care o montaseră pe un ax, astfel încât şinele să se poată mişca într-un arc de cerc de patruzeci şi cinci de grade, atât pe orizontală cât şi pe verticală. Lansatorul arăta ca un diapazon uriaş ce atârna din construcţia dezmembrată, ancorat cu cabluri negre ce duceau la condensatori. Gilbert îl întrebă pe Spencer:

– Ce crezi?

– Chestia asta ne va salva de Bayclock?

Spencer păşi peste cabluri, atent să nu se împiedice. Oftă, încercând să nu-şi arate disperarea profundă.

– Partea cea mai grea a fost montarea şinelor pe ax, zise Gilbert, arătând. Du-te la bază.

Păşind pe lângă cutiile albastre ale condensatorilor, Spencer văzu echipamentul la care lucrase chiar el în urmă cu câteva zile. Acum, cabluri de coordonare, comutatoare pentru ecartura şinelor, linii de inducţie şi cabluri de la bateriile de acumulatori acopereau podeaua. Gilbert curăţase zona de la bază, unde puteau sa aşeze saboţi de proiectil, înveliţi în metal, cântărind două kilograme şi jumătate.

Hertoya arătă spre mecanismul de declanşare şi zise:

– Generatorul homopolar este acolo. Şina e scurtă, dar va fi în stare să lanseze proiectile cu doi kilometri pe secundă. O lovitură zdravănă.

– Sper să fie aşa, oftă Spencer. Dar merită?

– Dacă merge, va merita.

– Dar merge?
– O să vedem, răspunse Gilbert, dând din umeri.

Îl lăsară pe Arnie să-şi continue treaba şi se întâlniră cu Rita afară, lângă linia de transmisie. Femeia îşi împinse pe ceafă pălăria pe care o recuperase de la locotenentul Carron.
– O să meargă. Trebuie să mă întorc, să-l ajut pe Bobby să extragă ulei citric pentru explozibili. Gilbert are nevoie de un ciclu de nouăzeci de secunde ca să-şi reîncarce condensatorii, continuă ea, făcând semn cu capul către firele electrice. Bateriile ne pot da curent cât să tragă nouă, zece lovituri, înainte să se descarce.
– Nu-mi place să dezmembrez preţiosul nostru lansator de sateliţi, spuse Spencer îngrijorat, ca să-l folosim la ceva ce s-ar putea dovedi că nu-i decisiv împotriva lui Bayclock.
– Vorbeşte fizicianul din tine, zise exasperat Gilbert. Ascultă măcar o dată de un inginer. Aceste proiectile sunt de cinci ori mai iuţi decât un glonţ…
– Deci energia este de *şaisprezece până la de douăzeci şi cinci de ori mai mare,* termină fraza Spencer. Şi dacă ratezi ţinta?
– Muniţii cu arie mare de lovire, îi explică Rita. Gil va umple saboţii cu şrapnele, aşa că, atunci când va trage, va fi un fel de superpuşcă cu alice. Bobby vrea să apese el însuşi pe trăgaci, atunci când vom lupta cu Bayclock, îi spuse ea inginerului scund. Dacă nu va zbura în momentul acela cu balonul.
Spencer se încruntă, văzând-o că zâmbeşte.
– Rita, toată chestia asta e o aiureală! Ne-am chinuit să repunem în funcţiune ferma antenelor, dar nu m-am gândit vreodată că va trebui *să ucid* pe cineva pentru ea.
– Spence, o mulţime de oameni au murit după petromolimă, se răsti femeia. Suntem în război! Civilizaţia împotriva canibalilor! Vârsta de aur împotriva vremurilor întunecate.
Apoi vocea i se potoli.
– Când eram copil am suferit mult din cauza maimuţoilor care voiau să-şi bată joc de o fată tocilară şi slăbănoagă – dar acum n-o să las un idiot să-mi distrugă visul. Nu, cât voi fi în stare să lupt!

– Vine!
Bobby Carron se întoarse, la timp ca să fie lovit în cap cu o portocală moale. Se aplecă, îşi pierdu echilibrul şi căzu în bazinul pe jumătate plin cu bucăţi de coji de citrice. Scuipă şi se strâmbă din cauza mirosului puternic, acid. Se târî afară din bazinul adânc până la genunchi, scoţându-şi bucăţi de jupuitură de lămâi şi portocale din păr.
Rita rânji, aruncă o portocală în aer şi o prinse.

– Ţi s-au atrofiat reflexele, zburătorule! Nu mi-ar plăcea ca o portocală ucigaşă să te doboare din balon.

– De ce ai făcut asta? mârâi Bobby, curăţându-şi dezgustat hainele. Verificam aciditatea.

– Şi marele şi sensibilul jucător de fotbal s-a simţit jignit? Erai o ţintă prea bună ca s-o ratez. Ai avut noroc că n-a fost o baie de salpetru!

Bărbatul îşi împreună mâinile, într-un gest ironic de scuză, şi se apropie de Rita.

– Stai acolo, ruşine împuţită a piloţilor! strigă Rita, ridicând braţul. Încă un pas şi eşti mort!

Bobby se repezi şi o prinse de mână, împingând-o până la marginea bazinului.

– Bine, aracule! zise el, aruncând-o cu capul înainte în amestecul de fructe. Să-i mai spui şi altă dată unui aviator al marinei *pilot!*

Pe Spencer îl durea tot trupul de la atâta călărit, dus şi întors: la arma-lansator, la ferma pentru microunde, la tabăra mulţimii de rancheri şi orăşeni din Alamogordo. Prea multe lucruri trebuiau făcute, iar generalul Bayclock urma să sosească într-o săptămână – dacă venea.

Consiliul orăşenesc din Alamogordo trimesese vreo cincizeci de oameni ca să pregătească un loc în care coaliţia formată din rancheri, oameni de afaceri şi muncitori din oraş să-şi stabilească baza. Spencer insistase ca tabăra să fie destul de departe de întinderea circulară a antenelor ca nişte cravaşe, pentru a evita pericolul posibil din cauza emisiei zilnice, la amiază, a minisateliţilor.

Acum stătea la un foc mic pentru gătit, lângă rulota de comandă. Rita i se alăturase lui Bobby şi Gilbert, care întocmeau planurile pentru ziua următoare. Făcuse toate eforturile ca să stea lângă Bobby, observase Spencer. Aviatorul păruse foarte încântat când femeia îi ceru să se dea într-o parte, ca să-i facă şi ei loc.

Rita întoarse capul şi scuipă o bucată din ultimul ei tutun.

– Dacă Bayclock are două sute de soldaţi, poate să vină dintr-o singură direcţie – din nord. Am fost astăzi spre vest, iar munţii Organ sunt mult prea abrupţi ca să treacă pe acolo o armată.

– Nu poate să se apropie din cealaltă parte a munţilor şi să-i înconjoare pe la sud? întrebă Gilbert.

– Bayclock nu-i interesat să ne atace prin surprindere, îl contrazise Bobby. Pun pariu că nu se aşteaptă la prea multă rezistenţă din partea unor cercetători prăpădiţi. Plănuieşte să năvălească aici, să-şi umfle pieptul şi să ne ceară să-i predăm cheile.

– Atunci o să aibă un şoc, se încruntă Spencer, iar ceilalţi chicotiră. Cum stăm cu celelalte mijloace de apărare?

– Tunul-lansator va fi testat în trei zile, zise Gilbert. Vom încerca să reglăm distanţa. Iar catapultele cele mari sunt aproape gata. Pot arunca stânci de cincizeci de kilograme la opt sute de metri. Îi vor da şi mai mult de furcă lui Bayclock.

– Bine, spuse Spencer. Avem succes cu explozibilii din citrice?

Bobby se răsuci pe călcâie şi aruncă un vreasc în foc, după care povesti:

– Săptămâna trecută am localizat vreo două sute de lăzi cu portocale şi lămâi care putrezeau în depozitul bazei aeriene Holloman. Unul dintre oamenii de afaceri locali şi-a amintit că livrase un transport chiar înainte de închiderea bazei. Încă o căruţă a fost strânsă din livezile înconjurătoare. Rita a *coordonat* extracţia şi se pare că putem să amestecăm substanţele poimâine. Dacă Romero pregăteşte catapultele, putem face primul test după ce Gilbert reglează tunul-lansator.

– Bine. Şi care-i situaţia cu praful de puşcă?

– Chestia cu pişoarul – voiam să spun *grupul pentru procurat salpetru* – şi-a adus deja contribuţia. Cărbune avem din belşug. Dar nu reuşim să găsim suficient sulf ca să obţinem praf de puşcă bun. Ar dura o lună să ne ducem şi să ne întoarcem din Silver City, unde au o grămadă de sulf. Avem noroc că am obţinut suficient praf de puşcă pentru arme.

– Continuaţi să vă bateţi capul, zise Spencer. Nu-mi plac soluţiile unice. E ca şi cum te-ai ruga să ai necazuri în momentele critice. Să ne întoarcem la treabă, zise el, simţind că i-au amorţit picioarele şi ridicându-se. Dormiţi cu schimbul. Suntem în criză de timp.

În timp ce-şi masa gamba, îi văzu pe Bobby şi pe Rita plecând împreună. Nu-şi dădu seama de ce, dar se simţi cuprins de singurătate. Îşi aminti de Sandy, fata cu părul negru care-l salvase de o viaţă de tocilar, pe vremea liceului. În timp ce se apucă din nou de muncă, nu mai era complet convins că fata aceea reuşise cu adevărat.

Juan Romero supraveghea mulţimea de boşorogi din jurul catapultei şi-şi înăbuşi un oftat. Nu însemnau mare lucru ca luptători, dar toţi bărbaţii şi femeile în stare să tragă cu puşca sau să călărească erau antrenaţi de Bobby Carron, învăţând amănuntele războiului de gherilă. Cei câţiva voluntari cu instruire în aviaţie făceau cu schimbul în balonul de supraveghere. Alţii fuseseră evacuaţi în Cloudcroft, în munţi.

Cei rămaşi alcătuiau grupul catapultei lui Romero. *Patruzeci şi doi de membri ai Bandei care nu-i în stare să tragă precis,* îşi spuse el. *De ce am impresia că nu-i o idee bună?*

Şaptesprezece dintre ei aveau vreo optzeci de ani, iar restul

păreau mai potriviţi într-o bibliotecă, cu sticle de Coca Cola în faţă. *Ei bine,* gândi Romero, trecându-şi palma peste faţă, ca să-şi netezească mustaţa lungă, *dacă viaţa îţi dă coji de lămâie, e timpul să pregăteşti o margarita.* Chicoti. Îi plăcea să exagereze stereotipul mexican, cam în felul în care un francez dintr-un desen animat poartă beretă şi se loveşte cu palma peste frunte, exclamând: *Sacre Bleu!*

Se duse la bara lungă de zece metri, luată din resturile rămase de la lansatorul electromagnetic. De un butoi supradimensionat, prins la un capăt al barei, atârnau funii. Un set de arcuri de mare putere, luate de la amortizoarele unui camion dezmembrat, atârnau de baza rotitoare, ancorată de celălalt capăt al barei, fixată cu blocuri din ciment. Butoaie cu bucăţi ruginite de fier apăsau nisipul alb.

Romero bătu din palme, ca să atragă atenţia.

– Ascultaţi-mă!

Făcu semn celor trei bătrâni din frunte.

– Apucaţi funia şi coborâţi levierul. Ceilalţi, daţi-vă înapoi. Ţineţi minte, există doar o catapultă, aşa că, dacă staţi în drum şi vă faceţi bucăţi peste instalaţie, ne pierdem mijloacele de apărare.

Nimeni nu râse la gluma lui. Dacă nu le explica, or să uite regulile de siguranţă.

– Voi trei – fiţi atenţi să nu stea nimeni pe linia de tragere. Aţi înţeles cu toţii?

Cei trei bătrâni traseră de funii, înfigându-şi călcâiele în nisipul moale. Braţul de metal al catapultei veni înapoi, opunându-se până la limita flexibilităţii, apoi rămase locului, paralel cu solul.

Romero ridică mâna:

– Nu daţi drumul funiei!

Apoi se ghemui sub braţul catapultei, se întinse spre baza acesteia şi prinse un cârlig de partea de jos a braţului, fixându-l.

– Bine, ţineţi de funii, pentru orice eventualitate, până încarc hârdăul.

Ajutat de trei oameni, căra bucăţi de fier în hârdăul supradimensionat. Mulţumit, se dădu înapoi şi făcu semn oamenilor:

– Bine. Daţi drumul funiilor. Încet!

Făcându-le semn să se retragă de lângă arma încordată, Romero se alătură grupului. Era transpirat tot.

– Asta-i tot, doamnelor şi domnilor. Ţineţi minte, nu daţi drumul funiilor până nu puneţi cârligul de siguranţă.

O femeie care arăta ca un dulău, cu păr alb ce-i curgea de sub o pălărie cât un butoi, ridică o mână şi întrebă:

– Fiule, cum o să tragem cu chestia asta?

– Rotiţi baza, ca să ochiţi ţinta. Din nefericire, distanţa variază în funcţie de greutatea proiectilului, deci ochirea va fi mai mult din nimereală. Când catapulta va fi în poziţie, trăgaciul va fi funia asta

care-i prinsă de cârlig.

– Pot să încerc?

– Mai bine să vă satisfaceţi curiozitatea acum, decât să pierdeţi timpul în bătălie.

Se aplecă sub braţul catapultei, apucă funia de tragere şi se duse la femeia în vârstă.

– Dacă vă e frică, pot să vă ajut. Tot ce trebuie să faceţi este să trageţi cu putere…

N-apucă să-şi termine fraza, că femeia smuci zdravăn de frânghie.

Catapulta ţâşni înainte şi se izbi de bara de oprire din faţă. Treizeci şi cinci de kilograme de bolţuri ruginite, cuie strâmbe şi bucăţi tăioase din metal zburară, descriind un arc de cerc larg, ca un nor de albine. Echipa privi metalul împrăştiindu-se, până-l pierdură din vedere. După câteva secunde, acesta pică, ridicând praful pe o zonă cât un teren de fotbal, zvârlind aşchii în toate părţile, de parcă un avion invizibil bombardase deşertul.

Femeia chicoti, ridicându-şi pumnii deasupra capului, triumfătoare:

– Ha, ha! Să încerce ticăloşii ăia să treacă prin aşa ceva!

– Setul s-a încălzit, zise Gilbert Hertoya, de la comanda tunului-lansator. Condensatorii s-au încărcat!

– Atenţionează-l pe Bobby – suntem gata de reglarea tirului.

Spencer îşi vârî degetele în urechi, pentru a amortiza sunetul, în cazul în care unul dintre condensatori va porni prematur şi va produce un eşec catastrofal. Încă un punct slab al armelor lor: foloseau aparatură *de cercetare* şi nimeni, în afară de el, nu părea îngrijorat. Chiar dacă era vorba doar de o repetiţie finală pentru spectacol, lucrurile încă nu fuseseră puse la punct. Îl durea stomacul de grijă.

Gilbert ridică degetul mare, a victorie, către Rita, aflată lângă rulota de comandă, la douăzeci de metri de el. Femeia îngenunche lângă Romero, care era fericit că se întorsese, după orele de lucru cu echipa de la catapultă. Cei doi lucrau la un telegraf improvizat, conectat prin cabluri telefonice. Sârme, un microfon mic, un acumulator şi două rezistenţe, împreună cu un comutator alcătuiau tot aparatul.

Cu două zile în urmă, firele telefonului mort erau întinse de-a lungul drumului 57, la fel de folositoare ca o baghetă magică într-un laborator ştiinţific. Rita supraveghease tăierea firelor de pe stâlpi, iar acum un capăt era conectat la telegraful lui Romero, iar celălalt ajungea la balonul de observare al lui Bobby Carron, la trei sute de metri înălţime.

Cercetătorul cel scund îi dădu cu cotul în coaste lui Spencer:

– Crezi că-i îngrijorată de soarta lui Bobby?

– După cum se poartă, cred că petromolima i-a înlăturat inhibiţiile

libidoului. Nu-i de mirare că argaţii se ţin după ea şi nu-şi mai fac treaba.

Gilbert se uită la Spencer cu nedisimulată uimire:

– Nu cumva eşti gelos?

Spencer rămase cu gura căscată.

– Gelos *pe Rita?*

Nu se gândise niciodată la Rita ca la o femeie. După ani de colaborare, pentru el era *cineva din echipă.*

– Oricum, continuă Gilbert, cred că protestezi cam mult.

– Nu-s nici pe departe gelos.

– Aşa e.

– Nu sunt gelos!

Gilbert îl privi mirat.

Spencer începu să vorbească, apoi se întrerupse şi rămase tăcut un timp.

– E vorba doar că Rita era ultima persoană la care m-aş fi aşteptat să se amorezeze de cineva. Probabil că am început să mă simt singur, zâmbi el fără vlagă. Presupun că am început să caut fata cu nasul ars de soare. Am ascultat prea multe cântece cu Beach Boys.

– Nicio problemă, bătrâne, răspunse zâmbitor Gilbert. Şi mie îmi lipseşte familia, iar ai mei sunt doar în Alamogordo.

Arnie răcni din clădire:

– Încărcare completă. Cinci secunde!

Îşi vârâră degetele în urechi, anticipând zgomotul.

Un trosnet puternic răsună în camera închisă. Spencer încercă să urmărească sabotul de două kilograme şi jumătate, în timp ce lansatorul îl accelera pe şine, transformându-l într-o pată neclară. Simţi mirosul metalic de ozon, produs de armătura de plasmă care ioniza aerul.

– Uite unde a lovit! exclamă Gilbert, arătând în faţă.

Spencer trebui să se holbeze bine, ca să zărească praful ridicându-se din locul în care muniţia pentru zona largă ciuruise deşertul.

Rita făcu semn din locul în care ea şi Romero stăteau ghemuiţi lângă telegraf. Îl lovi cu palma pe spate pe operatorul radio, apoi se ridică şi arată spre balonul lui Bobby.

– După estimarea lui Bobby, proiectilul a lovit la opt kilometri şi s-a răspândit pe o zonă eliptică, de cincizeci pe douăzeci de metri. Dacă bucăţile de metal se împrăştie după cum am presupus, tot ce există în zona aceea se va zdrenţui ca nişte caşcaval pe o pizza.

Spencer se lumină la faţă şi spuse:

– Adu-mi analiza rezultatelor la şedinţa tehnică din seara asta.

Apoi clătină din cap când Rita îl salută energic.

E pierdută fără speranţă, gândi el.

Dar Gilbert părea dezamăgit, când Spencer se întoarse la lansator.

Inginerul cel mărunt stătea cu un picior pe baza tunului, pipăind şina cu mâna. Pe suprafaţa metalului cândva lucios se vedeau urme de arsură.

– Ce s-a întâmplat? se încruntă Spencer.

– S-au scurt-circuitat nişte condensatori. Dacă nu înlocuim întreaga şină, suntem în pom!

– Dar avem kilometri întregi de şine!

– Nu *asta*-i problema. Putem să înlocuim şina, dar trebuie să demontăm complet întregul lansator – şi pentru asta avem nevoie de aproape cinci zile!

Spencer încercă să nu pară impresionat:

– Nu poţi să…

Gilbert îl întrerupse, enervat.

– Nu înţelegi? Chiar dacă-l reparăm, asta nu înseamnă că va funcţiona din nou! Se poate întâmpla din nou acelaşi lucru. Nu-mi vine să cred că am irosit trei săptămâni şi am stricat lansatorul de sateliţi pentru o singură împuşcătură!

Gilbert plecă spre clădire, iar Spencer se luă după el, apoi se opri. Trecuseră trei săptămâni şi ce realizaseră? Tunul-lansator funcţionase, dar se putea să-şi fi tras ultimul proiectil. Explozibilii din citrice nu erau gata. Singurul lor mijloc de apărare, în afară de oamenii din Alamogordo, era o catapultă medievală!

Îl trecură fiori. Probabil că Bayclock o să râdă de ei, până la urmă…

67
Spectacolul continuă

Fata gravidă din Oakland născu un băieţel la mijlocul după-amiezii. Tânărul tată se agitase pe lângă ea, cuprins de panică în timpul chinurilor, şocat mai mult decât mama însăşi. Îşi muşca degetele şi tot întreba:

– Cât să mai dureze? Cât mai e?

Cele trei autoproclamate moaşe ale comunităţii aveau grijă de fată.

Când, în cele din urmă, copilul apăru, toţi izbucniră în urale şi cântece, într-un fel care o stânjeni pe Iris Shikozu. O femeie fugi şi lovi în triunghiul de fier care servea de clopot pentru masă, provocând o asemenea alarmă, încât mai mulţi bărbaţi veniră alergând de la turbinele eoliene.

Deşi nu era primul copil născut în aşezarea din Altamont, era totuşi primul de după petromolimă. Moaşele foloseau cârpe reci, ude, ca să cureţe mama şi pruncul. Fata de cincisprezece ani zăcea tremurând, epuizată, ţinând copilul lângă ea, iar tatăl o mângâia pe frunte.

Iris se aşeză lângă căsuţă şi era încântată că nu-i ceruse nimeni să fiarbă apă. Nu ştia nimic despre naşteri.

Daphne Harris veni şi întinse mâna, s-o ajute să se ridice.

– Gata, ajunge cât ai stat în fund! Avem treabă!

– Da, mulţumesc pentru încurajare, zise Iris şi-şi scutură iarba uscată de pe pantaloni.

Daphne arăta atât de sănătoasă şi de plină de energie şi neastâmpăr, că practic strălucea. Chiar de când sosise în comunitate, Iris o plăcuse de îndată pe soţia lui Jackson Harris. Daphne păruse frământată, consumată de o bătălie continuă din interiorul ei. Acum, după ce lucrurile se aşezaseră, părea mai împăcată… dar avea încă nevoie de o cale de a-şi consuma energia.

– Trebuie să curăţăm nişte locuri de lângă stejari, apoi poţi să mă ajuţi să mai ridicăm nişte corturi. Au mai venit nişte oameni pentru concert, deşi mai e o lună până atunci.

– De data asta sunt muzicanţi sau doar spectatori? întrebă Iris.

– Nu i-am interogat, fato, dădu din umeri Daphne. Presupun că una din două.

După ce anunţaseră concertul rock & roll, pentru Ziua Muncii, concert ce urma să aibă loc cu ajutorul curentului electric produs de morile de vânt, oamenii începuseră să apară în aşezarea din Altamont. Jackson Harris le permitea să rămână, cu condiţia să se hrănească singuri şi să muncească.

Iar Todd plecase doar de o săptămână. Harris, Doog şi un grup mare, alcătuit din membrii comunităţii, lucrau pe pista de curse Altamont, reparând tribunele, întinzând cabluri, fixând difuzoare din

metal. Alt grup întindea sârme învelite în pânză de la centrala eoliană până la sistemul de sunet al pistei de curse.

Daphne îi dădu lui Iris o lopată, iar ea luă o greblă lungă.

– Indivizii abia veniţi cred că-i romantic să doarmă două nopţi sub cerul liber, dar apoi vor dori un cort. Va trebui să săpăm alte privatе, dar n-o să fac eu asta. Sunt destui pe aici care ar putea să ne ajute.

Când ajunseră la stejarii de dincolo de rulote, colibe şi corturi, Daphne începu să taie tufărişul. Rupea crengi şi smulgea iarbă, ca să facă o vatră pentru foc şi să netezească pământul, pregătind o fundaţie pentru corturi noi. Iris se apucă să lucreze cu lopata, scoţând rădăcini şi înlăturând pietre.

– Îi simţi lipsa? întrebă Daphne, după câteva minute.

Reacţia instinctivă a lui Iris a fost să răspundă:

– Cui?

Dar ştia că ar fi sunat caraghios. Aşa că recunoscu, păstrându-şi vocea calmă:

– Un pic.

– O să-l aştepţi? Crezi că o să se întoarcă?

Iris dădu din umeri. Strânse bine lopata în mâini şi se uită în altă parte. Nu voia s-o privească pe Daphne în ochi.

– Dacă totuşi crezi că nu se mai întoarce, să-mi spui. O să te combinăm noi cu cineva. Ai remarcat cum se uită indivizii după tine?

– Da, am observat. Şi nu cred că am nevoie de ajutorul tău ca să-mi găsesc pe cineva. Mulţumesc, oricum.

Daphne rămase tăcută un moment, apoi chicoti.

– Oh, aproape că uitasem! Am un mesaj pentru tine. Todd l-a transmis prin radio, din Pasadena. A folosit reţeaua de urgenţă pe unde scurte şi a vorbit cu cei din laboratorul din Livermore.

Iris se întoarse iute, încercând să-şi ascundă reacţia, dar era prea târziu.

– Ce-a spus?

Daphne vorbea cu o încetineală chinuitoare.

– Ei bine, a trimis un mesaj special ca să te informeze că a ajuns cu bine în Los Angeles. Au avut probleme cu trenul, dar acum erau la LPR şi plănuiau să plece cu sateliţii. A ajuns atât de departe şi mărturisesc că sunt surprinsă.

– A mai spus ceva? întrebă Iris.

– Probabil, dar o fi fost ceva subînţeles. A discutat cu Moira Tibbett. Femeia aia n-ar manifesta vreo emoţie nici dacă ai pălmui-o.

Zăpăcită, cu gândurile în clocot, Iris se cufundă în muncă.

Muzicienii care ajungeau în comunitatea Altamont erau un amestec de toboşari, chitarişti, solişti vocali. Fiecare îşi înjghebase instrumente din piese care supravieţuiseră ravagiilor petromolimei. Mulţi aveau

flaute din lemn, armonice, harpe din metal şi chitare clasice scumpe, cu cuie de reglare din fildeş, nu din plastic, şi corzi la fel de scumpe, din intestine, nu din nailon.

Mai mulţi ingineri din Livermore acceptaseră provocarea de a construi amplificatoare funcţionale. Doi dintre ei sperau să construiască o chitară electrică, ca să zguduie cu adevărat tăcerea.

După lăsarea întunericului, muzicienii se aşezau în jurul focului de tabără şi improvizau. Mulţimea devenea tot mai mare pe măsură ce treceau zilele, iar oamenii veneau din oraşele din jur, numai ca să asculte exerciţiile din fiecare seară.

Înainte de petromolimă majoritatea acelor oameni nu s-ar fi dus la acelaşi bar sau la acelaşi concert. Erau împărţiţi în subgrupurile lor culturale mărunte, în clici care foloseau divizări fine ale muzicii pentru a se separa ei înşuşi: rock clasic, folk, heavy metal, tehnopop, muzică uşoară, country. Dar acum, când totul se prăbuşise, muzica în sine, indiferent de ramură sau de savoare, îi aduna pe toţi, iar ei ascultau fără mofturile pe care le-ar fi făcut înainte.

Satisfăcută, Iris stătea pe perna ei jerpelită, sub cerul liber, sorbind ceai din plante dintr-o cană de metal. Se îndopaseră cu toţii cu mâncare delicioasă, gătită într-o oală mare: legume din Tracy, zarzavaturi din grădinile din jurul comunităţii, şi carne de vită de la fermierii localnici.

Iris se lăsă pe spate şi se uită la oameni, gândindu-se ce amestec ciudat formau – refugiaţii lui Jackson Harris din centrul oraşului, hipioţii legaţi de trecut, ea însăşi microbiolog din Stanford, fermieri, cowboy şi lucrători sezonieri.

Doog începu să cânte, acompaniat de o armonică liniştită, discretă. Avea o voce bogată, plină, şi închise ochii în timp ce cuvintele îi ieşeau de pe buze. Lumina focului se reflecta în ochelarii lui rotunzi, ca ai lui John Lennon. Părea să-şi extragă muzica din suflet, în timp ce cânta.

Nu conta că gustul muzical al lui Doog se deosebea radical de cel care fusese al ei. Acum, în timp ce-i asculta vocea, se gândea la obsesia ei de a face o realitate din concertul din Altamont, la nevoia de a readuce lumii nu doar muzică, ci rock & roll.

Apoi se gândi la nevoia lui Todd de a ajuta lumea să pornească în lunga călătorie înapoi către civilizaţie – chiar dacă asta însemna o hoinăreală prostească pentru a transporta sateliţi pentru energie solară prin toată ţara.

Ce drept avea ea să stea în calea visului său?

Cu mult înainte ca muzica să se sfârşească în noaptea aceea, Iris se duse la culcare, singură.

68
Când lumile se ciocnesc

Todd Severyn stătea sus, pe capra căruţei pe care o rechiziţionaseră şi privea peisajul sud-vestului american.

Lângă el, ţinând hăţurile celor trei cai care trăgeau căruţa, solidul Casey Jones părea hipnotizat de terenul deşertic. Îşi aţintise ochii mari, negri, asupra orizontului, de parcă ar fi vrut să-l aducă mai aproape. Casey îşi înfăşurase cămaşa veche ca pe un turban, în jurul capului său chel, ca să-l apere de insolaţie.

El şi Todd călătoreau în tăcerea confortabilă a unor oameni care petrecuseră prea mult timp împreună şi terminaseră orice subiect de conversaţie. În dricul căruţei, în spatele lor, Henrietta Soo sforăia în căldura după-amiezii. Întinsă lângă cei zece minisateliţi pe care-i transportaseră de la Pasadena, femeia transpira sub păturile reflectorizante care încercau să respingă căldura.

Todd îşi împinse pălăria de cowboy pe ochi, în timp ce caii trăgeau mai departe. Braţele îl dureau încă de cât muncise la drezina acţionată manual, prin toată California de Sud şi o parte din Arizona – dar, mai mult decât orice, era uluit de cât de lipsită de evenimente fusese călătoria.

Todd pusese hărţile vechi într-un sac, sub capră, străduindu-se să ghicească cam pe unde se aflau. După ce abandonaseră drezina şi porniseră pe drumuri, harta feroviară a lui Casey nu le mai fusese de mare folos. Din câte îşi dădea Todd seama, traversaseră Arizona şi ajunseseră în New Mexico, apoi cotiseră spre sud, către Alamogordo şi White Sands. Dacă trăgeau din greu, puteau să ajungă la ferma pentru energie solară a lui Lockwood peste două zile.

Devreme, dimineaţa, trecuseră printr-un sat al nativilor americani, cu un centru comercial vechi. Acolo îşi umpluseră bidoanele cu apă şi oferiseră bârfe şi ştiri în schimbul unui mic dejun delicios, cu ouă proaspete şi tortillas. Drumul prin deşert se întindea drept în faţa lor. Cei trei cai goneau pe drumul uşor, înaintând vizibil.

– Se văd oameni în faţă, zise Casey Jones, iar vocea lui profundă suna morocănoasă şi stridentă în tăcerea somnolentă a după-amiezii.

Todd îşi dădu pălăria pe ceafă şi se uită la cei doi oameni care mergeau pe drum, în mijlocul pustietăţii. Un bărbat şi o femeie, amândoi înalţi. Femeia căra un rucsac de-un roz-strălucitor.

Când căruţa se apropie, cei doi călători se traseră pe marginea drumului şi rămaseră acolo, aşteptând, cu mâinile în şold. Bărbatul, înalt şi cu umeri laţi, cu o coamă de păr de culoarea paiului şi cu un rânjet obraznic, ridică o mână, cu gestul clasic al autostopiştilor. Ţinea pe umăr o puşcă, iar la brâu avea un cuţit mare de vânătoare.

Alături de el, femeia părea obosită. Era bine proporţionată şi arăta

ca o amazoană. Avea păr roşcat şi o figură frumoasă, de făptură puternică – fără nimic rafinat în ea. Probabil că n-ar fi făcut faţă concurenţei din lumea fotomodelelor, chiar cu ajutorul fardurilor. Dar arăta totuşi remarcabil.

Casey trase de hăţuri, iar căruţa se opri. În spatele lui, Henrietta se trezi, clipind, şi trase pătura reflectorizantă de pe ea.

– Ne luaţi şi pe noi? întrebă blondul cel solid.

Femeia îi zâmbi lui Casey, apoi îi zâmbi şi mai larg lui Todd, de parcă ar fi venit s-o salveze.

– V-am fi foarte recunoscători, zise ea. Eu sunt Heather Dixon.

Întinse mâna, iar Todd nu-şi dădu seama dacă o întinsese ca să o strângă pe a lui sau ca să o ajute să urce în căruţă. Femeia se întoarse către tovarăşul ei şi-l prezentă:

– Acesta este…

– Clyde, o întrerupse bărbatul, cu un rânjet aproape fioros. Spuneţi-mi Clyde.

Miles Uma se obişnuise să i se spună Casey Jones. După luni în care fusese singur, ascunzându-se de oricine ar fi putut să-l recunoască, Uma reuşise să se despartă de fosta lui existenţă de căpitan de superpetrolier. Nu-şi spusese numele adevărat lui Rex O'Keefe sau fraţilor Gambotti, acum pierduţi undeva în Los Angeles, vii sau morţi. Nu-i spusese nici lui Todd.

Peisajul arid din jur, cu gama lui de cafeniu, mov şi ruginiu părea la un milion de kilometri de ocean şi de norii deşi, cenuşii, pe care-i văzuse zilnic de pe puntea lui *Zoroaster.* Uma mâna acum echipajul compus din trei cai, încercând să nu-şi amintească de vremea când condusese nava enormă din oţel.

Îşi petrecuse viaţa pe mare. Lucrase pe remorchere în Alaska, irosise şase luni pe o barjă, apoi reuşise să avanseze pe superpetrolierele companiei Oilstar. Servise în marina comercială, petrecuse câţiva ani în marina militară, când fusese mai tânăr şi învăţase tot ce trebuia să ştie despre navele oceanice. Marea era familia lui, iubita lui. Mereu schimbătoare, marea era şi acum la locul ei.

Dar aerul din jurul lui mirosea a salvie şi a yucca. Nu-şi mai amintea cum mirosea oceanul – deşi n-o să uite niciodată duhoarea ţiţeiului împrăştiat.

Uma înăbuşise multe dintre gândurile acestea rătăcitoare. Găsise că-i mai uşor să uite dedicându-se unei sarcini, străduindu-se cu întreaga-i fiinţă s-o îndeplinească. Cum fusese când reparase locomotiva Steam Roller, când strânsese hrană, s-o ducă în Los Angelesul înfometat, sau acum, când căra sateliţii în New Mexico.

Avea şi acum coşmaruri în care vedea podul Golden Gate prin

întuneric, în timp ce el spărgea uşa camerei de comandă, încuiată de Connor Brooks. Simţea încă scurgerea milioanelor de barili de ţiţei din petrolierul lui fragil, vedea reportajele de la televiziune despre pata de petrol ce se întindea în golful San Francisco.

Uma îşi amintea finalitatea brutală a echipei de anchetă care-i anulase gradul de căpitan. Oilstar îl concediase, bineînţeles, iar Uma nu avusese argumente ca să le conteste decizia. El fusese căpitanul lui *Zoroaster,* el răspundea de acţiunile echipajului său. Orice altceva însemna doar scuze... iar Miles Uma nu credea în scuze.

Nu conta că, de fapt, Connor Brooks produsese accidentul petrolierului. Nu conta că, în realitate, unul dintre microbiologii de la Oilstar răspândise microorganismul Prometheus, care devorase benzină şi plastic din petrol. Nu conta că alţii reuşiseră să scape de răspundere.

Uma jurase să-şi petreacă restul vieţii căindu-se, ispăşindu-şi vina în orice mod posibil, îndeplinind sarcină după sarcină, până la sfârşitul vieţii.

Când părăsise Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie, împreună cu Todd Severyn şi cu Henrietta Soo, munciseră din greu la drezină, ca s-o facă să avanseze pe şine, să iasă din oraş, apoi să treacă prin munţii San Gabriel şi prin marele bazin din sud, care era una dintre cele mai puţin populate zone din Statele Unite. Muncise de două ori mai mult decât Todd sau Henrietta, refuzând să se odihnească, bucurându-se când simţea durerea în braţe, pentru că asta izgonea gândurile care puteau să-l distragă. Gonind pe şine, atinseseră o viteză mai mare decât speraseră, înaintând cu aproape patruzeci de kilometri pe oră în porţiunea lungă, dreaptă, din deşert.

Distanţa dintre Barstow şi Needles fusese ucigătoare, una dintre pustietăţile cele mai sterpe şi mai fierbinţi pe care şi-o putuse imagina. Din cauză ca mergeau doar noaptea, durase trei zile s-o traverseze şi să urce pantele aproape imposibile ale şirului de munţi care stăteau ca nişte cazemate în drum. Dar recuperaseră când coborâseră pe panta de est, de la graniţa Californiei, pătrunzând în terenul mai ospitalier de dincolo de râul Colorado.

În Arizona de est trecuseră pe lângă un ranch abandonat, cu caii alergând răzleţiţi într-un ţarc imens. Lângă hambar zăceau căruţe. Conacul era tăcut, când se apropiaseră cu drezina prin lumina zorilor, gata să se oprească pe timpul zilei. Todd se tot uitase la cai, iar Uma bănuise ce avea în minte.

Cu o căruţă şi câţiva cai, ar fi mers mai repede, fără să se omoare din cauza efortului. În momentul acela, Uma simţea că-i gata să se prăbuşească din cauza durerilor musculare, iar Todd şi Henrietta erau într-o stare şi mai rea. Ritmul lor se redusese considerabil în ultimele două zile.

Se opriseră şi se duseseră la conac, sperând să facă rost de provizii şi să se odihnească bine, într-o casă adevărată, pe o saltea adevărată, poate chiar să se şi spele. Todd strigase, în timp ce mergeau prin curtea ranchului. Nu văzură nicio mişcare, doar caii pe pajiştea din spate. Uma se dusese în conac şi găsise uşa descuiată. Nimeni nu răspunsese la strigătele lor. Intraseră toţi trei în casa întunecată.

Aerul mirosea greu, a mucegai, de parcă n-ar fi trecut pe acolo nimeni de luni de zile. Totul era rezonabil de curat, nedistrus de jefuitori. Dar plutea peste tot o duhoare acră, râncedă, care era groaznică în căldura casei.

Se duseseră în bucătărie, unde lumina dimineţii pătrundea printr-o fereastră largă, răspândindu-se pe gresie şi pe tăblia mesei. Uma deschisese frigiderul, iar din el răbufnise duhoare de carne stricată. Găsise nişte cutii cu suc şi cu bere, pe care le luară cu ei.

– Uitaţi-vă aici! le spusese Henrietta.

Se apropiase de un dulap şi scosese o cutie din carton cu cinci fiole din sticlă. Eticheta arăta că era vorba de insulină. În alt pachet, ace strălucitoare zăceau înconjurate de globuri de mucus transparent – resturile seringilor din plastic.

În încăperea mare în care se afla biblioteca găsiseră trupul.

Omul zăcea acolo de vreo două luni. Deşertul uscat îl păstrase oarecum, dar nu suficient. Se înnegrise şi se uscase într-un fotoliu mare, din piele. Avea ochii închişi. Părul şi unghiile continuaseră să crească.

Todd se împleticise şi se aşezase pe un scaun, lăsându-şi capul în palme.

– Exact cum l-am găsit pe Alex, zisese el.

Uma nu ştia despre ce vorbeşte.

Camera avea ferestre înalte, acoperite cu draperii largi. Pe rafturile din stejar, de pe doi pereţi, se înşirau cărţi. Căminul imens rămăsese rece şi negru, plin de cenuşă albă…

În după-amiaza aceea îl îngropaseră în curte.

Petrecuseră restul zilei strângând provizii. În ranchul izolat erau lucruri cât să ajungă pentru luni de zile. Toată carnea din frigider se stricase, dar rămăsese o cantitate zdravănă de conserve, de hrană uscată şi afumată.

Lui Todd îi făcuse plăcere să aleagă trei cai şi să pregătească o căruţă. Împreună reuşiseră să încarce cei zece sateliţi solari în dricul căruţei. Uma, Todd şi Henrietta se spălaseră cu apă călâie din rezervorul de lângă grajd. Uma avu grijă să-şi radă complet capul cu briciul. Rămăseseră acolo peste noapte, odihnindu-se ca lumea în paturi confortabile, apoi porniseră la drum dis-de-dimineaţă.

Uma mânase caii când se depărtaseră de calea ferată,

îndreptându-se spre New Mexico. Înaintau repede, iar Uma începuse să simtă o mulţumire vagă văzând peisajul trecând pe lângă ei. *Să faci ceva.* Nu se mai gândise la trecutul său.

Deşi se îndoia că va fi vreodată fericit, totuşi, pentru prima oară după luni de zile, Uma nu se mai simţise mizerabil. Se gândea la el însuşi ca la Casey Jones.

Şi acum, printr-o coincidenţă incredibilă, răzbunătoare, îl întâlniseră pe Connor Brooks, de parcă primise un şut în boaşe.

Uma se ghemui şi rămase tăcut, sub turbanul său zdrenţuit, mânând caii. Poate Brooks nu-l recunoscuse, dar Uma nu putea să uite figura unui maniac care produsese accidentul petrolierului *Zoroaster* al firmei Oilstar.

În timpul zilei, Brooks stătu în spate, în căruţă, purtându-se amabil şi discutând cu Henrietta Soo. Aceasta îi preaslăvise importanţa sateliţilor solari, îi povestise încotro se duceau şi cum misiunea lor putea să ducă la renaşterea civilizaţiei.

Tânăra, Heather Dixon, se da la Todd. Se aşezase lângă el, în faţă, întrebându-l despre el, părând reţinută, dar nu prea convinsă că proceda corect. Todd fusese impresionat de atenţia ei. Evita s-o privească în ochi, dar se uita la ea de fiecare dată când credea că nu-l vede.

Pe de altă parte, Heather şi Connor Brooks păreau că-s supăraţi unul pe celălalt.

Uma văzuse destul. În timp ce avansau, kilometru după kilometru, se mulţumi să stătea pe capră şi să mâne caii. În el fierbea o adevărată furtună, dar nu ştia ce să facă.

Todd îşi întrerupse conversaţia cu Heather când Casey Jones opri căruţa. La apus, ajunseseră la poalele împădurite ale şirului scund de munţi. Îl uimea cât de iute trecuse după-amiaza.

Heather chicoti. Fâşiile subţiri de nori, din înalturi, căpătară culoare chihlimbarie în lumina piezişă. La distanţă mică, Todd zări o pată de verdeaţă pe munte, care marca un pârâiaş. Casey Jones sări de pe capră şi dezhămă caii, legându-le piedici, ca să poată paşte tufişurile dese.

Bărbatul solid, negricios, fusese neobişnuit de reticent de la amiază, dar Todd fusese preocupat de discuţia cu Heather. Tovarăşul ei, Clyde, sări din căruţă şi o ajută pe Henrietta să coboare, zâmbindu-i fermecător.

– Am observat că aveţi destule provizii, zise Clyde. Ar fi grozav să avem şi noi parte de o masă bună, din când în când.

Todd continuă să privească linia verde a pârâului. Din ranchul abandonat din Arizona luase o pereche de undiţe din bambus şi momeală, sperând să aibă ocazia să le folosească.

– Cred că o să încercăm să facem rost de mâncare proaspătă, răspunse el, arătând spre pârâu. Pregătiţi-vă ce vreţi de mâncare, eu sper să prind nişte păstrăvi.

– Dacă ai două undiţe, vin cu tine să te ajut, propuse Heather, uitându-se la Todd.

În timp ce fata vorbea, Todd îşi dădu seama că-şi dorise ca ea să spună cuvintele acelea.

În viaţa lui de pe vremuri, când lucra pe câmpuri petroliere şi purta ţoale murdare, nu se considerase un expert în a face curte. Heather părea cam grăbită să rămână singură cu el şi simţi o împunsătură de vinovăţie gândindu-se la Iris – care se afla acum la două mii cinci sute de kilometri de el.

Todd îşi aminti de curtea stângace, pe care i-o făcuse lui Iris, de cele câteva telefoane, de drumul lung călare de la locuinţa lui Alex Kramer până în Stanford, ca s-o ia de acolo, de timpul plăcut petrecut în comunitatea din Altamont. Nu înţelesese niciodată de ce o femeie ca Iris Shikozu fusese atrasă de un cowboy bătrân ca el. Fusese doar o relaţie de convenienţă? Cineva cu care să formeze o echipă în timpul crizei petromolimei ce se răspândea?

Pe Todd îl durea capul. Nu era obişnuit să se gândească la asemenea lucruri. Lucrurile se întâmplă sau nu se întâmplă, iar explicaţii psihologice, presupuneri de ce s-a întâmplat ceva sau ce-ar putea să se întâmple – astea erau prostii pentru oameni care nu aveau altceva de făcut... oameni care voiau să aibă pregătite scuze pentru orice.

Îşi aminti ultimele cuvinte pe care i le spusese Iris înainte s-o părăsească. Îl făcuse prost şi râsese de dorinţa lui de a transporta sateliţii. În ciuda faptului că-i dusese dorul atâta vreme, asprimea cu care-l tratase îl înfurie. N-avea decât să stea în Altamont şi să cânte muzică rock, lui nu-i păsa.

– Sigur, îi răspunse el lui Heather. Am două undiţe.

Blondul cel solid se uită la ei cu un zâmbet abia ascuns, în timp ce Todd şi Heather luară uneltele de pescuit şi plecară.

Pârâul îşi săpase un canal adânc prin solul moale. Apa curgea iute peste bolovanii acoperiţi cu mănunchiuri de alge. Todd coborî pe mal, alunecând cu cizmele lui de cowboy, încercând să nu pară stângaci. O ajută şi pe Heather să coboare, deşi fata părea capabilă să aibă singură grijă de ea. Blugii ei erau roşi şi murdari, dar avea picioare lungi şi mlădioase. Bărbatul o privi cum cobora panta. Ghemuindu-se pe o stâncă de lângă apă, fata îşi aruncă părul roşcat peste umăr şi-i zâmbi, înainte de a-şi cufunda mâinile în pârâu pentru a-şi stropi faţa cu apă.

În lumina plină de culori a apusului, picăturile lucitoare de apă de pe pielea ei o făceau, în timp ce-şi freca obrajii, să arate mai frumoasă

decât ar fi făcut-o orice farduri. Todd îşi dădu seama că o privea şi se întoarse.

Legă o momeală rotitoare la o undiţă. Petrecuse mult timp în Wyoming prinzând păstrăvi şi pregătindu-şi cina înainte să se culce sub cerul liber, învelit doar cu pătura şi având doar calul drept tovarăş. Todd îi întinse lui Heather prima undiţă, apoi legă altă momeală pentru el.

– Fii atentă să nu se agaţe de pietre. Dacă există păstrăvi aici, se ascund la umbră.

Heather se aşeză pe o stâncă lângă el şi lăsă momeala să atârne în apă, mişcând-o înainte şi înapoi. Todd îi arătă cum să-şi îmbunătăţească tehnica, dar Heather părea distrată, de parcă ar fi vrut să-i vorbească despre ceva, dar îi era teamă să atace subiectul. Todd simţi un nod în gât. Nu era convins că voia să afle ce o preocupa.

– Trebuie să fugim, zise ea în cele din urmă, cu voce aspră, dar speriată. Sunt cu Connor de mai bine de o lună. Am mers spre est, rătăcind de colo-colo – dar devine din ce în ce mai instabil.

– Connor?

– Acesta-i numele lui adevărat. Şi-a zis Clyde pentru că-şi imaginează că noi doi suntem un fel de Bonnie şi Clyde. E nebun şi-i periculos. L-am văzut cum a împuşcat câinele unor oameni doar pentru a-i speria.

– Aşa… şi ce vrei să faci?

– Să-l părăsesc. Trebuie să plecăm *acum.* S-o luăm pe firul apei către munte. Trăim din ce se găseşte timp de-o lună. Nu-i atât de greu.

– Dar… zise Todd, cu mintea golită de gânduri. Am făcut atâta drum cu sateliţii solari! Nu mă pot opri acum. Casey Jones şi doctorul Soo se bizuie pe mine, ca să-i însoţesc. Crezi că sunt în pericol doar pentru că stau cu individul ăla? Poate ar trebui să-i avertizăm.

– Sigur că sunt în pericol! replică Heather. Dar abia după ce-o să ne întoarcem şi o să le povestim. Ce-i mai important? Am putea pleca, nu-i aşa? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari, imploratori.

– Eu… începu Todd, apoi cârligul undiţei se prinse de o piatră.

Recunoscător că intervenise incidentul, Todd se întoarse spre pârâu şi începu să agite undiţa, ca să desprindă momeala. Îşi dădu seama că transpirase tot de grijă. În mintea lui se învârtejea totul.

O părăsise pe Iris în Altamont pentru că avea nevoie să facă această călătorie. Nu putea să renunţe tocmai acum.

În cele din urmă desprinse cârligul şi-l scoase din apă. Se întoarse din nou spre Heather şi înlemni.

Fata îşi descheiase cămaşa din flanelă şi o trăsese în lături, scoţând-o din pantaloni. Îşi expusese pieptul mare, iar sfârcurile

ieşeau în evidenţă, ca nişte fragi, pe pielea albă. Todd se uita prosteşte.

Păturile argintii, reflectorizante şi ghemotoace de paie acopereau sateliţii solari, aşezaţi în dricul căruţei. Connor Brooks scotoci prin grămadă şi zări lucirea ambalajului metalic al minisateliţilor. Nu arătau cine ştie ce, dar doamna doctor pălăvrăgise toata ziua despre cât de valoroşi erau, cum vor readuce ei civilizaţia înaltei tehnologii.

Când crezuse că nu-l vede nimeni, începuse să dea târcoale, întrebându-se cum putea să valorifice sateliţii. Poate să ceară o răscumpărare, sau să-i vândă cuiva. Cowboyul şi târfa aia de Heather se duseseră să pescuiască împreună şi probabil că în momentul ăla se regulau prin tufişuri. Lui Connor nu-i păsa. Individa devenise plicticoasă în ultima săptămână.

Simţi mirosul mâncării pe care o încălzea bătrâna doamnă doctor la un foc mic de tabără şi-i veni apă în gură. Individul ăla oacheş, ca un Quasimodo, care mânase caii, se învârtea prin jurul taberei, dar Connor nu-l vedea nicăieri. Omul avea probleme, nu scosese un cuvânt. Arăta ca o minge din ciocolată când îşi scosese turbanul de pe cap. O chestie ciudată.

Zece sateliţi erau în dricul căruţei. Caii erau deshămaţi, ar fi avut nevoie de vreo cinci minute să-i înhame iar. După ce se vor culca toţi, o să se întoarcă şi o să rezolve problema în tăcere, apoi o să fugă înainte să se trezească şi să-l oprească vreunul dintre ei.

Auzi zgomot uşor de pas în spatele lui şi se întoarse, tocmai la timp ca să-l vadă pe negrul cel solid năvălind către el, strivindu-i coastele de latura căruţei. Connor apucă să ţipe şi gâfâi sufocat. Jigodia cea zdravănă îi prinse mâna şi i-o suci la spate.

– Mă bucur să te revăd, Brooks! Scârbă!

Vocea individului sună ca un vârf de unghie frecat de marginea unui pahar.

– Hei! gemu Connor, zbătându-se. Ce naiba faci?

Individul încercă să-l răsucească, dar Connor scăpă din strânsoarea lui. Retrăgându-se, în gardă, Connor se întoarse şi exclamă:

– Cine naiba te crezi?

Bărbatul negru, chel, se uita la el. Pielea lui avea o culoare bizară, iar figura-i lată arăta un amestec ciudat de rase.

– Hai, Brooks! Ai fost coşmarul meu luni de zile! Nu-ţi recunoşti căpitanul?

Brusc, piesele disparate se potriviră una lângă cealaltă, iar Connor căscă ochii mari. Imposibil! Dar ochii, forma gurii, nasul turtit şi pomeţii înalţi îi erau totuşi cunoscute. Ultimul lucru pe care-l ştia despre Căpăţânos era că Uma fugise de pe puntea petrolierului *Zoroaster* ca să răspundă falsei alarme de incendiu pe care o

declanşase Connor. Omul arătase ca o maimuţă adevărată, plin de păr negru, creţ, de la încheieturile degetelor la sprâncene. Iar acum, acelaşi om se afla aici, în mijlocul deşertului, la câteva luni după petromolimă – drumurile lor se întâlniseră iarăşi.

– Lua-te-ar dracu! răcni Connor.

Îşi lăsă capul în jos şi se lansă ca o ghiulea către Uma, dar căpitanul cel solid era pregătit. De fapt, părea că abia aşteptase încăierarea.

Uma primi atacul în abdomenul tare ca piatra. Răspunse cu un pumn în ceafa lui Connor. Apoi îl prinse pe acesta de gât cu braţul lui imens.

Connor îl pocni în boaşe, făcându-l pe negru să geamă de durere şi să-i dea drumul un pic, suficient pentru ca Brooks să se elibereze. Dar Uma nu părea slăbit. Rămase cu pumnii ridicaţi, gata să lovească din nou.

– O să te bat până o să-ţi dai duhul, Brooks, apoi poate o să te arunc în deşert şi o să las furnicile să te termine!

Connor se trase înapoi, către căruţă. Nu putea să fugă. Nu putea să ajungă destul de departe ca să scape şi nici nu voia. În momentul acela, Connor îşi dorea mai mult ca orice să înfigă capul căpitanului Căpăţânos într-un par, ca să-l mănânce vulturii.

– Ce faceţi voi doi aici? întrebă Henrietta Soo, venind dinspre foc, cu o lingură mare de lemn în mână, ca o mamă gata să pedepsească doi copii neascultători.

– Individul ăsta a provocat eşuarea lui *Zoroaster,* zise Uma, cu vocea lui joasă, ca zăngănitul unor geamuri sparte.

Connor folosi incidentul pentru a se refugia în spatele căruţei şi luă de acolo puşca pe care o cărase prin două state, arma cu care împuşcase câinele familiei de mormoni.

Făcu un pas către Uma şi ridică arma. Avea cartuşe în ambele ţevi. Trase cocoşul înapoi.

– *Tu* erai căpitanul petrolierului, Căpăţânosule! Tu eşti răspunzător. Nu arunca vina pe mine!

Henrietta Soo se uita de la unul la altul, de parcă nu-i venea să creadă ce auzea. Uma nu părea speriat de puşca lui Connor şi venea către el.

– Nu suntem în faţa unei comisii de anchetă, Brooks. Lasă-te de chichiţe. Oi fi eu responsabil, pentru că ar fi trebuit să te încui în cabină, dar *tu ai cauzat* eşuarea navei. E vina ta şi o să arzi în iad pentru asta.

Connor ţinu puşca fix, în timp ce Uma continua să se apropie. Nu se gândise o secundă să nu apese pe trăgaci. Aproape că uitase cât de mult îl ura pe individ.

– Vina mea? Nu-i vina mea, Căpăţânosule!

Zâmbi şi ridică arma.

Heather se uită şi ea la Todd, ademenitoare, dar arătând la fel de speriată pe cât se simţea el. Îşi desfăcu centura şi trase încet fermoarul blugilor.

– Nu am nevoie să vii cu mine, Todd. Pot să mă descurc şi singură – dar te vreau acum. Am greşit rău de tot cu Connor, dar cred că tu eşti altfel. Hai să ne alegem noi modul de viaţă! Hai să plecăm de aici!

Inima lui Todd îi bubuia în piept, iar gâtul îi era mai uscat ca solul deşertului.

– Heather, eu…

O tot vedea pe Iris. Erau o mulţime de bărbaţi în comunitatea din Altamont, iar Iris avea temperament fierbinte şi pasiuni iuţi. Dorise să acţioneze în relaţia lor mult mai repede decât ar fi acţionat vreodată Todd. Se îndoia că-l aştepta, iar el nu-i promisese că o s-o aştepte… doar că o să se întoarcă într-o zi…

Dar clătină din cap, ştiind că, oricât de greu îi era, o iubea pe Iris. Privi în altă parte şi începu să vorbească, dar înainte să scoată vreun cuvânt din gură, bubuitura unei împuşcături despică amurgul.

– Ce naiba s-a întâmplat? exclamă Todd.

– Puşca! strigă Heather. E Connor!

Se grăbi să-şi încheie bluza şi să-şi strângă cureaua. Apoi urcară amândoi malul şi fugiră îngrijoraţi către tabără.

Connor apăsă pe trăgaciurile puştii, trăgând cu amândouă ţevile. Bubuitura îl asurzi.

Dar, în loc să transforme pieptul lui Uma în carne tocată, puşca explodă. Bucăţi de ţeavă şi de pat zburară în toate părţile. Fumul negru bufni ca un nor. Connor se trase înapoi, ţipând, când explozia fierbinte îi arse partea stângă a feţei.

Cu un urlet animalic, Uma se repezi asupra lui, smulgându-i din mâini resturile îndoite ale puştii şi lovindu-l cu ele, de parcă ar fi fost un ciomag. Connor reuşi să se rostogolească şi să primească izbitura puternică în umăr.

Încercând să gândească limpede, în ciuda durerii din cap şi a furiei care-l cuprinsese, Connor scoase cuţitul de vânătoare din teacă. Nu vedea nimic ce nu se afla chiar în faţa ochilor, iar sângele îi curgea pe obraji şi la tâmple. Izbi orbeşte, sperând să-i taie vena jugulară lui Uma sau să-i scoată un ochi. Dar vârful cuţitului sfâşie cămaşa negrului. Uma se dădu înapoi, suficient ca Brooks să se ridice în genunchi şi să apuce mânerul cuţitului cu ambele mâini.

Uma lovi din nou cu arma sfărâmată, dar Connor se lăsă în jos, apoi se ridică şi, izbind cu toată puterea ambelor braţe, înfipse cuţitul până la plăsele în abdomenul lui Uma.

Connor trase cuţitul din rană, iar din aceasta ţâşni sânge. Uma nu păru să observe. Bărbatul imens, chel, aruncă puşca şi se apropie din nou, doar cu mâinile goale. Îl prinse pe Connor de gât, iar acesta îl tăie pe antebraţ cu cuţitul. Uma nu se sinchisi. Era o maşinărie a răzbunării, care avea un singur scop – să-l omoare pe Connor.

Laringele lui Connor fu îndoit ca o cutie de aluminiu pentru bere. Brooks îl lovi din nou cu cuţitul pe Uma, simţind cum lama pătrunde printre coaste. O spumă sângerie ieşi din gura căpitanului, dar Căpăţânosul continua să strângă.

Lui Connor îi ieşiseră ochii din cap. Nu ştia cât o să mai reziste. Lovi iar şi iar. Uma era scăldat în propriul sânge.

Connor începuse să leşine, când, încet, ochii lui Uma îngheţară. Strânsoarea lui slăbi. Se prăbuşi ca un trunchi de copac imens şi căzu în praful de lângă căruţă.

Connor se eliberă, tuşind şi gâfâind. Se dădu înapoi, uitându-se la cadavrul cu ochii deschişi, al căpitanului de petrolier.

– Lua-te-ar dracu!

Tuşi şi izbi cu vârful ghetei în spatele Căpăţânosului. Îl lovi iar şi iar pe Uma, simţind cum acestuia i se rup coastele. Connor nu slăbi strânsoarea pe mânerul cuţitului, chiar dacă mâinile îi deveniseră alunecoase din cauza sângelui.

Apoi îşi aminti de Henrietta Soo. Aceasta stătea lângă foc, ţinând în mână lingura de lemn şi uitându-se la el cu groază.

Un rânjet schimonosi figura mutilată a lui Connor, apoi individul se repezi spre ea cu cuţitul.

Todd ajunse în luminiş înaintea lui Heather. Se căţăra pe stânci când îl văzu pe Connor stând pe capră şi trăgând de hăţuri. Se împiedică, reuşi să-şi păstreze echilibrul şi răcni:

– Hei, Connor! Opreşte!

Connor se răsuci pe scaun, de parcă ar fi fost şocat să-şi audă numele. Arăta hidos – sângele îi curgea pe faţă, cu o pată neagră acolo unde îi fusese ochiul. Era plin de praf, funingine şi sânge. Connor strigă la cai. Căruţa se mişcă din loc, într-un nor de praf şi pietriş.

Todd auzi caii nechezând şi simţi un miros pătrunzător de carne arsă. Reuşind să ajungă la capătul pantei pietroase, Todd alerga cât putea de repede, cu cizmele lui de cowboy. Încerca să capete viteza pe care o avusese când fugise, împreună cu Casey Jones prin spaţiul dintre clădiri.

Căruţa înainta mai iute decât el, dar Todd reuşi să ţâşnească şi, întinzându-se, se prinse de marginea vehiculului.

Aşchiile laturii aspre îi zgâriară mâinile. O mână îi alunecă, încercă să se prindă din nou cu ea, dar căruţa se lovi de-o movilă şi se hurducăi, îndepărtându-se de el. Todd se prăbuşi pe pământ,

rostogolindu-se, încercând să se ferească de roţile din spate ale vehiculului.
Căruţa trecu pe lângă el, iar Todd auzi un amestec de zgomot de copite şi de nechezat, apoi sunetul vocii lui Connor, care strigă ceva ininteligibil, în timp ce se îndepărta. Todd aşteptă un moment, înainte să se ridice.
O auzi pe Heather venind în goană lângă el, în timp ce-şi controla mâinile julite.
– Oh, Todd…
O ignoră, enervat că-l lăsase pe Connor să fugă.
Un nor de praf arăta unde ajunseseră caii. Todd se întoarse să privească spre tabără. Heather îşi dădu părul din ochi şi întrebă:
– Acum ce facem?
– Să vedem ce s-a întâmplat, răspunse Todd, mergând către locul în care poposiseră.
Focul ardea încă, iar Henrietta Soo zăcea lângă el, cu faţa la pământ şi braţele întinse. O mână căzuse pe jar. Cămaşa îi fumega, iar pielea antebraţului căpătase o culoare neagră, scârboasă.
Todd se aplecă, simţind că-i tremură genunchii, şi o rostogoli într-o parte. Connor îi tăiase gâtul cu o tăietură lungă, inegală. Femeia arăta de parcă pierduse un butoi de sânge în praful uscat.
Întunericul care se înteţea înceţoşa amănuntele şi culorile strălucitoare, dar Heather descoperi imediat trupul lui Casey Jones. Acesta arăta mult mai rău. Connor îl măcelărise.
Înainte ca Todd să-şi închidă ochii, apucase să vadă cel puţin şase răni în pieptul şi abdomenul lui Casey.
Todd se trase înapoi şi vomită în tufişuri, apoi căzu pe spate. Rămase pe pământul aspru, privind în gol. Nu mai trecuse prin aşa ceva. Connor Brooks nu putea fi o fiinţă umană şi să facă asemenea lucruri!
Heather se ghemui lângă el şi-şi puse mâna uşor pe umărul lui. Îl strânse, dar Todd abia simţi presiunea degetelor ei.
– Te-am avertizat, zise ea, dar nici eu nu credeam că-i capabil de aşa ceva. Credeam că o să fure proviziile şi o să fugă cu căruţa, dar… atâta sânge! exclamă ea, tremurând violent. M-am culcat cu el! Am fost singură cu el o lună. Şi dacă aş fi spus ceva ce nu-i convenea? Dacă mi-ar fi făcut şi mie asta?
– Nu ţi-ai dorit asta? întrebă Tod, plin de amărăciune. Acum a plecat şi am rămas împreună, singuri.
Heather se ridică şi se trase de lângă el.
– Nu asta am vrut!
Apoi plecă, să fie singură. Orice gând de relaţie strânsă între ei părea să fie pătat pentru totdeauna de crimă şi violenţă.
După un timp, Todd se duse lângă Heather.

– N-o să-l prindem. A luat cei trei cai. Unde crezi că o să se ducă?

Heather se gândi bine înainte să răspundă:

– Oriunde crede că va putea folosi sateliţii în avantajul lui. Dar asta nu ne ajută cu nimic.

– Să-i îngropăm pe cei doi, zise Todd, apoi vom merge către White Sands. Am ajuns până aici şi să mă ia naiba dacă mă întorc, chiar dacă nu mai am sateliţii!

Sus, în balonul lui lunguieţ cu aer cald, locotenentul Bobby Carron privea deşertul, moţăind. În prima zi fusese entuziasmat că se află iarăşi în aer, dar era ceva complet diferit de zborul cu un avion cu reacţie: să stai într-un coş din aluminiu, în timp ce soarele arzător îţi jupoaie spatele, bălăngănindu-te la capătul unei frânghii lungi de trei sute de metri, de care era prins firul unui telegraf…

Toată săptămâna trecută, Bobby supraveghease zona înconjurătoare, uitându-se la fiecare piatră şi la fiecare tufiş. Privise orizontul prin luneta din metal pe care o înjghebase atelierul de optică al doctorului Lockwood. Cunoştea zona suficient de bine acum ca să descopere orice era neobişnuit.

Mişcările îi declanşară ceva în subconştient. Fără să gândească, se ridică la un nivel de conştientizare superior şi-şi lăsă mintea să cerceteze zona din jur. Descoperi altă mişcare, alta… apoi o mulţime, parcă era o armată de furnici care-şi croiau drum prin vale – exact pe acolo pe unde prezisese Rita că vor veni.

Simţi pulsul accelerându-i-se când văzu coloana de soldaţi apărând în mirajul produs de căldură. Făcând o apreciere grosolană, presupuse că generalul Bayclock adusese o sută de soldaţi, plus personal de sprijin. Câţiva mergeau călare, restul mărşăluiau aliniaţi.

Apoi, departe, spre vest, văzu alte două siluete, doi oameni singuri, care mergeau prin pustiul neted, zăpăcitor, îndreptându-se spre instalaţiile din White Sands. Bobby întoarse luneta spre ei şi reuşi să zărească un bărbat şi o femeie care se apropiau.

Luă telegraful portativ şi bătu semnalul internaţional pentru *lasă orice altceva!* încercând să atragă atenţia lui Juan Romero: XVW, XVW, XVW…

69
Început de furtună

Aflată în aripa de vest a Casei Albe, sala de şedinţe fusese cândva mândria investiţiilor militar-industriale în domeniul tehnologiei de vârf din America. Într-o vreme, reprezentanţii presei prevăzuseră cu o precizie uluitoare reacţia Statelor Unite la incidente internaţionale după numărul de pizza livrate aici în fiecare noapte deosebită. În cel mai important oraş al naţiunii, în cea mai importantă clădire, aceasta era, fără nicio îndoială, cea mai importantă cameră.

Dar acum nu mai exista pizza, nici ziarişti curioşi, nici miracole tehnologice. Monitoarele cu înaltă rezoluţie ale calculatoarelor făcuseră loc tablelor, mesajelor mâzgălite pe bucăţi de hârtie şi luminii electrice pâlpâitoare, produsă de generatoarele cu aburi din Mall.

Funcţionarii se agitau şi acum, dar atenţia lor se îndepărtase de la evenimentele mondiale, pentru a se concentra asupra cererilor făcute guvernului naţional de mai multe oraşe-state neoficiale, care reprezentau noile centre de putere răspândite prin ţara care se fărâmiţa.

Preşedintele Jeffrey Mayeaux stătea pe un scaun cu spătar înalt, cu unghiile înfipte în pielea tapiseriei. Încerca să priceapă informaţiile cu care era alimentat, fragmente contradictorii, cu o zăpăcitoare lipsă de detalii. *Ce naiba se întâmplă aici?* Lipsa informaţiilor certe îl îngrijora – era ca şi cum ai fi încercat să urmăreşti un program de televiziune pe un canal plin cu zgomot de fond.

În dreapta sa, la masa lungă de lemn, stăteau consilierii săi militari, şefii Statului Major Interarme. Cei cinci arătau obosiţi – şi aveau de ce să fie, din moment ce nu părăsiseră complexul Casei Albe de o săptămână! Uniformele le erau mototolite, pătate, dar ei dădeau dovadă de demnitate – întreţinută cu cofeină. Mayeaux se holbă la ei, apoi se uită din nou la notiţe. Indivizii ăştia nu ştiau ce înseamnă să lucrezi sub presiune!

În stânga lui Mayeaux stăteau reprezentanţii cabinetului, ai Agenţiei Naţionale pentru Securitate şi echipa lui particulară. Trei agenţi ai Serviciului Secret stăteau calmi în spate; de obicei, agenţii lipseau la asemenea discuţii secrete, iar prezenţa lor nu trecuse neobservată. Mayeaux începuse să ia asemenea precauţii de când consilierii săi militari se apucaseră să comenteze tot mai nefavorabil modul în care Mayeaux acţiona în privinţa situaţiei produse de petromolimă.

Să-i ia dracu! Niciun alt preşedinte nu avusese de-a face cu o prăbuşire a întregii ţări – nici măcar Lincoln! Războiul civil fusese raţional şi de înţeles, reprezentase o nepotrivire de politici.

Mayeaux împinse pe masă Anexa J-7, ultima listă de obiecte distruse de petromolimă. Se săturase să tot vadă completări la memoriul iniţial. Nu se săturaseră şi cei care le scriau să tot înşire diverse lucruri? Capace de tuburi de pastă de dinţi. Feţe de masă şi prezervative. Pentru numele lui Dumnezeu, cui îi păsa de asta?

Mayeaux se încruntă şi urmări atent reacţia şefilor statului-major.

– Lista nu se reduce, domnilor. Am înţeles că Dallas/Fort Worth Metroplex a întrerupt comunicaţiile cu guvernul central şi a spânzurat trei dintre agenţii noştri care încercau să aplice legea marţială. Am primit rapoarte contradictorii referitoare la probleme importante apărute în San Diego. Vom fi în stare să repunem ţara pe picioare? Ce avem de oferit oamenilor în privinţa restaurării vechiului fel de viaţă? Trebuie să facem ceva progrese, pentru început!

Consilierul ştiinţific al lui Mayeaux răspunse:

– Sperăm ca, într-o zi, să putem folosi metan şi propan, dar asta e imposibil până nu vom reuşi să producem capace sigure pentru containerele ermetice. Mai târziu, vom putea extrage şi rafina petrol într-un mediu închis, steril, dar sigur că asta va creşte enorm costurile produselor petroliere. Vom găsi cu certitudine aditivi pentru masele plastice, care să oprească descompunerea lor de către microorganisme. Cercetătorii de la NIST, NRL şi CDC lucrează zi şi noapte…

– Nu mă interesează ce va fi mai târziu! Casa noastră e cuprinsă de flăcări şi voi vorbiţi despre posibilitatea inventării unui telefon cu care să anunţăm pompierii! răcni Mayeaux, dând cu pumnul în masă. Trebuie să ţinem situaţia sub control, apoi s-o luăm mai moale, introducând îmbunătăţiri şi soluţii treptate.

Se uită către şefii statului-major şi continuă:

– Să vă spun ceva. Din moment ce nu dispunem pentru energie decât de lemne de foc şi de ceva cărbune, vom avea o iarnă groaznică. Nu ne-a rămas nicio industrie. Statele şi oraşele mari îşi declară independenţa în dreapta şi-n stânga, iar guvernul naţional nu-i decât un simbol. Nu putem să ne întărim autoritatea sau să facem să fie executate ordinele – nu mai vorbesc de legea marţială, decretele guvernului şi orice altceva! Ce vom face în privinţa oraşelor mai mari care resping ordinele mele de urgenţă? Trebuie să-i ignor pe cei din Dallas, Los Angeles, Miami şi San Diego? Să mă uit cum se desprind ca ţări independente? Nici vorbă! Daţi-mi o strategie eficientă, pe care s-o folosesc *chiar acum!*

Mayeaux se întoarse către generalul Wacon, preşedintele Statului Major Interarme, un bărbat slab, cărunt, din aviaţie, cu o uniformă albastră fără pretenţii. Acesta îl privi, la rândul lui, şi zise:

– Aţi spus totul, domnule preşedinte. Armata este risipită şi redusă fie la statutul de observator, fie de forţă de poliţie locală pentru

menţinerea ordinii, sub autoritatea conducerii locale. Cea mai eficientă tactică a noastră ar fi să lăsăm ţara să se potolească şi să menţinem ordinea la nivel local, până vom reconstrui infrastructura. Nu cred că statele acelea intenţionează să devină independente pentru totdeauna – după ce populaţia va începe să primească ştiri regulat de la Washington, după ce-l vor auzi pe preşedinte adresându-li-se direct, lucrurile vor reveni la normal. Nu sugerez să luăm măsuri drastice.

Mayeaux strânse din dinţi, simţindu-se neajutorat şi văzând cum autoritatea preşedinţiei se face bucăţi în timpul mandatului său.

– Grozav, generale! Şi ce-o să spuneţi dacă o să stau liniştit şi o să-i las pe toţi să-şi poarte singuri de grijă? Istoria o să mă iubească pentru asta! Sunt convins că va fi ridicat un monument Mayeaux chiar în Mall, reprezentând cele trei maimuţe, Nu-aud-nimic-rău, Nu-văd-nimic-rău, Nu-spun-nimic-rău! Ce naiba încerci să mă pui să fac? Din cauză că vorbesc cu accent, crezi că sunt idiot?

Consilierii militari se uitară la el, fără nicio expresie, fără să-i ofere nicio soluţie. În timp ce clocotea, Mayeaux avu simţământul clar că indivizii aşteptau să eşueze, să facă o greşeală, iar atunci ei îşi vor îndeplini propriile planuri.

Vor iniţia procedura de destituire? I se tăie brusc răsuflarea, cuprins de panică. Sau *va fi o lovitură de stat militară?*

Se uită la agenţii Serviciului Secret, care stăteau în colţul camerei, încercând să se liniştească. Nu mai putea avea încredere în nimeni, nu se mai simţea în siguranţă nici când avea de-a face cu propria-i echipă. Unde naiba era Weathersee?

Mayeaux împinse scaunul de lângă masă şi ieşi din încăpere, însoţit de cei din Serviciul Secret. Nimeni din sală nu se ridică la ieşirea conducătorului executivului.

70
Patruzeci de mii de căpetenii

De la punctul de observaţie din munţii Organ, generalul Bayclock privea întinsa vale White Sands. În spatele lui, pe o colină vulcanică, cei doi colonei şi sergentul Caitlyn Morris aşteptau să decidă următoarea mişcare.

La poalele muntelui dăduse ordin soldaţilor să se odihnească şi să-şi verifice armele pentru marşul final prin vale. Lăsaseră la opt kilometri în nord grupul de necombatanţi, bucătari, hamali pentru apă, provizii, corturi şi hrană. Bayclock avusese nevoie de tot personalul acela auxiliar ca să ajungă până aici, dar acum, când ajunsese în apropierea inamicului, insistase să rămână doar soldaţi combatanţi.

Sergentul Morris coborî panta stâncoasă şi întrebă:

– Vedeţi ceva, domnule general?

Cei doi colonei se grăbiră după ea, împiedicându-se de smocurile izolate de iarbă.

– Dă-mi binoclul, ceru Bayclock.

Femeia căută în sac şi scoase un binoclu verde-măsliniu, recondiţionat. Arătă apoi către linia subţire trasată de-a lungul culmii mai înalte:

– Acela-i lansatorul electromagnetic, domnule general. La opt kilometri spre sud este ferma antenelor pentru microunde. Grupul lui Lockwood s-a ascuns în cele câteva clădiri de acolo.

Niciun fel de mijloace importante de apărare, niciun perimetru fortificat.

Fără s-o asculte, Bayclock reglă binoclul. Şuruburile scârţâiră.

– Să mă ia naiba!

– Ce s-a întâmplat, domnule general? întrebă colonelul David, târându-se în patru labe.

Colonelul Nichimya, comandantul grupului de personal al bazei, i se alătură. Niciunul dintre ei nu era un *adevărat* soldat, după părerea lui Bayclock – niciunul nu era aviator şi nici nu ocupase un post adevărat de comandă, conduseseră laboratoare sau birouri administrative în toată cariera lor. Dar Bayclock nu avusese de ales.

Îşi dorea să fi acordat mai multă atenţie lecturilor de la Colegiul Naţional de Război. Ignorase discuţiile teoretice despre atacurile terestre şi fusese interesat doar de metodologia superiorităţii aeriene. În inima sa, Bayclock era *pilot de vânătoare.* Dar acum ar fi dat orice pe un exemplar din lucrările lui von Clausewitz.

– Domnule general, s-a întâmplat ceva? întrebă sergentul Morris.

Bayclock îi întinse binoclul colonelului David.

– *Un balon!* Îţi vine să crezi? Ce naiba fac ăia cu un balon cu aer

cald?

Colonelul privi cerul şi răspunse:

– Doctorul Nedermyer susţine că oamenii lui Lockwood se concentrează numai asupra proiectului pentru energie solară. La laboratorul Phillips am lucrat ani de zile cu cercetători ca ăştia. Pun pariu că folosesc balonul ca să obţină informaţii despre vreme.

– Tu ce crezi, Tony? întrebă Bayclock, întorcându-se spre celălalt colonel.

Colonelul Nichimya privi spre vale, dar nu făcu niciun gest să ia binoclul.

– Poate e un post de observaţie? De acolo poţi să vezi soldaţii apropiindu-se de la mare distanţă, domnule general.

– Aşa am presupus şi eu. Dacă-i aşa, atunci ştiu deja că suntem aici.

Bayclock examină zona din jurul fermei îndepărtate, cu antene strălucitoare, fără să poată vedea oameni, de unde se afla. Se ridică în picioare şi înapoie binoclul sergentului Morris.

– Strânge soldaţii. Vom parcurge distanţa iute şi vom ataca sub protecţia întunericului. N-am încredere în ticăloşii împotriva cărora luptăm.

Când soarele se lăsă dincolo de munţii prăpăstioşi, umbra se întinse peste vale ca degetele morţii către cercetătorii rebeli. A doua zi, până la aceeaşi oră, soldaţii lui Bayclock urmau să înconjoare grupul lui Lockwood şi, în cele din urmă, să restabilească ordinea.

În rulota pentru radio, Juan Romero se concentrase asupra unei scheme de circuit, pe care o concepuse chiar el. Spera ca prin intermediul ei să poată îmbunătăţi algoritmul de comutare al microundelor de la sateliţi. Înainte de petromolimă, proiectele noi, complicate, erau elaborate pe calculatoare concepute special pentru funcţii specifice. Dar software-ul sofisticat îl plictisea pe Romero – de ce să mai piardă vremea studiind electronica, dacă urma să fie doar un terminal al calculatorului? Se simţea mândru că putea să facă o schemă după vechea metodă, doar cu mintea şi cu un creion.

Zgomotul de fond al telegrafului îi întrerupse gândurile. Îl bombăni pe Bobby Carron care-şi alesese momentul cel mai nepotrivit ca să testeze balonul de observaţie. Ascultă primele şiruri de semnale şi se încruntă.

– Hei, Spence! strigă el, iar răguşeala propriei voci îl surprinse.

Gilbert Hertoya ieşi în fugă din clădire, aplecându-se ca să treacă pe sub un mănunchi de cabluri.

– Ce s-a întâmplat?

Romero se uită la el, dar continuă să retransmită mesajul lui Bobby către instalaţia pentru microunde, aflată la opt kilometri spre sud.

– A venit Bayclock. E deja aici. Unde-i Spencer?

Inginerul cel scund clipi şi exclamă:

– Fir-ar să fie! A plecat cu Rita de la instalaţiile pentru microunde înainte să se însereze. Ar trebui să ajungă aici în mai puţin de-o oră.

– Bobby a descoperit soldaţii lui Bayclock la cincisprezece kilometri de noi. N-a reuşit să-i numere ca lumea, dar sunt cel puţin o sută.

Romero simţi panica răzbătându-i din glas. Se trase de mustaţa-i pleoştită şi întrebă:

– Ce trebuie să facem?

– Crezi că ne vor ataca după lăsarea întunericului? Bobby poate să aprecieze cu ce viteză se mişcă?

– Aşteaptă o clipă, zise Romero şi acţionă furios butonul de contact, iar linia telegrafică legată de balon reveni la viaţă. Coboară încă panta muntelui. Consideră că înaintează cu mai puţin de cinci kilometri pe oră.

– Bine, zise Gilbert şi se şterse la gură. Continuă să transmiţi informaţii la fermă şi anunţă-mă când soseşte Spencer. O să pregătesc tunul lansator pentru o lovitură preliminară.

Romero se uită uimit la el:

– Adică să trecem la ofensivă? N-ar trebui să-i avertizăm?

– Să le cerem să se predea? Ha, ha! ripostă Gilbert, cu figura aspră şi arătând foarte bătrân. N-o să ne jucăm de-a negocierea! Bayclock e un agresor. E timpul să vârâm groaza în el.

Amintirea setului de condensatori care se scurtcircuitase la prima testare a tunului-lansator potoli optimismul lui Gilbert. Acum, când simţeau în ceafă răsuflarea armatei lui Bayclock, acest lucru se putea întâmpla din nou. Sau ceva mai rău decât atunci.

Gilbert refuza să aştepte ca armata lui Bayclock să înceapă să tragă în ei. Generalul se pusese în mişcare, se apropia. În ceea ce-l privea pe Gilbert, n-avea rost să negocieze – nu invitaseră armata de invazie, nu făcuseră nimic ca să provoace atacul. Dar Bayclock năvălise peste ei, nepoftit.

Dacă Napoleonul ăla de tinichea îşi închipuie că poate să vină cu o armată, atunci Gilbert îl va goni acasă cu coada între picioare. Dacă grupul din White Sands îşi pierdea avantajul surprizei, Bayclock putea să-şi retragă soldaţii într-un loc sigur şi să reia atacul din altă direcţie.

Un nor de şrapnele din metal, zburând cu o viteză de cinci ori mai mare decât a unui glonţ, i-ar demoraliza pe soldaţii lui Bayclock – mai ales când vine din partea unei cete de cercetători, despre care se credea că-i lipsită de apărare. Chiar dacă nu va avea alt efect decât că-i va face pe militari să se întrebe ce *alte* minunăţii de-ale lui Spencer vor avea de înfruntat, şi tot va fi un câştig.

Arnie îşi scoase capul de după postul de comandă al lansatorului şi zise:

– Gata pentru încărcarea condensatoarelor, Gilbert!
– Proiectilele au fost verificate?
– De două ori de tine şi de trei ori de către noi, oftă Arnie. Le-am încărcat cu amestecul special pregătit de Rita, din bucăţi de lame de ras, cuie şi cioburi de sticlă. Dacă-i pocnim acum, prăpădul o să se întindă până-n tabăra lor. N-o să arate prea frumos…
– Nici nu trebuie să fie frumos, răspunse Gilbert şi se uită după Romero. Ai aflat ceva despre Spencer?
Operatorul radio clătină din cap:
– Cei de la fermă spun că o să ne contacteze când o să ajungă acolo.
Gilbert se decise iute. Trebuia să se descurce. Să ia deciziile de comandă. Spencer şi echipa sa anticipaseră acest moment încă de când Bobby Carron dezertase şi rămăsese cu ei.
Cu ani în urmă, Gilbert fusese luat de la munca lui, din laboratorul naţional Sandia şi trimis în Orientul Mijlociu, în calitate de consultant militar în timpul primului conflict din Golf. O lăsase pe Cynthia, împreună cu copiii, în Albuquerque, fără să ştie ce-o să se întâmple cu el – exact aşa cum îi părăsise în Alamogordo, în urmă cu câteva săptămâni. Nu protestase, pentru că el credea în munca lui. Dar acum credea mai mult ca niciodată în ceea ce făcea. Ferma pentru energie solară a lui Spencer nu trebuia să cadă în mâinile unui dictator militar.
– Bine, încărcaţi condensatorii, zise el, după ce trase adânc aer în piept. Lansaţi la comanda mea. Romero! Cere-i lui Bobby distanţa actualizată.
– Bine.
Gilbert se căţără pe un teanc de cabluri bine înfăşurate, pentru a ajunge la dispozitivul primitiv de ochire al tunului-lansator – o lunetă de la o puşcă de mare calibru, legată de un raportor şi de un fir cu plumb. În câteva secunde, Romero îi dădu înălţimea şi punctul de reper.
Mormăind, Gilbert începu să rotească dispozitivul grosolan cu o manivelă. Când culmea luminată de stele, de dincolo de vale, apăru pe reticulul în cruce, ridică şinele lungi din metal până când firul cu plumb arătă poziţia corectă.
– Şi se zice că artileriştii scuipă şi mestecă gumă! mormăi el.
– Condensatorii s-au încărcat, Gil. Aştept comanda.
Gilbert se mai uită o dată prin reticulul în cruce, apoi se îndepărtă încet de aparat. Îl bătu pe Romero pe spate.
– Du-te la adăpost! îi spuse acestuia, apoi făcu semn celui din camera de comandă. Daţi-i drumul!
– Gata! strigă Arnie în clădire. Arde-i!
Aflat la cincisprezece metri de tun, Gilbert se întoarse să privească. Văzu o bilă uimitoare, ionizată, gonind pe lungimea şinelor, scânteind

în dreptul spaţiilor libere în timp ce proiectilul greu cu şrapnele accelera. Nu văzuse niciodată o lansare pe timp de noapte. Arăta minunat.

Apoi un fulger orbitor erupse din condensatori. Zgomotul tunului şi explozia condensatorului îl loviră simultan.

Gilbert simţi izbitura valului de şoc când îl atinse suprapresiunea dinamică. Începu să alerge către tun, fără să ştie ce se întâmplase. O a doua explozie se auzi din clădirea cu condensatori.

– Nu, fir-ar să fie!

Abia văzu fragmentul de metal ce venea, răsucindu-se, spre el, şi-l lovi în genunchi. Căzu, încercând să lovească pământul cu pumnii, şi leşină.

Generalul Bayclock călărea în fruntea soldaţilor, înaintând către ferma pentru microunde, însoţit de sergentul Morris şi de doctorul Nedermyer. Cinci poliţişti călare îl înconjurau. În urma lui, aranjaţi într-o formaţie triunghiulară, veneau cei doi colonei, cu grupurile lor de soldaţi.

Soldaţii mergeau pe jos, obosiţi, dar fericiţi că ajunseseră în sfârşit la destinaţie. Pierduseră cinci cai la începutul călătoriei, în raidul locuitorilor din pueblo, dar comandantul rechiziţionase alţi cai de la ranchurile din drum.

Bayclock se vedea încă drept comandant de escadrilă, iar cele două grupuri reprezentau toată puterea lui armată. Liniile de comunicaţie erau scurte şi nu se îndoia că vor cuceri uşor instalaţiile pentru energie solară.

Dar Bayclock îşi amintea de la Colegiul Naţional de Război că trupele prea încrezătoare erau cele mai uşor de înfrânt. Nu voia ca soldaţii lui să dea greş pentru că oamenii lui Lockwood ar fi opus o rezistenţă neaşteptată. Însă îi era greu să ia în serios un grup de cercetători. Încă nu decisese cât de sever să fie cu ei, după ce se va termina totul.

Bayclock se întoarse către sergentul Caitlyn Morris, intenţionând să dea soldaţilor o pauză, când auzi mai întâi un sunet – ca un milion de insecte furioase care bâzâiau toate deodată, umplându-i capul de zgomot.

Ţipete subite, ascuţite, răsunară imediat. Oamenii lui se prăbuşiră, caii de sub ei nechezau de durere. Totul în jurul lui, deşertul paşnic, păru dintr-o dată acoperit de un nor de lăcuste, de proiectile grele ce izbeau pământul şi şuierau prin aer. Bâzâitul strident se întindea tot mai mult.

Bayclock întoarse calul – doi dintre poliţiştii din spatele lui căzuseră la pământ, unul era rănit, celălalt rămăsese nemişcat. Alături de ei, un cal se împleticea, încerca să se ridice, lăsând pete de sânge pe nisipul

alb.

La fel de subit cum începuse, ploaia ucigătoare încetă. Aerul nopţii continua să fie plin de ţipete de durere.

Bayclock îşi scoase puşca din teacă şi ordonă:

– Sergent, adună statul-major aici!

– Am înţeles, domnule general!

Sergentul Morris întoarse calul şi galopă prin noaptea luminată de stele. Bayclock se răsuci în şa şi le strigă poliţiştilor:

– Ajutaţi-vă colegii! Ceilalţi, postaţi-vă pentru pază, în semicerc! Răspândiţi-vă!

Haosul cuprinse noaptea, în timp ce zgomotele soldaţilor cuprinşi de panică ce se străduiau să îndeplinească ordinele se amestecau cu gemetele de durere. Bayclock îşi puse arma pe genunchi, încercând să găsească în întuneric vreun răspuns, doar prin forţa furiei sale. *Ce naiba se întâmplase?*

Auzi cai apropiindu-se de el şi zări siluetele sergentului Morris şi ale colonelului David. Colonelul îşi ţinea braţul stâng, rănit, lipit de trup.

– Raportează! se răsti Bayclock. Ce ştim?

Colonelul David clătină din cap şi-şi drese glasul.

– Nimic clar, domnule general. Nu ştiu câţi oameni am pierdut. Avem foarte mulţi răniţi, de tot felul, de la răni de impact până la fracturi. N-am văzut aşa ceva de la armele cu fragmentare folosite în Golf.

– Bombele alea cu împrăştiere erau aruncate din bombardiere B-52, colonele. Ai auzit vreun avion deasupra noastră, ceva mai devreme?

Colonelul clătină din cap, iar femeia-sergent sugeră:

– Poate cercetătorii au mortiere, domnule general.

– Bombele cu împrăştiere au două sute cincizeci de kilograme, sergent! se enervă Bayclock. Am cărat şi eu, în misiunile mele! Şi taci din gură când vorbesc cu statul-major!

– Am înţeles, domnule! răspunse sergentul, strângând din fălci.

– Unde-i Nichimya? îl întrebă Bayclock pe colonel.

– S-a dus, domnule general. Eram la douăzeci de metri de el când a murit. Are o rană mare la trahee.

– Cine este locţiitorul lui?

– Maiorul Zencon s-a dus după nişte soldaţi, domnule general. Era clar că dezertau.

– Şi de ce nu i-a împuşcat pe ticăloşi? Primise ordin să împuşte dezertorii.

Colonelul David rămase tăcut şi închise ochii.

– Răspunde-mi, colonele!

Îi răspunse, calmă, sergentul Morris:

– Se pare că şi maiorul Zencon a dezertat, domnule general.

Colonelul David n-a putut să-i împuşte din cauză că era rănit. Probabil că am pierdut un sfert din soldaţi.

Generalul trase de frâul juganului negru. Calul se ridică în două picioare, dar Bayclock reuşi să-l ţină sub control.

– Sergent Morris, adună-mi garda. Toţi cei care nu-s răniţi să-i aducă pe ofiţerii cu gradul cel mai mare la mine. IMEDIAT! Ordinele rămân neschimbate – dezertorii vor fi împuşcaţi. Ne retragem şi ne regrupăm până vom afla mai multe despre armele surpriză pe care le-au pregătit împotriva noastră cercetătorii.

– Am înţeles, domnule general! zise sergentul Morris şi-şi întoarse calul, apoi se opri şi exclamă: Domnule general, priviţi!

Bayclock mormăi o înjurătură. În depărtare, la baza lansatorului magnetic, izbucnise un foc. Arăta ca şi cum o bombă ar fi distrus întreaga instalaţie, iar limbile de flăcări lingeau cerul.

– Stai, cine-i acolo?

După ce călăriseră îndelung, relaxant, până la instalaţia pentru microunde, Spencer crezu, în prima clipă, că-i făcuse cineva o glumă. Dar, văzând sclipirea a două ţevi de puşcă, se grăbi să răspundă cât de iute putu:

– Spencer! Nu trage!

– Rita Fellenstein! zise Rita, de lângă el, la fel de repede.

Ţevile de armă se mişcară, apoi coborâră, când o voce fornăită zise:

– Mda, e Spencer. Păcat – credeam că o să împuşcăm şi noi pe cineva.

Spencer rămase cu mâinile ridicate, neştiind ce-o să urmeze.

– Puteţi să-mi spuneţi… începu el, apoi îşi dădu seama brusc. Doamne, Bayclock a ajuns aici!

Vocea din întuneric deveni aspră:

– Lucrurile au luat-o razna la lansatorul electromagnetic. Mai bine te-ai duce iute la rulota pentru microunde, să ţi se dea raportul.

Spencer nu răspunse. Îmboldi calul cu călcâiele, făcându-l să alerge în galop. Rita alerga alături de el, cu pălăria-i australiană căzută pe ceafă.

Când ajunseră la clădiri, Spencer ascultă, fără să scoată un cuvânt, toate noutăţile. Tehnicianul de la telegraf se scuză:

– Romero a reuşit să ne ţină la curent, până au tras cu tunul.

– Eşti sigur că tunul-lansator a explodat?

– Cine ştie? răspunse tehnicianul, dând din umeri. Aşa se pare…

– Cum se simte Bobby? interveni Rita.

– Nu ştiu. Nu reuşim să vedem balonul, dar asta nu înseamnă nimic. Poate să-l fi coborât, să încarce combustibil.

Spencer îşi încleştă fălcile, furios pe sine însuşi. Dacă ar fi stat încă

o oră la lansator înainte să se întoarcă! Cu excepţia Ritei, sfătuitorii săi cei mai apropiaţi rămăseseră lângă lansatorul ghinionist.

– Ce facem? întrebă Rita. Ne-am pierdut armele de lovire la distanţă?

– Asta se înţelege de la sine, răspunse tehnicianul.

– Atunci am încurcat-o, zise Rita. Indivizii lui Bayclock pot să ajungă aici în trei ore, dacă vor.

– Dacă aşa stau lucrurile, spuse Spencer, nu mai putem face nimic.

Hai, îşi zise el. Ce s-a întâmplat cu puştiul-minune? Trecuseră prin momente dificile şi toţi aşteptau să-i salveze.

Rita se întoarse spre uşă, cu o figură hotărâtă:

– O să iau doi argaţi şi o să cercetăm poziţiile lui Bayclock. Putem să luăm nişte explozibili din ulei de citrice şi să le facem militarilor nişte cadouri nasoale. Război psihologic. Dacă plecăm acum, putem să ajungem acolo şi să ne întoarcem înainte de ivirea zorilor. O să trecem pe la lansator, să vedem cum stau lucrurile şi să trimitem pe cineva aici, dacă telegraful nu mai funcţionează.

Spencer se simţea de parcă l-ar fi lovit cineva cu un par în cap.

– Nu ştiu dacă…

– Nu ţi-am cerut permisiunea, Spence, replică Rita. De ce nu te duci să faci ceva la care te pricepi mai bine decât toţi – de exemplu să dublezi cantitatea de curent recepţionată de la sateliţi? Fă-ţi de lucru şi nu ne sta în drum.

După o jumătate de oră, Spencer se uita posomorât cum Rita încăleca pe cal. Sacii de la şaua ei erau plini cu explozibili, detonatori şi muniţii. Doi argaţi o însoţeau. Ambii rânjiră nervoşi când femeia se aplecă şi scuipă o îmbucătură de tutun de mestecat, înainte de a pleca.

– Ne vedem peste câteva ore, zise ea, aplecându-se şi mângâindu-l pe Spencer pe obraz. Dacă iei legătura cu Bobby, spune-i că-s pe drum.

– O să fie încântat să afle, răspunse Spencer şi lovi cu palma crupa calului. Du-te, ai o treabă de făcut.

– Asigură-te că operatorii catapultei vor fi gata mâine dimineaţă, când se luminează, strigă Rita. Arată cam duşi cu pluta, dar ştiu ce au de făcut. Întreabă-l pe Romero.

Spencer se uită cum Rita şi cei doi tovarăşi ai săi dispar în întuneric. Privi după ei până nu-i mai văzu, oftă, apoi se întoarse în rulota pentru microunde, când auzi o voce care-l striga.

– Vino iute! Am capturat doi oameni care vin din vest!

Un fior îi trecu prin şira spinării. *Grozav,* îşi spuse el.

Nimeni de aici nu are nicio pregătire militară şi tocmai am capturat primii noştri prizonieri de război!

Alergă pe cărarea plină de praf, împiedicându-se în beznă. Pe vechiul drum către ferma pentru microunde, Spencer întâlni un paznic în spatele a două persoane – ambele înalte, un bărbat şi o femeie, cu mâinile la spate. Chiar şi la lumina slabă a stelelor, Spencer văzu că bărbatul purta o pălărie de cowboy, iar femeia îşi legase părul lung într-o coadă de cal. Nu arătau aşa cum s-ar fi aşteptat să arate soldaţii lui Bayclock.

– Spencer, vino să vezi ce avem aici! strigă paznicul.

– Sunteţi doctorul Lockwood? zise prizonierul, cu accent puternic de cowboy. Mă bucur să vă văd.

– Pun pariu că-i aşa! Cine eşti?

Cowboyul se apropie.

– Am discutat prin radioul cu ultrascurte. Sunt Todd Severyn. De la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie, din Pasadena.

71
La extreme

Rita Fellenstein stătea în şa, cu picioarele în scări, aplecată, căutând să vadă lumina focurilor de tabără ale lui Bayclock. Pentru prima oară era recunoscătoare petromolimei, pentru că datorită ei generalul nu avea acces la ochelari cu infraroşii sau la alte dispozitive de înaltă tehnologie pentru apărare pe timpul nopţii. Sau aşa credea ea.

Alt avantaj: soldaţii nu cunoşteau zona.

Rita intenţiona să folosească acest avantaj la maximum.

Cei doi argaţi începură să şuşotească, dar Rita ridică o mână, făcându-le semn să tacă. Până atunci nu zăriseră patrule regulate, dar se putea ca Bayclock să trimită echipe de cercetare.

Nu avea încă nicio ştire de la tunul-lansator defect. Rita plecase cu argaţii ocolind spre sud şi ajunsese în spatele taberei. Bobby Carron îi povestise despre „verifică şase”, expresia din jargonul piloţilor de luptă care însemna să-ţi păzeşti spatele tot timpul, dar el credea că generalul s-ar putea să nu folosească tactica aceea la sol.

Ritei îi plăcea cu adevărat Bobby. Se simţea bine având în sfârşit pe cineva care s-o înfrunte şi cu care să se certe, nu să-şi târşâie stânjenit picioarele, cum făceau argaţii. Dar Bobby nu avea de-a face cu raidul ei, aşa că şi-l izgoni din gândurile ei.

Rita surprinse cu coada ochiului imaginea unui om călare, în tabără. În spatele lui văzu lucirea mai multor focuri mascate cu movile de pământ, ridicate de soldaţii obosiţi.

Rita pipăi traista şi scoase trei cutii de conservă, în care se afla explozibil fabricat de Bobby din citrice. Îşi prinse carabina în spatele şeii şi le şopti argaţilor:

– Nu vă apropiaţi prea tare şi nu staţi prea mult! Vrem doar să-i speriem. Bum-bum!

Rita plesni din hăţuri şi-i îndemnă:

– Să mergem!

Caii lor năvăliră către tabăra lui Bayclock. Rita se aplecă pe gâtul calului, îmboldindu-şi bidiviul cu tocurile cizmelor să pornească în galop.

Soldaţii lui Bayclock poposiseră într-un desiş circular, aflat la o sută de metri. Rita şi însoţitorii ei se răspândiră, călărind în jurul taberei. Respiraţia i se iuţi, în timp ce copitele calului scoteau un zgomot înfundat în noaptea din deşert.

Soldaţii zăceau pe pământ, folosindu-şi raniţele drept perne. Trei oameni întreţineau focurile. Cineva din tabără se ridică în picioare. Privi speriat în jur şi începu să strige.

Rita acţionă mecanismul de declanşare cu arc al primei grenade şi

o aruncă. O urmară imediat celelalte două. În momentul când avu loc prima explozie, văzduhul se umplu de focuri de armă. Soldaţii lui Bayclock trăgeau orbeşte prin beznă. Rita auzi şuieratul gloanţelor ce ricoşau de sol. Alt bubuit se auzi, însoţit de-o fulgerare luminoasă. Îşi întoarseră caii şi galopară către ferma pentru microunde.

Doar patru dintre explozivii puşi în cutii de conserve funcţionaseră. Deşi bombele mici produseseră, mai mult ca sigur, pagube reduse, Rita era convinsă, după ţipetele şi focurile de armă care se auzeau în urma lor, că produseseră mare agitaţie printre soldaţii lui Bayclock.

– Până nu v-am zărit din trecătoarea Las Cruces, nu ştiam dacă o să vă mai găsim, povesti Todd Severyn, ghemuit pe pământ din cauza oboselii. Un timp, am căutat orbeşte.

Heather Dixon, care stătea lângă el, îl aprobă. Părea gata să se prăbuşească. Lui Spencer i se făcu milă de ei şi strigă să le aducă cineva un bidon plin cu apă.

Heather se aşeză lângă foc, masându-şi genunchii. Avea faţa plină de murdărie şi privea ca hipnotizată în foc, în timp ce Todd îşi continua povestea. Părea pierdută, ca şi cum viaţa ar fi doborât-o prea des. Spencer făcu un efort să nu se uite la ea. Se întreba dacă între ea şi Todd exista… ceva. Stăteau separat, dar asta nu însemna nimic, după o asemenea călătorie.

Mai târziu, Spencer se trezi gândindu-se că-i singur, întrebându-se dacă va găsi vreodată fata aceea cu nasul ars de soare… Dar nu avea timp de asta acum – avea alte treburi de făcut.

Dădu din cap când Todd descrise călătoria lor după ce Connor Brooks le ucisese tovarăşii şi le furase sateliţii. Bărbatul din Wyoming desfăcu pumnul şi-şi frecă mâna de blugii murdari, de parcă ar fi vrut să înlăture amintirea călătoriei dezastruoase.

Lui Spencer i se făcuse rău auzind de pierderea minisateliţilor. Ajunseseră atât de aproape! Încercă să spere că sateliţii pierduţi vor ajunge, într-un fel, la ferma pentru microunde. Era păcat că, avându-i pe Cei Şapte Pitici care acţionau deasupra, nu puteau să folosească sateliţii de pe orbita joasă ca parte a apărării lor de înaltă tehnologie împotriva lui Bayclock.

Dar după ce aflase că noii sateliţi dispăruseră şi că tunul-lansator era probabil distrus, fără a mai menţiona că trupele generalului erau masate la poalele munţilor, îi era greu să fie optimist. Mai conta oare? De ce mai luptau? De ce naiba se chinuise Bayclock să vină aici?

Spencer se întrebă dacă grupul lui n-ar trebui să abandoneze ferma pentru microunde înainte să-i omoare militarii. Se puteau ascunde în munţi, puteau trimite echipe de gherilă care să-i hărţuiască pe ocupanţi până când, într-o zi, vor reuşi să-i gonească pe militarii barbari. Slabă şansă! Singura lui consolare era că zece

minisateliţi rămăseseră în siguranţă, la LPR.

– Ce facem în continuare, doctore Lockwood? întrebă Todd. Ne-aţi putea pune la treabă, să vă ajutăm. N-are rost să stăm degeaba – când generalul e aici. E timpul să luptăm!

– Am tras primul foc, zise Spencer, dar asta ne-a scos tunul-lansator din funcţiune şi a distrus toată instalaţia. Şi era cel mai mare avantaj al nostru.

– Nu mai aveţi şi alte mijloace de luptă? întrebă Todd.

– Vom ţine un consiliu extins de război înainte să ajungă soldaţii aici, răspunse Spencer. Gilbert Hertoya are experienţă în domeniul folosirii armelor cu risc înalt în Golful Persic şi facem aproape tot ce ne sugerează. Mai avem oamenii din ranchuri şi din oraş pregătiţi pentru ambuscade şi, bineînţeles, mai avem echipa cu catapulta. Chiar în momentul acesta, o echipă aruncă grenade improvizate în tabăra generalului. Dar toate astea înseamnă un ultim efort, nimic care să producă pagube importante. Nu mai am niciun iepure de scos din joben.

Ezită, apoi continuă în şoaptă:

– Sper că cei de la lansator sunt în viaţă.

Heather continuă să privească flăcările, dar spuse, cu o voce joasă, profundă:

– Ce-i cu antenele pentru microunde? Dacă pot produce atât de multă electricitate, de ce nu puteţi să prăjiţi oameni?

Spencer trebui să-şi desprindă privirea de la ochii mari ai lui Heather, înainte să răspundă. Se uită spre Todd, dar petrolistul îi zâmbi obosit, de parcă l-ar fi amuzat preocupările lui Spencer.

– Ar trebui multă electricitate ca să faci rău cuiva cu microunde – atmosfera le-ar amortiza înainte ca nivelul energiei să fie suficient de înalt pentru a dăuna oamenilor. Un nivel scăzut de energie, îşi continuă el gândurile, poate produce lucruri neplăcute obiectelor din metal sau componentelor electronice – dar, după petromolimă n-au mai rămas prea multe chestii din astea.

– Puştile generalului sunt din metal, replică Heather.

Spencer deschise gura, să-i răspundă, apoi se opri, când pricepu ce voia să zică.

– Ai dreptate. Mă gândisem să folosesc microundele pentru nişte ţinte greşite.

– Ce vrei să spui? întrebă Todd, uluit.

– Noi transmitem energie din spaţiul cosmic sub formă de raze, la un nivel energetic relativ scăzut, de vreo sută de ori mai redus decât al razelor de soare care lovesc Pământul – asta nu va face niciun rău cuiva care le suportă toată ziua. Vă amintiţi de spaima produsă de telefoanele celulare? Telefoanele celulare erau nişte monştri în comparaţie cu razele noastre.

Vorbea tot mai repede, pe măsură ce-l cucerea ideea.

– Dar soldaţii lui Bayclock cară tot felul de obiecte din metal. Puşti, cuţite, baionete – iar obiectele astea se încălzesc ca naiba când sunt expuse la microunde cu nivelul energetic pe care-l folosim acum pentru a transmite energie de pe orbită!

– O să le încingi picioarele! rânji Todd.

– Dacă putem multiplica energia de patru ori, mormăi Spencer, muşcându-şi buza, şi să iradiem soldaţii timp de douăzeci de minute, obiectele se vor încinge până vor detona explozibilii. Mai mult ca sigur că soldaţii îşi vor arunca armele şi vor fugi în munţi.

– Deci ce avem de făcut? întrebă Todd, examinându-şi mâinile şi îndoindu-le.

Spencer se gândi un moment. După cât putea să-şi dea seama, era puţin după miezul nopţii. Nu auzise santinelele avertizându-i că Bayclock se apropia, asta însemna că aveau un răgaz de cel puţin o oră. Poate tirul lui Gilbert îl făcuse pe Bayclock să se retragă, sau poate generalul îşi trimisese soldaţii dornici de răzbunare să cucerească instalaţia de lansare.

– Cei Şapte Pitici trec pe deasupra noastră în fiecare zi la amiază, adică peste unsprezece ore. Dacă putem să-l oprim pe Bayclock până atunci, aş putea să reprogramez sateliţii solari ca să-i iradieze soldaţii. Nu va fi o armă la fel de distrugătoare ca tunul-lansator, dar s-ar putea să fie suficient ca să le venim de hac.

– Cei şapte pitici? întrebă Todd. Despre ce vorbeşti? Ce pitici? mai întrebă el, uitându-se la Heather.

– Aveţi calculatoare? se interesă neîncrezătoare Heather.

Spencer dădu din umeri, uitându-se la ea şi ignorând întrebarea lui Todd.

– Mai mult ce-am recuperat din staţiile de lucru, câteva mari circuite analogice care funcţionează cu acumulatori încărcaţi zilnic la amiază, când sateliţii zboară pe deasupra noastră.

– Nu mă pricep la sateliţi, zise Todd încruntat, nici la calculatoare… nici la pitici.

Heather păru să se trezească brusc şi zise:

– Mi-ar plăcea să rămân aici şi să vă ajut, dacă aveţi nevoie.

– E mai bine decât să ne întindem pe jos şi să facem pe morţii, spuse şi Todd. Dacă soldaţii sunt atât de derutaţi, că nu pot ajunge aici până la amiază, o fulgerare cu microundele voastre i-ar face să se retragă. Bizuiţi-vă pe mine să vă ajut, zise el, ridicându-se, gata de acţiune.

Spencer privi în direcţia lansatorului electromagnetic. Probabil că-l vor urca pe Bobby Carron în balon dis-de-dimineaţă, să aibă o imagine completă a câmpului de luptă, înainte de a planifica strategia amănunţită. Dacă Bobby era întreg.

– Pot să fac ceva? repetă Todd. Ştiu să călăresc şi să trag cu puşca.

– Poţi să ne ajuţi stând de pază împotriva unui atac pe furiş. După ce se întoarce Rita, vom decide cum putem înfrunta cel mai bine soldaţii lui Bayclock.

Heather îşi scutură blugii de praf şi zise:

– Arată-mi unde-i baia şi nişte apă de spălat, apoi voi fi gata de lucru.

După aceea îşi frecă nasul şi întrebă:

– N-aveţi nimic împotriva arsurilor de soare?

Spencer rămase locului, uluit. *Arsuri de soare?* Reuşi să clatine din cap. Nu conta cât de rău arătau lucrurile, avea un presentiment că soarele va străluci foarte puternic a doua zi, dimineaţa.

– Stai! Cine naiba eşti? mormăi o voce de femeie.

Todd Severyn rămase locului. Nu vedea mare lucru prin întuneric.

– Dar *tu* cine naiba eşti?

Todd auzi sunetul piedicii unei puşti.

– Ai cinci secunde, cowboyule, sau o să dansezi fără degete la picioare! Identifică-te!

Bărbatul ridică mâinile şi răspunse:

– Sunt Todd Severyn. O aştept pe Rita. M-a trimis Spencer Lockwood.

– De unde să ştiu că spui adevărul? Poate eşti un cercetaş al lui Bayclock.

De ce întâlnesc întotdeauna femei care mai degrabă ar creşte şerpi cu clopoţei decât să facă prăjituri?

– Ai de gând să mă întrebi şi cine a câştigat Campionatul Mondial în o mie nouă sute şaizeci şi patru?

Încercă să-şi amintească cuvintele corecte, chiar dacă nu le înţelegea, şi continuă:

– Probabil că ar trebui să spun ceva despre un plan de a-l da gata pe Bayclock cu ajutorul Celor Şapte Pitici.

Văzu ţeava puştii coborând, apoi auzi un chicotit. Femeia întoarse capul şi scuipă o înghiţitură de tutun, după care spuse:

– Bine, Tex, poţi să-i spui lui Spencer că Rita s-a întors. Hai să mergem.

Todd lăsă mohorât mâinile în jos, dorindu-şi să-i recunoască *cineva* accentul din Wyoming şi să nu-i mai spună Tex.

Spencer stătea lângă Heather în rulota aglomerată, când se iviră zorile, lucrând pe rând la calculatorul primitiv. Chiar cu o memorie stabilă şi cu tuburi catodice de joasă energie, consumul de curent era substanţial şi puteau să perfecţioneze simularea doar încă o oră, două, înainte să se descarce acumulatorii.

Lumina slabă produsă de acumulatori se reflecta pe figura lui Heather. Fata îşi legase părul îmbâcsit după ce-l pieptănase, iar Spencer văzu o pată roz de arsură de soare pe nasul şi pe obrajii ei.

Circuitele făcute de Juan Romero ocupau cea mai mare parte a mesei, sârme neizolate se întindeau în modele labirintice. Heather apăsa cu grijă butoanele întrerupătoarelor cu lamă, introducând codurile date de Spencer – câte o literă de fiecare dată. Apoi se uită la inscripţia luminescentă de pe ecranul de sticlă al tubului catodic pus într-o parte.

– Gata, am introdus ecuaţia pe care mi-ai dat-o. De aici ar trebui să preiei tu.

– Mulţumesc.

Se aşeză pe scaunul de lângă ea şi aşteptă compilarea programului. În interiorul rulotei, căldura produsă de circuitele primitive era înăbuşitoare. Se rugă să nu se topească nimic, măcar încă un timp.

Având-o la dispoziţie pe Heather, care să-i introducă perturbaţiile orbitelor, reuşise să calculeze, cu creionul pe hârtie, unghiurile necesare de vizualizare omogenă. Dacă totul mergea, puteau comanda Cei Şapte Pitici să direcţioneze transmisia de microunde departe de ferma antenelor, către tabăra lui Bayclock. Creşterea temporară a puterii de patru ori era ceva banal în comparaţie cu ceea ce făcea acum, pentru că necesita mai puţine coduri.

– Spencer? se auzi vocea Ritei dinspre intrarea în rulotă.

După glas, părea obosită. Se întoarse şi-l văzu pe Todd alături de ea, lângă uşă.

– Rita! Cum a fost raidul?

– Grenadele au funcţionat destul de bine. Au făcut nişte soldaţi să-şi ude patul, dar, după ce şi-au dat seama că n-au produs prea multe pagube, s-au enervat. Cowboyul ăsta zice că ai nevoie de alţi cercetaşi. Salut, adăugă ea, uitându-se la Heather.

– Salut, răspunse Heather, dându-şi la o parte o şuviţă de păr din ochi.

Todd intră în rulotă, Rita trase un scaun lângă calculator şi-şi trecu mâna prin păr. Picioarele ei lungi abia încăpeau sub masă.

– Telegraful nu mai funcţionează. Romero s-a întors de la lansator – se pare că a fugit tot drumul, în timp ce ceilalţi încercau să stingă focul şi să se baricadeze în instalaţie.

Spencer se aşeză, ignorând calculele pentru sateliţi, şi exclamă:

– Romero s-a întors! Ce spune?

– Gilbert e rănit grav – la ambele picioare, cred. Un tehnician a murit şi tunul-lansator e *kaput.* Arnie a rămas acolo, să supravegheze totul, dar dacă Bayclock trimite câţiva oameni decişi, n-are nicio şansă să-i oprească.

– Grozav! zise Spencer, simţind nevoia sa dea cu pumnul în ceva. Acum ce facem?

Rita se şterse pe frunte şi răspunse:

– Bobby o să urce cu balonul când se luminează, să privească atent. Crede că Bayclock nu va ataca mâine. Până acum l-am făcut praf cu o salvă a tunului-lansator şi i-am aruncat o mână de grenade în tabără – a crezut că suntem o mână de fraieri neînarmaţi, dar acum nu mai riscă nimic. Cred că l-am făcut pe general să ne respecte talentele.

Apoi Rita se uită la Heather, după aceea la Spencer, şi ridică din sprâncene. Un rânjet îi apăru pe figură. Spencer se ridică, mai mult ca să evite comentariile Ritei.

– Bine, atunci să-l lovim mai întâi cu catapulta, dimineaţa. După aceea, să apelăm la orăşeni.

Obosit, plin de durere şi cu ochii roşii din cauză că nu dormise, Juan Romero stătea lângă banda-care-nu-era-în-stare-să-ţintească, adică lângă operatorii catapultei. Lumina dimineţii se scurgea asupra câmpiei de nisip, dându-i o nuanţă şi mai albă. Umbrele munţilor se retrăgeau peste întinderea albă.

Armata lui Bayclock începu să se aranjeze în formaţie şi să se pregătească să reatace. Oamenii lui Romero avură nevoie de mai mult timp decât se bănuia pentru a ajunge în zona înaltă, unde catapulta ascunsă era gata să arunce proiectile. Din câte îşi dăduseră seama, unica tragere cu tunul-lansator al lui Gilbert Hertoya însemnase o lovitură şocantă şi devastatoare din punct de vedere psihologic – dar Romero nu spera că arma lui medievală, cu bătaie mai scurtă, va avea acelaşi efect.

Locotenentul Bobby Carron făcuse focul în nacela metalică a balonului său pentru supraveghere şi se înălţase cât îi permitea cablul de ancorare, trimiţând mesaje telegrafice către cel de la celălalt capăt al firului, aflat în clădirea de la ferma antenelor. Romero ar fi vrut să fie acolo, nu aici, şi să-şi supravegheze echipa făcând toate greşelile la care se aştepta din partea ei.

Pensionarii se certau între ei cine să învârtă la manivelă, cine să ochească şi cine să elibereze cârligul. Apoi se apucară să se contrazică în privinţa căruia dintre butoaiele cu bucăţi de metal ar fi reprezentat cea mai bună încărcătură iniţială.

Armata lui Bayclock începu să se împrăştie, părăsind tabăra şi mărşăluind în mai multe coloane – una îndreptată către instalaţia incendiată a tunului-lansator, alta către ferma pentru microunde. Un mic grup de călăreţi încălecă, gata să şarjeze. O mare parte dintre soldaţi rămaseră în tabără, preparând un al doilea val al asaltului.

– Grăbiţi-vă, oameni buni! strigă Romero. Dacă nu folosim

catapulta repede, o să pierdem ţinta cea mai concentrată.

– Suntem aproape gata! se răsti un bătrân.

– N-o să nimerim nimic, aşa că tot nu contează, bombăni altul.

– Unde vă e optimismul? se răţoi o bătrână. Încă o vorbă ca asta şi vă pun în hârdău, pentru prima tragere! Lăsaţi-mă să ochesc!

În cele din urmă traseră braţul jos şi pregătiră arma. A fost nevoie de trei oameni care să tragă la scripete ca să răstoarne butoiul cu bucăţi ruginite de metal în căuş. Încărcată complet, catapulta păru să vibreze de încordare, gata să se destindă.

Romero trase el însuşi de coarda trăgaciului. În mintea lui apăru o scenă ridicolă dintr-un desen animat cu Road Runner, în care Wile E. Coyote folosea o catapultă asemănătoare împotriva păsării fără minte – şi, indiferent unde stătea, maşinăria încăpăţânată reuşea să-i arunce stâncile cu care era încărcată tot în capul lui.

Romero îşi ţinu răsuflarea şi smuci sârma.

Catapulta se aruncă înainte, cu un sunet ca de explozie, lovindu-se de baricada din faţă şi aruncându-şi încărcătura, într-un arc de cerc, către tabără.

Se vedea limpede că echipa de asalt a lui Bayclock răspunse unui fel de semnal şi porni în goana cailor, cu puştile pregătite. Gonea către instalaţia de bază, de care era priponit balonul lui Bobby. Ticăloşii intenţionau să doboare balonul!

În partea îndepărtată a taberei, grămada de metal împrăştiat izbi pământul, răspândindu-se în faţă. Prin lunetă, Romero văzu că lovitura catapultei strivise două corturi mici şi o căruţă cu provizii, ridicând un nor de praf şi nisip în aer. Oamenii alergau de colo-colo ca nişte bărzăuni întărâtaţi.

– Bună lovitură! strigă Romero. Să încercăm să modificăm ţinta doar un pic şi să lovim în centrul taberei. Mai avem doar două lovituri. După ce-şi vor da seama unde suntem, vor veni după noi şi va trebui să abandonăm nava.

În timp ce banda-care-nu-era-în-stare-să-ţintească se chinuia să tragă din nou braţul catapultei – de data asta cu mai mult entuziasm şi o mai bună coordonare – Romero auzi un şir de împuşcături îndepărtate. Grupul de călăreţi se apropia de balonul de observare şi trăgea neîncetat în nacelă, în balon şi în cablul de ancorare. Silueta măruntă a lui Bobby Carron se ghemuia, căutând protecţie în nacela plată de aluminiu.

– Gata! strigă unul dintre bătrâni. Atenţie, domnule Romero!

Catapulta se aruncă din nou înainte, aruncând o altă încărcătură de bucăţi de fier către forţa expediţionară dezordonată, dar de data asta proiectilele loviră deşertul, la vreo treizeci de metri de tabără.

Soldaţii generalului Bayclock începură să-şi dea seama de unde veneau loviturile de catapultă.

Se vedea clar că balonul lui Bobby fusese atins de zeci de gloanţe şi că trăgea nebuneşte de funia de ancorare. Peticele din material de paraşută, cusute manual, care nu fuseseră făcute să suporte un asemenea şoc, începură să se sfâşie. Sacul colorat prinse a se dezumfla. După alt şir de împuşcături, unul dintre ţintaşi se dovedi fie foarte priceput, fie extrem de norocos. Frânghia de ancorare pocni, iar balonul se puse în mişcare.

Şi a treia lovitură de catapultă dădu greş. Un grup de soldaţi de-ai lui Bayclock se îndreptară către poziţiile lui Romero şi se împrăştiară la poalele munţilor, înaintând către arma medievală.

– Vin! Trebuie să ne ducem într-un loc sigur! strigă Romero. E timpul să ne retragem!

În timp ce fugeau prin hăţişul de la poalele munţilor, Romero privi în jos, către bazinul uriaş, şi văzu balonul lui Bobby Carron plutind liber, apoi căzând spre sol, în timp ce oamenii generalului stăteau într-un genunchi şi trăgeau cu carabinele.

Spencer stătea ghemuit peste masa plină cu circuite, suflând peste ele, făcându-le vânt cu o foaie de hârtie, încercând să-şi folosească agitaţia pentru a grăbi calculele. Unele dintre lipituri începură să fumege, iar acumulatorii erau aproape goliţi.

– Hai! mormăi el.

Heather stătea lângă el şi-i masa umerii, dar nu spunea nimic. Durase cu câteva ore mai mult decât se aşteptase, iar acum rulota era luminată de razele dimineţii. Soldaţii lui Bayclock se puseseră deja în mişcare.

El şi Heather mai aveau nevoie să recompileze echivalentul a o jumătate de oră de lucru, când Spencer descoperise o mică eroare pe care o făcuse în calculele lui manuale. Masa cu circuite bandajate părea să se chinuie să reziste suficient pentru a completa instrucţiunile binare înainte de a se supraîncălzi şi a strica totul.

– Merge! şopti Heather. O să meargă.

Ca şi cum ar fi contrazis-o, circuitele improvizate scoaseră scântei şi se scurtcircuitară masiv. Din zeci de legături ţâşni fum.

Spencer încercă să găsească o cale să stingă focul, dar nu mai conta. Toate calculele se pierduseră. Tubul catodic ce arăta progresul trudnic al socotelilor se întunecă.

Spencer se prăbuşi pe scaun şi refuză să ţipe. Executaseră deja instrucţiunile pentru mărirea de patru ori a puterii microundelor transmise. Dar fără informaţiile de ţintire, radiaţiile suplimentare ar fi căzut, nefolositoare, tot pe ferma antenelor pentru microunde, nu pe noua poziţie a lui Bayclock. Spencer nu putea să repare circuitele şi să le pună în funcţiune în mai puţin de două zile.

Bayclock ar fi cucerit toate instalaţiile până atunci.

Speranţele legate de sateliţi, de ferma pentru energia solară, viitorul însuşi se transformaseră în fum.

72

Cântec de lebădă

Balonul cu aer cald plutea către solul accidentat. Bobby Carron se prinse de marginile de aluminiu ale nacelei şi se ţinu cât putu de tare.

Aerul năvălea prin despicăturile din pânza colorată, prin găurile făcute de împuşcături şi provocate de cusături care plesniseră. Multe dintre gloanţe făcuseră găuri ca nişte cratere în nacelă, iar Bobby avusese noroc că nu fusese lovit. Dar norocul fusese doar temporar, pentru că urma să se prăbuşească în orice secundă.

Funia de ancorare ruptă atârna pe pământ, în timp ce balonul se târa, îndreptându-se drept către soldaţii lui Bayclock, care alergau să-l intercepteze. Alte împuşcături răsunară, iar Bobby se ghemui. Văzu altă gaură de glonţ în sacul ce se dezumfla al balonului, dar auzi şi ţipete, oameni care strigau la puşcaşi să înceteze focul.

Nacela largă din metal se zgudui când balonul se înclină şi continuă să cadă. Coşul plin cu cărbune încins se răsturnă, împrăştiind jăratec care sfârâia şi fumega pe podea. O bucată de jar arse piciorul lui Bobby. El o lovi şi fu gata să dea drumul balustradei. Cărbunii fumegând căzură peste marginea nacelei.

Bobby se ghemui, când fundul nacelei se lovi de o ieşitură de stâncă, izbindu-l puternic de marginea coşului de aluminiu. Se pocni la cap, iar sângele începu să-i curgă pe obraz. Clipi, încercând să-şi recapete vederea, gata să sară şi să fugă, ca să se salveze.

Nacela se lovi iar de pământ şi se târî în continuare, în timp ce ultimele rămăşiţe de aer cald împingeau balonul dezumflat. Nacela ţopăi, împrăştiind nisip şi praf, până când balonul se agăţă într-un desiş de tufişuri.

Bobby încercă să-şi păstreze echilibrul, dar nacela îl aruncă într-o harababură de funii de ghidare, pânză de paraşută şi cenuşă fierbinte. Coşul din metal se opri lângă el.

Aviatorul oftă şi încercă să se ridice în genunchi. Nu simţea nicio străfulgerare de durere, de oase rupte, dar îl durea tot trupul. Se prinse de frânghiile nacelei, încercând să-şi tragă pânza de paraşută de pe faţă.

Îndată ce se ridică şi se eliberă, clipind din cauza luminii puternice, văzu că fusese încadrat de doi dintre călăreţii lui Bayclock. Trei puşcaşi pedeştri veneau alergând către ei. Bobby se uită în jur, căutând un loc în care să se ascundă, să opună rezistenţă – dar nu avea arme. Nu avea de ales şi ridică mâinile.

Gâfâind de oboseală, sergentul Caitlyn Morris alergă spre el, cu o puşcă în mână. Zâmbi plină de sine când îl văzu. Alţi doi soldaţi îşi aţintiră armele asupra lui Bobby. Călăreţii rămaseră câte unul în fiecare parte, să se asigure că nu poate să fugă.

Figura sergentului Morris era roşie cu dâre de murdărie. Părul ei blond se udase de sudoare.

– Bine aţi venit acasă, domnule locotenent. Generalul Bayclock va fi foarte încântat să vă vadă.

Connor Brooks mâna cei trei cai sub soarele dimineţii, conducând căruţa plină cu sateliţii solari către tabăra militară. Îi privise pe soldaţii lui Bayclock din tabăra lui mică, în ultimele două zile, până-şi dăduse seama, în cele din urmă, de ce erau acolo. Decisese că Bayclock voia cu tot dinadinsul minisateliţii furaţi şi că ar fi fost dispus să plătească pentru ei.

Connor nu făcuse focul, de teamă să nu-i fie descoperită tabăra, dar dormise confortabil, învelit în păturile argintii, reflectorizante, ale Henriettei Soo. Îşi spălase sângele de pe mâini şi-şi schimbase hainele. Mâncase bine, din proviziile furate, aflate în căruţă.

Dar rănile de pe faţă îl usturau groaznic.

Putea să vadă doar cu ochiul stâng, ca prin ceaţă, iar obrazul şi fruntea sfâşiate pulsau în ritmul unei muzici disco, interpretată cu dălţi de spart gheaţă. Reuşise să-şi spele într-un pârâu rănile produse de explozia puştii, dar ştia că se puteau infecta şi-l îngrijora faptul că durerea creştea. Doamne, ar fi dat orice pentru o mână de aspirine! Din cele foarte puternice.

În timp ce mâna caii către tabără, câteva santinele înarmate îi ieşiră în întâmpinare.

– Stai pe loc, moacă de broască râioasă! răcni un soldat, ridicând puşca. Cine eşti?

Connor ridică o mână, ca salut sau poate doar ca să arate că nu era înarmat. Opri caii lângă locul de depozitare al corturilor, sacilor de dormit şi proviziilor.

– Vreau să-l văd pe comandant, zise el cu voce răguşită – cuvintele îi ieşeau cu greu din laringele pe care-l zdrobise Uma, atunci când încercase să-l sugrume – şi făcu semn către căruţă. Spune-i că am ceva ce-şi doresc foarte mult indivizii ăia care se ocupă cu energia solară.

– Aşteaptă aici, zise santinela.

Connor rămase cu mâinile pe cap. Cei trei cai nechezară, simţind mirosul altor cai din armata lui Bayclock. Connor ar fi vrut să bea ceva rece, dar cele două santinele îi pândeau fiecare mişcare, într-o tăcere posomorâtă. Cu toate că venise cu o ofertă avantajoasă, păreau să-l privească de parcă ar fi fost un fel de animal scârbos prins într-o capcană pentru şobolani. Chestie tipică, îşi zise el.

În cele din urmă, apăru un bărbat solid, cu înfăţişare de tip dur, flancat de doi însoţitori înarmaţi, care se îndreptă spre Connor. Avea păr negru zbârlit şi o expresie gen *nu-încerca-să-mă-fraiereşti.*

– Sunt comandantul acestor soldaţi, generalul Bayclock, zise el. Ce mi-ai adus?

Deşi nerostită, pe figura lui se citea ameninţarea: *Dacă mă faci să-mi pierd timpul, o să pun să fii dezbrăcat şi o să te alerg pe-un câmp cu cactuşi!*

Connor încercă să-şi pună în funcţiune şarmul care-l servise atât de bine, deşi nu ştia cât şarm îi rămăsese cu o figură mutilată şi cu o voce hârâită.

– Mă bucur să vă întâlnesc, domnule general. Mă numesc Connor Brooks…

– Nu-mi pasă cine eşti şi-s sigur că nu mă bucur că te văd. Termină cu rahaturile. Ce vrei?

– Hm, da, domnule, mormăi Connor, îşi umezi buzele cu limba-i uscată şi spuse iute: Am pus mâna pe nişte echipament tehnic care se îndrepta către ferma pentru energie electrică, pe care o asediaţi. M-am gândit că ar putea să fie ceva preţios pentru dumneavoastră.

Şi ridică din sprâncene, ştiind că trebuia să fie hidos, cu figura lui zgâriată, jupuită.

– Ce fel de echipament de înaltă tehnologie? întrebă Bayclock, interesat brusc, dar încă neîncrezător. De unde vine?

– Ei bine, am în căruţă zece sateliţi. Au fost fabricaţi de Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie şi au fost trimişi către White Sands.

Ochii negri ai generalului se luminară de-odată.

– Faci parte din expediţia de la Pasadena?

Părea gata să se repeadă asupra lui.

– Eu… i-am luat de la ei, răspunse Connor. Expediţia încerca să se strecoare cu sateliţii printre soldaţi. Aşa că vi i-am adus.

– *Sateliţi?* Expediţia trimisă de LPR aducea aici doar câţiva sateliţi? întrebă Bayclock, privindu-l neîncrezător.

– Doar atât.

Un ofiţer care stătea lângă Bayclock întrebă:

– Câţi oameni făceau parte din expediţie?

– Doi sau trei, răspunse Connor, dând din umeri.

Cei din statul-major începură să murmure. Bayclock nu părea convins şi era enervat.

– Arată-mi ce-ai adus.

După un minut, Bayclock îşi trecu mâna pe suprafaţa celei mai apropiate canistre închise ermetic. Ofiţerii lui scotoceau prin aparatură, ciocănind în cutiile din metal. Toţi păreau uluiţi de descoperire.

Connor se duse lângă general şi-i spuse:

– Cred că sunteţi dornic să faceţi un târg, domnule. Aceştia sunt nişte sateliţi extrem de valoroşi, sunt convins că ştiţi. Nepreţuiţi, de fapt. Aş dori câteva dintre armele dumneavoastră remediate – să

zicem şase puşti – şi ceva provizii. Şi un pic de îngrijire medicală, continuă el, atingându-şi rănile dureroase de pe faţă. După cum vedeţi, n-a fost uşor să fac rost de sateliţi…

Expresia lui Bayclock arăta că-i un om dur. Generalul spuse cu voce joasă, dar se părea că-i vine greu să se stăpânească:

– Reprezint Statele Unite ale Americii şi nu facem negoţ când suntem în timpul ostilităţilor. Din ordinul preşedintelui, sunt autorizat să iau, pur şi simplu, tot ce am nevoie. Aducându-mi sateliţii, ai făcut un serviciu ţării tale. Ar trebui să fii mândru de asta.

Connor se simţi jignit de atitudinea generalului căpăţânos.

– Nu m-am gândit la asta. Dacă aşa gândiţi, o să-mi iau sateliţii şi o să plec.

Se duse la căruţă şi urcă pe capră. *Idiotul dracului!* Trase de hăţuri, mânând caii ca să întoarcă vehiculul. Şi rămase uluit de viteza cu care cinci puşti fură aţintite asupra lui.

– Ce naiba înseamnă asta? se răţoi el.

– Asta înseamnă legea marţială, domnule Brooks, îi răspunse Bayclock. O să-ţi acordăm asistenţă medicală, după cum ai cerut, şi o să fii înrolat în corpul de aprovizionare. Avem nevoie de orice persoană disponibilă în lupta împotriva staţiei pentru energie solară.

Connor se simţea trădat şi speriat. Mai mult, se simţea ca un idiot.

Un bărbat înalt, slab, se apropie de Bayclock. Se vedea că era un civil. Purta ochelari cu ramă din metal, avea bărbie uşor teşită şi mărul lui Adam mare.

Bayclock îi spuse cu amărăciune, de parcă sateliţii l-ar fi făcut nefericit:

– Doctore Nedermyer, omul ăsta ne-a adus zece sateliţi pentru energie solară, produşi de LPR. Sunt acum în posesia noastră, deci nu avem de ce să ne facem griji că ar ajunge în mâinile doctorului Lockwood.

Nedermyer se apropie şi se uită în căruţă.

– Credeam că-i transportă o expediţie mai numeroasă…

– Doar atât a fost şi asta-i tot ce-au adus, răspunse Bayclock. Vreau să întocmeşti o notiţă, care să-i fie transmisă prin curier lui Lockwood şi rebelilor lui amărâţi. Spune-le că, dacă nu se predau imediat, începând de mâine dimineaţă vom lua câte un satelit şi-l vom face bucăţi, în văzul tuturor. Vom distruge unul la fiecare două ore, până se vor preda. Dacă această tehnologie înseamnă atât de mult pentru ei, atunci să vadă cât de mult vor irosi din ea.

– Domnule general, nu puteţi face asta! exclamă Nedermyer, nevenindu-i să creadă ce auzise. Aceşti sateliţi nu pot fi înlocuiţi. Nu mai avem instalaţii să fabricăm alţii. Sunt materiale preţioase – iar dacă le distrugeţi, încălcaţi scopul acestei expediţii!

Figura lui Bayclock se înroşi. Generalul se întoarse încet către

Nedermyer:

– Scopul acestei expediţii, doctore, este de a zdrobi o insurecţie. Sateliţii sunt nişte jucării, nişte obiecte de lux. Putem supravieţui fără ei. *Nu putem* supravieţui fără ordine şi fără respectarea legilor. Dacă pentru asta va trebui să distrugem nişte containere de metal, aşa să fie!

Generalul se întoarse din nou către Connor şi-i făcu semn să coboare din căruţă. Doi dintre soldaţi apucară hăţurile cailor.

– Sergent, du căruţa şi caii la grupul pentru logistică. Tu, Brooks, vei ajuta personalul de aprovizionare la asaltul de mâine. Ai fost înrolat în armată.

Cu mâinile legate la spate cu o frânghie aspră, Bobby Carron se împleticea prin deşertul accidentat. Doi călăreţi mergeau de fiecare parte a lui, doi pedestraşi în spate şi unul în faţă. Bobby trebuia să se silească să menţină ritmul impus de sergentul Morris.

Încerca să-şi amintească de timpul petrecut într-o tabără pentru antrenament de supravieţuire, de evadarea dintr-o imitaţie de lagăr de prizonieri. Pregătirea avusese loc într-o junglă şi nu fusese prevăzută a fi aplicată împotriva propriilor soldaţi. Înainte de a parcurge un kilometru către tabăra lui Bayclock, Bobby îşi dădu seama că nu avea nicio idee de evadare. Nu avea niciun as în mânecă, niciun truc de care să se folosească. Nu vedea nicio scăpare.

Bayclock îl considera trădător. Dar Bobby ştia că, şi în condiţii de luptă, generalul nu i-ar pune pistolul la tâmplă şi n-ar apăsa chiar el pe trăgaci, fără să treacă prin simulacrul unei curţi marţiale. Bobby era convins de asta.

Era mulţumit de felul în care-i ajutase pe doctorul Lockwood şi pe ceilalţi de la ferma pentru energie solară. Îşi aminti de zilele în care, în calitate de pilot al marinei, staţionase la China Lake. Îşi aminti de ultimul lui zbor, cu Dezgustătorul Petronfi. Voiau doar să aibă parte de o perioadă lungă de odihnă în Corpus Cristi, să stea pe plajă, să mănânce crevete şi să se uite la fetele în bikini…

Suprafaţa taberei militare era o amestecătură de focuri de tabără, corturi întinse împotriva căldurii zilei şi a frigului nopţii, căruţe cu provizii lângă lăzi nedescărcate. Puşti recondiţionate stăteau aranjate astfel încât soldaţii să le poată lua într-o clipă, când se dădea alarma.

Soldaţii priveau sosirea prizonierului. Bobby se uită în jur, încercând să stabilească o legătură din priviri, încercând să recunoască pe cineva din baza aeriană Kirtland – dar fără folos. O cunoştea doar pe sergentul Morris, iar aceasta îl dispreţuia.

Sergentul Morris îl conduse direct la cortul generalului. Probabil că generalul fusese avertizat, pentru că ieşise şi-i privea cum se apropie. Îl recunoscu imediat pe Bobby.

Figura lui Bayclock era ca de gheaţă, dar în priviri i se vedeau fulgerele furiei.

– Iată-l pe locotenentul nostru fugar! Bună treabă, sergent! îi zise el femeii.

– Manevra balonul, domnule general. L-am doborât şi l-am luat prizonier.

– Balonul? se miră Bayclock. Sigur, e o treabă tocmai potrivită pentru un pilot militar!

Bobby nu spuse nimic.

– Eşti încă în serviciu militar, locotenente. Sau ai uitat codul comportării militare?

Bobby rămase tăcut, lăsându-l pe general să-şi facă jocul de aşteptare. Nimeni nu scoase vreun cuvânt, dar Bobby simţi tensiunea crescând şi nerăbdarea generalului.

– Dar nu mai eşti un *adevărat* pilot. Un trădător şi un dezertor nu-i omul pe care un aviator l-ar dori în escadrila sa. Nu-i de mirare că avionul tău s-a prăbuşit, locotenente. De aceea a murit camaradul tău – nu s-a prăbuşit pe când încercai să te salvezi?

Bobby strânse din fălci, dornic să riposteze, dar rămase tăcut.

Bayclock se uită la Bobby, făcu un pas înainte şi-l pălmui peste faţă:

– Nu eşti potrivit să fii pilot, cu atât mai puţin ofiţer!

Ochii lui Bobby străluciră. Îşi aminti biroul lui Bayclock, plin cu diplome şi litografii de avioane. Găsise butonul pe care trebuia să apese.

– Luptaţi încă în războiul trecut, domnule general. Sistemul s-a schimbat, continuă el, cu voce joasă. Înainte să ne lovească petromolima, eu zburam pe avioane de luptă pentru ţara mea – iar dumneavoastră zburaţi *într-un birou!*

Bayclock păru gata să explodeze, dar reuşi să se stăpânească. Strânse pumnii, de parcă ar fi reţinut o replică tăioasă, apoi se întoarse şi se uită la ceilalţi soldaţi.

– Legaţi prizonierul şi anunţaţi toţi soldaţii. Acest trădător şi dezertor va fi executat în zori. Îl vom spânzura de un stâlp de telegraf.

Connor era îmbufnat. Medicul taberei îi întinsese antiseptice usturătoare pe rănile de pe faţă şi le bandajase, dar nu ştia dacă Brooks o să-şi piardă ochiul. Vederea îi va rămâne cu siguranţă afectată pentru totdeauna.

Îl hrăniseră cu o mâncare proastă. Ar fi preferat să mănânce din propriile-i provizii, dar căpăţânosul ăla de Bayclock îi rechiziţionase rezervele pentru oamenii lui. *E mâncarea mea,* îşi zise Connor. *Am venit în tabără cu braţele deschise, să facem un târg – iar ei mi-au furat totul!*

De ce era oare surprins? Nu avusese noroc niciodată. Uneori se întreba dacă nu are o inscripţie pictată pe spate: FACEŢI-MI CE VREŢI – NU-MI PASĂ.

Se aşeză cu picioarele încrucişate pe pământul tare, privind roboţii din aviaţie care alergau de colo-colo, ocupaţi. Îl ardea faţa, hainele cele noi erau inconfortabile. Şi pierduse totul…

Oilstar îşi bătuse joc de el. Căpitanul Uma făcuse acelaşi lucru, pe petrolier. Connor îşi aminti rulota veche, rablagită, pe care o furase de la staţia de benzină din California de Sud. Şi-l aminti pe idiotul îngâmfat care-l plătise să conducă un AMC Gremlin paradit până în Atlanta. Şi pe cele două vrăjitoare mormone, cu rezervele lor pentru un an, care refuzaseră să le dea – lui şi lui Heather – câteva fărâmături amărâte.

Înfipse degetele în praf. Întreaga lume era pornită împotriva lui, iar el nu avea nicio vină. Ce-o apucase pe Heather de se supărase pe el şi-l îndepărtase, doar după câteva săptămâni? O relaţie care ar fi putut să dureze.

Până şi nenorocita aia de puşcă îi explodase în faţă!

Şi acum, după toate rahaturile alea, când merita şi el un fel de răsplată, când în cele din urmă luase sateliţii solari şi-i predase armatei, primise vreo mulţumire? Nu. Primise vreo răsplată? Nu. Căpăţânosul ăla de general nu-i dăduse nici măcar o puşcă.

Şi, ca să înrăutăţească şi mai rău lucrurile, Bayclock îi luase toate proviziile, căruţa, caii – şi-l ţinea prizonier în tabără.

Connor luă o piatră şi o aruncă din răsputeri. Lovi, la mică distanţă de el, un aviator care săpa o latrină nouă. Aviatorul se întoarse şi răcni furios, dar nu descoperi cine aruncase piatra.

Altă dată, Connor s-ar fi bucurat de glumă, dar acum se ridică în picioare. Nu avea de gând să mai îndure prostiile astea!

Merse prin tabără, aţintind privirea ochiului său bun asupra cortului comandantului. Prin deschiderea cortului, Connor îl văzu pe generalul solid stând la o masă pliantă, având în faţă pe sergentul Morris şi doi colonei care discutau cu ea. Un aviator stătea în faţa cortului, dar Connor îl împinse la o parte.

– Generale, am plecat! îl anunţă Connor.

– Ce-ai zis? întrebă Bayclock, ridicându-se.

– Nu poţi să mă împiedici. Am venit aici de bună voie ca să-ţi propun un târg – pe care l-ai refuzat. Sunt cetăţean al Statelor Unite şi nu poţi să mă ţii prizonier. O să-mi iau caii, căruţa şi sateliţii şi o să-mi văd de drum.

Connor se întoarse, înainte ca Bayclock să apuce să spună ceva. Se uită după căruţă şi apucă să facă un pas, când îl auzi pe general spunând, ameninţător:

– Sergent Morris, m-am săturat! Ia-l pe domnul Brooks în grijă.

Dacă se opune, împuşcă-l pentru dezertare.

Connor se răsuci, furios, simţind că i se deschide cusătura de pe obrazul sfâşiat, şi răcni:

– Dezertor? Nu fac parte din armata ta afurisită! Nu eşti comandantul meu!

Bayclock apucă aripa cortului, de parcă ar fi vrut s-o facă bucăţi.

– Ai fost *mobilizat,* Brooks! Aici se aplică legea marţială, nu avem timp de pierdut cu pălăvrăgeli în zona luptelor! Asta-i tot! Sergent Morris!

– Da, domnule general.

– Păzeşte-l. Să nu-l pierzi din vedere. Insubordonarea asta îmi face greaţă! Dacă nu se potoleşte, aici o să aibă loc o baie de sânge! Şi o să încep cu el! zise Bayclock, uitându-se la Connor.

Noaptea, târziu, după ce se făcuse că doarme timp de patruzeci şi cinci de minute, Connor Brooks îşi deschise ochiul cel bun.

Tabăra era în întuneric, tăcută. Doar focurile exterioare luceau, dincolo de movilele de pământ. Santinele suplimentare stăteau în alertă, din cauza precedentului atac nocturn al oamenilor lui Lockwood. Connor nu se mişcă, dar continuă să privească, fiind atent la detalii. Simţea funiile de la mâini şi de la picioare.

Alături de el, lângă foc, sergentul Morris stătea încolăcită pe pătură. Dormea într-o poziţie neconfortabilă, care lăsa impresia că putea să se trezească şi să treacă la acţiune, în momentul alarmei. Dormea în uniformă – oricum nu s-ar fi aşteptat ca blonda cu buze înguste să-şi pună o cămaşă de noapte sexy.

Sergentul se ţinuse de el ca o lipitoare toată după-amiaza. Stătuse lângă uşa latrinei când îşi făcuse nevoile! Părea să fie poliţist tot timpul, iar Connor era uluit cât de repede începuse s-o urască.

În cele din urmă, sergentul adormise, ca majoritatea oamenilor din tabără. Femeia îl dusese departe de soldaţi, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i molipsească. Plănuiseră ca în dimineaţa următoare să se ducă să cucerească instalaţia lansatorului electromagnetic şi aveau nevoie de odihnă.

Connor îşi încordă braţele, lărgind uşor funia care-i lega braţele şi picioarele. Apoi îşi relaxă trupul cât putu de mult, fiind surprins de jocul funiei.

Noroc că jigodia m-a legat pe deasupra. Ar fi trebuit să ceară ajutorul unui poliţist, al cuiva care ştia ce trebuie făcut. Connor îşi umpluse pieptul cu aer şi-şi încordase puternic muşchii, atunci când femeia îl legase. Acum avea o funie largă şi timp destul să evadeze.

A durat mai mult decât se aşteptase şi nerăbdarea îl făcu să se zbată fără folos. Îşi rosese încheieturile de ajunseseră carne vie. În cele din urmă, funia îi trecu peste degete.

Connor se ridică încet, centimetru cu centimetru, ca să nu facă zgomot. Focul de tabără pocnea şi trosnea. Sergentul Morris tresărea, dar continua să doarmă. Santinelele care vegheau perimetrul taberei dispărură din vedere.

Connor îşi dezlegă picioarele şi se ridică. Genunchii îi pocniră. Înlemni, dar nu se mişcă nimeni. Focul portocaliu pâlpâi, dar lumina era prea slabă ca să fie văzut.

Făcu un pas către foc. Cizmele lui scârţâiră. Sergentul Morris tresări din nou, dar nu se trezi. Dacă nu putea să fugă înainte ca femeia să dea alarma, atunci generalul o să-l spânzure, fără nicio îndoială…

Mai făcu un pas, concentrându-şi atenţia asupra vătraiului din metal, folosit la scormonit în jar. Făcu un al treilea pas către el. Se aplecă şi apucă bara grea din metal.

Când ridică vătraiul, lemnul fumegând din foc se mişcă, aruncând scântei în aer, Connor îngheţă, dar scăpă şi de data asta. Poate că o să reuşească – măcar de data asta!

Se apropie în vârful picioarelor de silueta adormită a sergentului Morris, oprindu-se după fiecare pas, înaintând cu grijă. Vătraiul era cald în mâna lui, iar celălalt capăt lucea cu o culoare roşie, mată. Rămase în picioare deasupra femeii şi zâmbi.

Connor ridică bara de metal deasupra capului. Doamne, ce urâtă părea, cu buzele-i groase, cu faţă dolofană şi cu părul blond răvăşit!

Ochii femeii clipiră, se deschiseră – iar ea îl văzu.

Connor lovi cu vătraiul, din răsputeri.

Fierul zdrobi craniul sergentului, cu un zgomot înfundat; sunetul păru incredibil de puternic în noapte. Metalul înroşit sfârâi pe faţa femeii.

Un butuc din foc se răsturnă. Connor auzi câţiva oameni vorbind liniştiţi în altă parte a taberei.

Femeia sângera pe pământ. Trupul ei se crispă. O izbise în ochi – chiar în centru – şi n-o să mai spioneze pe nimeni. Căţea tâmpită!

Dacă l-ar fi lăsat în pace – dacă Bayclock n-ar fi pus-o să-l păzească – Connor şi-ar fi luat liniştit lucrurile şi şi-ar fi văzut de drum. Dar ăştia trebuiau neapărat să complice lucrurile! Aşa că Bayclock şi sergentul n-aveau decât să suporte consecinţele a ceea ce făcuseră. Connor nu simţea niciun fel de remuşcări. Ce poţi simţi, în afară de dispreţ, pentru nişte militari roboţi, care îndeplineau ordinele unui căpăţânos?

Se târî spre căruţă. Caii fuseseră deshămaţi, dar erau în apropiere. Sateliţii erau încă acolo, dar Connor nu-şi închipuia că poate să fure căruţa şi să-şi şi salveze pielea. La urma urmei, omorâse un sergent de-al lui Bayclock. Dacă nu pleca – dacă nu pleca *iute* – n-o să trăiască în dimineaţa următoare.

Se urcă în căruţă şi scotoci în linişte. Descoperi rucsacul lui

Heather, cel cu ramă de aluminiu, din pânză de culoare prostească, roz-strident – adevărată culoare de camuflaj! Dar era destul de mare pentru ca să care proviziile de care avea nevoie. Umplu sacul cu mâncare, un bidon şi una dintre păturile reflectorizante ale Henriettei Soo, care funcţionaseră atât de bine, îndepărtând căldura usturătoare a deşertului.

Îşi puse sacul în spate, se ghemui şi-şi croi drum afară din tabără, târându-se printre oamenii adormiţi, până ajunse în deşert.

Intenţiona să fie departe când se va face dimineaţă.

La câtva timp după miezul nopţii, locotenentul Bobby Carron se trezi la o atingere uşoară de cuţit.

Încordat, Bobby rămase absolut nemişcat, în timp ce lama se mişcă în jos, spre funiile ce-i legau mâinile, apoi începu să le taie.

După întunericul profund şi după constelaţiile de deasupra capului, Bobby îşi dădu seama că mai era o oră – poate două – până la ivirea zorilor. Luna apusese, iar frigul muşcător al deşertului îi pătrunsese până la oase.

– Ştiu că te-ai trezit, şopti un bărbat lângă el. Trebuie să te eliberez. Generalul e nebun şi tu eşti singurul care n-are nimic de pierdut. În momentul ăsta Bobby deschise ochii. *Generalul e nebun? Mulţumesc pentru că-mi spui o noutate!* Simţi curiozitatea arzătoare de a şti cine era străinul, dar nu-l putea zări. Funiile de la mâini căzură, în sfârşit, iar el îşi mişcă braţele, ca să pună sângele în mişcare.

Cel care-l elibera începu să taie legăturile de la glezne, iar Bobby se uită în jos, uimit să vadă silueta solidă a lui Lance Nedermyer. Acesta se uită la el, dar îşi ţinu gura. Figura lui slăbită părea scăldată în frică, iar ochelarii îi sclipeau în lumina stelelor.

– Ia căruţa şi du sateliţii de aici. Bayclock vrea să-i distrugă mâine dimineaţă, ca să-l facă pe Lockwood să capituleze.

Sateliţii? se întrebă Bobby. Poate cei care trebuiau să sosească de la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie? Cum ajunseseră în tabăra generalului?

– Ce vrei să fac cu ei? şopti Bobby.

– Ascunde-i! Du-i într-un loc sigur. Du-i lui Lockwood, dacă poţi. Dar mai bine să-i furi tu decât să-l las pe general să-i zdrobească pe singurii care au rămas.

Bobby îşi frecă gleznele, încercând să le dezmorţească.

– Am încercat să-ţi spun ce-i cu generalul când ai plecat din White Sands. Acum ai înţeles de ce am ales să rămân aici?

– Da, spuse cu amărăciune Nedermyer. Probabil că nu-i singura greşeală pe care am făcut-o în viaţă, adăugă el, ajutându-l pe Bobby să se ridice. Am înhămat caii la căruţă. N-ai cum să te furişezi afară

din tabără. Tot ce poţi să faci este să mâni caii nebuneşte şi să continui să fugi. Santinelele vor trage după tine, Bayclock o să trimită patrule să te caute, dar tu trebuie să fugi fără încetare.

– Mie-mi spui!

Când ajunseră la căruţă, Bobby văzu că focurile de tabără erau pe cale să se stingă. Cei trei cai fuseseră înhămaţi. Dădeau din copite, neastâmpăraţi, de parcă ar fi simţit emoţia oamenilor.

– Cel mai bine ar fi s-o iei spre sud cam un kilometru şi jumătate, apoi să coteşti spre est. Terenul este neted, tare şi nu trebuie să ai grijă pe unde mergi, prin întuneric. Totul e să te îndepărtezi. Când o să coteşti spre est, o să te îndrepţi spre munţi. Poţi să te ascunzi acolo. Peste o oră se luminează, atunci o să fie greu.

Bobby îl prinse de umăr şi-i zise:

– Mulţumesc, domnule doctor Nedermyer! Recunosc că mi-ai făcut o surpriză.

Nedermyer se dădu înapoi doi paşi, de parcă nu i-ar fi făcut plăcere mulţumirile.

– Trebuia să asigur securitatea sateliţilor. Civilizaţia noastră s-a prăbuşit destul. Nu-l pot lăsa pe Bayclock să ne distrugă intenţionat şi ultima speranţă.

– O să ascund sateliţii… sau o să mor încercând s-o fac.

– Sper să nu mori, răspunse Nedermyer, apoi îi făcu semn să plece.

Bobby trase de hăţuri şi răcni. Cei trei cai se puseră în mişcare, pornind în galop. Întinzând harnaşamentul, bidivii căpătară iute viteză. Căruţa, cu încărcătura ei, gonea pe pământul tare al deşertului. În câteva clipe trecu de perimetrul taberei militare.

În urmă, Bobby auzi deodată ţipete. Se dădu alarma. Auzi şi tropotul altor cai, dar niciunul dintre ei nu venea după el.

După câteva minute, în noapte răsunară împuşcături. Bobby se făcu mic pe capră. Însă doar o dată auzi şuieratul unui glonţ pe lângă el. Celelalte fuseseră trase la întâmplare. Îşi mână caii nebuneşte, iar animalele alergau prin beznă, cuprinse de panică. Bobby se ruga să nu nimerească peste vreo vâlcea sau peste vreun curs de apă.

După zece minute de goană nebunească, Bobby trase de hăţuri, făcând caii s-o ia spre est. Pe fundalul cerului pătat de stele se vedeau siluetele zimţate ale munţilor. Terenul deveni mai accidentat, trebuia să încetinească.

Ştia că lăsa o urmă extrem de clară a căruţei prin nisip, dar urmăritorii trimişi de Bayclock n-o puteau vedea înainte să se lumineze. Dacă putea să ajungă printre munţi până atunci, avea o şansă să găsească un loc în care să se ascundă.

Prin tăcerea clară a nopţii, se auzeau încă împuşcături şi vânzoleala din tabără. Se îndepărtase destul de mult, dar avea nevoie de toată priceperea lui ca să rămână liber.

Spre dimineaţă, Bobby ajunsese cu căruţa la poalele munţilor. La început înaintă lent, fiind obligat să coboare de pe capră şi să conducă de jos caii pe cărarea dificilă, de munte. Ar fi vrut, mai mult decât orice altceva, să se întoarcă la enclava lui Spencer, de la ferma pentru energie solară, dar ştia că nu avea cum să treacă de trupele lui Bayclock. Cu siguranţă că nu putea să ajungă cu căruţa grea şi cu trei cai la centrul de comandă al lui Spencer. Trebuia să ascundă sateliţii într-un loc sigur, în speranţa că-i va regăsi când – sau dacă – cercetătorii vor reuşi să-l învingă pe general.

Când lumina soarelui pătrunse printre culmi, Bobby găsi o albie secată de râu, prăpăstioasă. Era năpădită de tufişuri, stejari pitici şi mesquite. Ramurile dese şi frunzişul lat, de-un cenuşiu-verzui, reprezentau o ascunzătoare bună, iar Bobby legă caii, apoi încercă să camufleze căruţa.

O acoperi cu ramuri, până când căruţa nu mai putea fi descoperită decât de cineva care nimerea direct peste ea. În timp ce lucra, se gândi că asta i-ar fi plăcut Ritei Fellenstein, să joace un joc al inteligenţei cu generalul. Zâmbi când se gândi la ea – nu era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse, dar era cea mai interesantă şi singura dintre cele cu care avusese de-a face care nu-l trata de sus.

După ce termină, Bobby îşi dădu seama că trebuia să ia legătura cu Spencer. Dacă ar fi fost ucis înainte să ajungă la ferma pentru microunde, nimeni n-ar fi ştiut unde erau sateliţii – ar fi fost exact acelaşi lucru ca şi cum i-ar fi distrus Bayclock. Minisateliţii ar fi devenit o comoară legendară, precum mina pierdută a olandezului…

Dar Bobby era hotărât să facă tot ce putea să nu se întâmple un asemenea lucru.

Strânse câteva provizii şi mâncă iute ceva. Apoi luă calul ce părea cel mai rezistent şi încălecă pe el, dându-le celorlalţi doi drumul să fugă unde vor.

După aceea coborî panta munţilor, în speranţa că va găsi un drum bun către instalaţiile pentru energia solară. Voia să ajungă acolo până la lăsarea întunericului.

Timpul trecea iute, în timp ce încerca să nu se întoarcă pe acelaşi drum pe care venise. Când ajunse jos, valea White Sands se întindea larg în faţa lui. Cine ar fi crezut că, doar cu câteva luni în urmă, fusese un aviator nepăsător din marină…

Atunci răsună o împuşcătură, un tunet puternic ce bubui printre culmi. Calul necheză, tresări şi goni înainte, privind când într-o parte, când în cealaltă. Bobby se uita şi el, căutând să vadă de unde fusese tras focul de armă. Se auzi altă împuşcătură, de data asta mai apropiată, şi văzu patru călăreţi ivindu-se dintre munţi, toţi în uniforma aviaţiei.

Oamenii lui Bayclock. Un alt călăreţ gonea în fruntea lor.

Bobby strigă, făcându-şi calul să gonească în galop. Ţâşni dintre coline, căutând disperat un loc în care să se ascundă, în timp ce călăreţii se lansară în urmărirea lui.

Se lăsă pe gâtul calului, iar coama acestuia flutura în vânt, lovindu-l peste faţă. Copitele bocăniră când loviră un morman de pietre, dar calul continuă să gonească la vale.

În urma lui, călăreţii se răspândiră, ca să-i iasă în cale. Începură să tragă, iar Bobby îşi dădu seama că, de data asta, nu erau interesaţi să-l prindă viu. Măcar fugise destul de departe pentru ca sateliţii să fie în siguranţă. Dar călăreţii ăştia descoperiseră, probabil, urmele căruţei. Câţi oameni trimesese Bayclock după el?

Împuşcăturile se succedau tot mai iute. Călăreţii se apropiau. Altă rafală – de data asta mai zgomotoasă decât cele anterioare – răsună subit, ca un ecou al împuşcăturilor de până atunci.

Calul necheză şi se ridică în două picioare. Bobby văzu pe pieptul lui, la câţiva centimetri de propria-i coapsă, o pată stacojie. Calul sângera din greu din rana mare, din apropierea inimii. Se clătină, apoi se prăbuşi.

Bobby se ridică iute. Piciorul îl durea, dar nu-şi rupsese nimic, nu-şi scrântise nimic. Privi în jur, căutând nişte stânci printre care să se ascundă, ceva care să-l adăpostească.

Apoi zgomotul copitelor celorlalţi cai răsunară din toate părţile. Patru călăreţi veniră spre el, cu puştile în mâini.

Bobby se rezemă încet cu spatele de un zid de gresie, ridicând mâinile şi predându-se.

Spre sfârşitul dimineţii, Bobby Carron era din nou prizonierul lui Bayclock. După ce-l legară zdravăn pe un cal, se îndreptară către munţii din partea opusă a văii. Tabăra fusese mutată, iar din poziţia lui de pe cal, Bobby văzu, dezamăgit, că armata generalului reuşise să cucerească instalaţia în ruine a tunului-lansator doar în câteva ore.

Soldaţii urcaseră către clădirile de comandă, de la capătul lansatorului electromagnetic, lung de câţiva kilometri. Din câte se vedea, cercetătorii nu luptaseră prea mult.

Bobby se împletici când cei care-l capturaseră îl aruncară jos de pe cal şi-l ridicară în picioare. Clădirea de comandă a lansatorului era mânjită de funingine. Bobby încercă să vadă dacă recunoaşte pe cineva. Spera că savanţii reuşiseră să fugă.

Generalul Bayclock ieşi din clădirea incendiată. Avea ochii roşii şi se uită cu dezgust la Bobby.

– De data asta nu mai risc nimic. Duceţi prizonierul la un stâlp de telegraf. Chiar acum.

Unul dintre paznici îl conduse pe o cărare, către un stâlp vechi,

acoperit cu creozot, care fusese folosit cândva pentru aducerea curentului electric la instalaţia de lansare. Oamenii lui Spencer luaseră sârmele de pe stâlp – dar Bayclock voia să-l folosească acum pentru altceva.

– Ştiu că eşti un trădător, locotenente, dar nu mi-am închipuit că o să te întovărăşeşti cu o jigodie precum Connor Brooks ca să furi sateliţii. O să-l prindem imediat şi pe el. Care dintre voi a omorât-o pe sergentul Morris? Sau aţi lovit-o cu rândul?

Bobby se uită uluit la el. *Sergentul Morris murise?* Întrebă, zăpăcit:

– Despre ce vorbiţi?

– Nu mă insulta, se enervă Bayclock. Cred că e timpul să te ridicăm, continuă generalul, privind către bara transversală, din lemn, a stâlpului pentru electricitate. O să te urcăm în aşa fel încât n-o să fie nevoie să-l dăm jos pe doctorul Nedermyer.

Bobby se clătină când paznicii îl împinseră. Văzu figura înnegrită, albăstrită a lui Lance Nedermyer. Oamenii lui Bayclock aruncaseră laţul de funie în jurul gâtului lui, ca o garotă, vârâseră în laţ o bucată de lemn, pe care o răsuciseră până când funia se strânsese, îi sfărâmase laringele şi-i tăiase traheea lui Lance. Bobby văzu urme de târâre în nisip şi rosături proaspete, adâncite în lemnul stâlpului de care fusese legat şi strangulat Lance. Trupul lui începuse deja să se umfle, în căldura puternică a dimineţii.

– Nu mai am răbdare cu trădătorii, zise Bayclock. E timpul ca oamenii să-şi dea seama de asta.

73

Iarăşi singur

Stând pe balconul dinspre sud al Casei Albe, preşedintele Jeffrey Mayeaux privea soldaţii patrulând prin Mall. Garda Naţională risipise în forţă mulţimea furioasă din Elipsă. Chiar şi cireşii de lângă Docul Plutitor fuseseră tăiaţi şi folosiţi ca lemn de foc în timpul iernii.

Mototoli comunicatul scris de mână şi-l lăsă să cadă pe podea.

Comandantul de la baza navală din San Diego fusese asasinat pe când încerca să oprească o întrunire împotriva aplicării măsurilor disciplinare de către armată. Mulţimea o luase razna şi-l omorâse pe amiral şi cel puţin cincizeci de ofiţeri ai marinei din oraş. Un consiliu local, autoproclamat, preluase controlul portului şi ale instalaţiilor bazei. Conform raportului, restul personalului militar se predase de bună voie.

Ce naiba trebuia să facă?

– Vreau o şedinţă cu şefii statului major în cinci minute! zise el, fără să se întoarcă.

Îl auzi pe unul dintre oamenii din Serviciul Secret, aflaţi în spatele lui, părăsind camera. Îşi dorea ca Franklin Weathersee să se fi întors din expediţie.

Toţi îl blamau pe el, Mayeaux, pentru problemele lor, şi nimeni nu asculta când dădea ordine care să rezolve problemele. Pentru numele lui Dumnezeu, nu el provocase petromolima!

Nu mai primise, de peste o lună, nicio ştire de la căţeaua aia bătrână de Emma Branson, de la Oilstar, şi-i părea bine – să se descurce singură în California. Primise un raport că gloata incendiase rafinăria Oilstar, dar nu ştia dacă era adevărat. Probabil că era.

În toată ţara, cetăţenii începuseră să-şi creeze linii proprii de apărare. Mayeaux conducea ceea ce începuse să numească *echipa Humpty Dumpty* – indiferent câte ore s-ar fi chinuit, fără odihnă, bucăţile nu mai puteau fi lipite la loc. Dar dacă populaţia îşi imagina că preşedintele o să stea cu mâinile în sân în timp ce lumea se ducea de râpă, atunci avea de gând să le ofere o surpriză de proporţii! Nu-i plăcea că nu ştia ce trebuia să facă, nici ce măsuri ar fi fost potrivite, ce ar face gloata să înceteze anarhia de tip porci-care-se-bat-pentru-o-mână-de-porumb. Oamenii nu mai aveau pic de bun simţ.

Mayeaux avea şansa să facă faţă celei mai mari provocări din istorie şi să dea tonul ţării – ba chiar întregii lumi! – pentru următorul veac.

Statele Unite puteau să se pună din nou pe picioare, după cum spuneau proiectele de viitor ale savanţilor de la Institutul Naţional pentru Ştiinţă şi Tehnologie – mase plastice rezistente la petromolimă, trecerea la o economie bazată pe energie produsă din hidrogen – dar

numai dacă oamenii vor reuşi să nu se transforme în barbari postholocaustieni.

Numai că oamenii nu voiau să asculte glasul raţiunii. *Uniţi vom rezista, divizaţi ne vom prăbuşi* – ce naiba, fiecărui copil din ţară i se vârâse în cap sloganul ăsta, încă din şcoala primară!

Mayeaux îi urmă pe cei din Serviciul Secret către sala de şedinţe. Numai funcţionarii militari se ridicară la intrarea lui, o lipsă de respect pe care o simţi ca pe o palmă peste faţă. Nimeni nu-l salută, nici urmă de optimistul *Bună dimineaţa, domnule!* Unde naiba era restul cabinetului? Nu-l văzuse pe vicepreşedinte de peste o lună.

La masă stăteau doi militari – generalul Wacon, preşedintele Statului Major Interarme, şi conducătorul operaţiunilor navale. Ambii arătau mohorâţi. Mayeaux nu recunoscu pe niciunul dintre funcţionarii care purtau insigne FCA (funcţionar Casa Albă), în loc de ecusoane din plastic.

– Aţi uitat să vă ridicaţi când intră în cameră comandantul suprem? întrebă el.

Situaţia era mai groaznică decât îşi închipuise.

Mârâind, cei doi membri ai cabinetului se ridicară în picioare. Mayeaux îşi trase un scaun şi renunţă la amabilităţi.

– Am convocat o şedinţă peste cinci minute. Unde-s ceilalţi?

– Nu vor veni, îi răspunse generalul Wacon.

– De ce? Nu i-am invitat la o petrecere de binefacere!

Generalul ignoră întrebarea şi se interesă:

– Cu ce vă putem ajuta în dimineaţa aceasta, domnule preşedinte?

Mayeaux se încruntă şi merse direct la ţintă:

– Să înţeleg că ai detalii despre incidentul din San Diego?

– Da, domnule preşedinte, răspunse conducătorul operaţiunilor navale. Şi, pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, consiliul care conduce San Diego a rechiziţionat reţeaua de instalaţii radio. Şi-a anunţat victoria prin întreaga reţea Atlantis, încercând să incite la răzmeriţe similare.

– De parcă n-am fi avut suficiente necazuri! Şi cum intenţionaţi să rezolvaţi problema, domnilor?

Wacon bătu darabana cu degetele în masă. Răspunse cu un glas inexpresiv, folosindu-şi anii de experienţă în depunerea mărturiilor în faţa comitetelor Congresului.

– Am decis că-i prudent să nu ne opunem oamenilor, să nu ne asumăm riscuri inutile. Militarii au anumite opţiuni, dar misiunea noastră principală este de a asigura securitatea naţională.

– Deci acum decideţi voi? întrebă Mayeaux, strângând pumnii. Mulţumesc foarte mult, domnule general! Ce bine că nu mai trebuie să-mi bat capul ca să conduc ţara! Dumneata crezi că-i prudent să laşi oraşele să cotropească baze militare, să asasineze comandanţii şi să

se desprindă de Statele Unite după chef?

– Există anumite niveluri de ripostă la care ne putem gândi, domnule preşedinte, răspunse băţos generalul. Armata are încă acces la armele de bază – grenade, gloanţe, arme antitanc. Acestea pot fi eficiente doar dacă vor fi folosite în acţiuni coordonate de ierarhia de comandă. Din moment ce comunicaţiile noastre sunt sporadice, iar soldaţii n-au suport logistic şi de transport, asemenea arme nu pot fi utilizate eficient pentru suprimarea unor tulburări majore, de tip răzmeriţă. Soldaţii pot câştiga la început, dar vor fi copleşiţi repede, ca în San Diego.

Mayeaux bătea cu degetele în masă. Generalul nu-l minţea, dar nu-i spusese totul.

– Mi-e greu să cred, generale. Insişti că molima a distrus capacitatea armatei de a acţiona decisiv dacă un oraş respinge făţiş un ordin direct al preşedintelui?

– N-am spus chiar asta, domnule preşedinte…

– Am fost informat că mai dispunem încă de zece submarine nucleare de tip Trident, îl întrerupse Mayeaux. Se află în carantină sub apă şi sunt, deci, neafectate de molimă. Nu crezi că nişte rachete lansate de sub apă reprezintă ceva mai convingător decât câteva arme de mână?

Ofiţerii schimbară priviri îngrijorate. Temperatura din sală păru să scadă brusc.

Un agent al Serviciului Secret năvăli în încăpere. Sosirea lui îi alertă pe paznici, suficient de mult pentru ca unul dintre ei să-i taie calea.

– Domnule preşedinte, zise noul venit, care se împletici, apoi se opri şi respiră profund de câteva ori, să se liniştească; Mayeaux îl recunoscu – era unul dintre cei care-l scoseseră din pat, în Ocean City, ca să-i spună că preşedintele Holback murise.

– Da, ce-i? se răsti Mayeaux.

Agentul trase aer în piept.

– Domnule preşedinte, e vorba de domnul Weathersee. Şeful dumneavoastră de cabinet a fost ucis. Am căzut într-o ambuscadă, în timpul călătoriei pentru rechiziţionare de alimente. O mulţime de civili a năvălit spre căruţele noastre. Cineva a aruncat o grenadă asupra convoiului. Cred că intenţionau doar să ne fure hrana, dar i-au ucis pe toţi pe care i-au capturat.

Mayeaux simţea că-i plesneşte capul. Weathersee!

– Sunteţi siguri că a murit?

– Am fost cu el. Domnul Weathersee a fost asasinat, domnule preşedinte. N-am nicio îndoială în privinţa morţii sale.

Mayeaux se prinse de masă. Franklin Weathersee fusese consilierul său juridic de pe vremea când ocupase prima sa funcţie politică, îl urmase ani de zile ca însoţitor din umbră în ascensiunea sa. Ce-o să

facă fără competenţa lui, mai ales într-o asemenea criză?

– Cum? întrebă Mayeaux, cu vocea ca un orăcăit. Cum a fost ucis?

– Hm, a fost… mormăi agentul Serviciului Secret, stând în poziţie de drepţi şi privind către peretele îndepărtat. A fost decapitat, domnule preşedinte.

Privirea lui Mayeaux se înceţoşă. Ce-o să facă fără Weathersee? Respiră adânc şi se strădui să-şi concentreze atenţia asupra celor din sală.

– Condoleanţele mele, domnule preşedinte, zise generalul Wacon.

– Nu-mi pasă de condoleanţele tale! îi răspunse Mayeaux, apoi vorbi, fiecare cuvânt fiind rostit cu greu, ca un pas trântit puternic pe o scară prea lungă. Cred că urma să-mi răspunzi la întrebarea referitoare la posibilitatea folosirii rachetelor cu încărcătură nucleară de pe submarinele Trident.

Şeful statului-major păli.

– Domnule preşedinte, nu vă puteţi gândi la lansarea unei rachete nucleare asupra unei ţinte *americane!* Chiar şi în timpul Războiului Rece, folosirea lor împotriva Uniunii Sovietice era considerată ultima şansă de supravieţuire…

– Şi asta ce naiba crezi că este? răcni Mayeaux, izbind cu palma în masă şi lovind două pixuri de lângă ceaşca de cafea. După cum spuneai chiar dumneata, armata nu poate face nimic. Cea mai mare naţiune de pe Pământ decade în barbarie, chiar aici, în capitală. *E cazul să tragem linie şi să spunem că s-a mers prea departe!*

Mayeaux gâfâia, în timp ce se uită în jur, prin sală. Fu surprins să simtă că era pe cale să izbucnească în lacrimi. Nimeni nu-i răspunse. Şefii statului-major reveniseră la privirea lor glacială. Doi dintre membrii cabinetului priveau în jos, clătinând din cap.

– Statele Unite trebuie să cauterizeze o rană, pentru a împiedica naţiunea să sângereze până la moarte. Nu mai putem tolera această situaţie. Uitaţi-vă ce se întâmplă chiar în jurul nostru!

Generalul încercă să-l calmeze.

– Domnule preşedinte, poate vreţi să vă reconsideraţi poziţia, să aşteptaţi până vă veţi linişti după ştirile acestea şocante. În câteva zile vom pregăti o listă extinsă pentru un răspuns intermediar împotriva celor din San Diego…

Accentul din Louisiana deveni tot mai puternic, pe măsură ce furia îi creştea şi-şi pierdea stăpânirea de sine.

– Să-ţi zic ceva! Oamenii trebuie să fie convinşi că preşedintele se preocupă! Aşa a făcut Abraham Lincoln, aşa pot să fac şi eu. Lincoln a suspendat legea pentru *habeas corpus,* a băgat la închisoare lideri politici şi editori de ziare din Baltimore, pentru a împiedica Marylandul să se desprindă de uniune.

Wacon stătea rigid, ascunzându-şi emoţiile. Lângă el, comandantul

operaţiunilor navale căscă ochii mari, când Mayeaux îşi îndreptă atenţia asupra lui:

– Amirale, vreau să-mi dai o listă cu submarinele tip Trident II care au supravieţuit şi care pot lovi San Diego.

Amiralul aruncă o privire către şeful statului major. Generalul Wacon dădu uşor din cap. Mayeaux se încruntă. Cine naiba comandă aici?

Amiralul evită să-l privească pe Mayeaux în ochi, uitându-se la o foaie de hârtie. Îşi drese glasul şi spuse:

– Dintre submarinele cu care suntem încă în legătură, două sunt în stare să lovească ţinte de pe coasta de vest a Statelor Unite.

Ofiţerul îşi făcea de lucru cu hârtia lui, de parcă ar fi fost important să nu i-o dea în momentul acela. Apoi adăugă:

– *Domnule preşedinte,* nu vă pot asigura că echipajele de pe nave vor îndeplini ordine de luptă care implică dirijarea rachetelor către propria lor ţară…

– Mulţumesc, amirale, zise Mayeaux, cu voce tăioasă. Sunt sigur că, deşi conducătorii statului major par a nu şti cine-i comandantul lor, căpitanii acelor nave îşi vor aminti.

Se simţea ameţit, detaşat, de parcă l-ar fi zguduit o mână imensă, invizibilă. La câteva zile după prima lovitură nucleară – una decisivă – zvonul se va răspândi ca focul, prin toate canalele de comunicaţii disponibile. Oraşele rebele vor fi şocate, apoi speriate, iar în final se vor căi. Va veni timpul colaborării, nu al dezbinării. Istoria îl va saluta pe Jeffrey Mayeaux ca pe un salvator, ca pe arhitectul viitoarelor State Unite.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi încrucişă mâinile.

– Foarte bine, amirale. M-am hotărât. Vreau să transmiţi ordinul ca o rachetă nucleară să fie lansată în mijlocul oraşului San Diego.

Şeful statului major şi amiralul se priviră. Generalul Wacon se înroşise la faţă, din cauza furiei stăpânite. Mayeaux se întoarse spre el:

– Generale Wacon, ai grijă ca, împreună cu Agenţia Naţională de Securitate să anunţi, într-o manieră cât mai extinsă, că dacă nu încetează răzmeriţa la nivel naţional şi că dacă noile oraşe-state nu-şi retrag proclamaţiile de independenţă, vom rade de pe faţa pământului, în acelaşi fel, oraş după oraş. Conducătorii care au susţinut secesiunea trebuie să demisioneze din funcţii şi să se predea.

Nimeni nu scoase o vorbă. Mayeaux se uită la fiecare pe rând. Oamenii se uitau în altă parte, refuzând să-l privească în ochi.

– Ce mai aşteptaţi ca să treceţi la treabă?

Militarii rămaseră ţepeni pe scaune, cu mâinile pe masă.

Mayeaux simţi că se înroşeşte la faţă.

– Amirale, ţi-am dat un ordin direct! Marina îşi va îndeplini

obligaţiile legale, sub conducerea mea. Trebuie să repet? Nu-ţi e clar ceva?

Comandantul operaţiunilor navale spuse, încet:

– Nu, domnule preşedinte. Am înţeles tot.

Dar nu se mişcă din loc.

Mayeaux simţi că inima începe să-i bată mai iute. În sânge i se revărsa adrenalina acum, după ce, în sfârşit, se decisese.

– Generale Wacon, trebuie să te întreb şi pe dumneata? Eu sunt comandantul suprem.

Generalul îşi împinse scaunul în spate, cu un gest brusc. Părul lui argintiu contrasta cu albastrul închis al uniformei de aviator. Se uită drept în ochii lui Mayeaux şi spuse, cu voce stăpânită:

– Am jurat credinţă Constituţiei Statelor Unite ale Americii, domnule, şi mă supun ordinelor legale ale superiorilor mei. Îmi pare rău, dar, cu respect vă raportez că refuz să mă supun ordinelor dumneavoastră ilegale. Nu puteţi folosi arme nucleare împotriva concetăţenilor noştri.

Mayeaux sări în picioare, cu ochii holbaţi, respirând cu greutate.

– Generale Wacon, eşti destituit!

Şeful statului major îşi adună hârtiile şi plecă. Fără să scoată un cuvânt, amiralul se ridică şi el şi-l urmă către uşă. Vocea lui Mayeaux răsună strident chiar şi în propriile-i urechi:

– Istoria vă va considera nişte laşi, domnilor generali! Pe amândoi!

Wacon se afla la jumătatea drumului spre uşă când se întoarse şi îndreptă degetul, cu furie, spre Mayeaux:

– La Nürenberg au fost stabilite nişte reguli, domnule preşedinte. Întrebaţi orice ofiţer american, de la locotenentul Calley încoace. Suntem responsabili pentru acţiunile noastre şi trebuie să plătim pentru ceea ce facem. În ceea ce mă priveşte, folosirea rachetelor nucleare ca exemplu pentru oraşele americane este o prostie.

Ezită, apoi adăugă „Domnule preşedinte”, înainte de a pleca. Amiralul îl urmă.

Doi alţi membri ai echipei prezidenţiale se ridicară şi porniră spre uşă.

– Îmi pare rău, domnule preşedinte, mormăi unul dintre ei.

Mayeaux strânse fălcile de-i scrâşniră dinţii. Unde naiba era Weathersee?

– Întoarceţi-vă! răcni el. Sunt încă preşedinte!

Unul câte unul, membrii echipei prezidenţiale ieşiră din sală, cu capetele plecate, mormăind în timp ce plecau, evitând să-l privească în ochi. Nu trebuiau să înceapă procedura de destituire, îl lăsau fără putere într-un mod mult mai simplu.

– Weathersee! Unde eşti?

Într-o clipă, Jeffrey Mayeaux rămase singur – cel mai puternic om

din lume, în cea mai importantă sală… fără nimeni în jur care să-i audă furia.

74

Rezistenţa

Spencer Lockwood şi Heather Dixon se apropiară de clădirea incendiată unde se afla sala de comandă a lansatorului electromagnetic, cu un steag alb, de capitulare, prins de-un băţ.

Devreme, în dimineaţa aceea, forţa principală a lui Bayclock ocupase locul, luându-i prizonieri pe puţinii cercetători şi tehnicieni care rămăseseră după explozia tunului lansator, inclusiv pe Gilbert Hertoya, grav rănit. Stăpânind lansatorul electromagnetic şi ţinând cercetătorii ca ostateci, Bayclock trimesese un curier, cerându-i lui Spencer predarea imediată a tuturor instalaţiilor de la ferma antenelor.

Spencer îşi dăduse seama că nu avea de ales. Dacă ar fi reuşit să mărească puterea sateliţilor, direcţionată către soldaţii generalului! Încercase tot ce era posibil, dar nu reuşise să-i facă pe Cei Şapte Pitici să-i răspundă, iar panoul cu circuite improvizate nu era deocamdată bun de nimic. Iar minisateliţii urmau să treacă pe deasupra lor pentru scurt timp, neafectaţi, transmiţând energia solară amplificată pe câmpul cu antene pentru microunde, indiferenţi la conflictul de sub ei.

Spencer îi admira pe savanţii din ficţiuni, genii precum profesorul din *Insula lui Gilligan,* care puteau găsi o soluţie pentru cele mai teribile probleme, folosind cele mai banale resurse – *şi care funcţiona întotdeauna!* Dar, în ciuda priceperii lui Spencer şi a ajutorului dat de echipa lui, măsurile disperate pe care le luase eşuaseră: transformatorul de la pompa de apă, sistemul electric al tunului-lansator al lui Gilbert, încercarea de a reprograma minisateliţii…

Bayclock avea acum toate atuurile. Ceruse capitularea, iar Spencer înălţase steagul alb.

Pe când se aflau la ferma pentru energie solară, Heather Dixon îl uimise, cerându-i să-l însoţească.

– Pentru ce? bombănise Spencer.

– Pentru că aşa vreau, spusese ea, agitată, apoi îi zâmbise. Şi pentru că-i mai puţin probabil ca generalul să împuşte un bărbat şi o femeie care vin să-l întâlnească decât un călăreţ singuratic.

Se uitase la ea, iar ea zâmbise din nou. Spencer nu credea că Bayclock va omorî pe cineva care vine la el cu un steag alb, din moment ce generalul părea atât de încăpăţânat în ceea ce privea legea şi ordinea. Bayclock trăia conform unui cod bine definit al onoarei – *iar asta putea fi slăbiciunea lui,* gândi Spencer, *pentru că putem prevedea ce va face şi ce nu va face.*

Acum, în timp ce mergeau către instalaţia lansatorului, cu steagul capitulării în faţă, priveau amândoi drept *înainte.* Şinele lungi se întindeau pe coasta muntelui Oscura, flancate de resturi, stânci şi

tufişuri. O mulţime de locuri bune, în care să te ascunzi.

Spencer clocotea văzând soldaţii ce ocupau instalaţia ruinată. Câţi prizonieri luase Bayclock? Conform codului său de onoare, generalul n-ar fi trebuit să le facă rău lui Hertoya sau altor captivi, dar părea să nu aibă nimic împotriva distrugerii unor aparate tehnice de neînlocuit. Un adevărat barbar.

La poalele munţilor, de lângă baza lansatorului, cercetaşii lui Bayclock îi văzură pe cei doi apropiindu-se şi ieşiră la iveală. Spencer se încruntă şi întrebă:

– Eşti pregătită pentru ce va urma?

Heather se întinse şi-l prinse de braţ. Agitară, împreună, steagul alb.

Cercetaşii se apropiară călare, din ambele părţi. Spencer îşi opri calul, în timp ce aviatorii îi supravegheau, cu armele pregătite.

– Sunteţi dezarmaţi? întrebă unul dintre cercetaşi.

– Da, răspunse Spencer.

Cei doi dădură din cap. Spencer bănuise că nu se vor osteni să verifice. Bayclock, cu simţul onoarei militare pe care-l avea, se aştepta, în mod automat, ca şi ceilalţi să acţioneze conform aceloraşi reguli. Era dispus să accepte capitularea lui Spencer şi să discute termenii capitulării.

Dar mintea lui Spencer nu funcţiona la fel. Prefera modelul unuia dintre eroii săi, căpitanul James T. Kirk: promite orice, trage de timp şi caută o cale ca să învingi. Şi asta plănuia să facă. Spera ca planul să-i funcţioneze.

– Duceţi-mă la conducătorul vostru, zise el santinelelor.

Cu mâinile legate la spate, locotenentul Bobby Carron înfrunta mânia lui Bayclock.

Unul dintre aviatori aruncă o funie peste bara transversală a stâlpului şi o trase în jos, lăsând laţul să atârne la înălţimea umerilor lui Bobby. Urmau să-i pună laţul de gât, să-l strângă, şi să-l tragă în aer. Gâtul nu se va frânge iute – trupul se va zbate şi se va răsuci în timp ce frânghia îl va sugruma.

Arnie, cercetătorul care-i însoţise pe Bobby şi pe Caitlyn în prima expediţie, privea din clădirea de aluminiu, ruinată. Avea mâinile legate – alt prizonier de război al lui Bayclock. Părea să trăiască din nou coşmarul în care familia lui murise din cauza legii marţiale.

Gilbert Hertoya stătea aşezat, cu piciorul rupt prins într-o atelă primitivă, iar cu celălalt, care avea mai multe răni sângerânde, căpătate în timpul exploziei tunului-lansator, bandajat. Gilbert se odihnea în umbra redusă de lângă bancul defect de condensatori şi lângă şinele lungi din metal, ale lansatorului electromagnetic. Ambii cercetători păreau furioşi, părea că nu le vine să creadă ce făcea

Bayclock.
Căpitanul de aviaţie apucă laţul, îl lărgi şi se apropie de Bobby. Căpitanul privea în jos, evitând să-l privească pe Bobby în ochi. Bobby încercă să-şi amintească numele ofiţerului, dar mintea îi era goală, ca o foaie albă.
Generalul Bayclock stătea cu mâinile la spate, încruntat.
Bobby nu găsea nimic de zis. Simţea un nod în stomac, vederea i se ascuţise, de parcă ar fi încercat să absoarbă detaliile inutile ale vieţii doar în câteva minute: un cer fără nori, praful uscat, mirosul dulce de salvie, umbre ascuţite ca briciul…
Bayclock nu glumea. Nu glumea deloc.
Pe cărarea dinspre clădire apăru un călăreţ. Gonise calul zdravăn şi alergase de-a lungul poalelor munţilor pentru a ajunge la noua bază operativă a generalului. Gâfâind, descălecă lângă Bayclock, privi spre Bobby şi spre laţul pregătit, apoi îl salută pe general.
– Ce s-a întâmplat? întrebă Bayclock. Raportează.
– Un steag alb, domnule general, spuse aviatorul. Cercetătorii au trimis doi reprezentanţi ca să capituleze. Cred că unul dintre ei este însuşi doctorul Lockwood, domnule general.
Bayclock păru brusc uşurat.
– Foarte bine. Adu-i aici cât mai curând.
– Sunt pe drum, domnule general.
Bobby simţi o dezamăgire profundă. Nu-i venea să creadă! De ce se preda Spencer, după ce înfăptuiseră atâtea? Armata lui Bayclock avea o grămadă de pierderi, iar moralul ei era la pământ. Generalul ocupase instalaţia lansatorului, dar aceasta fusese deja ruinată de explozie. Armata lui Bayclock era slabă şi s-ar fi prăbuşit în câteva zile. Era convins că generalul ştia.
De ce nu rezistase Spencer încă un timp? Bobby nu avea altă opţiune şi nu avea nimic de pierdut. Spuse, cu voce puternică:
– Mai bine te-ai grăbi să mă spânzuri, generale. Acum, când vin cu steagul alb al capitulării, cum ai putea justifica execuţia unui prizonier de război?
Generalul îl ignoră.
Bobby scuipă cu putere către Bayclock.
– Ei, generale, cu tine vorbesc! Dacă mă spânzuri acum, sunt sigur că-i poţi convinge pe toţi soldaţii tăi să susţină că m-ai executat înainte să vadă cineva steagul alb. Asta ţi-ar acoperi faptele. De fapt, de ce nu ameninţi că o să împuşti orice soldat care ar spune altceva?
Bayclock se întoarse spre curier, pălind, cu tot bronzul de pe faţa lui. Şuviţele negre de păr i se zburliseră. Bobby se gândi la zicala bătrânilor piloţi: boaşe cât grepfruturile, creier cât un bob de mazăre. Voia să continue să-l provoace pe Bayclock, să-l facă să se macine între dorinţele lui aflate în conflict.

– Care-i problema, generale? Nu poţi să iei o decizie rapidă? *Boaşe cât un grepfrut.* Noroc că nu mai zbori cu un avion adevărat! Ai zburat în ultimul război. Zbori mai bine cu un birou!

Bayclock făcu un pas în faţă, oprindu-şi faţa la un deget de cea a lui Bobby. Bobby nu se clinti. Bayclock îl pălmui. *Creier cât un bob de mazăre.*

Cu figura arzând de durere, Bobby îl scuipă încă o dată.

– Eşti un laş, generale, dacă poţi să loveşti un om care-i legat cu mâinile la spate şi care aşteaptă să i se pună laţul de gât.

Bayclock smulse cuţitul de luptă de la brâu şi tăie funiile de la mâinile lui Bobby, căruia nu-i venea să creadă cât de uşor se lăsase generalul provocat. Bayclock aruncă funia tăiată şi cuţitul peste şinele de metal ale lansatorului electromagnetic.

– Bine, trădătorule! Vino încoace!

Bobby nu mai aşteptă să-i dispară amorţeala din braţe. Se năpusti către Bayclock, izbind cu ambele mâini, în timp ce spectatorii se traseră înapoi.

Connor Brooks ştia că, şi dacă soldaţii generalului s-ar mişca extrem de iute, tot ar fi fost înaintea lor cu câteva ore. Mersese toată noaptea, iar singurul lucru pe care-l vedea la distanţă erau tufişuri mărunte şi plante gingaşe de yucca. Deasupra lui se rotea un fel de şoim, o pată neagră pe cerul limpede.

După câţiva kilometri va ajunge la instalaţia pentru energie solară. *Atunci* trebuia să vorbească iute.

În dimineaţa aceea, devreme, Connor se ascunsese când un grup de oameni ieşise din rulota de metal de lângă ferma antenelor şi se îndreptase către nord, spre Bayclock. Idioţii purtau steagul alb de capitulare – de parcă Bayclock ştia ce-i mila! Generalul o să încerce să-i înşele şi pe ei sau o să-i arunce într-o închisoare.

Connor văzu vârfurile ca de zăpadă ale dunelor din nisip de ghips la sud, licărind în depărtare, în timp ce căldura se ridica din deşert. Către nord se vedeau şinele imense din metal ale lansatorului electromagnetic, ce urcau panta muntelui Oscura. Dacă ar ajunge la rulota de la instalaţia pentru microunde, poate că ar descoperi ceva ce ar putea fi folosit ca obiect de târguială. Connor se considerase întotdeauna un tip plin de resurse. La urma urmei, reuşise să fugă în mijlocul nopţii, chiar de sub nasul lui Bayclock.

Se posomorî de îndată ce-şi aminti de generalul ăla căpos. *Napoleon blestemat!* Trebuia să existe ceva în funcţiile de comandă care-i făcea pe oameni tâmpiţi. Mai întâi pe căpitanul Uma de pe *Zoroaster,* iar acum pe generalul Bayclock.

Connor se amuză la ideea de a se răzbuna pe general, exact aşa cum făcuse cu Uma. Dacă instalaţia pentru energie solară era atât de

preţioasă pentru fiul ăla de lele, poate că ar merita să o saboteze. Asta l-ar supăra cu adevărat pe Bayclock! De fapt, soldaţii lui s-ar răscula de îndată ce ar descoperi că au mers degeaba în marş forţat tot drumul din Albuquerque până acolo.

Connor Brooks ridică rama de aluminiu a rucsacului în spate şi se îndreptă direct spre rulotă. Soarele puternic să ridicase sus pe cer, aruncând puţină umbră. Dacă reuşea să ajungă la rulotă până la amiază, o să aibă destul timp ca să strice o parte din echipament sau să fure ceva ce se putea vinde.

Lumina soarelui părea amplificată de nisipul alb, lucitor. Măcar de-ar fi furat o pălărie de la un soldat, sau ceva care să-l apere de soare…

– Mi-ar plăcea să-i văd pe soldaţii lui Bayclock mărşăluind prin rahatul ăsta! bombăni el.

Se opri şi scotoci în rucsac. Scoase pătura termală reflectorizantă şi o înfăşură în jurul lui, ca pe un *kaffiyeh* arăbesc.

– Dacă arăboii se descurcă, o să mă descurc şi eu, îşi zise el.

După un timp, din cauza acoperământului improvizat, se simţi mai răcorit. Luă rucsacul cu ramă de metal şi fluieră.

În timp ce se ducea către rulotă, văzu razele de soare reflectându-se în solul tare din faţa lui. Se urcă pe o movilă, iar fulgerările strălucitoare deveniră mai puternice, de parcă între el şi rulote s-ar fi întins un câmp lat de aproape doi kilometri acoperit cu sârme cromate, ca nişte biciuşti.

Vedea rulotele mai limpede, chiar dacă le zărea cu un singur ochi. Cele trei construcţii cu pereţi din aluminiu şi acoperişuri din tablă ondulată erau astfel aşezate încât formau un triunghi. Dacă o lua direct prin terenul cu sârme ca nişte biciuşti, scurta drumul către rulote cu peste un kilometru şi jumătate.

Se uită în urma sa. Nici urmă de soldaţi de-ai lui Bayclock, dar Connor nu voia să rateze afacerea, ajungând prea târziu. Ştia importanţa planificării timpului – îşi aminti ce bine plănuise totul atunci când alergase pe scările petrolierului *Oilstar Zoroaster* după ce declanşase alarma de incendiu; îşi aminti că în tabără aflase exact la timp despre descreieratul de Uma… şi că fusese înşelat de Bayclock din cauză că nu picase la momentul potrivit. Nici vorbă să-l lase pe militarul ăla încuiat să ajungă înaintea lui!

Connor rânji şi porni spre rulote.

Când păşi în câmp, descoperi că lucirea nu provenea de la sârme, ci de la mii de pari subţiri din metal înfipţi în sol, de parcă deşertul ar fi fost o gigantică pernuţă pentru ace.

Se strecură printre firele de sârmă ghimpată ale gardului ce înconjura complexul antenelor. Avea o senzaţie bizară, mergând prin câmpul ăla cu pari din metal. Păşi peste sârmele fine care erau legate

de capetele parilor, rupându-le.
Apoi se îndreptă către rulote. Nu mai avea mult.

Din poziţia camuflată a echipei sale din capătul şinelor lansatorului electromagnetic, Todd Severyn îi privea soldaţii lui Bayclock făcându-şi tabără lângă clădirile de comandă, aflate jos. Soldaţii săpau, îşi întindeau corturile la poalele muntelui, în timp ce generalul îşi instalase postul de comandă în interiorul clădirii arse.

Todd îl văzu pe Spencer, apropiindu-se cu steagul alb, înconjurat de o escortă. Din cealaltă parte a şinelor lungi din metal, Rita Fellenstein îi făcu semn lui Todd. Îl văzuse şi ea pe Spencer sosind.

Venise timpul să acţioneze.

Todd îşi îndesă pălăria de cowboy pe cap, apoi se lăsă pe gâtul calului. Rita îşi strânse şiretul pălăriei ei australiene, apoi făcu semn argaţilor s-o urmeze. Împreună cu Todd erau şapte rancheri din Alamogordo, toţi călare şi înarmaţi cu grenade grosolane, făcute din explozibil pe bază de citrice, care mirosea foarte puternic.

Todd şi Rita îşi mânară caii, căpătând viteză în timp ce galopau pe o cărare de întreţinere, de o parte şi de alta a lungului lansator electromagnetic. Voiau să atace cu două coloane, lovind tabăra de aprovizionare din două direcţii. Todd spera că vor reuşi să nu se rănească între ei, când vor arunca grenadele improvizate în soldaţii lui Bayclock.

Incapabili să se mai oprească, după ce-şi goniseră caii în galop, oamenii lui Todd lansară un strigăt puternic de luptă, în timp ce şarjau către tabără.

Stând la umbră, lângă clădiri, Gilbert Hertoya urmărea confruntarea dintre generalul Bayclock şi Bobby Carron. Cei doi stăteau în poziţie de apărare, dându-şi târcoale şi privindu-se cu ură. Laţul gol atârna încă de stâlpul de telegraf, iar Spencer Lockwood venea să capituleze.

Inginerul cel scund simţea că nu mai are nicio speranţă. Nu voia să cedeze, dar se părea că şansele lor dispăruseră. Fusese absurd de la început să creadă că puteau să înfrunte o trupă de invazie bine înarmată.

Gilbert simţea o durere insistentă, pătrunzătoare, în picioare, dar se străduia s-o ignore. Încercă să se concentreze pentru a găsi un mod în care să-l ajute pe Bobby – sau să-l împiedice pe Spencer să se predea – sau măcar să-i facă rău lui Bayclock.

Bobby Carron se repezi spre general, fentând că loveşte cu stânga în stomac – o lovitură pe care Bayclock o blocă – apoi izbi iute, ca un baros, în figura generalului. Bobby îl pocni direct în nas, o dată, de două ori, înainte să sară înapoi, pentru a evita lovitura de răspuns.

Deşi nu era el însuşi un bătăuş, Gilbert ştia că nasul era un loc rezistent, dar deosebit de sensibil când loveai. Pumnul lui Bobby provocase o explozie puternică de durere în capul generalului şi-l orbise pe acesta, din cauza şuvoiului de lacrimi declanşate din reflex. Un strop de sânge stacojiu se scurse din nările lui Bayclock şi căzu pe nisipul alb.

– Recunoaşte că eşti cam bătrân, generale, zise Bobby.

Unii dintre soldaţii lui Bayclock se apropiaseră şi asistau la spectacol, dar rămaseră bizar de liniştiţi şi de tăcuţi, de parcă ar fi refuzat să-l aclame pe general, dar le era frică să-l aplaude pe adversarul acestuia. Se dădeau înapoi, făcând loc celor doi care luptau.

Bayclock se aruncă înainte, mişcându-şi picioarele ca nişte pistoane, şi lovindu-l pe Bobby în abdomen. Bobby scoase un *uufff!,* dar reuşi să facă faţă parţial atacului. Când Bayclock se izbi în el, Bobby îi puse piedică şi se împiedicară amândoi. Căzură împreună pe pământ.

Bobby se străduia să se ridice în picioare, depărtându-se de mâinile lui Bayclock, care erau gata să-l apuce.

– Nu poţi să zbori, nu poţi să lupţi, ce naiba poţi să faci, boşorogule? gâfâi el.

Bobby reuşi să se ridice în genunchi. Praful alb îi acoperise uniforma albastră de aviaţie. Nasul lui Bayclock continua să sângereze pe nisip.

Gilbert nu se mai concentră asupra luptei şi privi spre cer. Nu putea să determine ora exactă, dar soarele se apropia de amiază, iar Cei Şapte Pitici urmau să treacă pe deasupra lor în orice clipă.

Stătea lângă ruina tunului-lansator. În timpul exploziei, condensatorii se scurt-circuitaseră, iar bateriile de acumulatori luaseră foc. Pe durata zilei de aşteptare şi refacere, Arnie deconectase şi îndepărtase carcasele înnegrite. Dacă ar fi avut timp şi resurse, ar fi putut repara totul – dar se părea că generalul nu le va da ocazia.

În fiecare zi, la amiază, când Cei Şapte Pitici treceau pe deasupra fermei antenelor din White Sands, energia solară era transmisă pe pământ, către elementele colectoare distribuite într-o reţea de recepţionare, încărcând baterii de acumulatori, cu care erau puse în funcţiune diferite echipamente. O linie electrică directă ducea la lansatorul electromagnetic, pentru a încărca acumulatorii tunului-lansator, dar acum acumulatorii fuseseră distruşi, iar condensatorii stricaţi întrerupseseră linia.

Dar minisateliţii solari nu ştiau asta. Ei vor continua să transmită energie, iar liniile electrice vor duce curentul către instalaţia tunului-lansator. Deconectat de sarcină, cablul va fi sub tensiune timp de douăzeci de minute, când sateliţii vor trece pe deasupra şi-şi vor

transmite energia.

Un fir sub tensiune. În timp ce toţi se uitau la lupta cu pumnii, Gilbert Hertoya luă cablul deconectat, rugându-se, în timp ce-l atingea, ca tensiunea ucigătoare să nu fi apărut încă. Nimeni nu-l păzea cu atenţie, având în vedere bandajele de pe picioare.

Gilbert se târî până la structura metalică a tunului-lansator. Prinse capătul sârmei de baza de oţel, apoi se retrase – ignorând împunsăturile de durere care-i străpunseră picioarele în mii de locuri. Se prăbuşi în praf, străduindu-se să nu leşine.

Din celălalt capăt al grupului de clădiri, Arnie văzu ce făcuse Gilbert, şi se holbă mirat. Gilbert îi făcu cu ochiul şi-şi încrucişă degetele. Ca răspuns, Arnie îşi încrucişă şi el degetele.

Bayclock îl atacă din nou pe Bobby, iar lupta continuă.

La şapte sute de kilometri deasupra lor, şapte sateliţi zburau într-o constelaţie de patru orbite planetare, înclinate cu patruzeci şi cinci de grade faţă de ecuator. Servomecanisme mici, cu energie solară, emiteau plasmă din electrozi, păstrând sateliţii poziţionaţi pe orbite, înlăturând perturbaţiile provocate de variaţiile gravitaţionale din crusta Pământului.

Sateliţii îşi actualizau poziţia folosind Sistemul Global de Poziţionare al Sateliţilor, sistem militar încă în funcţiune, făcând corecţiile necesare. Fiecare minisatelit avea un mic ceas atomic, reglat pe energia unei anumite frecvenţe de tranziţie fundamentală, pentru a şti unde se află. Izolaţi de evenimentele care aveau loc sub ei, sateliţii funcţionau după cum fuseseră programaţi.

Cu un minut înainte de amiază, conform timpului standard din munţi, satelitul din frunte îşi îndrepta antena cu suspensie cardanică spre orizont. Energia, captată de o mulţime de panouri gonflabile cu celule fotoelectrice, era transformată în electricitate, care ajungea la transmiţător.

Satelitul începu, în tăcere, să iradieze ferma antenelor pentru microunde din White Sands.

Connor Brooks se afla la două sute de metri de marginea fermei antenelor când auzi scânteile care săreau din stâlpii de metal ai rucsacului său. Sunetul îl îngrozi – avea impresia că picase în mijlocul unei instalaţii uriaşe de făcut floricele de porumb.

În acelaşi moment, simţi că i se încinge capul. Foarte tare. Pătura termică părea a se fi transformat subit în napalm. Pânza arzătoare îi apăsa capul şi ceafa. Cu câteva secunde mai înainte se bucurase de o relativă răcoare, fiind apărat de soare, iar acum părea a avea pe cap plumb topit!

Connor ţipă şi sfâşie pânza metalizată. Dar cârpa fumega deja.

Metalul pocni şi plesni într-un infern de scântei albastre. Barele rucsacului îi ardeau spatele, ca nişte fiare înroşite. Se ridică un fum acru. Chiar şi pe capsele de metal ale ghetelor trosneau arcuri micuţe din flăcări.

Durerea era tot mai puternică. Connor căzu în genunchi, trăgând de pătura topită care se întindea peste capul său, peste pielea sa.

Într-un efort final, Connor încercă să desprindă învelitoarea de pe scalp, dar degetele lui refuzară să răspundă, transformate în cioate arse, însângerate, de către metalul clocotind. Scântei continuau să trosnească în coconul din jurul lui. El ţipă, iar arcuri fierbinţi ţâşniră din plombele din dinţi.

Durerea... nu vrea... să se oprească...

La şapte sute de kilometri deasupra Pământului, al doilea satelit intră în funcţiune şi începu să emită microunde către ţintă. Alţi cinci aşteptau răbdători să le vină rândul.

Todd şi Rita galopau de fiecare parte a taberei de lângă instalaţia incendiată a tunului-lansator, răcnind din răsputeri strigăte de luptă. Todd întoarse mecanismul cu arc al grenadei sale primitive şi aruncă explozibilul către un cort cu provizii.

Aviatorii văzură ce aruncase şi fugiră în direcţia opusă. Unii fugiră după puşti, dar majoritatea căutară un adăpost.

Rita Fellenstein îi mână din cealaltă direcţie, aruncând altă grenadă în focul de tabără. Urmând-o de aproape, argaţii trăgeau cu puştile şi răcneau.

Un colonel rămase în mijlocul balamucului. Avea un braţ rănit, prins într-un bandaj. Se uita la Todd şi la ceilalţi călăreţi. Foarte atent, colonelul îşi aruncă puşca la pământ.

Ceilalţi soldaţi ai lui Bayclock, de parcă abia ar fi aşteptat să se predea, luară gestul lui ca pe un semn de permisiune. Se auziră alte explozii ale grenadelor fabricate pe bază de citrice. Focuri de armă bubuiau în jurul muntelui, dar nimeni nu părea să tragă în cineva.

Todd intenţionase doar să vină, să provoace pagube şi panică, să-i sperie pe soldaţi, apoi s-o ia la goană cât mai iute şi să se ascundă într-o albie secată de râu.

Rita venise lângă el. Se uitau amândoi cum tot mai mulţi soldaţi fugeau sau îşi aruncau armele.

– Acum ce facem? întrebă Todd.

– De unde naiba să ştiu? răspunse Rita, dând din umeri. N-am plănuit *să învingem.*

Ţinând steagul alb ca pe un scut, Spencer şi Heather fură escortaţi către clădirea principală a lansatorului, doar cu câteva clipe înainte ca

primele explozii şi împuşcături să izbucnească în tabăra de sub ei.

Heather îl strânse de mână atât de puternic, că unghiile ei i se înfipseră în piele. Spencer îşi dădu seama că tremura, ştiind că încercarea aceea fusese o nebunie. Se strădui să-şi păstreze figura calmă, deşi simţea că i se înnodaseră măruntaiele.

Primul lucru pe care-l remarcă lângă clădirea de comandă fu lupta dintre Bobby Carron şi general. Un grup mic de soldaţi formaseră un cerc în jurul combatanţilor, ca nişte pariori care urmăresc o luptă de cocoşi. Dar nu aclamau, urmăreau în tăcere schimbul de pumni.

Atenţia lui Spencer fu atrasă – ca un metal de un magnet – de laţul care atârna de stâlpul de telegraf şi de trupul buhăit al strangulatului Lance Nedermyer, legat de lemnul mânjit cu creozot.

– Oh, Lance! exclamă Spencer, şi i se tăie răsuflarea.

Planurile lui bătăioase îi dispărură din minte. Dacă Bayclock putea face un asemenea lucru unuia dintre sprijinitorii săi, atunci nu s-ar fi dat în lături să-i măcelărească pe Spencer, Rita sau pe oricine ar fi îndrăznit să-l înfrunte.

Lance Nedermyer fusese o mare belea majoritatea timpului, dar avusese şi o trăsătură bună, una pe care el însuşi încercase s-o suprime. Poate că asta-i provocase căderea, după ce nimerise în iadul lui Bayclock.

Departe, în josul lansatorului lung, cu şine, auzi primele strigăte ale şarjei lui Todd, care lovea tabăra de la bază. Împuşcături. Explozii. Mulţi dintre spectatori fugiră să privească atacul, în timp ce alţii păreau speriaţi de ideea de a-l părăsi pe Bayclock.

Bobby Carron şi Bayclock se rostogoleau pe pământ, izbindu-se cu pumnii. Generalul îl apucă pe Bobby de ceafă, încercând să-l apuce de păr. În cele din urmă, îşi înfipse degetele în urechea lui Bobby, până începu să curgă sânge. Bobby ţipă şi dădu cu fruntea în capul generalului, izbindu-l puternic.

Din nasul lui Bayclock ţâşni sânge, care forma o spumă roşie de fiecare dată când generalul încerca să respire. Bobby lovi în coastele generalului cu cotul. Bayclock muşcă, înfigându-şi dinţii în umărul lui Bobby.

Cu un geamăt, Bobby se eliberă şi se împletici înapoi. Bayclock se ridică în picioare şi atacă, dar Bobby întâmpină atacul cu o lovitură dublă în abdomenul generalului, făcându-l să se retragă către tunul-lansator. Bayclock avea ochii roşii, iar pielea lui arăta precum carnea macră. Nici Bobby nu arăta mai bine, dar se ţinea pe picioare, în timp ce generalul se împletici şi căzu în genunchi, în praf.

Todd şi Rita năvăliră în zonă, având între ei un colonel înalt, cu mutră solemnă. Colonelul îşi ţinu braţul rănit cât timp analiză situaţia, apoi făcu un pas spre învinsul Bayclock.

– Domnule general… zise el, ezitând, dar Bayclock nu păru să-l

recunoască, însă colonelului David nu-i păsa. S-a terminat, domnule general.

Colonelul aruncă o privire către Spencer, care ţinea steagul alb şi adăugă:

– Cred că domnul acesta este în postura de a ne spune care-s condiţiile capitulării.

Rita sări de pe cal şi fugi să-l ajute pe Bobby să se ridice. Bobby se clătină şi-şi şterse sângele de pe faţă. Pe piele îi curgeau pârâuri de sudoare şi tremura ca un vagabond în timpul unui uragan.

– Gata, Bayclock. Soldaţii tăi au provocat destule pagube.

Bayclock se prăbuşi, dar Spencer văzu că avea ochii deschişi, de om care-şi făcea socoteli. Căută ceva pe pământ, în umbra suporţilor şinelor. După un moment, apucă un cuţit de vânătoare care zăcea lângă nişte bucăţi tăiate de funie.

– Eu nu mă predau!

Sări în picioare, agitând cuţitul de luptă. Bobby înlemni. Rita îl strânse cu putere de braţ. Unul dintre oamenii lui Bayclock apucă o puşcă, dar nu ştia în cine să tragă.

Generalul se întoarse, întinzând cuţitul. Când se răsuci, braţul i se frecă de suportul de metal al şinelor lansatorului electromagnetic. Firele sub tensiune, deconectate de la condensatori şi acumulatori, îşi duseseră electricitatea în masa nemărginită a şinei lungi de câţiva kilometri, aşteptând o sarcină.

Bayclock închise circuitul.

Înţepeni, de parcă ar fi fost prins în chihlimbar. Apoi, într-o clipă, din punctul de contact ţâşniră scântei, iar pielea i se înnegri.

Gura i se deschise, într-un ţipăt tăcut, iar buzele i se depărtară de dinţi. Când generalul Bayclock se prăbuşi, în cele din urmă, pe nisipul alb, silueta lui părea a fi o mâzgă ce fierbea în interiorul trupului său.

Nimeni nu scoase o vorbă, mult timp.

În cele din urmă, colonelul David se întoarse spre ceilalţi. Părea puternic, chiar dacă avea braţul rănit legat de gât. Soldaţii continuau să privească.

– Generalul e mort, ca şi colonelul Nichimya. Asta înseamnă că am preluat comanda forţei expediţionare.

Îi privi în ochi pe Spencer, Todd, Bobby şi Rita.

– Avem multe de discutat.

75
În direct din concert

Briza începu să bată spre sfârşitul după-amiezii de Ziua Muncii, agitând iarba aurie de pe munţii Altamont. Turbinele eoliene, aliniate ca nişte flori din metal pe culmea colinelor, se roteau întruna, generând un râu tăcut de curent electric care se scurgea către stadionul pentru curse de viteză.

În cele din urmă, marele concert era gata să înceapă.

Iris stătea singură, în apropiere de Jackson şi Daphne Harris, pe pătura ei, cu coatele pe genunchi. Muncise din greu ca să dea viaţă acestui eveniment şi nu voia să piardă nicio notă. Emoţiile dinaintea spectacolului, pe care le simţise în timpul dimineţii, dispăruseră, înlocuite de căldura plăcută a unui sentiment de uimire şi uşurare. Se uită în jur şi văzu aceeaşi emoţie în ochii altor spectatori.

Jackson şi Daphne Harris stăteau unul lângă celălalt, privind orchestra de pe scenă.

Iris şi mulţi alţii renunţaseră la locurile înguste din tribunele reparate, ca să stea pe iarbă. Simţea pământul plin de bulgări sub ea, dar nu-i păsa. I se părea mai potrivit să stea pe iarbă la un concert rock & roll.

Prima formaţie provocă râsete şi aclamaţii răsunătoare, deschizând concertul cu o versiune proprie a melodiei *Running on Empty,* a lui Jackson Browne, urmată de melodii clasice de rock din anii şaptezeci, apoi de câteva cântece folk pe care le ştia oricine. Murmurul spectatorilor care cântau împreună cu formaţia, de parcă ar fi fost în transă, o înfiora pe Iris. Muzicanţii foloseau instrumente improvizate, iar melodiile nu sunau chiar aşa cum şi le amintea Iris – dar încântarea pură de a asculta iarăşi *muzică* îi era de ajuns. Notele vibrau în difuzoarele de metal de pe stadion, sunând a tinichea şi înfundate. Dar Iris găsea că-i minunat.

Mulţimea aclama, aproape suficient de puternic pentru a acoperi bubuitul sunetelor din amplificatoarele improvizate de inginerii care colaboraseră cu ei. Iris abia aştepta să vadă dacă reuşiseră să construiască o chitară electrică funcţională. Ştia că tensiunea nu era stabilă şi că vor termina concertul numai dacă aveau noroc. Dar vântul continua să bată, morile de vânt să se rotească, iar muzica să răsune în aer.

Formaţiile erau un amestec, format din talentele muzicale care sosiseră după ce auziseră de propunerea de concert. Mulţi dintre muzicanţi cântaseră în orchestre din baruri în zona golfului, avuseseră slujbe zilnice şi cântau în weekend. Singurul profesionist dintre ei era solistul vocal de la Visual Purple, o formaţie de rock alternativ de la sfârşitul anilor şaizeci, care rămăsese blocat în San Jose, în timpul

unei încercări lipsite de succes de a face un turneu de revenire în viaţa muzicală. El lucrase cu muzicanţii amatori, îndrumându-i şi enervându-se pentru că aceştia pierdeau mai mult timp acordându-şi instrumentele decât cântând. Iar vocea aspră a cântăreţului se desfăşura pe versurile tuturor melodiilor clasice – dintre care două erau succese country & western – dar începuse cu adevărat să strălucească când reuşi să interpreteze câteva cântece de succes lansate de Visual Purple.

Muzicienii cântară timp de o oră. Iris se aşteptase în orice secundă să se ardă siguranţele, să pice vreo piesă, iar concertul să se sfârşească. Dar concertul fu întrerupt doar de o pauză, când prima formaţie coborî de pe scenă, făcând loc unui al doilea grup.

Al doilea solist avea o voce mai blândă, mai modulată – în parte din cauza nervozităţii, fu convinsă Iris. Dar mulţimea îi întâmpină cu entuziasm muzica, care deveni prea introspectivă cu piesa postapocaliptică a lui Crosby, Stills şi Nash, *Wooden Ships.*

Stând pe pătură, Iris se uita la mulţimea din jur. Sosiseră mii şi mii de oameni, majoritatea din oraşele învecinate, dar unii străbătuseră drumul din peninsula Monterey către sud, alţii veniseră spre nord, din Sacramento. Li se păruse că fac un pelerinaj sacru. Şi nu le venea să creadă ce auzeau.

Îşi dorea ca Todd să fie prezent, să ia parte la spectacol. Poate că, văzând cum îi impresionează muzica pe toţi oamenii aceia, se va răzgândi şi va vedea ce pierde. Iris se simţea foarte singură, stând izolată, încercând să nu bage de seamă cum se cuibăriseră unul lângă celălalt Jackson şi Daphne Harris, în apropierea ei…

Atunci când se făcu întuneric, toţi rămaseră tăcuţi, uluiţi, pentru că luminile stadionului se aprinseră, potopind scena şi pistele abandonate.

Alimentate de morile de vânt, becurile incandescente aruncau o lumină albă, caldă, care-i ameţea pe privitori. Luminile pâlpâiră, dar rezistară. După o pauză în care oamenii nu îndrăzniră nici să respire, urmă un val spontan de aplauze şi de aclamaţii ale spectatorilor care se ridicaseră în picioare. Luminile şi muzica îi făceau să se simtă că s-au întors acasă.

Sus, în turn, puştiul Harley dirija reflectoarele, stând la panoul de comandă precum căpitanul unei nave cosmice. Se rugase de Jackson Harris să-i dea voie să se ocupe el de treaba asta, iar Harris acceptase. Iris nu-l văzuse niciodată pe Harley arătând atât de mândru, nici atât de decis să facă treaba cum se cuvine.

Când spectatorii tăcură în sfârşit, potolindu-şi entuziasmul declanşat de vederea luminii electrice, solistul de la Visual Purple urcă din nou pe scenă, însoţit de doi ingineri din Livermore, fiecare cu o chitară electrică. Conectară instrumentele la amplificatoare şi la

difuzoarele stadionului de curse, apoi începură să cânte.

Se auziră primele acorduri, blânde, dar provocând amintiri dureroase, care o făcură pe Iris să simtă fiori pe şira spinării. Oamenii se ridicară în picioare, când auziră imnul naţional, *The Star-Spangled Banner,* răsunând în difuzoare. Mulţimea începu să cânte, dar Iris simţi un nod în gât.

Mulţi dintre spectatori se aşezară după aceea, răsuflând greoi, zgomotos. În timp ce întunericul creştea, respins de luminile strălucitoare ale stadionului, chitariştii de pe scenă cântară *Stairway to Heaven – Trepte către rai.*

În tribune, oamenii se legănau şi cântau versurile pe care le cunoşteau pe de rost. Pe iarbă, oamenii se ridicară şi se prinseră de mâini, adăugându-şi vocile la cântecul ce răsuna pe culmi. Iris auzi doi oameni certându-se asupra înţelesului versurilor, dar ea îi ignoră – auzise discuţia aceea încă din liceu.

În stânga ei, în josul pantei, observă perechea de adolescenţi din Oakland, stând unul lângă altul. Tânărul tată ţinea copilul în braţe, legănându-l în ritmul melodiei. Tânăra mamă îl mângâia pe tânăr pe umăr.

În timp ce muzica şi amintirile o copleşeau, Iris simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Mai văzuse oameni plângând în timpul concertelor, dar niciodată atât de mulţi ca acum. Multe dintre voci se întrerupeau în timp ce încercau să cânte.

După ce făcu o pauză scurtă, cântăreţul începu *The Long and Winding Road,* al formaţiei Beatles, care-i făcu pe spectatori să amuţească zăpăciţi, cufundaţi în propriile lor gânduri. În cele din urmă, continuând tot cu Beatles, solistul îi bine-dispuse cu acum absurdul cântec *Drive My Car.*

Când formaţia termină, oamenii izbucniră în urale, iar cântăreţul se întoarse către cei doi chitarişti şi-i întrebă:

– Sunteţi gata să faceţi lucrul pentru care aţi venit aici?

Mărind volumul sunetului, cei trei, cărora li se adăugară bateristul şi clapistul, se lansară în cel mai ciudat amestec de muzică pe care-l auzise vreodată Iris – top 40, new rock, folk, chiar şi acorduri din spectacolele de pe Broadway. Toţi începură să se agite, să danseze, să se balanseze, să tropăie. Părea că le pasă doar că auzeau din nou muzică, un simbol al civilizaţiei lor pierdute. Iris simţi că întreaga lume tăcută de după petromolimă ar fi trebuit să-i audă.

Muzica răsună până noaptea târziu. Iris era moartă de oboseală, dar n-ar fi vrut ca muzica să se oprească. Oamenii strigaseră, cântaseră, fredonaseră, până răguşiseră. Aplaudaseră de-i dureau palmele. Vraja din aer era îmbătătoare, iar Iris simţea, în sufletul ei, că fantomele întunecate, ale violentului concert anterior din Altamont, fuseseră exorcizate în ziua aceea.

Îl văzu pe Doog stând lângă scenă, cu faţa îndreptată spre stele, plină de încântare, cu ochelarii lui rotunzi, ca ai lui John Lennon, lucind ca nişte monede în lumina stadionului.

Iris se uită în jur, să vadă colinele lucind din cauza a mii de geme galbene, mici flăcări ridicate sus. În alt concert, fanii şi-ar fi aprins brichetele, dar de data asta aduseseră lumânări, pe care le păstraseră pentru sfârşit, când le aprinseseră într-un gest al aprecierii lor, pornită din suflet.

– Frumos, nu crezi? întrebă Daphne Harris, privind-o pe Iris astfel încât aceasta îşi dădu seama cine pusese la cale totul.

O mie de puncte de lumină, gândi Iris.

Poate civilizaţia se sfârşise, dar rock & roll-ul nu va muri niciodată.

76
Pământul rabdă

După bătălia din deşert, forţa expediţionară a lui Bayclock se fragmentă în grupuleţe, fiecare cu planuri proprii.

Mulţi dintre soldaţi şi personalul auxiliar începură să se pregătească pentru lunga călătorie spre nord, pentru a se înapoia în Albuquerque, de data asta renunţând la legea marţială a generalului. Căzuseră de acord că primarul Reinski va putea menţine ordinea şi fără un regim de teroare.

În zilele următoare, alţi soldaţi se împrieteniră cu unii dintre rancherii din Alamogordo şi se risipiră, hotărând să rămână în apropierea fermei pentru energie solară, în speranţa că aici se va dezvolta o aşezare a viitorului, o Atlantida pe nisip sclipitor de ghips. Având în vedere mâna de lucru suplimentară, Spencer Lockwood le spuse că puteau să întindă noi linii electrice şi să sape fântâni.

Împreună cu Rita Fellenstein, care călărea alături de el, Bobby Carron aduse căruţa şi cei zece sateliţi preţioşi, pe care-i ascunsese în albia secată de râu. Spencer atinse uşor cochiliile de metal din dricul căruţei, reţinându-şi cu greu lacrimile, de parcă ar fi descoperit Sfântul Graal.

De altfel, Gilbert Hertoya zăbovise printre resturile armatei lui Bayclock, discutând cu unii dintre soldaţii din trupele de aviaţie, indivizi mai entuziaşti, să trimită un grup de militari la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacţie, ca să aducă şi restul sateliţilor. Unii dintre soldaţi, temându-se să nu fie pedepsiţi pentru că-i atacaseră pe cercetători, erau dornici să plece fără întârziere. Înarmată cu puşti care funcţionau, escorta militară putea organiza o expediţie mult mai sigură decât fusese călătoria nebunească a lui Todd.

În Pasadena rămăseseră zece minisateliţi şi componente pentru alţii. Într-o zi ar putea să completeze inelul orbital, pentru a produce fără întrerupere curent electric la ferma antenelor. Spencer era sigur că-l putea convinge pe vechiul său mentor, doctorul Seth Mansfield, să însoţească această a doua misiune la întoarcerea ei în White Sands.

Între timp, Todd Severyn avea impresia că pierduse ceva, în timp ce se plimba printre rulote, relaxându-se fără niciun chef. Îl deprima faptul că-şi îndeplinise cu succes un ţel important şi descoperise că habar n-avea ce să facă în continuare.

Stând la umbra amiezii, îi văzu pe Heather şi pe Spencer pălăvrăgind, ducându-se la butoiul din aluminiu pentru apă. Spencer umplu cana pentru ea. Fata bău o parte şi, în momentul în care bărbatul se aplecă să-şi umple şi el cana, Heather îi turnă restul de apă pe spate. Spencer tresări, scăpă cana şi se stropi.

Văzându-i împreună, Todd îşi dădu seama că Heather se îndrăgostise până peste cap de Spencer, deşi se putea să nu-şi fi dat încă seama. Îşi aminti de momentul în care Heather i se oferise lângă pârâul din munţi. Dar oferta fusese făcută din disperare. Iar amintirea acelui moment era pătată cu sânge şi violenţă. Todd şi Heather nu se puteau privi fără să intervină între ei fantomele lui Casey Jones şi Henrietta Soo.

– Hei, Todd! strigă Gilbert Hertoya, venind de după colţul rulotei. Vreau să discut ceva cu tine.

De lângă butoiul cu apă, Heather se uită spre ei, dându-şi seama deodată că fusese privită. Se înroşi la faţă, apoi se întoarse şi plecă după Spencer, care nu ştia nimic despre cele întâmplate între ea şi Todd.

Todd îşi dădu pe ceafă pălăria de cowboy şi se uită la cercetătorul scund, cu păr cărunt, care se sprijinea într-o cârjă din lemn.

– Ce vrei, Gilbert?

Hertoya îşi puse o mână în şold, rezemând-o de o centură lată din piele, pe care i-o dăduse un rancher.

– Ne vom duce în California peste câteva luni, să luăm restul sateliţilor. Aş vrea să vii cu noi. De data asta vom fi înarmaţi, cu mulţi însoţitori. Ce zici?

Todd se uită spre vest, spre linia abia vizibilă a munţilor. Se gândi dacă să plece – alt efort major, o călătorie importantă, ceva care să-i ţină mintea ocupată. Ceva care să-i stingă indecizia neîncetată care-l frământa. Dar clătină din cap şi răspunse:

– Nu, nu cred că o să vin cu voi. Trebuie să plec, oftă el, după care încercă să-şi formuleze motivul în cuvinte care să aibă înţeles pentru el. Voi încerca să salvez lumea de acum încolo prin lucruri mărunte, nu prin atac frontal.

Hertoya se scărpină în cap, iar figura lui reflecta dezamăgirea.

– Ce vrei să spui?

– Cred că o să mă întorc în Altamont, răspunse Todd, aranjându-şi pălăria. O să rămân acolo. Am promis. Este locul cel mai apropiat de ceea ce înseamnă pentru mine *acasă.*

Recunoscător pentru ajutor, Spencer îl lăsă pe Todd să-şi aleagă un cal pentru întoarcere. Todd ezită între animalele rancherilor din Alamogordo şi cele ale trupelor de aviaţie. În cele din urmă, destul de stânjenit, alese juganul negru al lui Bayclock.

Îl înşeuă, luă două carabine care funcţionau şi ceva muniţie, precum şi atâtea provizii câte putu îngrămădi în sacii pentru şa. Călătoria urma să fie lungă şi grea, de cel puţin o lună, dar nu-i păsa cât de lungă va fi – merita s-o facă, doar pentru că se întorcea.

Spencer şi Heather, Gilbert Hertoya, Juan Romero, Bobby Carron şi

Rita Fellenstein îl conduseră la plecare. Todd le făcu semn cu mâna, fără să-i spună nimic deosebit lui Heather, apoi se întoarse şi-şi mână juganul către vest, călărind încă o dată în direcţia apusului…

În săptămânile următoare călători prin New Mexico şi Arizona, oprindu-se iarăşi la ranchul omului mort de diabet. Todd petrecu acolo câteva ore, reparând câte ceva la casă. Dormi bine, îşi refăcu rezerva de provizii, apoi porni din nou la drum.

Nu avea nimic de făcut, doar să gândească în timp ce stătea călare pe cal, în timpul căldurii zilei şi în frigul serii.

Pe de o parte îşi dorea să n-o fi părăsit-o niciodată pe Iris, dar ştia că asta nu l-ar fi făcut fericit. Dacă nu s-ar fi dus să livreze sateliţii în White Sands, dacă n-ar fi făcut ceva diferit, Todd n-ar fi fost în stare să se stabilească undeva tot restul vieţii. Iris ajunsese la un moment al vieţii în care dorea să prindă rădăcini undeva, dar Todd nu fusese gata pentru asta. Refuzase oferta ei de a împărţi patul, împiedicat de convingerile lui morale. Nu putuse accepta soarta lumii fără să facă nimic. Şi reuşise.

Dar Todd nu mai avea nevoie să se lupte cu zmeii, nici să mai umble după potcoave de cai morţi. Îi ajungea cât hoinărise.

O să-l primească Iris? O părăsise fără să-şi ia rămas-bun de la ea. Iar ea nu avea niciun motiv să creadă că o să se întoarcă, în ciuda mesajului pe care i-l transmisese de la LPR. Îl aşteptase? Era atât de inteligentă, atât de frumoasă… probabil că altcineva o ceruse de îndată ce urma cizmelor lui dispăruse din iarba uscată de pe munţii din Altamont.

Apoi Todd se sili să zâmbească. Iris Shikozu nu permitea să fie *cerută.* Dacă se răzgândise şi se combinase cu cineva, atunci făcuse asta pentru că aşa decisese ea – şi nu s-ar fi lăsat impresionată de cineva care *ştia* să vorbească frumos. Nu, nici vorbă!

Ajunse în California şi se îndreptă spre nord, urmând autostrada abandonată şi linia munţilor. Ajunse la un fost ranch pentru turişti, în Sierra Nevada, unde un bărbat înalt, numit Carlos Bettario îşi stabilise o locuinţă confortabilă, prosperă.

Grupul de lucrători ai lui Bettario reuşiseră să se aprovizioneze cu lemne de foc, peşte proaspăt şi vânat, precum şi carne de vită de la cireada pe care o îngrijeau. Aveau curent electric pentru echipamente şi iluminat, produs de o hidrocentrală aflată pe digul din apropiere. Unul dintre oamenii lui Bettario, un bătrân cărunt, numit Dick Morgret, îi arătă lui Todd caii sălbatici din munţi şi-i spuse că începuseră deja să facă troc cu oamenii care locuiau în vecinătate.

Todd rămase acolo o zi, ajutând la repararea unui gard, ca plată pentru casă şi masă, apoi plecă mai departe.

Se gândi de unde ar fi putut să transmită un mesaj pe unde scurte, s-o anunţe pe Iris că soseşte. Dar îi era frică să facă asta. Nu voia să

afle că era cu altcineva.

Traversă Sierra Nevada înainte de prima zăpadă, apoi străbătu Central Valley, trăind din generozitatea fermierilor care-şi împărţiră produsele cu el. În schimb, le povesti toate ştirile pe care le aflase, distrându-i cu istorisiri despre bătălia pentru ferma pentru energie solară, despre Casey Jones şi trenul lui, despre Los Angelesul distrus.

Când ajunse în Tracy, înaintând prin munţii Altamont, plini de iarbă, revăzu turnurile albe ale morilor de vânt, înşirate pe creasta colinelor. Opri calul lui Bayclock şi le privi, cu inima strânsă. Îl cuprinse teama. Se gândi foarte serios dacă nu era cazul să se întoarcă înapoi în White Sands, sau să facă drumul lung până la ferma părinţilor săi din Wyoming.

Nu putea să facă aşa ceva. N-ar mai fi avut pic de respect faţă de sine dacă renunţa acum. Înfruntase armate, criminali şi mulţimi răzvrătite – nu putea să fugă cu coada între picioare de o femeie înaltă de un metru şi jumătate!

Când se apropie de comunitatea din Altamont, văzu ca aceasta se triplase în lunile în care lipsise el. Multe dintre morile de vânt se roteau în bătaia brizei. Uitându-se în jur, Todd nu recunoscu mulţi dintre oameni, dar aceştia arătau mai puţin… ciudaţi – Daphne Harris îi ieşi în întâmpinare. Pielea neagră îi lucea din cauza transpiraţiei, pentru că lucrase în grădină. Bluza ei, colorată strident, era de-a dreptul electrizată. Se repezi la el, strigând:

– Hei, ia te uită cine-a venit!

Todd descălecă şi-şi priponi juganul, în timp ce veneau şi alţi oameni să vadă cine sosise. Apăru şi Jackson Harris, cu mâinile murdare de la reparatul rotoarelor turbinelor eoliene. Îl bătu pe Todd pe spate.

– Am aflat ce s-a întâmplat. Doctorul Lockwood a avut grijă să ne informeze pe ude scurte că ai fost un erou acolo, la ferma pentru energie solară. Până şi Tibbett, de la Sandia, a fost emoţionată când ne-a povestit, dacă-ţi vine să crezi!

– Ne întrebam când o să apari, zise Daphne.

Todd nu mai rezistă şi întrebă:

– Ce-i cu Iris? Locuieşte în aceeaşi rulotă?

Daphne şi Jackson schimbară o privire care-l făcu pe Todd să roşească.

– Du-te singur să vezi, Todd, îl îndemnă Daphne.

Cu genunchii moi – din cauză că mersese prea mult călare, îşi spuse el – Todd se împletici către vechea rulotă. Cizmele de cowboy îi scârţâiau prin iarba uscată. Îi zări pe Ren şi Stimpy într-o parte, păscând.

Peretele rablagit, din aluminiu, al rulotei, arăta la fel, cu pete de apă şi cu alge în crăpături. Roţile ruginite stăteau pe blocuri din

ciment. Placa de metal de pe uşă fusese reparată. Todd se îndoia că Iris făcuse reparaţia.

Aşteptă un moment, îngrozit. Apoi, în cele din urmă, bătu la uşă.

În sinea lui, Todd ştia că-i va răspunde alt bărbat. Şi ce putea să-i zică? Era vina lui că plecase. Dar trebuise să plece. Se decise să-i strângă mâna şi să-şi vadă de treabă.

Dar Iris deschise chiar ea uşa, clipind din cauza luminii soarelui aflat spre înserat. Ochii ei ca migdalele se măriră. Zâmbi şocată, instinctiv, apoi se stăpâni. Îşi plecă uşor capul şi se uită la el pieziş:

– Deci te-ai întors.

– Ţi-am promis, nu? mormăi el şi-şi scoase pălăria, mototolindu-i borul în mâinile lui mari. Sunt gata să-ţi accept oferta – dacă mă mai vrei. Dar va trebui să te măriţi cu mine, zise el, încăpăţânat.

Iris rămase tăcută un timp, apoi exclamă:

– Nici de data asta nu ţi-ai amintit să aduci flori!

Şi zâmbi, după care îl strânse în braţe.

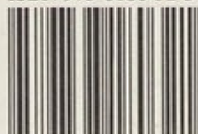
SFÂRŞIT

Cel mai mare dezastru ecologic din istorie: peste un milion de barili de titei se scurg in Golful San Francisco, din superpetrolierul avariat *Zoroaster*. Proprietara vasului, compania multinationala *Oilstar*, arunca in ocean o bacterie "petrofaga" insuficient testata. Ceea ce nu știu insa cercetatorii de la *Oilstar* este ca bacteria se propaga și in aer. La inceput, toate mașinile ramin cu rezervoarele goale și, in scurt timp, se dizolva și ultima urma de material plastic din lume. S-a intimplat o nenorocire, dar este mult prea tirziu...

"Romanul atrage atenția asupra pericolelor generate de cercetarea biotehnologica imprudenta, dar releva, in același timp, puterea de adaptare și ingeniozitatea oamenilor in mijlocul haosului și al pericolelor."

National Public Radio

ISBN 973-8180-32-5
9789738180321